ДЖЕЙМС БОНД

ДЖЕЙМС БОНД

4

116

พรานใหญ่รู้สึกตัวลืมตาขึ้นอีกครั้ง พบว่ารอบกายของเขาขณะนี้ มีใครสามคนกำลังล้อมวงชุลมุนแก้ไขนวดเฟ้นอยู่ ตัวเองครึ่งนอนครึ่งนั่งอยู่บนพื้นหิน ต้นคอพาดอยู่กับตักของใครคนหนึ่ง ส่วนอีกสองคนบีบนวดอยู่ที่แขนขาทั้งสองด้านพร้อมกับเขย่าปลุกเรียกอยู่ตลอดเวลา

รอบด้านมืดเหมือนอยู่ในเหวนรก คงมีแสงสลัววอมแวมอันจำกัดจากเปลวไฟที่ลุกติดได้ ปักอยู่ริมซอกหินเหนือศีรษะขึ้นไป ทำให้มองเห็นอะไรได้เพียงเพารางตะคุ่ม

เขาทรงตัวขึ้นมานั่งโดยเร็ว แล้วก็พบว่า สองคนที่กำลังนวดเฟ้นแก้ไขอยู่ คือ เกิดกับจัน ส่วนอีกคนหนึ่งที่ประคองศีรษะของเขาไว้คือหม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้น คนที่เป็นคู่ปรับของหัวใจมาโดยตลอด คนที่ระเบิดกระสุนนัดสุดท้าย ทำลาย

แผนการของเขากับแงซายให้พังภินท์ลงสิ้นด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

"นายฟื้นแล้ว นาย!!..."

เสียงพรานพื้นเมืองทั้งสองของเขาร้องขึ้นอย่างยินดี

รพินทร์จ้องหน้าบุคคลทั้งสามอย่างรวดเร็ว แล้วมาหยุดนิ่งอยู่ที่สายตาอันอัดอั้นเต็มไปด้วยความทุกข์กังวลอีกคู่หนึ่งที่แลมาก่อนแล้ว ดวงตาคู่นั้นแห้งผาก

"คุณเป็นลมหมดสติไป..."

เจ้าของดวงตาพูดเสียงแหบเครือ พยายามจะฝืนยิ้มให้

"โชคดีอยู่บ้างที่คุณวิ่งเข้ามาถึงแนวทางหินแคบ ๆ ทำให้มันก้มลงงับไม่ได้ เพราะติดแนวก้อนหินบังอยู่ ปากมันใหญ่กว่าซอกหิน ก้มลงมาไม่ถึง เกิดกับจันช่วยกันลากคุณเข้ามา"

"นี่เราอยู่ที่ไหน?"

เขาถามโดยเร็ว เกือบไม่มีเสียงเช่นกัน เริ่มรู้สึกถึงความเจ็บปวดตามศีรษะและใบหน้า ตลอดจนทั่วสรรพางค์กาย เพราะวิ่งชนกระทบแง่หิน และรู้สึกถึงกลิ่นคาวเลือดของตนเองที่ไหลอาบลงมาจากหัวคิ้ว อันเป็นบาดแผลแตกลึกเป็นทางยาว บัดนี้เลือดสดหยุดไหลแล้วจากการปฐมพยาบาลแบบตามมีตามเกิด เหลือแต่รอยเลือดที่กำลังจะแห้งกรังเหนียวเหนอะซึ่งยังเช็ดไม่หมด บาดแผลกำลังปวดระบมอยู่ตุบ ๆ

"ซอกโพรง ใต้หินใหญ่ก้อนหนึ่ง...ลักษณะเหมือนถ้ำ ห่างจากบริเวณที่คุณล้มหมดสติอยู่ไม่มากนักหรอก เราได้อาศัยที่นี่เป็นที่กำบังหลบซ่อนปลอดภัยพอสมควร เพราะมันเองไม่เห็นและรื้อหินตามลงมาค้นเราไม่ได้...รพินทร์รู้สึกว่าคุณจะเจ็บมาก..."

"ผมไม่รู้สึกว่าเป็นอะไรมากนัก..."

เขาสวนตอบโดยเร็ว ขยับตัวจะลุกขึ้น แต่ดารินจับไหล่กดไว้

"อย่าเพิ่ง! เราเห็นจะเคลื่อนไหวทำอะไรในขณะนี้ไม่ได้ก่อนทั้งสิ้น หัวคุณแตกหลายแผลทีเดียว หน้าตาก็แหกยับเยินไปหมด สงสัยจะวิ่งชนหรือไม่ก็ล้มลงไปฟาดกับแง่หิน เลือดเพิ่งจะหยุดเดี๋ยวนี้เอง"

จอมพรานกัดกรามนิ่ง ต่อสู้กับอำนาจความปวดหนึบๆ ที่ทวีระบมขึ้นเป็นลำดับ แล้วสะบัดแขนขาออกไปโดยแรง

"เล็กน้อยเท่านั้นเอง ผมไม่รู้สึกตัวเลย มันวูบลงไปเฉยๆ ว่าแต่..."

เขาจ้องหน้าอันซีดเซียวนั้น

"คุณหญิงปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือ?"

"ก็...เจ็บบ้างนิดหน่อยเท่านั้น ไม่มากเหมือนคุณ ส่วนสองคนนั่นก็ปลอดภัยเรียบร้อยดี พวกเราสามคนวิ่งล่วงหน้าเข้ามาก่อนที่นี่ และเห็นคุณวิ่งตามมาทีหลัง เกิดเป็นคนออกไปดักรับคุณ"

"นี่ผมหมดสติไปนานเท่าไหร่?"

"ราวๆ 10 นาทีเท่านั้น"

รพินทร์ยกมือขึ้นลูบคลำศีรษะและใบหน้าที่เปรอะไปด้วยแผลแตกช้ำในขณะนี้ แล้วสะดุ้งครางออกมาเบาๆ อย่างลืมตัวเมื่อนิ้วไปกระทบแผลลึกที่หัวคิ้วซึ่งมีปลาสเตอร์แบบตัวยาฆ่าเชื้อปิดอยู่ หมอดารินคงจะจัดการให้เขาโดยเครื่องปฐมพยาบาลแบบจิ๋วที่ติดประจำย่ามหลัง หล่อนจับมือเขาออกโดยเร็ว เตือนว่า

"อย่าพยายามไปทำให้มันอักเสบขึ้นอีก ฉันทำแผลไว้ให้แล้ว ความจริงต้องเย็บ เพราะปากแผลฉีกมาก แต่เครื่องมือเครื่องใช้ของเราทั้งหมดหล่นทิ้งอยู่บนเนินนั่น ตอนที่หนีเอาตัวรอด...กินยาระงับปวดไปพลางๆ ก็แล้วกัน"

กล่าวจบ หล่อนก็ส่งยาเม็ดชุดหนึ่งให้เขาพร้อมกระติกน้ำจอมพรานถอนใจเฮือก รับมากรอกใส่ปากกลืน

นอกจากเสียงไฟที่ลุกติดอยู่กับไต้ซึ่งเหลือกุดสั้นลง เต็มที ในขณะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจมอยู่ในความเงียบ ไม่ได้ยินสำเสียงสำเนียงใดทั้งสิ้น ก่อให้เกิดเป็นปริศนาอันเร่าร้อนใจยิ่งสำหรับรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เพิ่งจะรู้สึกตัวขึ้นมาพร้อมกับหวนคิดไปถึงภาพเหตุการณ์ครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะหมดสติไป ซึ่งมันก็ผ่านมาเมื่อหยกๆ นี่เอง สีหน้าของทุกคนที่นั่งแลตากันอยู่ในขณะนี้ไม่สามารถส่งความรู้สึกใดให้อ่านออกได้ แต่ละใบหน้าขะมุกขะมอมดำคล้ำไปด้วยฝุ่นละออง กระทบแสงแดงเรื่อลุกอยู่พลอมแพลมของไฟปลายไต้ในขณะนี้ แลดูไม่ผิดอะไรกับก้อนหินบนหลุมศพ

"นี่ มีเราสี่คนเท่านั้นหรือครับ ที่เข้ามาหลบอยู่ในนี้?"

เขาถามต่อไป

และคำถามนั้นเอง เปลี่ยนเค้าหน้าอันหมองคล้ำอยู่แล้วของนักมานุษยวิทยาให้ห่อเหี่ยวลงไปอีก

"ใช่ ก็เห็นกันอยู่แค่นี้แหละ ในชุดที่วิ่งมาทางเดียวกัน นอกนั้นจะกระจัดกระจายไปทางไหน เป็นตายร้ายดีอย่างไร ฉันก็เดาไม่ถูก" เสียงของหล่อนสั่นเครือ

"มีไอ้เส่ย กับไอ้ส่างปา อยู่รวมกับพวกเราอีกสองคน..." จันรายงานมา บ้าง

"แต่อีตอนที่มันตรงเข้ามาหาก้อนหินที่พวกเราแอบซ่อนกันอยู่ ไอ้สองคนนั่นกระโจนแยกหายไปคนละทาง มีผม ไอ้เกิด แล้วก็นายหญิงเท่านั้นที่มาทางเดียวกัน แล้วเคราะห์ดีที่เราวิ่งมาถูกทาง มาพบโพรงนี่เข้าพอดี ไม่งั้นก็ไม่รู้จะวิ่งไปซุกอยู่ที่ไหน"

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น ล้วงย่ามหลังหยิบไฟฉายประจำตัวขึ้นมาเปิดสวิตช์ส่องกราดสำรวจขึ้นไปเบื้องบนพบเพดานหินขรุขระกั้นอยู่ สูงขึ้นไปเพียง 3 เมตร อาณาบริเวณนั้น เป็นเวิ้งซองโพรงเนื้อที่ไม่เกิน 10 ตารางเมตร ทุกด้านตัน ไม่มีทางทะลุออกไปอื่นอีก นอกจากปากทางซึ่งเข้า ลักษณะของมันคล้าย ๆ จะเป็นรังของสัตว์บางชนิด ถ้าไม่เสือก็พวกหมาป่า

"ฉันกับพวกนี้ตรวจดูหมดแล้ว ไม่มีทางเข้าออกอื่นใดอีก นอกจากทางที่เราเข้ามาทางเดียวเท่านั้น มันเป็นถ้ำแคบ ๆ ก้นตัน อยู่ในระดับฐานของก้อนหินขนาดใหญ่แข็งแรงพอที่มันจะทลายลงมาไม่ได้ แต่ถ้าบังเอิญมันเกิดผลักหินสักก้อนหนึ่งให้หล่นลงมาปิดทางนั่นพอดี ก็แปลว่าเราติดตายอยู่ในนี้โดยไม่มีทางออก"

ดารินพูดเบา ๆ ฉายไฟในมือของหล่อน ส่องให้เขาดูปากทางเข้า ซึ่งเป็นช่องระหว่างแง่หินสองด้าน ลักษณะเหมือนประตูกลมกว้างประมาณวาเศษ และมีรอยระดับเตี้ย ชนิดที่คนต้องก้มลงลอดเข้ามา

"ทำไมมันถึงเงียบสงบไปหมดเช่นนี้ ไม่มีอะไรกระโตกกระตากเลย ไอ้ยักษ์นั่นขณะนี้อยู่ที่ไหน หรือว่ามันไปแล้ว"

เขาถามต่อไปอย่างคลางแคลงฉงนสนเท่ห์

ดารินสั่นศีรษะแช่มช้าอย่างอิดโรย เกิดก็ชิงตอบขึ้นว่า

“มันยังไม่ไป นาย! มันจะต้องดักเฝ้าอยู่ข้างนอกใกล้ๆ บริเวณนี้แหละ และพวกเราทั้งหมด ถ้าหากว่ายังมีชีวิตอยู่ ป่านนี้ก็คงจะเหมือนๆ เราในขณะนี้ ซ่อนแอบตัวคอยฟังเสียงมันอยู่”

รพินทร์ยิ่งงุนงงจัด เขาหันไปมองหน้าดาริน

“มันเงียบอย่างนี้นานสักเท่าไหร่แล้วครับคุณหญิง ผมหมายถึงการเคลื่อนไหวตัวของมัน และเสียงของพวกเราอื่นๆ”

ม.ร.ว.สาวมีอาการเหมือนอยากร้องไห้

“ตอนที่คุณหมดสติล้มลง...”

หล่อนเล่า พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ

“มันกำลังพยายามจะยื่นปากผ่านซอกหินด้านบนลงมาคาบคุณให้ได้ ตอนนั้นมีเสียงไรเฟิลระเบิดมาอีกนัดหนึ่ง จะมาจากทางด้านไหนฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่รู้สึกว่าไม่ห่างออกไปนัก คงจะถูกมันอย่างจังที่สุดด้วย เพราะเห็นมันผละจากคุณแล้วบุกตะลุยบังหินไปทางด้านอื่น จากนั้นก็ไม่ได้ยินเสียงปืนจากพวกเราอีกเลยได้ยินแต่เสียงอาละวาดรื้อค้นก้อนหินของมัน เสียงขู่คำรามในบริเวณป่าหินรอบตัวสักพักใหญ่ๆ มันก็เงียบเสียงลง แต่นานๆ ครั้ง ก็ยังมีเสียงเคลื่อนไหวตัว แสดงว่ามันยังไม่ไปไหน คงคุมเชิง คอยจ้องค้นหาพวกเราอยู่นี่เอง ก่อนที่คุณจะรู้สึกตัวขึ้นมาสัก 5-6 นาทีนี่ ก็มีเสียงกวาดหางของมันอีก เสียงก้อนหินเคลื่อน จะมีใครพวกเราเคราะห์ร้ายไปบ้างแล้วก็ไม่รู้ เพราะต่างคนต่างแยกกันหนี มองไม่เห็นกันเลย”

รพินทร์อึ้งไปชั่วขณะ

เหตุการณ์ทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้น มันเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน จนไม่สามารถจะลำดับภาพได้ถูก และไม่อาจคำนวณได้ด้วยว่าใครเป็นใคร กระจัดกระจายไปอยู่ที่ไหนบ้าง แต่เขาก็อยากจะมั่นใจว่า ทุกคนน่าจะรู้หลักในการเอาตัวรอด หาความปลอดภัยให้กับตนเองได้โดยการหลบซ่อน สุดแต่ว่าใครจะมีช่องทางด้านไหนตามป่าหินอันสลับซับซ้อนรอบด้านในบริเวณนี้ และที่เงียบสงบกันไปหมด ก็คงเป็นเพราะหลบซุ่มคุมเชิงอยู่ชนิดที่ยังตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก อย่างน้อยก็รอความ-หวังว่า เมื่อไหร่ไอ้ยักษ์ไทรันโนซอรัสจะเลิกสนใจในการระวังเฝ้า แล้วก็ผละไป ซึ่งก็ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ว่ามันจะผละบริเวณนี้ไปเมื่อไหร่ ตลอดราตรีอันมืดสนิท และเต็มไปด้วยความหนาวเย็นจับใจเช่นนี้

หรือมิฉะนั้นก็...รพินทร์เสียวูบเข้าไปถึงไขสันหลังต่อความคิดนั้น...ยกเว้นจากสี่คน ที่เห็นเหลือกันอยู่นี่แล้ว นอกนั้นอาจล้มตายกลายเป็นเหยื่อให้มันขย้ำเคี้ยวกินไปหมดแล้วกระมัง ถึงได้เงียบเชียบปราศจากวี่แววใดๆ เลยเช่นนี้ เขาเองก็หมดสติไปเสียชั่วขณะ ทำให้ไม่ได้รู้และไม่ได้ยินอะไรภายหลังจากนั้น ถ้าไม่หมดความรู้สึกขาดตอนไปเสียก่อน บางทีฟังจากกระแสเสียง อาจทำให้คาดการณ์ใดๆ ขึ้นได้บ้าง

แต่ก็ไม่อยากคิดในแง่อัปมงคลถึงเพียงนั้น

ก่อนที่พรานใหญ่จะเอ่ยคำใดออกมา ดารินก็พูด

เสียงแผ่วเครือต่อมาว่า

"เหตุการณ์มันฉุกละหุกเหลือเกิน ฉันเป็นห่วงพี่ใหญ่จนบอกไม่ถูก คุณรู้ไหม เขาเดินไม่ได้ ขาเขาแพลง หรือมิฉะนั้นก็เดาะขณะที่กระโจนลงมาจากเชิงเนินนั่นพร้อมฉัน"

รพินทร์หวนไปคิดถึงภาพนั้น และนึกออกในทันที

"ครับ ผมเห็นแล้ว ก่อนที่ผมจะวิ่งเข้าไปช่วยแงซาย ผมหนีไปรวมกลุ่มอยู่กับพวกของคุณชาย รู้สึกว่าขณะนั้นจะมีเมย์ คุณไชยยันต์ บุญคำ และคะหยิ่นอยู่ด้วย คุณชายขาเจ็บจริงๆ ด้วย แต่ผมรู้สึกว่าอาจเพียงแค่แพลงเท่านั้น เพราะเห็นยังกระโดดขาเดียวไปได้ ถ้าหักหรือเดาะ ป่านนี้คงไม่มีทางลุกขึ้นได้เลย"

"ฉันเห็นเหตุการณ์ตอนที่คุณหวนกลับเข้าไปช่วยแงซาย และทางฝ่ายฉันก็ยิงรบกวนมันอยู่ตลอดเวลา ตอนที่คุณช่วยงัดหินดึงแงซายออกมา แต่เห็นวิ่งหลบกันเข้าไปในป่าหินแล้วแต่ทำไมถึงออกไปอีก?"

"แงซายจะวิ่งกลับไปเอาธนูที่ทำหล่นไว้ตรงเชิงเนินนั่น ผมห้ามมันแล้ว แต่มันไม่ฟังเสียง พรวดพราดออกไป ผมก็เลยต้องวิ่งตามออกไปคอยล่อไอ้ยักษ์นั่นไว้เพื่อเปิดโอกาสให้แงซายไปเอาธน เรากำลังจะทำสำเร็จกันอยู่แล้ว แต่ใครไม่ทราบ ยิงมันเสียก่อนตอนนั้น มันเลยบุกเข้าใส่ทางด้านเสียงปืน แผน-การก็เลยเปลี่ยนไปหมด"

ดารินลืมตาโพลง เมื่อได้ยินเขาบอก เกิดกับจันก็พูดโพล่งออกมาพร้อมกันว่า

"นายหญิง เป็นคนยิงขึ้นคนแรก ตอนที่นายกับแงซาย

กำลังเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับมันอยู่ พอนายหญิงซัดตูม พวกเรา ก็เลยต้องซัดตามไปด้วย เพราะมันบุกพรวดเข้ามา”

จอมพรานหันขวับมาทางราชสกุลสาวทันที

“คุณหญิงเป็นคนยิงหรือ?”

“ใช่...ฉัน...ฉันเห็นมันกำลังไล่งับคุณกับแงซายอยู่อย่างหวุดหวิดนี่นะ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจเฮือก ยกมือขึ้นกุมขมับ

“ผมนึกแล้วไม่มีผิด ว่ากระสุนนัดนั้นจะต้องเป็นของคุณหญิงแน่...”

“ฉันทำผิดอะไรหรือ ในการยิงเพื่อช่วยคุณกับแงซาย ฉันไม่รู้ว่าคุณกับแงซายออกไปทำไม ในเมื่อเราทุกคนหลบเข้าที่ซ่อนหมดและคุณก็ไม่ได้บอก หรือนัดแนะอะไรด้วย”

ดารินพูดอ่อยๆ มองดูเขาอย่างกังวลเมื่อรู้สึกว่าตนเองทำพลาดขึ้น

“ก็ไม่ผิดหรอกครับ ถือว่าเป็นเหตุบังเอิญโชคร้ายของพวกเราเองดีกว่า เพราะต่างฝ่ายต่างแยกกันอยู่มุมต่างๆ และไม่เข้าใจว่าฝ่ายไหนกำลังทำอะไรอยู่ แต่ถ้าคุณหญิงไม่ใจร้อนลั่นกระสุนนัดนั้นขึ้นเสียก่อน บางทีผมกับแงซายอาจเอาธนูมาได้ และป่านนี้เราคงเอามันอยู่แล้ว หรืออย่างน้อยก็คงจะไล่ให้มันเปิดไปได้ ไม่มาคอยเฝ้าจ้องตะครุบตัวเราอยู่แบบนี้”

“โธ่ ก็ฉันไม่รู้จริงๆ คุณ...คุณไม่โกรธฉันไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์ถอนใจอีกครั้ง แล้วยิ้มให้

“อย่ากังวลไปเลยครับ ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่ผมหรือใครจะโทษว่าเป็นความผิดของคุณหญิง สำหรับกรณีที่เกิดขึ้นมันเป็น

อุปัทวเหตุ เป็นโชคไม่ดีที่เราจะต้องเสียเปรียบมันเท่านั้น ถึงได้มีเหตุการณ์มาทำให้เป็นไปเช่นนั้น ตรงกันข้ามผมต้องขอบคุณคุณหญิงเสียอีก ที่เป็นห่วงผมกับแงซาย และช่วยยิงเมื่อเห็นเราสองคนกำลังอยู่ในระหว่างอันตรายจวนเจียน”

ราชสกุลสาวโคลงศีรษะช้า ๆ แววตาเต็มไปด้วยความทุกข์เศร้าหมอง และปริวิตกกลัดกลุ้มสารพัดสุดที่จะบรรยายได้

“ความมือไวใจเร็วของฉัน ทำให้คุณเสียพิธีมาหลายครั้งแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่กำลังเข้าด้วยเข้าเข็ม ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ฉันระงับความตื่นเต้นไม่ได้ และมักจะยิงก่อนความจำเป็นแท้จริงเสมอ ยังนึกแปลกอยู่ว่าใครต่อใครไปไหนกันหมด จึงนิ่งเฉยอยู่เช่นนั้น ในขณะที่มันกำลังไล่ขย้ำคุณกับแงซาย แต่แล้วมาคิดอีกทีคนอื่นเขาอาจอยู่มุมอับสายตาออกไปมองไม่เห็นเหตุการณ์ แต่ฉันมองเห็นถนัดที่สุด ภายหลังจากที่ฉันยิงออกเป็นคนแรกแล้ว ทุกคนจากที่ต่าง ๆ จึงระดมยิงตาม”

“ผมบอกแล้วว่าอย่าไปคิดกังวลอยู่เลย ผมไม่โทษว่าเป็นความผิดของคุณหญิงหรอก”

เขากล่าวอย่างปลอบใจ ยิ้มให้อีกครั้ง

“แล้วนี่แงซายพลัดไปทางด้านไหน ตอนที่คุณวิ่งมาทางเดียวกับฉัน แงซายไม่ได้ตามมาด้วยหรอกรึ?”

พรานใหญ่หรี่ตาคิด แล้วสั่นศีรษะอย่างตันใจ เดาอะไรไม่ถูก

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ครั้งสุดท้าย ผมเห็นแงซายวิ่งผ่านใต้ท้องของมันไปทางเนินหินลูกที่เราจะขึ้นไปพัก ส่วนผม

ล้มคะมำ ไต้ในมือทิ่มดินดับ ตอนนั้นมันกำลังบุกไล่ฝ่ายของคุณหญิงไป ผมก็เลยวิ่งตามมาด้วย ป่านนี้แงซายอาจเอาธนูมาได้แล้ว และรอจังหวะที่จะยิงมันอยู่ก็ได้”

ดารินมองหน้าเขา แล้วเหลือบไปยังสิ่งที่เขาสะพายติดหลังอยู่ จากนั้นก็มองกลับมาที่หน้าเขาอีกครั้งสลับกันอยู่เช่นนี้ ใบหน้าของหล่อนดูจะร้องไห้ก็ไม่เชิง จะหัวเราะก็ไม่ใช่

“รพินทร์!...คุณคิดหรือว่า ถ้าแงซายไปเอาธนูมาได้ เขาจะใช้ธนูได้โดยไม่มีคุณอยู่ด้วย”

“ผมมั่นใจ ถ้าจำเป็นจริงๆ แงซายอาจจุดสายชนวนเองและยิงเองได้”

“ใช่ ฉันก็เชื่อว่า แงซายจุดสายชนวนเองได้ และยิงได้ด้วยตัวคนเดียว ถ้าจำเป็น แต่อะไรนั่นน่ะ ที่คุณสะพายติดหลังอยู่...”

พร้อมพูด หล่อนบุ้ยปาก

รพินทร์ฉงน เอื้อมมือไปคลำ พอพบกระบอกศรติดระเบิด ซึ่งอยู่กับตัวเขาในขณะนี้ก็ใจหายวาบ นั่งตะลึงนิ่ง

เขาเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เอง ก่อนที่แงซายจะวิ่งปราดออกไป ได้ฝากกระบอกศรยัดเยียดไว้ให้แก่เขา มันย่อมเป็นการบังคับอยู่ในทีให้เขาตามออกไปด้วย เพราะตนเองวิ่งไปหาคันธนูที่ตกอยู่ แต่แล้วเหตุการณ์ก็ทำให้เขาต้องแยกกับแงซายหนีเอาตัวรอดไปคนละทาง แล้วในขณะที่...สมมติว่าแงซายจะได้คันธนูนั้นมาพร้อมอยู่ในมือแล้วมันจะยังประโยชน์อันใดขึ้นมา ในเมื่อดอกศรทั้งหมด ดันมาอยู่ที่เขาเสียเช่นนี้

รพินทร์ ไพรวัลย์ อยากจะลุกขึ้นวิ่งเอาหัวชนผนังถ้ำให้

แตกตายไปเสียรู้แล้วรู้รอด ต่อสถานการณ์อันเหมือนจงใจแกล้งเช่นนี้ ปลดกระบอกศรออกมาถือกำดูอยู่ในมือ แล้วทำท่าจะเหวี่ยงทิ้งลงกับพื้นอย่างเดือดดาล แต่ดารินคว้ามือไว้ก่อนอย่างเข้าใจความรู้สึกของเขาได้ดี

“อย่า!”

หล่อนร้อง ปลดเอากระบอกศรไปถือไว้ แล้วค่อยๆ วางแอบซ่อนแง่หินไว้ข้างตัว จ้องหน้าเขาอยู่เช่นนั้น ในที่สุดหล่อนก็หัวเราะออกมาอย่างทุเรศต่อสถานการณ์ จนกลายเป็นความขบขัน

“ซวย!...”

เสียงพรานใหญ่สบถสาปแช่งลอดไรฟันออกมา

“ซวยอะไรอย่างงี้ก็ไม่รู้ เหตการณ์ไม่ยอมเข้าข้างเราเลย แงซายมันคว้าธนูไปทางหนึ่ง ผมกลับแบกกระบอกศรวิ่งมาอีกทางหนึ่ง ให้มันได้ยังงี้ซิน่า เจ้าประคุณเอ๊ย!”

“เสร็จกัน นาย เสร็จจริง!”

จันกับเกิดเพิ่งจะเข้าใจเหตุการณ์ บ่นกับอุบอิบไปหมด เต็มไปด้วยความท้อแท้หมดสิ้นกำลังใจ พรานใหญ่กำลังหงุดหงิดเดือดดาลอยู่แล้ว พอได้ยินเสียงลูกน้องบ่นก็หันไปตวาดลั่น ทั้งสองเลยหบปากเงียบไป

“ใจเย็นๆ รพินทร์ ตอนนี้เราเห็นจะต้องใช้สมองเสียแล้วละ”

ดารินพูดมาเบาๆ พร้อมกับหัวเราะเสียงพร่า เมื่อนั้นเองรพินทร์จึงสงบจิตใจลง นั่งกอดเข่านิ่งขึงไปครู่ใหญ่ ไต้ที่ปักไว้ในซอกหิน...หมดลำลงแล้ว หล่นลงมาลุกส่งควันโขมงอยู่กับพื้น

อีกอึดใจเดียว ก็มอดดับไป รอบด้านกลืนอยู่ในความมืดสนิท แลเห็นกันเพียงสัณฐานเงาตะคุ่มเท่านั้น เบื้องนอกยังสงัดเงียบ... ไม่มีวี่แววกระโตกกระตากอะไรอยู่เช่นเดิม

มันเงียบจนได้ยินเสียงหัวใจของกันและกันเต้น

แล้วในความมืดจนไม่อาจมองเห็นหน้ากันได้นั้น ฝ่ามืออันเย็นเฉียบของใครคนหนึ่งที่นั่งจับเจ่าอยู่ใกล้ๆ เขา ก็เอื้อมมาจับที่ท่อนแขนซึ่งประสานกอดเข่า รพินทร์ตื่นจากภวังค์คิด กุมมือเรียวนั้นไว้บีบกระชับแน่นและมือนั้นก็บีบตอบ เพียงโอบแขนอีกข้างหนึ่งไปแตะรอบกายและดึงแผ่วเบา ใบหน้าของเจ้าของมือ ก็เอนเข้ามาอิงซบอยู่กับไหล่ กายสะท้านสั่นอยู่เป็นระยะด้วยความหนาวเหน็บของอากาศและความหนาวเยือกเย็นแห่งความรู้สึกภายใน

“ขอบคุณต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย...ขอบคุณต่อดวงดาวประจำชีพ...ในทุกครั้งแห่งวิบัติภัย บันดาลให้ฉันมีคุณอยู่ด้วยเสมอ ทุกครั้งไป”

เสียงนั้น กระซิบเบาที่สุด ริมหูเขา

รพินทร์ลบอย่างอ่อนโยน เสมือนจะปลกปลอบไปตลอดทั้งร่างเย็นชืดนั้น อีกมุมหนึ่ง ห่างออกไปประมาณ 3 วา เกิดกับจันนั่งสั่นงากเบียดกันอยู่ราวกับลูกนก ภายในคูหาหินชนิดนี้เปรียบเสมือนนรกที่มีแต่ความมืด และความหนาวแสนหนาว

“คุณหญิงโกรธผมมาตั้งแต่เช้า เดี๋ยวนี้หายโกรธแล้วหรือ”

“ก็อยากจะโกรธ เกลียดให้ตลอดไปเหมือนกัน แต่ก็ทน

ฝืนความรู้สึกแท้จริงไปไม่ได้ อย่างน้อยที่สุด ก็ตอนที่เห็นคุณเสี่ยงชีวิตเข้าไปช่วยแงซายไว้เมื่อตะกี้นี้ ฉันไม่คิดเลยจริงๆ ว่าคุณจะเป็นสุภาพบุรุษเป็นลูกผู้ชายที่น้ำใจสูงส่งถึงเพียงนี้ ฉันคิดว่าจะต้องเห็นแงซายตายไปต่อหน้าต่อตาเสียแล้ว แต่ในที่สุดเขาก็รอดได้เพราะน้ำใจงามของคนที่ชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์ คุณช่วยเขาไว้อย่างที่ไม่มีใครกล้าช่วย ทั้งๆ ที่ถ้าคุณไม่เข้าไปช่วยในตอนนั้นก็ไม่มีใครตำหนิคุณได้ เพราะเหตุการณ์มันเหลือวิสัยจริงๆ คุณเป็นคนดีนะคะ รพินทร์ ดีจริงๆ!”

“ก็ไม่เห็นจะดีอะไรมากมายนัก สำหรับหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์...”

“อาจดีเกินไปเสียอีก สำหรับคนที่ถือดี ยโส เอาแต่ใจตัวเองอย่างหม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้น...”

พร้อมกับสำเนียงกระซิบกระซาบเบาที่สุด ใบหน้านั้นเกลือกกลิ้งอยู่กับไหล่เขา รพินทร์ถอนใจเฮือก โอบกอดกระชับแน่นไว้ในอ้อมแขนทั้งสองมือ แก้มทั้งสองแนบกัน ครั้นแล้วความหนาวเย็นก็เริ่มแปรมาสู่ความอบอุ่นกำซาบใจอย่างประหลาดในความรู้สึกของแต่ละฝ่าย เสียงแผ่วเบาได้ยินกันเพียงสองต่อสอง ถามอยู่ริมหูเขาต่อมาว่า

“คุณโกรธฉันหรือเปล่าคะ ที่ทำฤทธิ์เอาเมื่อเช้านี้”

จอมพรานยิ้มในเงามืด ดุนริมฝีปากแผ่วเบาไปบนเปลือกตาที่พริ้มหลับนั้น

“‘ทาส’ คนนี้ ไม่เคยโกรธ ‘เจ้าหญิง’ แม้แต่ครั้งเดียว อย่างมากก็เสียใจบ้างเท่านั้น

“บางที คุณอาจคิดว่า ยามใดก็ตาม ที่ฉันตกอยู่ในภาวะวิบัติ ยามนั้น ฉันจะต้องดีกับคุณเสมอ ถ้าคิดเช่นนั้น คุณก็เข้าใจผิด รู้ตัวบ้างไหมคะ รพินทร์ เวลาที่อยู่ต่อหน้าบุคคลที่สาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อน และพี่ชายของฉันเอง ฉันไม่อยากจะทำให้เขาเหล่านั้นจับได้เลยว่า ฉันสนใจ...เอาจิตใจพะวงจดจ่ออยู่กับคุณตลอดเวลา ก็เลยแกล้งแสดงออกไปในทางตรงข้ามเสีย เพื่อไม่ให้เขาสงสัย แต่ถึงเช่นนั้น ก็รู้สึกอยู่เหมือนกันว่า พี่ใหญ่จะสงสัยเต็มที ฉันอ่านสายตาของเขาออก แม้เขาจะไม่ปริปากอะไรกับฉันในเรื่องนี้ก็ตาม”

“ผมไม่สู้จะชำนาญ หรือเข้าใจถึงอารมณ์แท้จริงภายในของผู้หญิงนัก ก็เลยไม่รู้อะไรทั้งสิ้น แต่ผมก็ไม่เก็บอะไรมาคิดมากนักหรอก ผมรู้แต่เพียงว่า ส่วนลึกของหัวใจผมพะวงอยู่แต่คุณหญิง และนับวันมันจะยิ่งทวีมากขึ้นโดยไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ว่าคุณหญิงจะแสดงใดๆ กับผม ผมไม่เคยแคร์เลย โกรธได้โกรธไปเกลียดได้เชิญเกลียดให้พอ แต่คนคนนี้จะขอรัก...และรักเช่นนี้ไปชั่วชีวิตดับ”

วงแขนคู่นั้น ตวัดรัดคอเขาไว้แน่น จูบเขาที่ริมฝีปากหน่วงหนักแล้วเอาหน้าผากซบอิงกับปลายคางสาก เสียงที่พูดเครือสั่นออกมาจากหัวใจ

“ขอให้จริงเช่นนี้ตลอดไปนะ!”

“ขอปฏิญาณ”

“เชื่อไหมว่า ฉัน...ไม่เคยรักใครมาก่อนเลย ไม่เคยคิดที่จะรักด้วย”

“เชื่อ”

หล่อนจูบเขาอีกครั้ง

“เพราะฉะนั้น ขอให้ทราบไว้ด้วยว่า ฉันจะรักคุณเพียงคนเดียวถึงแม้ฉันจะมิใช่คนเดียวที่คุณรัก”

“ผมเคยรักครับคุณหญิง และก็เคย ‘ร้าว’ มาแล้วด้วย และไม่ว่าจะเป็นรักหรือร้าว ไม่ว่าจะสักกี่ครั้งกี่หนก็ตาม มันจะมาหยุดสิ้นลงเพียงแค่คุณหญิงดารินคนนี้เท่านั้น...จะไม่อีกแล้วตลอดไป”

ในความมืดแสนมืดของบรรยากาศแวดล้อม ดวงตาของม.ร.ว.หญิงดารินเป็นประกายแวววาวอยู่กลางใจของสุภาพบุรุษไพรผู้อาภัพรัก **ความมืดไม่เป็นอุปสรรค ในเมื่อสองหัวใจสว่างไสวส่องให้เห็นส่วนลึกของดวงวิญญาณซึ่งกันและกัน มือที่วางอยู่บนไหล่ข้างนั้น บีบแน่น เท่าๆ กับที่อ้อมกอดของเขาก็แน่นกระชับแทบจะผลีกให้กลืนมาเป็นร่างเดียว**

ต่างอบอุ่นอยู่ในวงแขนและนิ่งซึมสงบไปเช่นนั้นนานเท่านาน ดวงใจและความคิดเท่านั้น ที่จะส่งความบอกภาษาแก่กันอยู่ในขณะนี้แต่มันก็ไม่ผ่านออกมาเป็นคำพูด ความสุขที่เกิดขึ้นบนกองทุกข์ ความซาบซึ้งปีติใจที่แขวนอยู่บนมหาพิบัติภัยแวดล้อมชนิดที่ทำนายอนาคตไม่ได้ว่าชีวิตจะวอดวายลงในพริบตาใด แต่แน่ละ เขาทั้งสองไม่หวาดระย่อต่อผองภัยทั้งมวลแล้วพร้อมเสมอที่จะตายลงเคียงข้างกัน ยามเมื่อรักได้ประจักษ์ใจกันถ่องแท้แล้วเช่นนี้

แผ่นหลังของรพินทร์พิงอยู่กับก้อนหินซึ่งเย็นประดุจน้ำแข็ง แต่บัดนี้เขาไม่รู้สึกถึงความเย็นอันโหดร้ายทารุณนั้นเลยจนนิดเดียว **บนตัก...ร่างของดอกฟ้าอันเป็นน้องสาวของนายจ้าง**

ผู้สูงศักดิ์เอนซบอยู่กับอก ต่อให้อีกหมื่นแสนอันตรายที่จะแผ้วพานผ่านพบเข้ามา เขาไม่ได้หวั่นแม้เท่ากระผีกริ้น ต่อให้ชีพแตกดับเป็นผงลงไปเดี๋ยวนี้ก็เป็นสุขแล้ว ขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น...ให้เธอผู้นี้ได้ตระหนักและหยั่งซึ้งในหัวใจภักดีของเขาเท่านั้น

นานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ทั้งสองไหวกายตื่นจากภวังค์อันเลื่อนลอยเข้าสู่ภาวะเดิม เมื่อแว่วเสียงแผ่นดินไหวเยือกเบาๆ พร้อมกับเสียงคำรามอยู่ในลำคอของไอ้มหายักษ์ไทรัน มันปรากฏชั่วไม่ถึงอึดใจ แล้วก็เงียบไปอีกอย่างเต็มไปด้วยปริศนา

“ผมหมดสติไปเสียก่อน...”

เขารีบพูดขึ้น เมื่อตื่นขึ้นจากโลกแห่งความฝัน

“เลยไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์อะไรได้ถูกทั้งสิ้น คุณหญิงรู้เห็นอยู่ตลอดเวลาในระหว่างผมไม่รู้สึกตัว อย่างน้อยที่สุดก็ได้ยินเสียง พอจะบอกได้ไหมครับว่าสถานการณ์ของพวกเราคนอื่นๆ เป็นอย่างไรบ้าง”

“หมายความว่ายังไง?”

“มีเสียงอะไร ที่แสดงว่าพวกเราได้รับอันตรายบ้างหรือเปล่า?”

ดารินสั่นศีรษะอย่างตันใจ พร้อมกับถอนใจยาวพูดอย่างเซื่องซึม

“ฉันบอกไม่ถูกจริงๆ เดาอะไรไม่ออกเลย เสียงอาละวาดของมันกลบเสียงอื่นๆ หมดสิ้น เมื่อแรกก็ได้ยินเสียงโวยวายฟังไม่ได้ศัพท์ของพวกเรา เสียงปืน แล้วเสียงของพวกเราเหล่านั้น

ก็เงียบเป็นปลิดทิ้งไป แต่เสียงคำรามอาละวาดของมันยังคงดังอยู่ต่อไปอีกพักใหญ่ จึงพลอยเงียบลงด้วย ใครอื่นก็ช่างเถอะ เพราะร่างกายครบอาการสามสิบสองพอจะช่วยเหลือตัวเองได้ ทั้งนั้น แต่พี่ใหญ่เดินไม่ได้...”

เสียงตอนหลังของหล่อนแหบไปคล้ายๆ สะอื้น รพินทร์กุมมือไว้บีบเบาๆ อย่างปลุกปลอบ

“เท่าที่ผมเห็นครั้งสุดท้าย ถึงคุณชายจะเดินไม่ได้ก็จริง แต่ไม่ได้อยู่ลำพังคนเดียว มีคุณไชยยันต์ เมย์ คะหยิ่น และบุญคำอยู่ด้วย คนเหล่านั้นผมกล้ารับรองได้ว่าไม่มีใครทิ้งคุณชายเอาตัวรอดตามลำพังอย่างเด็ดขาด ถึงอย่างไรก็ต้องช่วยกันพาหนีจนหาที่ปลอดภัยได้ เว้นไว้แต่พวกเขาจะตายหมดกันเสียก่อนเท่านั้น”

“พี่ใหญ่เคราะห์ร้ายเหลือเกิน พอฉุกเฉินอันตรายมาถึงตัว ไอ้ขาเจ้ากรรมข้างนั้นของเขาก็เกิดมาทำพิษเอาในเวลาเช่นนี้ ขาข้างที่เคยถูกหินทับและเป็นจุดอ่อนอยู่นั่นแหละ พี่ใหญ่กระโจนลงมาจากก้อนหินลูกสูง ฉุดฉันลงมาด้วย แต่แล้วพอถึงพื้นข้างล่าง เขาก็ลุกไม่ขึ้น”

รพินทร์อั้นไปด้วยความหนักใจทุกข์กังวลไม่น้อยไปกว่าหล่อน เมื่อนึกไปถึงความพิการของท่านหัวหน้าคณะนายจ้างของเขา เรื่องจุดอ่อนที่ขาของเชษฐา เป็นเรื่องที่คณะทั้งหมดเป็นห่วง และคอยระมัดระวังอยู่ตลอดเวลาแล้ว แต่แล้วมันก็มาทำพิษเอาจนได้ ในนาทีวิกฤตที่สุดชนิดที่ทุกคนจะต้องใช้ความว่องไวรวดเร็วช่วยเหลือตัวเองอย่างตัวใครตัวมันเสียด้วย

อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังแน่ใจอยู่ในตัวบุคคลถึงสี่คนคือ

ไชยยันต์ อันเป็นเพื่อนรักเพื่อนตายของเชษฐา ซึ่งเขาอ่านนิสัยใจคอและธาตุแท้ได้เป็นอย่างดี อดีตนายทหารปืนใหญ่คงไม่ยอมทิ้งเพื่อนเป็นอันขาด อีกคนหนึ่งก็คือ บุญคำ ตาพรานเฒ่าของเขาเอง พรานชราลูกศิษย์ก้นกุฏิของเขาในด้านอื่นใดก็เว้นไว้เสียเถิด แต่ในด้านน้ำใจ ความกล้าหาญแล้ว เด็ดเดี่ยวนักไว้ใจได้เท่าๆ กับตัวเขาเอง ถึงเมย์กับคะหยิ่น ก็ใช่ว่าจะเป็นคนขลาดเห็นแก่ตัวเมื่อไร บุคคลทั้งสี่น่าจะเป็นพี่เลี้ยงประคับประคองเชษฐาผู้ทุพพลภาพหลีกหนีภัยได้ เมื่อคิดในข้อนี้แล้วก็ช่วยให้เบาใจลง

“ผมคิดว่าคุณหญิงจะร่วมอยู่ในกลุ่มเดียวกันกับคุณชายเสียอีกตอนที่พวกเราทั้งหมดกระโจนหนีกันลงมา”

“ฉันก็เป็นห่วง จะหนีไปทางเดียวกับพี่ใหญ่นั่นแหละ แต่ใครก็ไม่รู้สองคน ดูเหมือนจะเป็นเส่ยกับเกิด วิ่งเข้ามาฉุดกระชากฉันให้แยกหลบไปอีกทางหนึ่ง ตอนนั้นไชยยันต์กับคะหยิ่นเป็นคนประคองปีกพี่ใหญ่พาวิ่ง ก็เลยแยกพลัดตอนนั้น คุณเห็นพี่ใหญ่เป็นอย่างไรบ้างตอนที่คุณวิ่งเข้าไปสมทบกับฝ่ายของเขา?”

“ผมไม่อยากจะคิดว่ามีอะไรหนักหนาหรอกครับ เพราะเห็นคุณชายยืนเขยกพิงก้อนหินได้ ไม่ถึงกับทรุดลงไปนอนหรือนั่ง แล้วก็ยังช่วยผมยิงไอ้ยักษ์นั่นได้ ตอนที่มันชะโงกลงมาจะล่นงานแงซาย เป็นคนร้องสั่งให้ผมช่วยแงซายด้วย”

ราชสกุลสาวนิ่งคิด แล้วถามว่า

“เราจะทำกันยังไงต่อไป?”

“เดี๋ยวครับ สงบใจรอฟังเสียงดูท่าทีมันอีกสักครู่ ประเดี๋ยว ผมกับสองคนนั่นจะลองย่องออกไปดูว่ามันอยู่ที่ไหน และควรจะจัดการอย่างไรได้บ้าง รวมทั้งหาทางติดต่อกับพวกเราที่แยกย้ายกันไปอยู่ยังที่ต่างๆ ด้วย ผมเชื่อว่าพวกนั้นไม่น่าจะแตกกระจายไปไกลนัก สังเกตภูมิประเทศแถบนี้ ก็น่าจะมีที่หลบซ่อนตัวได้ปลอดภัยพอสมควร โดยไม่ต้องหนีไปไกลนัก ถ้าทุกคนฉลาดพอ”

“สัญญาอะไรหน่อยได้ไหม?”

“สัญญาอะไร?”

“ไม่ว่าคุณจะมีการเคลื่อนไหวหรือแผนการอย่างไร บอกให้ฉันรู้ด้วย อย่าทำอะไรโดยที่ฉันเดาไม่ออก และอย่าปลีกตัวไปให้ห่างจากสายตารั้เห็นของฉัน ถ้าไม่เคยเชื่อหรือรั้มาก่อนก็จงให้เชื่อและรู้ไว้เสียเดี๋ยวนี้ด้วยว่า ดารินเป็นห่วงคนที่ชื่อรพินทร์ อย่างน้อยที่สุดก็ห่วงเท่าๆ กับชีวิตของตัวเอง แม้ว่าจะเคยทำเป็นเสมือนว่าไม่สนใจไยดีอะไรเลยก็ตาม”

จอมพรานยิ้มกับตนเองในเงามืดอีกครั้ง เป็นยิ้มที่แช่มชื่นและเต็มไปด้วยพลังใจขีดสุด จนลืมความเจ็บปวดรวดร้าวทั้ง-หมดสิ้น จูบหล่อนแผ่วๆ ที่พวงแก้มอันเย็นชืดนั้น

“ไม่เคยเชื่อ และไม่เคยรั้มาก่อนเลย เพิ่งจะมารั้เอาเดี๋ยวนี้แหละ ตกลงครับ คุณหญิง ผมให้สัญญา...ชีวิตไร้ค่าของพรานไพร ดูจะมีค่าขึ้นมาเสียแล้ว และก็ดูเหมือนจะเพิ่มความขลาดขึ้นให้อีกด้วย”

“ฉันไม่ต้องการให้คุณเป็นคนขลาดหรอก และมันเป็นไปไม่ได้ เพราะสัญชาติเดิมของคุณไม่ใช่อย่างนั้น เพียงแต่เตือน

ให้ระลึกว่าจะทำอะไรต่อไปนี้ขอให้ไตร่ตรองและรอบคอบให้จงหนัก ถึงไม่เห็นแก่ตนเอง ก็จงเห็นแก่ใครสักคนหนึ่ง คุณเป็นอะไรลงไป หัวใจของฉันคงแตก...”

ถ้าแม้ว่าชีวิตแขวนอยู่บนปลายด้านอันแสนจะบอบบางครั้งใดแล้วจะทำให้รพินทร์ ไพรวัลย์ได้ยินสำเนียงเสียงกระซิบพร่ำจากดาริน วราฤทธิ์ เช่นที่ได้สดับอยู่เช่นนี้ครั้งนั้น เขาก็ยินดีและเต็มใจเสมอที่จะให้ชีวิตแขวนท้าทายอยู่บนปลายจมูกมัจจุราชตลอดไป ดีกว่าที่อยู่ในที่แวดล้อมอันสุขสงบ และเธอผู้นี้เมินเฉยมืนชาต่อเขา

ความรักนี้หนอ ไฉนจึงโปรยละอองเรณูอันชื่นฉ่ำมาให้แก่คนยากก็ต่อเมื่อภาวะของชีวิตเข้าสู่ความแร้นแค้นกันดาร และเต็มไปด้วยภัยอันตรายจนมิอาจรู้ได้ว่าจะดับสูญลงในวินาทีใดเช่นนี้ ทว่าก็นั่นแหละ มันก็เป็นภาวะอันประเสริฐสุด **ความเข้าใจซึ่งกันและกัน แก่นลึกของหัวใจ จะรู้กันได้ยามใดดีไปกว่ายามยากไร้ใกล้ตาย เพราะมันคือเนื้อแท้อันบริสุทธิ์ปราศจากมารยาล่อลวงใดๆ ทั้งสิ้น**

เขาจำไม่ได้เหมือนกันว่า ได้เวียนจูบกอดหล่อนซ้ำซากอยู่เช่นนั้นเนิ่นนานสักเท่าใด จูบให้หนำใจรักเพื่อจะเป็นต้นทุนของวิญญาณ หากว่าจะต้องพลัดพรากตายจากกันไปในนาทีใดข้างหน้า

เงาตะคุ่มเหมือนผีสองตน ในนรกแห่งความเย็นและมืดนั่งเป็นนายทวารอยู่หน้าปากทางเข้า หันหลังให้และหันหน้าออก นั่นคือพรานพื้นเมืองสองคนของเขาที่พลัดเข้ามารวมกลุ่มอยู่ด้วย เกิดและจันผู้ไม่สนใจกับอะไร นอกจากอนาคตอันล่อแหลม

เบื้องหน้า คนคู่นั้นจะมีอะไรอยู่ในความรู้สึกนึกคิด คนอีกคู่หนึ่งไม่สนใจ...

ร่างกายอิงแอบแนบกัน ดวงจิตทั้งสองผนึกหล่อหลอมกลมเกลียวเข้ามาเป็นดวงเดียวกัน และตลอดไป ไม่ว่าอยู่หรือตาย!

เหตุการณ์ทางด้านของเชษฐานั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปอย่างที่รพินทร์คาดคิดไว้ไม่มีผิด

ไชยยันต์ มาเรีย คะหยิ่น และบุญคำ ไม่มีใครคิดที่จะทอดทิ้งเชษฐาเพื่อเอาตัวรอดตามลำพังเลย สองคนยิงปะทะไอ้มหายักษ์หลอกล่อหน่วงเหนี่ยวไว้ อีกสองคนหิ้วปีกท่านหัวหน้าคณะหนี ทั้งสี่คนทำงานกันเป็นทีมเวิร์กอย่างดีที่สด แม้ว่าหลายต่อหลายครั้งมาเรีย ฮอฟมัน หวุดหวิดจวนเจียนต่อชีวิตเมื่อมันแว้งเข้ารุกไล่หล่อนเพราะถูกยั่วโทสะด้วยลูกปืน แต่บุญคำก็สามารถทำตัวเป็นพี่เลี้ยง ฉุดกระชากลากถูพาเอาแหม่มสาวผู้กล้าหาญอย่างบ้าบิ่น หนีรอดกรงเขี้ยวมันมาได้อย่างหวุดหวิดอีกประการหนึ่ง เจ้าไดโนเสาร์มุ่งที่ตามไล่เหยียบขยี้ทางด้านของดารินมากกว่าที่จะหันไปสนใจทางอื่น ทั้ง 5 ชีวิตจึงหลุดรอดปลอดภัยไปได้

ทั้งห้าซมซานทุลักทุเลเข้ามาอยู่ในโพรงหินอันสลับซับซ้อนตอนหนึ่งของด้านใต้ ฟังเสียงไอ้มหายักษ์แผดคำรามเกรี้ยว-กราดอาละวาดถล่มแผ่นดินอยู่เหนือศีรษะขึ้นไปพักใหญ่ จนกระทั่งเสียงพระกาฬนั้นสร่างซาสงบเงียบลง

เมื่อนั้นเอง ทั้งหมดจึงมีเวลาหันมาสนใจเชษฐา ผู้นั่งกัด

กรามนิ่งพิงผนังหินในซอกลึกอีกครั้ง ท่ามกลางความมืดที่ได้แต่อาศัยไฟฉายล่าสัตว์ส่อง

"ไชยยันต์ พี่ใหญ่เป็นยังไงมั่ง?"

มาเรียถามเร็วปรื๋อ

"ไม่เป็นไร อย่าห่วง รู้สึกว่าแค่ซ้น หรือไม่ก็แพลงไปเท่านั้น..."

เจ้าตัวเองตอบมาด้วยเสียงหนักแน่น อันแสดงถึงกำลังใจสูง พยายามยกขาข้างนั้นขึ้น พร้อมกับแยกเขี้ยวครางเบาๆ พูดต่อมาว่า

"ไชยยันต์ จับขาฉันไว้ให้แน่น และกระตุกออกไปตรงๆ ให้แรงที่สุดเลย"

"โอ๊ะ! ไม่ได้หรอก ดึงส่มสี่ส่มห้า ประเดี๋ยวพิการไปเลย..."

เพื่อนของเขาร้อง แต่อดีตท่านทูตทหารบกตวาดลั่น

"ได้ยินไหม! ฉันบอกให้แกดึง เร็วเข้า เชื่อฉันซิ...บุญคำแกกับคะหยิ่นช่วยกันจับตัวฉันไว้ ในขณะที่นายทหารดึงขาฉัน"

ทุกคนอึ้งอั้นเงอะงะกันไปหมด แต่ก็ไม่อาจขัดคำสั่งอันเฉียบขาดเด็ดเดี่ยวนั้นได้ เมื่อท่านหัวหน้าคณะร้องเอ็ดตะโรอย่างเกรี้ยวกราดมาอีกครั้ง ไชยยันต์ก็ตัดสินใจได้รวดเร็วดีเหมือนกันสมกับที่เป็นทหารเก่า พยักหน้าสั่งความไปยังบุญคำตามคำสั่งของคนเจ็บเอง แล้วทั้งสามก็ช่วยกัน คะหยิ่นกับบุญคำช่วยยึดตัวตอนบนของเชษฐาไว้ ไชยยันต์จับที่ข้อเท้าซึ่งเหยียดในลักษณะงอออกมามีอาการยึดไม่ถนัดนั้น พอได้จังหวะเขาก็ออกแรงกระชากหนักหน่วง ปรากฏเสียงลั่นกรุบและขาของเชษฐาก็

เหยียดตรงออกไปได้พร้อมกับเจ้าตัวร้อง โอ๊ย! ลั่นออกมา นอนตัวสั่นเทาอยู่กับพื้น ต่างช่วยกันเข้ามาประคอง บีบนวด ช่วยเหลือกันไปตามเรื่อง และถามแซด

ต่อมาอีกครู่ใหญ่ ท่านหัวหน้าคณะจึงค่อยพยุงกายขึ้นนั่งพร้อมกับถอนใจยาวเยือก พูดเครียด

“เอาละ ฉันรู้สึกว่ากระดูกมันจะเข้าที่แล้ว ค่อยยังชั่วกว่าเมื่อกี้นี้มาก ได้นอนพักสักคืน พรุ่งนี้ก็เชื่อว่าพอจะเขยกได้ ถ้าพรุ่งนี้มีสำหรับเรา”

“แกแน่ใจหรือ เชษฐา”

ไชยยันต์ถามละล่ำละลักอย่างเป็นห่วงที่สุด อีกฝ่ายหนึ่งพยักหน้ายกมือเสยผม

“แน่ใจ...ไชยยันต์ น้อยอยู่ไหน?”

คำถามชนิดนั้น ทำให้ทุกคนอึ้งกันไปหมด

“พวกเราทางด้านนี้ ไม่มีใครเห็นน้อยอีกเลยค่ะ พี่ใหญ่นับตั้งแต่แยกกันครั้งสุดท้าย ตอนกระจายหนีตรงลานใต้เนินลูกนั้น”

มาเรียตอบแผ่วเบา ไชยยันต์ก็เสริมมาด้วยน้ำเสียงปลุกปลอบว่า

“พวกเราดูเหมือนจะแยกกันหมู่ใหญ่ ๆ ออกสองหมู่ น้อยไปกับพวกจัน เกิด คิดว่าพวกนั้นคงเอาตัวรอดได้”

ความเป็นห่วงที่มีต่อน้องสาวเพียงคนเดียวในขณะนี้ ทำให้เชษฐาแทบจะลืมความเจ็บปวดทุพพลภาพ ขยับตัวจะลุกขึ้นแต่ไชยยันต์กับมาเรียกดไหล่ไว้ก่อน

“ใจเย็นๆ ไว้ เชษฐา แกยังไม่ควรเคลื่อนไหวอะไรทั้งสิ้น นอกจากพักนิ่งๆ”

“เจ็บใจไอ้ขาข้างนี้เสียจริงๆ อยากจะตัดมันทิ้งเสียรู้แล้วรู้รอด...”

อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะกัดฟันอย่างแค้นเคืองต่อภาวะอันไม่สมประกอบของร่างกายตนเอง เอามือตบลงไปที่หัวเข่าเดือดดาลงุ่นง่าน

“ในที่สุด ฉันก็กลายเป็นภาระถ่วงหนักสำหรับทุกคน ดูเอาเถอะมันดีอยู่ได้มาแต่ไหนแต่ไร พอมีเหตุแบบนี้ขึ้นก็ทรยศขึ้นมาเสียอีกแล้วฮึ่ม!”

มาเรียเอื้อมมือไปจับข้อเท้าข้างนั้นบีบเบาๆ จ้องมองดูราชสกลหน่มใหญ่อย่างรักใคร่เสมอด้วยพี่ชายของหล่อนเอง

“พี่ใหญ่อย่าคิดอะไรให้มากเลยค่ะ มันเป็นเรื่องเคราะห์ของพี่ใหญ่เอง ถึงอย่างไรพวกเราก็ไม่มีวันทอดทิ้ง หรือเห็นว่าพี่ใหญ่เป็นภาระอะไรทั้งสิ้น พรุ่งนี้อาจหายนะคะ”

“ฮือม์! เมย์ คุณเป็นคนกล้าหาญ และมีน้ำใจน่านับถือมาก ยิ่งอยู่ด้วยกันไปนาน ก็ยิ่งรู้จักกันดีขึ้น และทุกคนพวกเราก็ล้วนมีน้ำใจน่าสรรเสริญทั้งนั้น...”

เชษฐาพูดเสียงแตกพร่าไปด้วยความรัสึกแท้จริง โอบไหล่มาเรียเข้ามากอดไว้ อีกข้างหนึ่งกอดไชยยันต์ สหายร่วมตายของเขา

“ว่าแต่ใครได้ข่าวรพินทร์กับแงซายบ้าง?”

ไม่มีใครกล้าตอบท่านหัวหน้าคณะ ไชยยันต์จึงพูดปลอบใจว่า

“เชื่อว่าทั้งพรานใหญ่กับแงซาย คงจะอยู่ฝ่ายเดียวกับน้อยในขณะนี้แหละ และถ้าทั้งสองคนนั่นอยู่ด้วย ก็ไม่มีอะไรที่แกจะต้องวิตกไปเลย”

“แงซายกับรพินทร์ ดูเหมือนจะวิ่งไปเอาธนูไม่ใช่หรือ ไม่รู้เอามาได้หรือเปล่า แล้วทำไมป่านนี้จึงไม่ยิง”

“รอคอยฟังไปอีกสักพักเถอะ นายใหญ่”

บุญคำปลอบโยนมาอีกคน

“นายของบุญคำกับแงซายอาจรอจังหวะอยู่ก็ได้ หรือบางทีคงยังไม่กล้ายิง เพราะไอ้ยักษ์อยู่ใกล้เราเหลือเกิน คงกลัวว่า ถ้าเกิดระเบิดขึ้น หินอาจทลายลงมาฝังพวกเราที่หลบซ่อนอยู่ในนี้”

“แล้วทำไมเงียบหายกันไปหมด ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย”

“คงจะหลบดูท่าทีกันไปหมด เพราะรู้อยู่แล้วว่าลูกปืนเอามันไม่อยู่...”

ไชยยันต์พยายามพูดให้เพื่อนของเขาสบายใจขึ้น

“เดี๋ยว...ขอพักให้ใจคอสงบกว่านี้อีกนิด ฉันจะออกไปสำรวจลู่ทางพยายามติดต่อกับพวกเราอื่นๆ เอง อย่าเพิ่งกระวนกระวายอะไรไปเลยเชษฐา ถึงอย่างไรเราก็ยังตัดสินใจทำอะไรลงไปในขณะนี้ไม่ได้”

เชษฐาถอนใจอย่างกลัดกลุ้มอีกครั้ง เขาจะสบายใจคลายข้อกังวลกว่านี้ลงอีกมาก ถ้าเห็นผู้ร่วมคณะครบหน้า ณ ที่นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดารินน้องสาว

“เรื่องราวมันเกิดขึ้นทำนองไหนนี่ ฉันงงสับสนไปหมด

แล้ว ลำดับภาพไม่ถูกเลย มันเหมือนตกเข้าไปอยู่ในความฝันร้ายงั้นแหละ”

“เป็นความผิดของคนของฉันเองค่ะ พี่ใหญ่”

มาเรียพูด หางเสียงเสียใจ

“ตอนที่เราไต่เนินขึ้นไป ส่างปาเสียหลัก ทำปืนของจันลั่นขึ้น มันคงนอนพักอยู่หลังเนินลูกนั้นอยู่แล้ว ตกใจเสียงปืนก็เลยชูหัวขึ้นมาเห็นเราพอดี ไอ้ต่องสู่ของฉันตอนนี้ก็ไม่ทราบอยู่ไหน ดีไม่ดีอาจตายไปแล้วก็ได้ เพราะความเซ่อซ่าของมัน”

ภายหลังหรี่ตาคิดทบทวนอยู่ครู่เดียว เชษฐาก็จำเหตุการณ์แรกเริ่มได้โดยตลอด

“ไม่ใช่เป็นความผิดของส่างปาหรอก เมย์ ตรงข้าม การที่มันเกิดอุปัทวเหตุทำปืนลั่นขึ้นกลับเป็นผลดีแก่เราทั้งหมดเสียอีก ตอนที่เราไต่เนินขึ้นไปหวังจะอาศัยพักนอนตรงนี้ เราไม่รู้ตัวกันเลยว่าไอ้ยักษ์ใหญ่อาศัยหลบนอนอยู่หลังเนิน ถ้าไม่เกิดเรื่องปลุกให้มันแสดงตัวขึ้นมาเสียก่อน ตอนที่เรานอนหลับกันในคืนนี้ และบังเอิญมันรู้เข้าเราจะแหลกกันหมดทั้งคณะ คงไม่มีโอกาสหนีหรือป้องกันตัวอย่างใดทั้งสิ้น ปืนลั่นเสียก่อน และมันก็โผล่ออกมาให้เห็นเสียก่อนเช่นนี้ ยังพอได้มีทางตั้งหลักกันบ้าง โชคของเราแล้วที่ส่างปาทำปืนลั่น อย่าไปโทษมันเลยควรจะขอบใจมันเสียด้วยซ้ำ”

มาเรียสีหน้าดีขึ้น เมื่อทราบความรู้สึกของท่านหัวหน้าคณะ อันไม่คิดว่าจะเป็นความบกพร่องของคนของหล่อนเอง ไชยยันต์ก็ตบไหล่เชษฐา บอกว่า

“เอาละ นอนนิ่งๆ เฉยๆ อยู่ตรงนี้นะ เชษฐา อย่าขยับ

ลุกขึ้นมาเป็นอันขาด ฉันจะให้เมย์ บุญคำกับคะหยิ่นเป็นเพื่อนแก ส่วนฉันจะออกไปดูลาดเลามัน และหาทางติดต่อกับพวกเราให้ได้ ถ้ามัวแต่ปล่อยให้มันเฝ้าคุมเชิงอยู่แบบนี้ตลอดทั้งคืน เราจะหนาวตายกันอยู่ในนี้แหละ ข้าวของสัมภาระก็ตกอยู่ที่เนินโน่น ไม่มีอะไรติดตัวกันอยู่เลย”

กล่าวจบ ไชยยันต์ก็ผุดลุกขึ้นโดยเร็ว พร้อมกับดับเบิ้ลไรเฟิลคู่ชีพของเขา

อดีตนายทหารปืนใหญ่ย่องกริบออกมาตามหลีบหิน ด้านซึ่งจะเป็นทางออกไปสู่เบื้องนอก ปลดเครื่องหลังออกหมด เหลือไว้แต่เฉพาะกระสุนอะไหล่และไฟฉายประจำตัว เพื่อให้เกิดความเบาคล่องตัวที่สุด แต่แล้วก่อนที่เขาจะย่องคืบหน้าต่อไปนั่นเอง มือเย็นๆ มือหนึ่งก็เหนี่ยวมาที่ไหล่ ทำให้เกือบสะดุ้ง พอหันขวับมาก็เห็นมาเรีย ฮอฟมัน ย่องตามหลังมาอย่างเงียบกริบ มาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ

ในความมืด แลเห็นผิวหน้าแบบยุโรปของแม่เพื่อนสาวคู่รักคู่แค้นสว่างโพลน

“พี่ใหญ่สั่งให้ฉันตามคุณออกมาด้วย” หล่อนกระซิบ

ไชยยันต์ยิ้มกร้านๆ ยักไหล่

“ไม่จำเป็นหรอก เมย์ ผมตัดสินใจทำอะไรได้โดยอิสระและตายคนเดียวได้โดยไม่ต้องมีพี่เลี้ยง กลับเข้าไปพักผ่อนและคอยเป็นเพื่อนเชษฐาดีกว่า”

“อย่าเป็นคนหัวดื้อ และเอาแต่อารมณ์นักเลย ไชยยันต์” เสียงบอกมาต่ำ แล้วร่างนั้นก็เบียดแทรกซอกหินแคบๆ

ล้ำหน้าเขาออกไปยืนสงบนิ่งเหมือนจะสดับตรับฟังเสียงใดๆ ที่จะเกิดขึ้นจากเบื้องนอก

ไชยยันต์จ้องมองเรือนร่างของแม่สาวผู้เคยเป็นทั้งเพื่อนใจและเพื่อนตายของเขาด้วยความรู้สึกอันหมองๆ หล่อนทำให้เขาต้องคิดมากและน้อยใจตลอดระยะเวลาหลังๆ นับแต่ได้มาพบปะรวมพวกกันพร้อมหน้า ผิดกันไปเป็นตรงข้ามกับสมัยที่เคยหลงป่าอยู่ด้วยกัน จนทำให้เขาบ้าคลั่งเกือบจะฆ่าหล่อนเสียหลายครั้ง และคิดหุนหันอยากจะถอนใจถอนตัวออกจากหล่อนก็หลายครั้ง แต่ส่วนลึกของจิตใจก็สุดที่จะหักห้ามได้ ไชยยันต์บอกกับตนเองว่ากว่าจะรู้สึกว่าหลวมตัวรักหล่อนอย่างจริงใจเหตุการณ์มันก็ล่วงเลยมาเสียจนสายเกินกว่าจะกลับตัวเสียแล้ว

นิ่งเว้นระยะไปชั่วขณะ นักโบราณชีวศาสตร์ อันเป็นคนเดียวกับแม่สาวผมทองผู้แรงเสน่ห์ก็หันกลับมาทางเขา พูดต่อประโยคที่ค้างไว้

“ฉันรู้...ว่าคุณโกรธฉัน เสียแรงเกิดเป็นชายชาญฉกาจชาติบุรุษทำใจให้หนักแน่นหน่อย ไม่ควรจะเอาความรู้สึกในด้านส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวพันกับเหตุการณ์คับขันที่แวดล้อมรอบตัวเราขณะนี้ ความจริงฉันเองก็ไม่อยากจะออกมาเป็นพี่เลี้ยงคุณหรอก ถ้าไม่ใช่เพราะพี่ใหญ่สั่ง...”

แล้วหล่อนก็หัวเราะหึๆ ในลำคอ จ้องเขาในความมืดเหมือนจะมองให้ทะลุเข้าไปในขั้วหัวใจ

“ว่าอันที่จริงแล้ว ฉันควรจะเป็นฝ่ายโกรธคุณมากกว่านะ แต่ฉันก็ไม่อยากจะเก็บมาคิด รู้มั้ยตลอดทั้งวันของวันนี้ที่เราเดินทางกันมาอย่างกรากกรำหนัก ฉันต้องกัดฟันทนแสดง

ความอดทนอย่างไรบ้าง คุณทำร้ายฉันไว้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้ ทำให้ฉันแทบจะเดินไม่ได้ แต่ถึงงั้นฉันก็ยังอุตส่าห์ทนเพื่อไม่ให้ใครอื่นเขาสงสัยและรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างมันเรื่องเล็กสำหรับฉัน แต่คุณกลับถือเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องที่จะต้องกินใจหมางใจ”

ไชยยันต์ถอนใจ รู้สึกละอายจนแทบแทรกแผ่นดิน ที่ฝ่ายตรงข้ามสะกิดเข้าไปถึงใจดำ

“ผมจริงจังเกินไป เมย์...”

“ฉันเคยบอกคุณแล้วว่า อย่า ‘เทค ไลฟ์ ซีเรียสลี่’ นักคุณข่มขืนทารุณกรรมฉันอย่างป่าเถื่อนที่สุด เหตุการณ์นั้นผ่านมาแล้ว ฉันก็ไม่อยากจะเก็บมาคิด และให้อภัยคุณได้เสมอ แต่สำหรับคุณ เคยนึกว่าอยากจะได้ฉัน คุณก็ได้ ทีนี้มาถึงคราวที่ฉันขัดขืนปฏิเสธบ้างไม่ยินยอมตามประสงค์ของคุณ คุณก็ระคางใจ คิดและคิดอยู่นั่นแหละ”

“ใช่ซิ ผมมัน ‘หน้าตัวเมีย’ นี่ ใจผม ‘เล็ก’ นิดเดียว ไม่ ‘ยิ่งใหญ่’ เหมือนวีรสตรีอย่างคุณหรอก ผม ‘เฮิร์ต’ คุณ ก็แต่ในด้านร่างกายเท่านั้น เจ็บชั่วครู่ชั่วยามก็จะหายไป แต่คุณ ‘เฮิร์ต’ ผมในด้านจิตใจ มันจะบอบช้ำเจ็บปวดเช่นนี้ตลอดไป ตราบใดก็ตามที่ผมหักใจไปจากคุณไม่ได้”

“เราอย่ามาโต้ปัญหาส่วนตัวอะไรในภาวะเช่นนี้ดีกว่า เพื่อนของคุณเจ็บทุพพลภาพอยู่ในขณะนี้ ใครต่อใครอีกหลายคนแตกกระจัดกระจายแยกย้ายไปอยู่สารทิศใด และได้รับภัยอันตรายเช่นใดบ้าง ก็ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ แม้เราเองในขณะนี้ก็เหมือนกัน จะอยู่จะตายก็ยังไม่รู้”

มาเรียบอก พร้อมกับเอื้อมมือมาจับแขนเขาไว้ บีบเบาๆ ด้วยสัญลักษณ์แห่งมิตร ไชยยันต์ไม่กล่าวว่าอะไรอีกทั้งสิ้น ออกเดินย่องเลาะลัดไปตามแนวทางระหว่างซอกหินนั้นอย่างระมัดระวังทุกฝีก้าวย่าง

ทั้งสองมาหยุดซุ่มฟังเสียงอีกครั้ง เมื่อล่วงพ้นออกมานอกบริเวณหินบังด้านเหนือศีรษะ ทำให้มองเห็นท้องฟ้าที่ประดับรางๆ ด้วยจุดทองของดวงดาว ยิ่งออกมาสู่ที่โล่งอากาศก็ยิ่งทวีความหนาวเย็นจัดขึ้น เสียงลมพัดหวือผ่านโตรกซอกแง่หินรอบด้าน ส่งเสียงครวญครางอยู่เบาๆ ฟังเหมือนเสียงร้องคร่ำครวญหวนโหยของสัตว์ที่ต้องทัณฑกรรมในอบายภูมิ

มือทั้งสองกระชับไรเฟิลแน่น ไฟฉายฮันเตอร์ขนาดแปดท่อนถือคล้องประกบกับกระโจมมือ ชูขึ้นสูง ยังไม่เปิดสวิตช์ในขณะนั้น แต่ใช้สายตาที่ชินกับความมืด สอดส่ายสังเกตไปตามเงาตะคุ่มของหินที่แวดล้อมรอบตัว

แหม่มสาวเคลื่อนตามเขามาอย่างกระชั้นชิดไม่ยอมห่าง ชนิดไหล่กระทบไหล่ แล้วความรู้สึกอันเคร่งเครียดต่อเหตุการณ์ของเขาก็ผันแปรไปสู่อีกภาวะหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ เมื่อหน้าอกหยุ่นๆ ค่นั้นเบียดชิดชนกับไหล่ของเขาอย่างคนไม่หวงตัว อาจไม่ตั้งใจหรือโดยเจตนาอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งก็รู้ไม่ได้ อ่านไม่ออกสำหรับหนุ่มไทย

ไชยยันต์ชำเลืองแล้วเอาแขนกางดันให้ห่างออกไปอย่างทั้งรักทั้งชัง แต่เจ้าของอกไม่ผละถอยหนี แต่กลับเบียดแน่นเข้ามาอีก เขามองนิ่งอยู่ในเงามืด

“คุณเกลียดฉันมากนักหรือ?”

เสียงนั้นกระซิบถาม

เพียงแค่นั้นเอง จิตที่พยายามจะปรับให้แข็งที่สุดสำหรับปัญหาหัวใจของเขาก็สลายหมดสิ้นพลังที่จะฝืนต่อไป อดีตนายทหารปืนใหญ่วางไรเฟิลลงกับก้อนหิน สวมกอดแม่สาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสไว้เหมือนจะให้ร่างและวิญญาณของเขาละลายเข้าไปบวกปนกับหล่อน

“เมย์ ทำไมผมถึงรักคุณเข้าให้ก็ไม่รู้ ทั้งๆ ที่ไม่ตั้งใจจะรักมาก่อนเลย คุณไม่ดีพอเลย สำหรับความรักภักดีอย่างบริสุทธิ์ใจของลูกผู้ชายสักคนหนึ่ง”

“คุณก็รู้อยู่แล้ว ไม่น่าจะปล่อยใจถึงเพียงนั้น ชอบฉันเถอะ แต่ขอร้องว่าอย่าถึงกับรักปักใจอยู่กับฉันเลย ฉันเคยบอกแล้วว่า ฉันอาจทำให้คุณผิดหวัง ยกเว้นแต่ว่า...”

“อะไร...”

“คุณจะมีหัวใจหนักแน่น และมีน้ำใจเป็นนักกีฬาเหมือนสเตเกลสามีผู้ล่วงลับของฉัน”

“คนตะวันตกอาจถือว่า พฤติกรรมแบบนั้นคือความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและหนักแน่น แต่สำหรับตะวันออกแล้ว มันคือไอ้งั่ง หรือไอ้แมงดา และผมก็เป็นตะวันออกเสียด้วย”

“ก็เพราะฉะนั้นน่ะซิ ฉันถึงได้บอกให้คุณ ‘ถอนใจ’ ไปจากฉันเสียเถอะ...ขอถามอะไรสักนิดได้มั้ย?”

“อะไร?”

“ทำไมคุณไม่รักน้อย เขาเป็นผู้หญิงที่มีค่า และคู่ควรกับคุณที่สุด”

คำถามชนิดนั้น ทำเอาไชยยันต์สะอึกและยิ่งปวดร้าว นั่งซึมไปนาน ยกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับ พังพาบพิงคร่อมลงไปกับก้อนหินที่หลบซ่อนแฝงกายอยู่ มาเรียโอบแขนรอบไหล่เขาไว้ ก้มลงมากระซิบถามอย่างกังวลว่า

“ฉัน ‘เฮิร์ต’ คุณกระมัง ขอโทษนะ ไม่ได้ตั้งใจเลย เราลืมเสียเถอะ และคุณไม่ต้องสนใจที่จะหาคำตอบมาให้ฉัน”

“ก็น่าคิดอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ในคำถามของคุณข้อที่ว่าทำไมผมถึงไม่รักและแต่งงานไปเสียกับน้อย...ดาริน วราฤทธิ์คนนั้น...”

เสียงของชายหนุ่มแหบพร่า

“ผมเป็นคนไม่ค่อยจะมีโชคนัก ในด้านนี้ เมย์ ดูผาดๆ ชีวิตของผมแวดล้อมมากมายไปด้วยผู้หญิง ผมไม่ได้อับจนเลย แต่มันแปลกที่ว่า ผู้หญิงมากมายที่มารุมรักและต้องการผมเหล่านั้น ผมไม่ต้องการหล่อนเลย แต่คนที่ผมรักสิ เขากลับไม่รักผม สำหรับน้อยนั้น เราสนิทสนมกันมากเกินไป จนกลายเป็นพี่น้องไปเสียแล้ว ผมคิดว่าเขาอาจแต่งงานกับผมได้เพื่อเห็นแก่อะไรต่ออะไรหลายอย่าง แต่มันจะมีประโยชน์อันใดในเมื่อเขาไม่รักผม ไชยยันต์ไม่เคยฝืนใจใครในเรื่องนี้ น้อยรักผมอย่างพี่ชายคนหนึ่งเท่านั้น”

“ทำไมเขาถึงจะรักคุณไม่ได้...เขารักใครอื่นเสียแล้วกระมังงั้นรึ?”

เสียงถามเหมือนรำพึง ดังมาจากมาเรีย

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เท่าที่แล้วมา แต่ไหนแต่ไรมา น้อยไม่เคยมีจิตใจกับใครมาก่อนเลย เขามีชีวิตอยู่อย่างคงแก่เรียน

และดูเหมือนจะดูหมิ่นผู้ชายทุกคน เห็นผู้ชายเป็นลิงเป็นค่างไปหมด ฐานะของเขาดี ชาติสกุลสูง รูปร่างหน้าตาสะสวย ความรู้สูง สิ่งเหล่านี้เมื่อมาประกอบกันเข้าในผู้หญิงสักคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นก็ย่อมจะมองหาผู้ชายที่คู่ควรกับตนไม่ได้ แล้วก็มัวแต่หลงหมกมุ่นอยู่กับตัวเอง ไม่สนใจเพศตรงข้าม ศักดิ์ศรีของเขามันมากเกินไป”

“คุณก็ไม่มีอะไรด้อยกว่าหม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้นเลยนี่ ไม่ว่าจะฐานะการเงิน ชาติสกุล แม้ว่าคุณจะไม่ใช่เชื้อพระวงศ์ รูปร่างหน้าตาหรือภูมิรู้”

“ผมบอกแล้วว่า ระหว่างผมกับพี่น้องตระกูลวราฤทธิ์นี่ ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย เรามีความสัมพันธ์กันอย่างญาติสนิทมากกว่าที่จะคิดเป็นอื่นได้...”

แล้วไชยยันต์ก็หัวเราะออกมาอย่างขมขื่น ยกมือขึ้นลูบใบหน้าอันเย็นฉ่ำด้วยละอองหมอก

“เรื่องมันตลกสิ้นดี เล่าให้คุณฟังก็คงไม่อยากเชื่อ น้อยอาจรู้ว่าผมเคยรักเขาและเพื่อจะเป็นการเอาใจผม เขาก็เคยชวนผมแต่งงานง่าย ๆ ดูราวกับว่าการแต่งงานกันนั้นมีค่าเพียงแค่ไปดินเนอร์ด้วยกันสักมื้องั้นแหละ ผมเองก็หยิ่งในเกียรติศักดิ์ของลูกผู้ชายพอที่จะปฏิเสธข้อเสนอนั้นของเขาได้เหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นฝ่ายชวน ในเมื่อผมก็รู้อยู่เต็มอกว่า เขาไม่ได้รักผมในด้านนั้นเลย”

โดยไม่คิดฝัน มาเรียชะโงกหน้าเข้ามาจูบเบา ๆ ที่หน้าผากเขาแล้วบอกเสียงอ่อนโยนว่า

“คุณเป็นคนน่าทึ่ง ไชยยันต์...มีอะไรหลาย ๆ อย่างที่ฉัน

พอใจในตัวคุณ เอาเถอะเราค่อยๆ คิดกัน ใช้เวลาให้นานกว่านี้อีกสักหน่อย ถ้าเวลามีพอสำหรับเรา บางทีฉันอาจยอมแต่งงานกับคุณ และซื่อสัตย์มั่นคงต่อคุณไปตราบชั่วชีวิตดับ นี่เป็นความหวังที่มีเผื่อไว้ให้ แต่ก่อนคำมั่นสัญญาใดๆ จากฉัน อย่าจริงจังกับฉันนัก และอย่าหึงด้วย”

ไชยยันต์ตวัดเอวอันคอดกิ่ว เหนือช่วงตะโพกอันบึกบึนแน่นหนาเต็มไปด้วยพละกำลังนั้นไว้ รั้งเข้ามา จนกระทั่งร่างกายท่อนล่างส่วนหน้าแนบสนิทกันทุกส่วน และหล่อนก็ไม่ขัดขืน นอกจากโอนอ่อนผ่อนตาม

“ทำไมนะ? นี่คุณยังคิดที่จะหาช่องว่าง เพื่อ ‘ล่า’ ผู้ชายคนอื่นๆ ในคณะเรานี่ต่อไปอีกหรือ”

มาเรีย ก็คือมาเรีย เมื่อไชยยันต์กอดรัดอย่างมีความหมาย หล่อนก็ลูบคลำจับต้องร่างกายของเขาเล่น โดยไม่สนใจว่ามันจะเป็นส่วนไหน มันเป็นไปตามอัตโนมัติและอุปนิสัยแท้จริงของหล่อน ซึ่งมองเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องสามัญธรรมดาไปหมด

“ฉันไม่เคยวางแผนที่จะ ‘ล่า’ ใครในคณะของเรานี่หรอก ไชยยันต์ ถึงคุณเองฉันก็ไม่เคยคิดจะ ‘ล่า’ สิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว มันขึ้นอยู่กับกาลเวลาและสิ่งแวดล้อมเท่านั้น ฉันหมายถึงแต่เพียงว่า ถ้าเรามีโอกาสรอดชีวิตกลับออกไปสู่โลกเบื้องนอกอีกครั้ง ชีวิตของฉัน หรือของคุณก็ตาม จะต้องอยู่ท่ามกลางสังคมของมนุษย์ตามปกติ เพื่อนผู้ชายของฉันมาก ฉันเองก็ไม่ใช่คนตระหนี่ตัวนัก ถ้าคุณไม่วางใจให้เป็นอุเบกขามั่นคง คุณอาจบ้าคลั่งไปก็ได้”

“ผมจะพยายามไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น ว่าแต่... เมื่อไหร่คุณจะสัญญาว่าคุณจะเป็นของผมคนเดียว และคนเดียวเท่านั้นตลอดไปจนกว่าเราจะมีเหตุผลที่ต้องแยกทางกันในกาลต่อไปข้างหน้า แต่ต้องไม่เกิดเหตุการณ์อันไม่สมควรในระหว่างที่เราร่วมชีวิตกัน”

“คุณชอบเมียต่างผิวหรือ?”

“ตามปกติแล้ว ผมไม่นิยมพวกยุโรปหรือตะวันตกเลย ถ้าชอบก็คงมีเมียแหม่มไปนานแล้ว แต่ผมก็เคยมีสัมพันธ์สวาทกับแม่สาวผิวไข่ปอก ผมสีทอง สีแดง หรือสีเงินมาเสียนับไม่ถ้วนแล้ว”

“แล้วทำไมคุณถึงต้องการฉัน ในฐานะเช่นนั้น”

“บอกไม่ถูก บางทีอาจเป็นเพราะเสน่ห์หลายๆ อย่างในตัวคุณก็ได้ มันแปลก น่าฉงนกว่าที่ผมเคยพบ”

มาเรียแหงนมองท้องฟ้าอันดำมืด หูและประสาทสัมผัสทั้งหมดของหล่อนคอยจับสำเนียงที่จะแว่วมา แม้ว่าปากยังคงพูดโต้ตอบอยู่กับเขา

“ถ้าเรารอดตาย กลับไปถึงกรุงเทพ คุณไปเที่ยวออสโลกับฉันสักพักไหม?”

“มีอะไรที่นั่นหรือ?”

“ป้าของฉัน อันเป็นญาติผู้ใหญ่คนเดียวที่เหลืออยู่นอกจากพ่ออยู่ที่นั่น ฉันไม่ได้พบท่านมาเกือบ 5 ปีแล้ว”

“ผมไปกับคุณในฐานะไหน?”

“เพื่อน”

“นอนห้องเดียวกันหรือเปล่า ตลอดระยะเวลาเดินทาง?”

“บางเวลา”

“แล้วบางเวลา คุณก็ไปร่วมเตียงกับผู้ชายอื่น งั้นสิ?”

“คุณคิดไปเอง ฉันยังไม่ได้พูดอย่างนั้นสักนิด”

“ถ้าคุณออกจากห้องผมไป ในระหว่างเราร่วมทางกัน ผมเอาผู้หญิงอื่นมานอนแทนได้ไหม?”

มาเรีย ย่นจมูก แล้วยื่นปลายจมูกโด่งงามมาสีกับจมูกอันเย็นเฉียบของเขา พูดเฉียบขาดว่า

“โน!!”

“อ้าว!...”

แหม่มสาวหัวเราะเบาๆ แล้วผวาเข้ากอดเขาไว้เต็มอ้อมเอาหน้าซีกหนึ่งแนบลงกับอก

“ฉันจะพยายามรัก และซื่อตรงกับคุณ ไชยยันต์ แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันนะว่า ความพยายามจะเป็นผลได้สักเพียงไหน และถ้าทำไม่ได้ ฉันก็จะไม่ยอมแต่งงานกับคุณเป็นอันขาด จะไม่หลอกคุณหรอก จูบฉันซิ เผื่อไว้สำหรับเหตุการณ์ที่อาจทำให้เราไม่มีโอกาสตกลงสัญญาอะไรกันได้อีกแล้ว”

ไชยยันต์เอามือทั้งสองประคองจับใบหน้าหล่อนไว้ แล้วก้มลงจูบอย่างดื่มด่ำที่สุด **จูบอันเป็นสัญลักษณ์มาจากใจจริง ไม่ใช่จบเพื่อราคะ มาเรียรัดคอเขาไว้แน่น รับรอยประทับนั้นอย่างเต็มใจ**

แล้วอดีตนายทหารหนุ่มผู้ถลำปลักรักของแม่สาวต่างผิวก็ฉวยไรเฟิลกับไฟฉาย เผชิญหน้ากับความจริงที่แวดล้อมอยู่รอบกายบัดนี้ต่อไป ด้วยหัวใจที่เด็ดเดี่ยวกล้าหาญตามบุคลิก

สันดานดั้งเดิมของเขา ทุกฝีก้าวย่าง ที่คืบหน้าไปตามแนวทางเดินนั้น เขาระวังและพร้อมเสมอ ประสาทสัมผัสทุกส่วนทำงานเต็มที่ มันยิ่งแน่นอนและแม่นยำยิ่งขึ้น เมื่อได้มาเรียเคียงข้างอยู่เช่นนี้ เพราะอย่างน้อยที่สุด หล่อนก็ชำนาญในรหัสต่างๆ เทียบเท่าขั้นพรานผู้ยิ่งยงคนหนึ่ง คงไม่ปล่อยให้เดินเซ่อซ่าเรื่อยเฉื่อยเข้าไปในปากของเจ้าไทรันโนซอรัส โดยไม่ทันรู้ตัวอย่างเด็ดขาด

และก็จริงดังว่า...ระหว่างที่ต่างย่องมาหยุดยืนอยู่ในระหว่างซุ้มหินหมู่หนึ่ง และไชยยันต์ ทำท่าจะค่อยๆ ไต่ปีนขึ้นไปบนยอดหิน เพื่อจะได้ส่งไฟฉายกราดดูลาดเลาได้ถนัดขึ้น เชื้อไขของพรานใหญ่แห่งทุ่งซาฟารีก็รั้งแขนเอาไว้

“อย่า!...”

หล่อนกระซิบริมหู ตาวาว สาดประกายระมัดระวังและกริ่งเกรงอยู่ในความมืด

“ผมจะไต่ขึ้นไปสังเกตบนนั้น ถ้ามัวแต่ย่องงมอยู่ตามโคนหิน เราจะเห็นอะไรได้ยังไง หินมันบังเราหมด”

มาเรียสาดไฟฉายกดต่ำไปทางแนวทางเดินซีกซ้ายมือแล้วบ้ายปาก

“ไปทางด้านนี้ดีกว่า อยากจะปีนขึ้นดูบนที่สูง จงปีนในระหว่างซอกหินที่งอกขึ้นเป็นช่องแคบอยู่จำกัด อย่าเลือกยอดหินโดดเดี่ยวในที่โล่งไม่มีอะไรกำบังอย่างนี้ จวนตัวขึ้นมาคุณยังกระโดดลงมาข้างล่างเพื่อหลบได้ โดยมันล้วงคอลงมาไม่ถึง ไม่งั้นมันขย้ำคุณสะดวกมาก”

ไชยยันต์ถอนใจเฮือก ตบหลังมือหล่อนเบาๆ เป็นความหมายเห็นด้วย ถึงอย่างไรในเรื่องเช่นนี้ เขายอมรับว่าอดีตภรรยาสาวของดร.ฮอฟมัน รอบคอบรัดกุมกว่าเขาเสมอ

ทั้งคู่ถือไฟฉายคนละอัน เลาะลัดอย่างเงียบกริบ แยกทางออกซ้ายมือ ค่อยๆ จรดฝีเท้าย่องไปตามพื้นหินอันขรุขระสูงๆ ต่ำๆ ในระหว่างช่องแคบ ขนาบของก้อนหินอันจำกัดนั้น แต่แล้วขณะนั้นเอง ต่างก็หยุดชะงักกลั้นใจ จับมือกันคุ่มตัวนิ่ง

มีเสียงเคลื่อนไหว แผ่นดินสะเทือนเบาๆ เสียงก้อนหินเล็กๆ พลิก และสำเนียงคร่างฮื่อในลำคอ ใกล้หรือไกลออกไปเท่าใด คำนวณลำบากเหลือเกิน สำหรับเสียงที่ดังมาเบาๆ ครั้งเดียว และช่วงสั้นๆ นี้

“ทางด้านเหนือของเรา...”

มาเรียจ่อริมฝีปากแนบหูเขา

“สงสัยว่าจะเป็นบริเวณใดบริเวณหนึ่ง ใกล้ๆ กับที่ราบตีนเนินลูกที่เราตั้งใจกันไว้ว่าจะขึ้นไปพักเมื่อตอนเย็นนี่แหละ”

ไชยยันต์สบถอะไรออกมาในลำคออุบอิบฟังไม่ได้ศัพท์

“ผมกำลังมีแผนอยู่ว่า จะหาทางเล็ดลอดเข้าไปเก็บสัมภาระข้าวของจำเป็นของเราที่ตกหล่นอยู่ มาใช้ประโยชน์สำหรับพวกเราในคืนนี้ อย่างน้อยก็กระสุนสำรองและผ้าห่ม ไม่งั้นคืนนี้เราหนาวกันแข็งทีเดียว”

มาเรียกดนิ้วลึกลงไปในแขนของเขา สั่นศีรษะอย่างไม่เห็นด้วย

“คิดไกล หวังประโยชน์เกินไป ขืนออกไปที่นั่น เราก็ตายเท่านั้นเพราะมันป้วนเปี้ยนคุมเชิงอยู่แถวนั้น”

ไชยยันต์ไม่ตอบว่ากระไร ค่อย ๆ พยุงตัวเหยียบตามหินไต่อย่างแผ่วเบาขึ้นไปบนยอดสูงของแนวหินบริเวณนั้น มาเรียก็ตามติดขึ้นไปด้วย เมื่อต่างขึ้นไปนั่งอยู่บนที่สูงกว่าระดับพื้นล่างประมาณ 5-6 เมตร ก็สามารถอาศัยเป็นหอคอยตรวจดูบริเวณป่าหินรอบด้านนั้นได้ในละแวกที่กว้างไกลออกไป เว้นไว้แต่ขณะนี้มันมืดสนิทมองเห็นยอดหินที่โผล่งอกเรียงรายอยู่รอบด้าน เป็นเงาตะคุ่มสูง ๆ ต่ำ อยู่ทั่วไป เหมือนภูตผีปิศาจที่ปรากฏกายอยู่ในฉากแห่งความลี้ลับ หมอกลงไม่หนักจนเกินไปนัก แต่ก็มัวพร่าอยู่ทั่วไป ละอองไอน้ำพัดผ่านร่างกายทั้งสองจนเปียกชื้นทำให้หนาวจับใจ จนถึงกับคางสั่นกราว แม้แต่มาเรียฮอฟมันเอง ผู้ซึ่งเคยชินกับอากาศหนาวมาเป็นอย่างดีแล้ว

“คุณคิดว่า จุดไฟฉายของเรา จะเป็นการฟ้องตำแหน่งเตือนให้มันรู้ไหมว่า เราอยู่ที่ไหน?”

เขาถามเบาที่สุด ยังไม่แน่ใจว่าจะฉายไฟดีหรือไม่

“สัตว์ทุกชนิด ยกเว้นจากมนุษย์ แสงไฟฉายจะไม่ทำให้มันสังเกตเห็นอะไรได้ ตรงข้ามในความมืดมันจะเห็นเราได้ดีที่สด”

ไชยยันต์ก็ฉายไฟปราดออกไปในทันทีนั้น พร้อมกับมาเรีย ต่างกราดไปรอบ ๆ พบแต่เงายอดหินที่สะท้อนเรือง ๆ ตอบแสงไฟมา ท่ามกลางม่านหมอกที่ปกคลุมเป็นละอองปลิวว่อนอยู่ทั่วไป ทุกแก่งโขดหินยืนตัวทะมึนนิ่งอยู่ในความสงบ มองไม่เห็นร่องรอยหรือวี่แววของไอ้ยักษ์ที่จะตกเป็นเป้าของ

ไฟฉาย มันคงจะแอบซุ่มอยู่ที่ใดที่หนึ่ง โดยมีภูเขาหินรอบด้านเหล่านี้เป็นเครื่องพรางตาไว้ ส่วนจะฉายส่องให้ไปถึงบริเวณตีนเนินที่สัมภาระข้าวของตกหล่นอยู่ อันเป็นตำแหน่งแรกที่แตกกระจายหนีกันออกไปชนิดตัวใครตัวมัน ระยะมันก็ห่างไกลเกินไป ซ้ำยังมีก้อนหินสลับซับซ้อนบังอยู่ บริเวณที่ทั้งสองปีนขึ้นมาก็ไม่สูงเด่นเกินไปนัก

อดีตนายทหารปืนใหญ่กวาดไฟค้นหาอย่างถี่ถ้วนที่สุดแล้วสาดลำแสงลงด้านต่ำตามแนวทางด่านอันซอกซอนคดเคี้ยว

“ผมคิดว่า ถ้าเราใช้ความระมัดระวังให้มาก เราอาจอาศัยหลบเลาะไปตามแนวหินเหล่านี้ ตรงไปยังสัมภาระที่ตกอยู่ได้ และขนลำเลียงมา”

มาเรียจ้องหน้าเขาอย่างประหลาดใจ ในความกล้าอย่างไม่เข้าเรื่องของผู้ร่วมสถานการณ์

“คุณเป็นห่วงสัมภาระของเรานักหรือ ในเวลาเช่นนี้”

“ก็คุณไม่คิดบ้างหรือว่า เราอาจหนาวตายกันคืนนี้”

“ไม่ถึงกับตายหรอก เพียงแค่ทรมานมากหน่อยเท่านั้น แต่ถ้าคุณเดินเซ่อซ่าผ่านจมูกมันไปเมื่อไหร่ คุณตายแน่เมื่อนั้น เราเดาไม่ถูกว่าตอนนี้มันซุ่มหลบอยู่ที่ไหน มองเห็นอะไรจากไฟฉายนี่ก็ไม่ชัดนัก บางทีที่เราส่องผ่านไปโดยคิดว่าเป็นก้อนหินอาจเป็นร่างกายส่วนหนึ่งส่วนใดของมันที่โผล่กลืนกับสีก้อนหินก็ได้ ฉันไม่ต้องการเดินลอดใต้ท้องมันไปโดยไม่รู้สึกตัว”

คำพูดของมาเรีย ทำให้ไชยยันต์หวนนึกไปถึงเหตุการณ์ครั้งเมื่อติดตามล่างูใหญ่ที่หล่มช้าง ซึ่งเหตุการณ์มันละม้ายเหมือนกับที่มาเรียตั้งข้อคิดกริ่งเกรงอยู่ในขณะนี้มาก

ระหว่างที่ทั้งคณะภายใต้การนำของรพินทร์ สาวรอยไอ้ยักษ์ไม่มีตีนตัวนั้นไปในป่ารกทึบ และต่างไปหยุดพักอยู่ใต้ก้อนหินที่ปกคลุมไปด้วยเถาเครือเบื้องบนอันแน่นทึบ กำลังนั่งปรึกษาหารือกันอยู่ ปรากฏว่าหยดเลือดปนโคลนเปียกๆ หยดหนึ่งหล่นแหมะลงมาถูกดารินเข้า

เมื่อต่างสงสัยเฉลียวคิด และเงยขึ้นไปสังเกตยอดหินเบื้องบนที่เข้ามาอาศัยพักหลบกันอยู่ ก็พบด้วยความตกใจแทบช็อคว่า เหนือหินลูกนั้น ลำตัวของไอ้ยักษ์ทอดพาดคร่อมอยู่ลักษณะสงบพัก โดยมันก็หารู้ตัวไม่เหมือนกันว่า ฝ่ายมนุษย์ที่ติดตามล่าได้ยกขบวนเข้ามานั่งพักอยู่ใต้หินที่มันพาดตัวอยู่นั่นเอง เพราะความใหญ่โตมโหฬารของลำตัวมัน

ข้างมนุษย์ที่เซ่อซ่า เข้ามาชนิดจดไต้ตำตอก็เพราะสภาพอันรกทึบของป่าจนทำให้ไม่สามารถสังเกตเห็นอะไรได้ชัด เนื่องจากลำตัวอันยาวเหยียดใหญ่โต และมีสีที่กลืนกับป่าเช่นนั้น

เหตุการณ์มันเคยปรากฏมาก่อนแล้ว เพราะฉะนั้นก็น่าคิดตามที่มาเรียเตือนเหมือนกันว่าในความมืด มองอะไรได้ไม่ถนัดเช่นนี้ ดีไม่ดีขณะที่เดินคลำกันไป เขาอาจเดินเข้าไปในปากของไอ้ยักษ์ไทรันโดยไม่ทันรู้ตัวก็ได้ ต่อให้ใช้ความระมัด-ระวังสักเพียงไหน

ระหว่างที่ไชยยันต์นิ่งใช้ความคิด แหม่มสาวกราดไฟฉายในมือตรวจไปตามก้อนหินเหล่านั้นอย่างระมัดระวังถี่ถ้วนอีกครั้งเท่าที่รัศมีของแบตเตอรี่แปดท่อนจากฮันเตอร์จะฝ่าสาย

หมอกมัวที่ปกคลุมอยู่ในขณะนี้ออกไปได้ แล้วทันใด ลำแสงไฟของหล่อนก็มาชะงักกึกอยู่กับพื้นเบื้องต่ำห่างออกไปทางด้านตะวันตก ระหว่างหมู่หินเตี้ย ๆ กลุ่มหนึ่ง

"ไชยยันต์!..."

เสียงกระซิบของหล่อนตื่นเต้น ปลุกภวังค์ของชายหนุ่มขึ้น

"ดูให้ดีซิ ตรงโฟกัสไฟฉายของฉันนี่"

ไชยยันต์จ้องเขม็งตามแสงไฟ แล้วใช้ไฟฉายของเขาอีกกระบอกหนึ่งช่วยส่องไปที่ตำแหน่งนั้น

แต่เขาก็ไม่สามารถจะแยกอะไรต่ออะไรอีก หรือสังเกตเห็นสิ่งใดผิดปกติในระหว่างเนินหินเตี้ย ๆ เหล่านั้น จังหวะนี้เองมาเรียกราดส่องในรัศมีสูงขึ้นไปอีกรอบ ๆ บริเวณ สีหน้าเต็มไปด้วยความคลางแคลงไม่แน่ใจ แล้วตวัดไฟมาจับนิ่งอยู่ที่เดิม

"ผมไม่เห็นอะไรเลย นอกจากแนวก้อนหิน มีอะไรผิดปกติหรือ?"

อีกฝ่ายหนึ่งบอกถึงความงงงัน จับความหมายใด ๆ ไม่ได้

"ดูให้ดี ตรงที่ฉันฉายจับไว้นี่ ถ้าตาไม่ฝาด หรือประสาทหลอนไปเอง ฉันคิดว่ามันน่าจะเป็นส่วนหางด้านปลายของมันโผล่ล้ำแนวหินกำบังออกมา..."

ไชยยันต์ตาลุกโพลง

"แล้ว...ตัวมันล่ะ?"

"คงจะคุ่มตัวหลบต่ำ บังก้อนหินใหญ่ทางด้านซ้ายมือนั่นแหละ"

อดีตนายทหารปืนใหญ่กระเดือกน้ำลายลงคออย่างฝืด ๆ

โดยการสะกิดแนะบอกของมาเรีย ทำให้เขาพอจะมองเห็นสัณฐานอันน่าสงสัยว่าจะเป็นส่วนหางของไอ้ยักษ์ไทรันขึ้นมาได้ และถ้าความเข้าใจของเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ไม่ผิด ลักษณะของมันยามนี้ก็อยู่ในอาการหมอบซุ่มตัวเงียบ เหมือนแมวที่คอยจ้องจับหนูไม่มีผิด

มันขวางอยู่ในทิศทางด้านซึ่งเขาตั้งใจจะบ่ายหน้าไป อันเป็นแผนซึ่งปรึกษากับมาเรียเมื่อหยก ๆ นี่พอดี!

ระยะนั้น ห่างออกไปประมาณ 40 เมตร จากยอดหินที่ทั้งสองหมอบดูกันอยู่ ถ้ามันไหวตัวโผล่ขึ้นมา อาจเพียงแต่ขยับสองสามก้าวเท่านั้น ก็จะถึงตัวทันที

“ทำยังไงถึงจะรู้แน่ว่าเป็นมันหรือเปล่า...”

พร้อมกับพูด ไชยยันต์ขยับไรเฟิล

“ลองยิงดูไหม?”

มาเรียฉวยข้อมือเขาไว้อย่างรวดเร็ว

“ไม่มีประโยชน์เสียลูกปืนเปล่า แล้วยังเท่ากับก่อกวนให้มันเกรี้ยวกราดอาละวาดขึ้นอีก”

“แล้วจะเอายังไงกันนี่ จะปล่อยให้มันคอยดักเฝ้าคุมเชิงพวกเราอยู่อย่างนี้นะหรือ”

“เดี๋ยว! ค่อย ๆ คิด เราต้องรอบคอบที่สุด ไชยยันต์ ถ้าไม่จำเป็น หรือช่วยให้ได้ผลแน่นอนขึ้นมาอย่างแท้จริงแล้ว เราจะไม่ยิงเป็นอันขาด...”

หล่อนดับไฟมืดลง กัดริมฝีปากคิดอยู่อึดใจอย่างใคร่ครวญหนัก

“ความจริงเราวางแผนกันไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า ลูก

นัยน์ตาคือจุดอ่อนของมัน แต่เมื่อตอนที่ยิงกันอย่างประจันโกลาหลเมื่อหัวค่ำนี้ทำไมไม่มีลูกปืนของพวกเราคนใดสักคนถูกลูกนัยน์ตามันบ้างก็ไม่รู้”

“อันตรายมันจวนตัวพวกเราทุกคน ทำให้ต้องหนีเอาชีวิตรอดและหาโอกาสนั้นไม่ได้ถนัดเพราะต่างคนต่างหนี แล้วคุณคิดว่า ถ้าถูกลูกตามัน จะทำให้ตายได้หรือ?”

“ตายน่ะคงไม่ตายหรอก เพราะตัวมันใหญ่มากเหลือเกิน แต่ลูกตาเป็นจุดอ่อนที่สุด ถ้าเรายิงเข้าไปจะทำให้มันตาบอดและเจ็บปวดกว่ายิงที่อื่น บางทีจะช่วยให้มันผละหนีไปได้ ไม่คอยแต่จ้องเล่นงานเราอยู่อย่างนี้...เอาละ สมมติว่ามันหมอบซ่อนกำบังตัวอยู่ที่นั่นโดยเรารู้ตำแหน่งมันแน่นอนแล้วเช่นนี้ เสี่ยงเกินไปไหม ถ้าเราสองคนจะแอบย่องเข้าไปทางด้านหน้า หาเป้าหมายดวงตามันให้ได้ กรอกกระสุนเข้าไป ฉันหมายถึงเดี๋ยวนี้”

ภายหลังจากชั่งใจเพียงครู่เดียว คนที่มีนิสัยระห่ำอยู่เป็นทุนเดิมอย่างไชยยันต์ ก็ตัดสินใจทันที

“ตกลง ไป!”

แต่แล้ว ก่อนที่ทั้งสองจะเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไปนั่นเอง ก็สังเกตเห็นแสงวอบแวบของลำไฟฉาย ปรากฏเป็นระยะอยู่ทางด้านหลังของตำแหน่งที่ไอ้ยักษ์หมอบซุ่มอยู่ มาเรียสะกิดเขาโดยแรงอีกครั้ง ทั้งสองชะงักกับที่ จ้องลำแสงนั้นเขม็ง

“เอ๊ะ!...”

ไชยยันต์อุทานแผ่วเบา

“พวกเราแน่ รู้สึกว่ากำลังบ่ายหน้ามาทางนี้ด้วย”

“บ่ายหน้ามาทางนี้ ตายละ! ก็ไอ้นั่นมันดักอยู่ตรงนั้น...”

ทั้งสองหันมองหน้ากันเองในความมืด สะกดกลั้นใจนิ่งไปชั่วครู่อย่างนึกทำนายเหตุการณ์อย่างใดไม่ถูก

แสงวูบวาบนั้น ส่องกราดในลักษณะตรวจบริเวณ มันดับๆ หายๆ แต่แนวของลำแสงก็เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะพอจะสังเกตเห็นได้ บางสิ่งบางอย่างจากความรู้สึกของไชยยันต์และมาเรียในขณะนี้บอกให้ทราบว่า ใครก็ตามที่เป็นเจ้าของลำไฟฉายดวงนั้น จะต้องหาสำเหนียกทราบไม่ว่า มหันตภัยใหญ่หลวงกำลังดักรอคอยอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนัก

โดยไม่นัดหมายกันเลย ทั้งไชยยันต์และมาเรีย ภายหลังจากเหลียวมองกันลอกแลกอยู่เช่นนั้น ก็ป้องปากกู่ให้สัญญาณออกไปพร้อมกัน ท่ามกลางความเงียบ เสียงของคนทั้งสองดังสะท้อนก้องไปไกล

ไม่มีปฏิกิริยาเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น จากสิ่งที่สังเกตเห็นคล้ายๆ ท่อนหางของไอ้ยักษ์ตัวนั้น มันคงสงบนิ่งไม่กระดุกกระดิกเคลื่อนไหวเหมือนเดิมประดุจก้อนหิน แต่กลับปรากฏว่า มีเสียงกู่ตอบมาจากเจ้าของลำไฟฉายนั้น น้ำเสียงแสดงถึงความปีติยินดี แล้วก็มีเสียงตะโกนโหวกเหวกทำนองร้องถามหรือทักทายซึ่งจับกระแสความไม่ถนัด

“ส่างปา...นั่นคือเจ้าต่องสู่ของฉัน มันกำลังจะตามเสียงเข้ามาที่นี่”

มาเรียพูดละล่ำละลักอย่างตกใจ พลางป้องปากตะโกนออกไปสุดเสียง

"ส่างปา! หาที่หลบก่อน อย่าเข้ามา มันดักอยู่ข้างหน้าเจ้า!!"

เพราะระยะที่อยู่ห่างไกลกัน ทั้งสองฝ่ายต่างเพียงแต่ได้ยินแต่เสียงกู่ตะโกน แต่ไม่สามารถจะเข้าใจถึงข้อความคำพูดกันได้ มาเรียตะเบ็งเสียงกึกก้องซ้ำไปอีกหลายคำ แต่มันปราศจากผลเสียแล้ว เจ้าของลำไฟฉายกระบอกนั้น ก็ยิ่งฉายไฟจ้าและเคลื่อนใกล้มฤตยูอันสงบนิ่งรอคอยจังหวะเข้ามาทุกที

ไอ้มหายักษ์ ซึ่งถ้าแม้ว่ามันหลบซุ่มอยู่ตรงนั้นจริง โดยที่มาเรียตาไม่ฝาดไป บัดนี้ไม่ยอมเคลื่อนไหวกระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้น ประหนึ่งว่ามันกำลังจ้องรอคอยดักเหยื่อที่กำลังเดินงมเซ่อซ่าเข้ามาฉะนั้น ไม่สะดุ้งสะเทือนหรือสนใจกับเสียงตะโกนโต้ตอบกันอื้ออึงนั้นด้วย

"เจ้าโง่! เจ้ากำลังจะเข้ามาหาที่ตายได้ยินไหม!!"

มาเรียร้องแหลมอย่างตกใจ ระคนเดือดดาลเหลือที่จะกล่าว แทบจะลุกขึ้นเต้น

ไชยยันต์ก็ตัดสินใจในฉับพลันนั้น เพราะเห็นชัดอยู่แล้วว่า เสียงร้องห้ามของแหม่มสาวที่ตะเบ็งอยู่สุดเสียง ปราศจากผลใดๆ โดยสิ้นเชิงสำหรับไอ้หูหนวกส่างปา ซ้ำเจ้าตัวคนร้องตะโกนเองก็ทำอะไรไม่ถูกในขณะนี้เพราะมัวอกสั่นขวัญแขวนอยู่

.600 ไนโตรของเขาระเบิดตูม!

กึกก้องไปทั้งความเงียบสงบของราตรี

เป้าหมายของมันก็คือ บริเวณอันสงสัยว่าจะเป็นหางของเจ้าไทรันโนซอรัสที่โผล่ให้เห็นอยู่ในระหว่างโขดหิน

ติดตามไล่หลังมากับเสียงกัมปนาทลูกปืน คือเสียงแผด

คำรามร้องสนั่นของเจ้าอสูรโลกล้านปี...**ใช่แล้ว! มาเรียดูไว้ไม่ผิด มันนั่นเองที่หมอบนิ่งโผล่หางให้เห็นออกมา**

สภาพอันเปรียบเสมือนฟ้าถล่มโลกทลายก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง มันเกิดขึ้นโดยเสียงร้องอันฉุนเฉียวเกรี้ยวโกรธ เสียงดิ้นฟัดฟาดตัวและเสียงก้อนหินเคลื่อนพลิกกระจัดกระจายกระสุนนัดนั้นปลุกให้มันสำแดงฤทธิ์เดชขึ้นให้เห็นชัด แทนที่จะซุ่มนิ่งอยู่และรอจนกระทั่งส่างปาเดินมาเข้าปาก

พริบตาต่อมา จากลำแสงไฟฉายที่เตรียมส่องอยู่แล้วเงาอันใหญ่โตของช่วงบน ก็วูบพ้นหลังก้อนหินที่มันซุ่มหลบอยู่ขึ้นมา แล้วนัดที่สองจากลำกล้องขวาก็สะเทือนหูดับซ้ำไปอีกครั้งหนึ่งอย่างรวดเร็ว จากนั้น คนยังกควาเอวเพื่อนสาวผู้รวมสถานการณ์ กระโจนจากยอดหินที่ขึ้นไปสังเกตการณ์ลงมากลิ้งอยู่ในระหว่างซอกแคบๆ ซึ่งหมายตาตามแผนไว้แล้วว่าจะยึดเป็นที่กำบัง

เจ้าส่างปาคนเซ่อ บัดนี้จะตกอยู่ในภาวะใด ทั้งสองไม่อาจคำนวณได้ถูกทั้งสิ้น รู้แต่เพียงว่า กระสุนทั้งสองนัดจากไชยยันต์ได้ทำลายแผนการรอคอยดักเหยื่ออย่างสงบเงียบของมันขึ้นเสียก่อน อย่างน้อยก็ชั่วอึดใจ

ระหว่างที่อดีตนายทหารปืนใหญ่ลนลานบรรจุกระสุนชุดใหม่นี้เอง ได้ยินเสียงไรเฟิลกระหน่ำขึ้นอีกสองนัดซ้อน แทรกขึ้นจากสำเนียงคำรามอาละวาดอย่างขนาดใหญ่ของมัน ดูเหมือนจะมีเสียงร้องอย่างตกอกตกใจ และเสียงโวยวายที่ฟังไม่ได้ศัพท์ปะปนมาด้วย ต่อมาก็เป็นเสียงกู่ตะโกน ทั้งไกลและใกล้ออก

ไป แน่ละ จากบรรดาพวกพ้องที่แยกห่างกระจายกันออกไปคนละทิศละทางจนแยกไม่ถูกว่าดังมาจากไหนบ้าง

การกระโดดหลบลงสู่ช่องแคบในที่แวดล้อมของแง่หินสูงทำให้ทั้งสองไม่สามารถจะสังเกตเห็นอะไรต่อไปได้ เพราะหินบัง แต่ก็แน่ใจได้ว่า...ปลอดภัยจากการรุกไล่ขย้ำของมัน เพราะที่กำบังอันเป็นอุปสรรคไม่ให้มันแหย่ปากอันใหญ่โตผ่านลงมาได้นั้น ความสับสนโดยมองอะไรไม่เห็นเกิดขึ้นอีกครั้ง

ทางด้านโพรงที่เชษฐากำลังหลบพักอยู่ในขณะนี้ รู้สึกว่าคะหยิ่นหรือบุญคำ หรือมิฉะนั้นก็ทั้งสองคน แล่นสวนออกมายังปากทางเพราะได้ยินเสียงจากตำแหน่งนั้น ปืนลั่นประดังกันขึ้นสนั่นหวั่นไหว คงจะเป็นเพราะทั้งสองคนได้ยินเสียงกู่ตะโกนจากไชยยันต์และมาเรียตลอดจนเสียงปืนที่ไชยยันต์ยิงซึ่งช่วยให้เดาเหตุการณ์ร้ายได้และวิ่งสวนออกมาร่วมมือ

มาเรียโผล่ออกไปทางแง่หินด้านหนึ่งอย่างรวดเร็วปานลมกรด เสียงหล่อนลั่นกระสุนขึ้นนัดหนึ่ง แล้วกระชากแขนเขาเป็นสัญญาณวิ่งหนีอย่างกระเจิงไปตามแนวกั้นของกำแพงหิน ขณะที่ได้ยินถล่มโครมครืนใกล้ศีรษะเข้ามาเต็มที

“นายทหาร กลับเข้ามาเร็ว!”

นั่นคือเสียงโวยเรียกละล่ำละลักของบุญคำ

แต่ทั้งสองก็ติดชะงักอยู่ในแนวกำบังหินหมู่นั้นนั่นเอง ไม่สามารถจะวิ่งข้ามบริเวณที่โล่ง กลับเข้าไปสู่โพรงถ้ำอันแข็งแรงได้ เพราะมัจจุราชตัวเท่าภูเขาก้าวเข้ามายืนคร่อมตระหง่านอ้าปากแสยะเขี้ยวขู่คำรามสนั่นหวั่นไหวอยู่ตรงนั้น ขับไล่ทั้งสองให้ต้องผงะหลังกลับวิ่งย้อนไปยังทางเก่าแล้วพากันหมอบเข้า

ชิดโคนหิน เมื่อปากอันกว้างใหญ่ของมัน อ้ากว้างลงมาหมายจะขย้ำคว้า ติดขัดที่ยอดอันขนาบอยู่ทั้งสองด้านยันกั้นไว้ไม่ให้มันยื่นปากลงมาได้ถึงตัว ได้แต่เลาะหาทางอยู่พร้อมกับตีนคู่หน้าที่ตบตะกาย และแหกก้อนหินหักพังกระจุยกระจาย หวุดหวิดจะหล่นมาทับร่างของบุคคลทั้งสองแหลกเหลวไป

ส่วนหางของมันก็ตวัดวาดกวาดกองหินล้มระเนนไปทางปากถ้ำ ซึ่งคะหยิ่นกับบุญคำโผล่ออกมาเผชิญเหตุการณ์อยู่ในบัดนี้ อดีตนายบ้านหล่มช้าง กับตาพรานเฒ่าของรพินทร์ร้องว้ากออกมาอย่างใจหายใจคว่ำ เมื่อหินใหญ่ก้อนหนึ่งถูกอำนาจการวาดหางอย่างดุร้ายฉุนเฉียวของมัน กลิ้งครืนโครมเข้ามาทำท่าเหมือนจะไล่บดขยี้ ต่างโกยอ้าวมุดลอดปากถ้ำถอยหนีกันเจ้าละหวั่น

และบัดนั้นเอง เงาของใครสองคนก็วิ่งหน้าตั้งออกมาจากป่าหินฝั่งขวามือ พรวดเข้ามาสมทบ ด้วยอาการแทบจะไม่เป็นผู้เป็นคน

“เฮ้ย! ไอ้ส่างปา ไอ้เส่ย!” ตาพรานเฒ่าร้องลั่น

“ลุงคำ ฉันเอง!”

“เร็ว มึง! แล่นเข้าไปในโพรงนั่น นายใหญ่อยู่ในนั้น”

เส่ยกับส่างปา ผู้เพิ่งจะโผล่พรวดพราดเข้ามาถึง และเป็นคนคู่เดียวกับที่ไชยยันต์และเมย์เห็นลำไฟฉายอยู่เมื่ออึดใจนี้ โกยอ้าวเข้าไปอย่างไม่คิดชีวิต บุญคำประเคนเข้าไปยังต้นคอส่วนหลังของไอ้ยักษ์อีกตูมหนึ่ง แล้วล่าถอยกระหืดกระหอบเข้ามาพร้อมคะหยิ่น ทั้งหมดเข้าไปรวมกลุ่มอยู่กับเชษฐาผู้บัดนี้

กำลังเกาะก้อนหิน พยายามจะทรงตัวขึ้นยืนด้วยความตื่นเต้นต่อเหตุการณ์ แต่ก็ลุกๆล้มๆ อยู่เช่นนั้น เสียงตะโกนถาม และเสียงรายงานพูดจาของบุคคลเหล่านั้นแซ่ส่ำจนฟังไม่รู้เรื่องบุญคำปราดเข้าไปประคองนายใหญ่ไว้”

“แหม่ม กับนายทหารอยู่ไหน?”

ท่านหัวหน้าคณะถามเร็วปรื๋อ

“อยู่ข้างนอก นายใหญ่ ทั้งสองคนถูกมันไล่เข้าไปติดอยู่ในป่าหินข้างหน้านี่เอง แต่เราได้ไอ้เส่ยกับไอ้ส่างปาคืนมาสองคน”

เชษฐาใจร้อนราวกับถูกไฟเผา พยายามจะตะเกียกตะกายออกไปให้ได้ แต่บุญคำรั้งตัวไว้มั่น ร้องห้ามเสียงหลง เขาจึงตะโกน

“ไป! ไม่ต้องเป็นห่วงฉัน ทั้งสี่คนนี่แหละ ออกไปช่วยกันเร็ว!!”

บุญคำ คะหยิ่น เส่ย และส่างปาพะว้าพะวัง แล้ววิ่งย้อนกลับออกมายังปากถ้ำอีกครั้ง

บัดนี้ ทั้งไชยยันต์และมาเรียหมอบชิดโคนหินกันอยู่คนละด้านสาดไฟฉายจ้าจับขึ้นไปตามช่องว่างด้านบน พร้อมกับไรเฟิลในมือ เพื่อจะหาเป้าหมายดวงตามันให้ได้ แต่สิ่งที่เห็นอยู่ในขณะนี้ คือปากและฟันอันน่าสะพรึงกลัว ซึ่งกวัดแกว่งฉวัดเฉวียนอยู่เหนือศีรษะเบื้องบนขึ้นไปพร้อมกับเสียงขู่คำรามบางขณะก็เป็นตีนคู่หน้า ซึ่งตะกายล้วงลงมาเหมือนจะฉีกผลักหินที่กีดขวางออก บางยอดที่เปราะบอบบางก็หักกระจายไป

อย่างน่าหวาดเสียว แต่ลำแสงไฟฉายพุ่งจับมาจากพวกของบุญคำที่โผล่ออกมาจากโพรงถ้ำ มันก็ละความสนใจจากเหยื่อที่หมายมั่นทั้งสอง แว้งตัวเข้าว้ากใส่กลุ่มนั้น จนหกคะเมนตีลังกาแตกหนีซมซานหลบซ่อนเข้าปากทางมาอีกนัวเนีย เป็นการเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกันอีกครั้งระหว่างกลุ่มมนุษย์ตัวเล็กๆกับไอ้สัตว์ใหญ่ยักษ์ที่ครองความเป็นเจ้าพิภพ

ทางด้านรพินทร์ ไพรวัลย์นั้น บุคคลทั้งสี่ที่เงียบงัน สงบนิ่งกันอยู่ ได้ถูกปลุกให้สะดุ้งผวาไหวตัวขึ้น เมื่อได้ยินเสียงก่โหวกเหวกในครั้งแรก พรานใหญ่ถลันพรวดขึ้นก่อน และก้าวออกมาโดยเร็ว ดารินก็ตามติดหลังกระชั้นชิดโดยไม่ต้องเอ่ยชวนอย่างใดทั้งสิ้น จันกับเกิดคว้าไรเฟิลประจำตัวแล่นออกมาด้วย ทั้งหมดแฝงกายกำบังไปในระหว่างช่องหิน แล้วก็สังเกตเห็นลำแสงไฟฉายวูบวาบทั้งด้านเหนือและด้านใต้

อึดใจต่อมานั่นเอง ก็ต้องสะดุ้งขึ้นด้วยเสียงกึกก้องของปืน

และนั่นคือกระสุนนัดแรกของไชยยันต์ ที่ยิงออกไป แล้วก็ติดตามมาด้วยสำเนียงโกลาหลอื้ออึงอีกวาระหนึ่ง ซึ่งบอกให้ทราบชัดว่าสงครามที่สงบไป ปะทุขึ้นอีกแล้ว ระหว่างพรรคพวกของเขากับไอ้ยักษ์ไทรัน ภายหลังจากเงียบหายไปนาน เท่าๆกับเป็นการยืนยันว่าหลายต่อหลายคนในคณะ ยังมีชีวิตและพร้อมที่จะต่อสู้เสมอ เพียงแต่ไม่ทราบว่าเป็นใครบ้าง และเหตุการณ์เกิดขึ้นทำนองไหนเท่านั้น

ความหนาวเย็นจนคางสั่น ดูเหมือนจะปลาสนาการไปจากความรู้สึกของคนทั้งสี่ชั่วขณะ เพราะสถานการณ์ร้ายที่อุบัติซ้ำนั้น รพินทร์เริ่มห่วงหน้าพะวงหลังอีก เขาอยากจะไล่ให้ดารินถอยกลับเข้าไปหลบซ่อนตัวอยู่ในที่กำบังอันปลอดภัยเช่นเดิม ในระหว่างที่ตัวเขาเอง เกิดและจันออกมาดูเหตุการณ์เช่นนี้ แต่ก็เห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะบังคับหรือแม้แต่จะขอร้อง ราชสกุลสาวคงไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งของเขาแน่นอน

จอมพรานปีนขึ้นไปบนยอดหิน ก่อนที่จะล่วงพ้นออกแนวทางปลอดภัย แล้วส่องไฟไปทางด้านที่ได้ยินเสียงอื้ออึงเป็นโกลาหลอยู่นั้นแล้วลำไฟฉายของเขาก็จับอย่างถนัดถนี่ไปยังภาพ ซึ่งทำให้เย็นตั้งแต่เส้นผมลงจรดปลายเท้าอีกครั้ง

ไอ้มหายักษ์ไทรันโนซอรัส ยืนจังก้าอยู่ในระหว่างหมู่หินด้านใต้อ้าปากคำรามอย่างโกรธแค้นกระหายเลือดอยู่ไม่ขาดระยะ และหมุนคว้างไปมา ส่วนศีรษะใหญ่โตของมันตกอยู่ในแนวแสงไฟของเขาอย่างกระจ่างที่สุด ไม่มีอะไรบดบัง

ก่อนที่เขาจะยกไรเฟิลขึ้นตามแนวแสงนั่นเอง เสียง .300 เวฯแม็กฯ ของดารินก็แผดอยู่ใกล้ๆซอกไหล่เขา จนหูข้างนั้นลั่นอื้อ...

117

สิ่งที่เห็นในสายตาอันตื้นตะลึง แทบจะเชื่อเสีย
มิได้ในขณะนี้ก็คือ พร้อม ๆ กับเสียงกึกก้อง
ของกระสุนไรเฟิลนัดนั้น เจ้าสัตว์โลกล้านปี
ผู้กำลังชู่คำรามประหนึ่งจะคุกคามโลกทั้งหมด
ให้สงบอยู่ภายใต้อำนาจของมัน บัดนี้ หัวปักกลาเข้าไปปะทะ
กับยอดหินเบื้องหน้าด้วยอาการเสียหลักอันเกิดขึ้นจากความ
สะดุ้งเจ็บปวดผิดไปกว่าทุกครั้ง

หินมหึมาลูกนั้น เคลื่อนไหวสะท้านสะเทือนไปด้วยน้ำหนัก
ตัวที่พุ่งเข้าชน!

เสี้ยววินาที ที่มันหมดปฏิกิริยาทั้งมวลลงโดยสิ้นเชิง ทุกสายตาแลเห็นอย่างตะลึงงันจากมุมต่าง ๆ ในขณะนี้ ครั้นแล้วไอ้ยักษ์ก็ตะกายขึ้นทรงกายยืนอีกครั้ง พร้อมด้วยเสียงแผดร้องแหลมยาวเป็นสำเนียงครวญคราง มากกว่าจะเป็นเสียงคำรน

อย่างดุร้ายอาจองเยี่ยงทุกครั้ง เลือดสีแดงฉานซึ่งทุกคนไม่เคยเห็นปรากฏชัดขึ้นเลยจากร่างกายส่วนใดของมัน ไม่ว่าจะประเคนกระสุนเข้าใส่สักเพียงใด บัดนี้ไหลโกรกเป็นสายออกมาจากดวงตาข้างซ้าย ซึ่งมันพยายามจะใช้ขาหน้าอันกุดสั้นผิดส่วนตบปัดอยู่ไปมา

“นาย! ถูกลูกตามันเข้าให้แล้ว”

เสียงจันกับเกิด ตะโกนลั่นขึ้นด้วยความตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าวได้

และก็จริงดังว่า กระสุน .300 เวฯแม็กฯ ของดารินนัดนั้นพุ่งทะลวงเข้าไปในดวงตาภายใต้สันคิ้วหนาด้านซ้ายของมันอย่างจังที่สุด ทะลุแก้วตาดำฝังเข้าไปจนถึงรากประสาท ดับตะเกียงของมันด้านนั้นให้มืดวบลงทันที พร้อมกับความเจ็บปวดรวดร้าวเหลือที่จะกล่าวได้ เป็นการยิงอย่างเจตนาและตั้งใจเต็มที่ของเจ้าของกระสุนนัดนั้น เพราะเพิ่งจะสังเกตเห็นเป้าหมายดวงตาของมันอย่างถนัดเป็นครั้งแรก โดยทิศทางที่หมอบซุ่มอยู่ในขณะนี้

ไอ้มหายักษ์ทั้งดิ้นรน ทั้งร้อง สะบัดหัวฟัดเหวี่ยงอยู่ไปมา ออกแล่นปะทะหินรอบด้าน ถล่มพังครืนโครมราวกับเกิดแผ่นดินไหวสะเทือนเลื่อนลั่นไปหมดทั้งอาณาบริเวณโลกเสี้ยวส่วนนั้น เศษก้อนหินขนาดใหญ่หลายต่อหลายก้อน หักร่วงหล่นลงมายังบริเวณที่ไชยยันต์กับมาเรียหลบซุ่มอยู่ หวุดหวิดจะบดขยี้ร่างกายของทั้งสองให้แหลกลาญไป ต้องกระเสือกกระสนหลบภัยนั้นกันชุลมุนอย่างไม่คิดชีวิต ไชยยันต์ฉุดกระชากแม่เพื่อนสาวต่างผิวของเขาผู้กำลังตะลึงงันตาเหลือกค้างเพราะเห็นยอดหินเบื้องบนพังถล่มลงมาให้เข้ามาหมอบคู้อยู่ใต้ซอกกำบัง

แคบ ๆ รอดพ้นจากการถูกบดทับอย่างจวนเจียนที่สุด แหม่มสาวหลับตาแน่น พังพาบนอนราบลงกับพื้นใต้ชะง่อนกำบังนั้น มือทั้งสองอุดหู

"โอ ก๊อด! เฮลป์ มี!!"

หล่อนร้องออกมาแทบไม่เป็นภาษา

ทางด้านบุญคำและพรานอีกสามคน ซึ่งกำลังช่วยมาเรียกับไชยยันต์ ระดมยิงอยู่ในขณะนี้ ต่างก็หกคะเมนเค้เก้กลิ้งกระจัดกระจายไปคนละทางอีกครั้ง ด้วยอานุภาพหินถล่มครั้งใหญ่นั้น แม้เชษฐาเองผู้ไม่สามารถจะเขยกออกมาเห็นเหตุการณ์เบื้องนอกได้ นอกจากจะสงบกลั้นใจฟังอยู่ภายในโพรงถ้ำ ก็ยังสำเหนียกชัดถึงความสั่นสะเทือนอันเกิดจากฤทธิ์ดิ้นรนอย่างรนแรงที่สุดของเจ้าไทรันโนซอรัสได้ เขาลากไรเฟิลค่มือกัดฟันเกาะผนังหิน พยุงตัวออกมาด้วยจิตใจอันหนักแน่นห้าวหาญและไม่คำนึงถึงสังขารของตนเองเพราะความเป็นห่วงต่อพรรคพวกทุกคนในขณะนี้

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขนลุกชันขึ้นด้วยความปีติและความหวังจากภาพที่เห็นอยู่ในขณะนี้ การเป็นนักยิงเร็วและมักจะยิงก่อนใคร ๆ ทั้งสิ้น โดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดของแม่ดอกฟ้าขอเขาครั้งนี้แม้ว่ามันจะเคยสร้างผลเสียใด ๆ มาบ้างแล้วก็ตาม แต่ในครั้งนี้กลายเป็นผลดีขึ้นเสียแล้ว เพราะหล่อนยิงได้อย่างแม่นยำ และตรงจุดหมายที่ต้องการที่สุดก่อนที่เขาเองจะทันไหวตัวเสียด้วยซ้ำ

"ฉายไฟไว้ รพินทร์ ฉันจะซ้ำให้ถูกตาอีกข้างของมัน"

หล่อนตะโกนแหลมก้อง ขณะที่กระชากปลอกกระสุนเก่าทิ้งแล้วยัดนัดใหม่ขึ้นรังเพลิงอย่างหมายมั่น

จอมพรานกวาดลำไฟฉาย จับไปที่ส่วนศีรษะหมุนส่ายอย่างรวดเร็วไปมา อันเนื่องมาจากความเจ็บปวดและฤทธิ์อาละวาดอย่างบ้าคลั่งนั้น ดารินพยายามจะเล็งซ้ำไปที่เดิม แต่มันยากเสียแล้ว สำหรับเป้าหมายเคลื่อนที่ อันส่ายวูบวาบไปมา สภาพของไอ้ยักษ์เหมือนไก่ตาแตก ที่หมุนคว้างอยู่กลางบ่อนหาทิศทางไม่ถูก อ้าปากขบขย้ำลงไปบนก้อนหินใกล้ตัวอย่างดุร้ายโดยไม่เลือก ชั่วพริบตาเดียว ที่มันหันเบี่ยงศีรษะเข้ามุมของแสงไฟฉายและศูนย์ปืน ดารินเหนี่ยวไกปล่อยกระสุนไรเฟิลแรงสูงของหล่อนออกไปอีกนัดหนึ่ง ทิ่มสวบเข้าไปที่มุมขอบตาด้านหลังของข้างเดิม แม้จะไม่ถนัดถนี่เหมือนนัดแรก แต่ก็ตรงเป้าหมายอันเป็นจุดอ่อนนั้นอย่างแม่นยำโดยฝีมือของคนยิงซึ่งมีความตั้งใจอันแน่วแน่ที่สุด

นัดนี้เอง...ที่ดูเหมือนจะช่วยให้สถานการณ์ร้ายทั้งมวลของคณะซึ่งเผชิญกันอยู่ในขณะนี้ คลี่คลายลง

ไอ้มหายักษ์ไทรันหมุนติ้วไปอีกครั้ง เหมือนช้างที่ถูกผึ้งต่อยปลายงวง มันทนยืนหยัดอาละวาดต่อไปอีกไม่ได้แล้วจากบาดแผลที่ดวงตา ซึ่งนอกจากความเจ็บปวดรวดร้าวที่ได้รับแล้ว ยังทำให้มองอะไรไม่เห็นไปชีกหนึ่ง ออกแล่นตะโพงอ้าวไปในทันทีนั้น พร้อมกับเสียงแหกร้องกึกก้อง ป่าหินหักถล่มราบเป็นทางโดยไม่เหลียวหลังบ่ายหน้าเปิดแน่บไปทางตะวัน-ออกเฉียงเหนือ เสียงแผ่นดินสะเทือนห่างไกลออกไปเป็นลำดับท่ามกลางเสียงตะโกนก้องโห่ร้องอย่างยินดีเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ของพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย ดังมาจากทิศทางที่หมอบซุ่มกำบังตนต่าง ๆ

คนยิงเอง บัดนี้วางไรเฟิลลงกับพื้นดิน ทอดกายลงนอนพังพาบอย่างหมดเรี่ยวแรง ยกมือขึ้นกุมขมับพร้อมกับหลับตาระบายลมหายใจยาว

“ขอบคุณ พระไตรรัตน์...”

หล่อนครางออกมาแผ่วเบา มารู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อสัมผัสถึงวงแขนอบอุ่นที่โอบกอดไว้รอบตัว พอลืมตาขึ้นก็แลเห็นดวงตาอันเป็นประกายลึกจ้องอยู่ก่อนแล้วในระยะใกล้ ดารินโผเข้ากอดคอเขาไว้แน่น ซบหน้าลงกับอก

“พวกเรารอดตายแล้วครับ อย่างน้อยก็ชั่วระยะหนึ่ง เพราะกระสุนทั้งสองนัดของคุณหญิง”

เสียงแจ่มใสนั้นกระซิบ

ราชสกลสาวยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก เป็นยิ้มทั้งน้ำตาด้วยความตื้นตันดีใจจนพูดไม่ออก ข้างๆ ตัวของบุคคลทั้งสองเกิดและจัน กำลังกระโดดโลดเต้นโห่ร้องลิงโลดอยู่เช่นนั้น มันดังผสมผสานมากับเสียงกู่ตะโกนของพรรคพวกอื่นๆ ที่ดังมาจากความมืดรอบด้าน

เสียงการเคลื่อนตัวแล่นหนีของมัน ดังเหมือนพายุห่างไกลออกไปทุกขณะ สลับไปกับเสียงร้องคำรามด้วยความเจ็บปวดเป็นระยะ จนกระทั่งในที่สุด ก็เงียบหายไปในราตรีอันมีแต่ความเย็นและมืด คงเหลือแต่เสียงกู่ตะโกนเรียกหากันของคณะพรรคที่แยกย้ายกันอยู่ตามที่ต่างๆ และลำแสงของไฟฉาย ที่ส่องเป็นทางกราดวูบวาบไปมา

รพินทร์ฉุดประคองน้องสาวของนายจ้างให้ลุกขึ้น

“พวกเราอยู่ทางด้านโน้นครับ ไม่ไกลออกไปนัก รีบไป เถอะปลอดภัยแล้ว”

ทั้งสองไต่ลงจากก้อนหินที่ปีนขึ้นไปสังเกตการณ์ ใน ขณะที่เกิดและจัน กระโจนเดินลิ่วล่วงหน้าไปก่อนแล้วพร้อมทั้งกู่เรียกโหวกเหวก รพินทร์กับดารินเร่งฝีเท้าตามไปโดยเร็ว ด้วยความรู้สึกอันโปร่งโล่งยินดี จากสัญญาณแสงไฟฉายที่ทำให้สังเกตเห็นกันได้ถนัดในความมืด และเสียงกู่เรียกเพียงชั่วไม่กี่อึดใจ ฝ่ายของไชยยันต์ก็พบกับฝ่ายของพรานใหญ่ตรงกึ่งทางใกล้ปากถ้ำ ซึ่งขณะนี้เชษฐาอาศัยหลบภัยอยู่ ต่างปราดเข้าหากันและทักทายสอบถามกันแซดหมดด้วยความปีติเหลือที่จะกล่าว ยามเมื่อพบหน้า และรู้ว่าไม่มีใครเป็นอันตรายร้ายแรงใดๆ มาเรียโผเข้ากอดดารินไว้แน่น ในขณะที่ไชยยันต์ก็หัวเราะเสียงดังออกมาได้ เมื่อแลเห็นจอมพราน

“ใครเป็นคนยิงให้มันเปิดอ้าวไปได้นี่ คุณกระมังผู้กอง”

ไชยยันต์ถามหอบๆ ตรงเข้ามาจับแขนเขาไว้

“คุณหญิงครับ ผมฉายไฟ คุณหญิงซัดเข้าไปในลูกตาของมันสองนัดซ้อน ถ้าไม่ได้เป้าหมายดวงตา ป่านนี้มันคงยังไม่ยอมไป”

“วิเศษจริง น้อย! ฉันกับเมย์กำลังจะถูกมันตะกุยหินลงมาบดทับจวนแย่อยู่แล้ว ตอนที่เธอยิงสองนัดสุดท้าย”

ไชยยันต์ร้อง หันมากอดดารินไว้ด้วยความดีใจ

“พี่ใหญ่เป็นอย่างไรบ้าง?”

“ปลอดภัย ขาซ้นเท่านั้น ตอนที่พวกเราออกมาซัดกับไอ้ยักษ์ข้างนอก เชษฐาหลบอยู่ในซอกลึก รีบไปกันเถอะ”

ทั้งหมด ชวนกันบ่ายหน้ามายังโพรงหินใต้เนิน อันเป็นตำแหน่งที่พักหลบซ่อนตัวของเชษฐาโดยเร็ว และพบกันพร้อมหน้ากันทั้งหมดอีกครั้งด้วยความปีติยินดีเหลือที่จะกล่าว ดารินนั้น พอโผล่เข้าไปเห็นพี่ชาย ก็ผวาเข้าไปกอดไว้แน่น ตรวจดูตามเนื้อตัวและซักถามอาการละล่ำละลัก ทุกคนพูดจากันฟังไม่ได้ศัพท์แซดไปหมด

แล้วน้องสาวก็คลายความวิตกกังวลลงอย่างมาก เมื่อตรวจพบว่าอาการของพี่ชายไม่หนักหนาอะไรนัก เพียงแค่เคล็ดซ้นที่หัวเข่าเท่านั้น ไม่ถึงกับหักหรือเดาะอย่างที่เข้าใจแต่แรก ทกคนเข้ามามงล้อมเชษฐาเป็นวงกลมภายในซอกถ้ำนั้น ต่างฝ่ายต่างบอกความกันและกันอยู่ ครู่ใหญ่ท่ามกลางความตื่นเต้นยินดีที่รอดตายและปลอดภัยมาได้ทุกคน

ท่านหัวหน้าคณะมีสีหน้าแช่มชื่นขึ้น กวาดตามองสำรวจพรรคพวกทุกคนที่แวดล้อมอยู่เบื้องหน้าในขณะนี้ เหมือนจะตรวจนับจำนวนไปทีละคน พอสิ้นสุดเอาคนท้ายคือส่างปา นับจำนวนรวมทั้งตัวเขาเองได้ 11 คน อดีตท่านทูตทหารบกก็ขมวดคิ้ว

“เอ๊ะ! ขาดหายไปคนหนึ่ง แงซายอยู่ไหน?”

เมื่อนั้นเอง ทุกคนจึงเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้อีกครั้ง มองหน้าสำรวจกันเองไปมา ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ

ดารินหันไปสบตาพรานใหญ่ ซึ่งบัดนี้นิ่งสงบเหมือนจะครุ่นคิดอยู่ พลางหันไปบอก่พี่ชายว่า

“เห็นรพินทร์บอกกับน้อยว่าเขาแยกกับแงซายตรงตีนเนินแล้วออกเผ่นหนีไปคนละทาง ตอนที่มันเริ่มไล่พวกเรา ว่าแต่พวกเราคนอื่นๆ เถิด มีใครเห็นแงซายอีกบ้าง”

ในการสอบซักเป็นรายตัว จากบรรดาพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย ไม่ปรากฏว่ามีใครได้ข่าว หรือเห็นแงซายอีกเลย แม้แต่เส่ยกับส่างปา ซึ่งแยกไปอีกทางหนึ่งก่อนจะมาสมทบกับฝ่ายของเชษฐาภายหลัง

“ถ้างั้น เห็นจะเป็นคุณนั่นแหละ ที่พบเห็นและแยกกับแงซายเป็นครั้งสุดท้าย”

ไชยยันต์บอกกับจอมพรานด้วยเสียงแผ่วต่ำ แววกังวลเริ่มก่อเงาขึ้น ในความรู้สึกของทุกคนจากกรณีที่เห็น สายตาทั้งหมด พุ่งมารวมจุดอยู่ที่เขาเป็นเป้าหมายเดียว

พรานใหญ่กัดริมฝีปากเบาๆ ตาคู่นั้นหรี่ลง

“ครับ ผมก็เข้าใจว่าเช่นนั้น ภาพครั้งสุดท้ายที่เห็นแงซายผละแยกจากผม วิ่งผ่านใต้ท้องมัน พยายามจะไปทางตีนเนินของภูเขาหินที่เราหมายจะไปพักครั้งแรก...”

“นี่หมายความว่า ระหว่างเกิดเหตุฉุกเฉินครั้งหลังสุดตอนที่มันเริ่มไล่พวกเรา แงซายแตกแยกหนีไปตามลำพังคนเดียวงั้นหรือ?”

ท่านหัวหน้าคณะถามด้วยบุคลิกอันสงบเยือกเย็นเป็นปกติของเขาซ่อนแววรุ่มร้อนไว้อย่างมิดชิด

“แงซายบอกกับผมว่า จะแยกไปเก็บคันธนูที่ตกอยู่ตีนเนิน ครั้งแรกผมได้ตามไปด้วย และใช้ไต้ติดไฟล่อมันไว้เพื่อเปิด

โอกาสให้แงซายเล็ดลอดผ่านมันไปได้ แต่เกิดเหตุคับขันจวนตัวขึ้นเสียก่อน จึงต่างคนต่างหนี...”

“ที่ร้ายที่สุดก็คือ แงซายวิ่งไปเอาคันธนูทางด้านหนึ่ง ส่วนรพินทร์ก็พากระบอกศรวิ่งผละแยกมาอีกทางหนึ่ง ธนูกับลูกธนูไปคนละทาง”

ดารินบอกมาโดยเร็ว

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ครางอะไรออกมาในลำคอพร้อมกันอย่างปลงอนิจจังต่อเหตุการณ์

“มิน่าล่ะ มันฉุกละหุกสับสนกันดีแท้ เหตุการณ์ไม่เข้าข้างเราในครั้งนี้ ตลอดเวลาผมคอยภาวนาฟังเสียงอยู่เสมอว่าเมื่อไหร่จะได้ยินเสียงระเบิดขึ้น มันหมายถึงว่า คุณกับแงซายจัดการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ ก็ยังสงสัยอยู่เหมือนกันว่าทำไมถึงไม่ยิง เพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่า คุณกับแงซายแยกหนีกันไปคนละทาง มิหนำซ้ำธนูกับดอกศรยังพลอยแยกจากกันอีกด้วย เวรแท้ๆ ตามปกติแล้วแงซายสะพายกระบอกศรติดตัวอยู่ตลอดเวลาไม่ใช่หรือ แล้วกระบอกศรมาอยู่ที่คุณได้ยังไงตอนไหน?”

“ตอนที่ผมช่วยแงซายออกมาได้จากขาติดซอกหิน เราสองคนแล่นมาแอบอยู่หลังก้อนหิน แงซายตัดสินใจที่จะไปเอาคันธนูที่บอกกับผมว่าทำตกไว้ตีนเนิน ตอนที่มันโผล่ขึ้นมาครั้งแรก ผมห้ามไว้ แต่แงซายไม่ฟังเสียง แล่นผละออกจากที่หลบไปทันที ขณะนั้น ไอ้ยักษ์ยืนขวางทางอยู่ด้วย ก่อนจะวิ่งออกไป แงซายยัดกระบอกศรไว้ให้แก่ผม มันทำให้ผมรู้ว่า แงซายบีบบังคับผมโดยตรง ที่จะต้องให้ร่วมทางไปด้วยกัน มิฉะนั้น

จะใช้คันธนูไม่ได้ เพราะแกล้งเอากระบอกศรมาฝากไว้ที่ผมแล้ว เช่นนั้น ผมจึงต้องตามออกไปด้วย ทำหน้าที่คอยล่อไอ้ยักษ์ แต่แล้วเหตุจำเป็นมาทำให้ไม่สามารถจะวิ่งไปทางเดียวกันได้ อย่างที่เรียนแล้ว”

“อื่นใดก็เว้นไว้เสียก่อนเถอะ ปัญหาในขณะนี้ก็คือแงซายอยู่ที่ไหน ถ้าเขายังมีชีวิตปลอดภัยอยู่ เขาก็น่าจะเห็นแล้วว่า ไอ้ยักษ์ผละจากการคอยจ้องรังควานหันไปแล้ว เขาควรจะโผล่กลับเข้ามารวมพวกกับพวกเราไม่ใช่หรือ”

มาเรียกล่าวแทรกขึ้นในทันทีนั้น

และทุกคนก็นิ่งกันไปครู่ด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจกล่าวถูก

“ป่านนี้ เข้าไปอยู่ในท้องไอ้ยักษ์นั่นเสียแล้วก็ไม่รู้”

เสียงใครคนหนึ่ง ในบรรดาพรานพื้นเมืองซึ่งยืนเงียบเฉยอยู่พึมพำขึ้นเบาที่สุด และคนนั้นดูเหมือนจะเป็นบุญคำ

“ผมจะออกไปตามเอง!”

จอมพรานพูดสั้นๆ แล้วขยับตัว แต่ไชยยันต์คว้าไหล่ไว้เสียก่อน

“เดี๋ยว ผู้กอง ผมจะไปด้วย...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ว่า แล้วหันมาทางดารินกับมาเรียสั่งว่า

“น้อย เมย์ บุญคำ แล้วก็ส่างปา สี่คน อยู่เป็นเพื่อนเชษฐาที่นี่แหละ นอกนั้นทุกคนมาด้วยกันทั้งหมด”

“ดีมาก ทุกคนทำตามคำสั่งของนายทหาร”

ท่านหัวหน้าคณะเห็นด้วย กำชับมาอีกคน

ทั้งหมด...เว้นจากบุคคลที่ถูกกำหนดให้อยู่เป็นเพื่อน

เชษฐาพากันรุดออกมายังปากถ้ำโดยเร็ว ความร้อนใจเป็นห่วงทำให้ท่านหัวหน้าคณะบอกให้น้องสาวและมาเรียประคองเดินเขยกออกมาหยุดรอคอยอยู่หน้าปากถ้ำด้วย พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันกู่ตะโกนเรียกออกไปเสียงอื้ออึงไปหมด แต่ผลที่ได้รับก็คือความเงียบ ไม่มีสำเนียงใดๆ ของแงซายตอบมาให้ได้ยินทั้งสิ้น ดูราวกับว่า จอมพเนจรจะอันตรธานไปเสียแล้ว พร้อมๆ กับการไปของยักษ์ไทรันโนซอรัส ยิ่งทำให้ทุกคนร้อนใจ และวิตกกังวลเพิ่มขึ้น

"เอ ถ้าไม่ได้การเสียแล้วละนาย ถ้ามันหลบอยู่ใกล้ๆ นี่ก็น่าจะได้ยินเสียงกู่ของเรา และกู่ตอบมา"

จนกระซบกับเจ้านายของตน คนอื่นๆ ก็หันมามองหน้ากันเองอยู่ไปมา

รพินทร์ ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น สีหน้าสงบราบคาบเป็นปกติยากที่ใครจะอ่านความคิดถูก ออกเดินนำตัดไปในป่าหินบ่ายหน้าไปยังเนินลูกใหญ่ ที่ข้าวของสัมภาระทิ้งตกอยู่นั้นทันที ปล่อยฝ่ายของเชษฐาให้รอคอยฟังข่าวอย่างกระวนกระวายใจเบื้องหลัง

ไชยยันต์เดินฉายไฟเคียงคู่เขามาติดๆ ด้วยความรู้สึกอันไม่เป็นสุข ทั้งหกคนผ่านไปในระหว่างซอกหินอันปรักหักพังด้วยฤทธิ์เดชอาละวาดของเจ้าสัตว์ใหญ่ยักษ์ ก้อนหินกระจายหล่นเกลื่อนกลาดไปหมด เกิด เส่ย จัน และคะหยิ่น กู่ให้เสียงไปตลอดทาง แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงกู่ หรือสัญญาณตอบใดๆ ทั้งสิ้น แล้วทั้งสี่ก็เงียบเสียงไป เมื่อพรานใหญ่บอกให้หยุดกู่

"แหกปากไปทำไม ให้คอแห้งเปล่าๆ"

เขาบอกกับคนของเขาเหล่านั้นอย่างหงุดหงิดใจ

ท่ามกลางสายหมอกอันหนาวเย็นจับกระดูก คนเหล่านั้นเดินกันไปเงียบ ๆ รพินทร์เอาไฟฉายส่องสำรวจดูตามก้อนหินสองฝั่งทางและตามบริเวณพื้น ตรวจดูรอยเลือดที่ไหลทะลักออกมาจากบาดแผลที่ตาซ้ายของไอ้ยักษ์ ซึ่งแลเห็นกองอยู่เป็นหย่อม และกระจายสาดเปรอะเลอะทั่วไปหมดตามก้อนหินเหล่านั้น มาหยุดชะงักนิดหนึ่งตรงทางแยกที่ไอ้ไดโนเสาร์มหากาฬบ่ายหน้าแล่นตะลุยเปิดอ้าวไป ซึ่งแลเห็นหินหักพลิกเป็นช่องทางราบลู่ราวกับเครื่องบินไอพ่นแล่นชนแล้วออกเดินต่อ ลักษณะที่ไชยยันต์สังเกตดูรู้สึกว่า เขาไม่เดือดเนื้อร้อนใจอะไรนักสำหรับการติดตามหาร่องรอยของแงซาย นอกจากจะมุ่งบ่ายหน้าไปทางตีนเนินหินใหญ่แต่อย่างเดียว จนอดีตนายทหารปืนใหญ่อดรนทนอยู่ไม่ได้

“คุณคิดยังไง ผู้กอง แงซายเสียท่ากลายเป็นเหยื่อของมันไปแล้วกระมัง ม่ายก็ถูกหินทับตายไปแล้ว?”

“อย่าร้อนใจไปเลยครับ คุณไชยยันต์”

นั่นเป็นเสียงตอบเรียบ ๆ ของคนนามสกุลไพรวัลย์

“ถ้าจะกลายเป็นเหยื่อไอ้ยักษ์นั่น หรือถกหินทับตายไปแล้ว ก็แปลว่าต้องโดนเข้ากับฝ่ายพวกเรา ก่อนมัน”

“หมายความว่า คุณเชื่อว่าแงซายยังมีชีวิตรอดปลอดภัยอยู่หรือ?”

“มาพนันกันก็ได้ ถ้าคุณไชยยันต์ไม่เชื่อ”

“แล้วทำไมเราถึงไม่ได้วี่แววร่องรอยอะไรของมันเลย กู่

เรียกไปก็ไม่ได้ยินเสียงตอบ หรือว่ามันเตลิดเปิดเปิงไปไกลลิบเกินกว่าที่จะได้ยินเสียงพวกเรา?”

รพินทร์หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“มันไม่เผ่นไปไกลๆ ให้เมื่อย ให้เสียเวลามันหรอกครับเชื่อผมเถอะ ป่านนี้นั่งกระดิกตีนสบายใจเฉิบอยู่ที่กองสัมภาระของเรานั่นแหละ”

ไชยยันต์ลืมตากว้าง ร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

“ฮ้า! ถ้างั้นมันก็ต้องได้ยินเสียงกู่ของเรา และควรจะส่งสัญญาณตอบมาแล้วซิ ไม่งั้นมันก็ควรจะตามไปสมทบกับเราที่ถ้ำนั่น หลังจากที่ไอ้ยักษ์ไปแล้ว”

“โธ่ คุณไชยยันต์ครับ อยู่ร่วมกันมาตั้งนาน ยังไม่รู้เช่นเห็นชาติรู้สันดานของเจ้าแงซายอีกหรือ มันจะกู่ตอบเราทำไมให้เปลืองเสียงเปลืองแรง ในเมื่อมันก็รู้อยู่แล้วว่า ถึงอย่างไรเสีย พวกเราก็ต้องย้อนกลับมาที่สัมภาระที่หล่นอยู่แน่ๆ หลังจากไอ้ยักษ์ไปแล้ว มันนั่งสบายใจรอให้เราเดินไปหามันเองไม่ดีกว่าหรือ เฉยๆ เถอะครับ ตามผมมาแล้วคุณไชยยันต์จะเห็นเองว่าจริงอย่างที่ผมพูดนี่ไหม”

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ มองหน้าพรานใหญ่อย่างไม่เชิงจะแน่ใจนัก แต่ก็ไม่เอ่ยปากคำใดอีก

แล้วก็จริงดังว่า

พอโผล่พ้นแนวหินช่องทางเดินทึบนั้นออกมาสู่ที่ราบตีนเนิน ลำไฟฉายของรพินทร์ที่ส่องตัดสายหมอกออกไป ก็กวาดไปกระทบร่างหนึ่งนั่งนิ่งอยู่บนก้อนหินริมทางขึ้น เสียงพวก

พรานพื้นเมืองร้องอุทานออกมาขรมอย่างยินดี แล้วตะโกนทักทายโหวกเหวก ส่วนไชยยันต์อ้าปากค้าง หันมามองหน้าจอมพรานด้วยสีหน้าอันปั้นยากที่สุด

“พับผ่าเถอะ! ไอ้มหาเวรแงซายนี่ ไม่มีใครทันมันได้หรอก นอกจากคุณคนเดียวเท่านั้น ผู้กอง ไป! ประเดี๋ยวผมจะถีบมันสักอึก...”

ไชยยันต์พูดลอดไรฟันออกมา

ทั้งหมดเดินตรงเข้าไปที่แงซายโดยเร็ว ร่างนั้นยังคงนั่งนิ่งเฉยอยู่กับที่ในลักษณะเดิม จนกระทั่งทุกคนเข้ามายืนรายล้อมอยู่ตรงหน้า เค้าหน้านั้นตายด้านปราศจากความรู้สึกใดๆ จะส่อให้เห็น นอกจากกะพริบตาอยู่ปริบๆ ขณะที่มองไปยังพรานใหญ่และไชยยันต์

ไชยยันต์นั้น ง้างเท้าขึ้น หมายใจจะถีบให้หกคะเมนไปคาตีนแต่แล้วก็ถีบไม่ลงเพราะความขันเมื่อแลเห็นสีหน้าอันแลดูเซ่อซ่าป่อหล่อนั้น เปลี่ยนมาเป็นโคลงหัว พร้อมหัวเราะ

“โธ่! ไอ้ชิบหายแงซาย เสือกมานั่งหน้าเป็นลิงอยู่นี่เอง พวกเราร้อนใจเป็นห่วงแทบตาย มันน่านัก ฮึม! หูเอ็งแตกหรือยังไง พวกฉันก่เรียกหาเอ็งจนคอแหบคอแห้ง จะให้เสียงตอบมาสักนิดก็ไม่มี ดันนั่งซึมกระทือเงียบกริบอยู่ได้”

แงซายยกมือทั้งสองขึ้นกุมศีรษะ ทำหน้าเหย พูดอ่อยๆ

“แงซายเกือบตาย นายทหาร ล้มหัวไปฟาดกับหิน งงไปหมด หูอื้อไม่ได้ยินเสียงอะไร หมดความรู้สึกไปชั่วขณะ พอรู้สึกตัว ก็เดินมานั่งอยู่ที่นี่ ทำอะไรไม่ถูก”

ไชยยันต์อดหัวเราะออกมาไม่ได้อีก จุ๊ปากลั่น มองดูเจ้าแงซายอย่างเหลือระอาใจ

“นี่! ไอ้หอกหัก ถ้าเอ็งจะมารยาตอแหลอะไรละก็ ถึงแม้จะไม่เกรงใจฉัน ก็เกรงใจผู้กองเขาบ้างละ เขามองเห็นลวดลายกะล่อนเงียบของเอ็งอยู่ทุกฝีก้าวย่างทีเดียว แล้วก็น่าจะขอบใจเขาให้มากๆ ที่เขาไม่เคยกระทืบเอ็งสักครั้ง ส่วนฉันหรือนายใหญ่ไม่แน่ ไม่ช้าก็เร็ว เอ็งคงเจอะเข้าสักวันถ้าไม่เลิกสันดานเหลี่ยมจัดแบบนี้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่สนใจกับคำพูดอะไรระหว่างไชยยันต์กับแงซายทั้งสิ้น ถามขรึมๆ ว่า

“ได้คันธนูมาหรือเปล่า?”

แทนคำตอบ แงซายชูคันธนูที่วางซ่อนอยู่เบื้องหลังให้ทุกคนเห็น ดวงตาทั้งสองคู่แลสบกันนิ่ง แล้วต่างฝ่ายต่างก็ถอนใจออกมาราวกับจะนัดกันไว้

“โชคไม่เข้าข้างเรา ในครั้งนี้”

จอมพรานบ่นออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ถ้าเพียงแต่ผู้กองจะวิ่งไปทางเดียวกับผมเท่านั้น...”

“ใช่ซิ ‘ถ้า’ แต่เหตการณ์มันไม่สามารถจะช่วยให้ฉันทำเช่นนั้นได้ ถ้าจะโทษซัดกันอยู่แบบนี้ ฉันก็น่าจะขอโทษได้ว่าแกเสือกเอากระบอกศรมาให้ไว้ที่ฉันทำไม ถ้าเพียงแต่แกจะสะพายกระบอกศรติดตัวไว้ด้วยเท่านั้น...”

แงซายยิงฟันขาว แล้วร่างนั้นก็ลุกขึ้นยืนเต็มตัว

“ทุกคนพวกเราปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือ ผู้กอง?”

“ปลอดภัย อยู่ครบ นายใหญ่คนเดียวเท่านั้น ที่ขาแพลง ทุกคนเป็นห่วงแกทั้งนั้น ข้าวของสัมภาระของเราอยู่ดีหรือ?”

“ผมตรวจดูแล้ว ยังอยู่เรียบร้อยดี กองอยู่บนโน้น”

จอมพเนจรตอบ พร้อมกับชี้มือขึ้นไปบนไหล่เนินตำแหน่งซึ่งทุกคนตั้งใจจะพักแรม แต่แล้วก็มีเหตุอันเป็นไปต้องเผชิญหน้าแตกหนีไอ้ยักษ์เสียก่อน

“ถ้างั้นจะเอายังไงดี ผู้กอง ช่วยกันแบกขนสัมภาระพวกนั้นย้อนกลับไปอาศัยหลบนอนตรงถ้ำที่เชษฐาพักอยู่หรือ”

ไชยยันต์หยั่งความเห็น

ภายหลังจากแหงนหน้ามอง คิดอยู่ไม่ถึงอึดใจ รพินทร์ก็ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่โบกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนที่รวมกันอยู่ยังตีนเนินขณะนี้ ไต่ตามเขาขึ้นไปยังไหล่ที่พักตอนนั้น

เมื่อขึ้นมาถึง ต่างพบกองสัมภาระ ซึ่งควรจะตกหล่นกระจัดกระจายอยู่กลาดเกลื่อน บัดนี้เข้ามาวางกองรวมกลุ่มกันไว้อย่างเรียบร้อยตรงบริเวณเว้งชะง่อนหินที่ยื่นล้ำออกมาใกล้ตำแหน่งซากต้นไม้ล้มอันรพินทร์หมายตาไว้ก่อนแล้ว พรานใหญ่กับคนของเขา ฉายไฟส่องสำรวจไปรอบ ๆ แล้วจันก็เข้าไปพิจารณาที่ซากต้นไม้นั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน

“พอจะอาศัยเป็นฟืนได้ไหม?”

พรานใหญ่ร้องถามเบา ๆ

“สบายมากนาย ต้นไม้ต้นนี้อายุไม่มากนัก เนื้อยังไม่แกร่งจนกลายเป็นหินไปเหมือนอย่างที่เราพบต้นอื่น ๆ”

พร้อมพูด จันใช้มีดประจำตัว ทดลองถางเบาๆ แล้วหยิบเศษที่หลุดออกมาขึ้นพิจารณา

“ผมขอความเห็นหน่อยครับ คุณไชยยันต์...”

รพินทร์หันไปทางอดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้ยืนอยู่ข้างๆ

“เราจะเลือกกันอย่างไรดี ช่วยกันแบกหามสัมภาระของเหล่านี้กลับไปที่ถ้ำของคุณชาย หรือว่าจะไปรับคุณชายกับพวกนั้นให้มารวมกันที่นี่ และพักแรมตรงนี้ตามที่เราวางแผนไว้แต่แรก”

ไชยยันต์มีสีหน้างงเล็กน้อย

“มีอะไรแตกต่าง ในผลดีผลเสีย ระหว่างการเลือกสองข้อนี่?”

“มีครับ ถ้ากลับไปพักตรงถ้ำที่คุณชายอยู่ในขณะนี้ เราจะอยู่กับความมืด และความหนาวอย่างทารุณที่สุดจนกว่าตะวันจะขึ้น แต่ก็เป็นที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับการจู่โจมของไอ้ยักษ์นั่น ถ้าหากว่ามันจะหวนกลับมาอีกครั้ง แต่ถ้าพักอยู่ตรงนี้ที่ทางสะดวกกว่า และเราก็อาศัยก่อไฟได้ แต่มันน่าหวาดเสียวและเสี่ยงหน่อย”

ไชยยันต์พยักหน้า ยกมือขึ้นลูบปลายคางอันเย็นเฉียบ บัดนี้เขาไม่ได้คิดถึงสิ่งใดทั้งสิ้น นอกจากความเป็นห่วงเชษฐาเพื่อนรัก เป็นสำคัญที่สุด

“ปัญหามันก็มีอยู่ตรงข้อที่ว่า มันจะย้อนกลับมาอีกหรือไม่เท่านั้นใช่ไหม?”

“ครับ ถ้ามันไม่กล้ามาอีก เราก็พักที่นี่กันได้อย่างสบาย”

“แล้วตามความคิดของคุณล่ะ ไอ้เหี้ยโบราณนั่นมันจะ

ย้อนกลับมาอีกไหม ข้อนี้ ผมคิดว่าไม่มีใครคาดการณ์ได้ดีไปกว่าคุณ หรือแงซาย”

จอมพรานป้องมือทั้งสองประคองไว้ แล้วยกขึ้นเอาปากเป่า เพื่ออาศัยไออุ่นจากลมปาก แก้ไขมืออันหนาวเย็นแทบจะเหยียดนิ้วไม่ได้ของเขา

“เท่าที่ผมเห็น คุณหญิงยัดลูกปืนเข้าไปในตาซ้ายของมันอย่างจังๆ สองนัดซ้อน ตาแตก เลือดโชก แล่นอ้าวไปแล้ว เชื่อว่าคงจะเจ็บปวดมาก และตาข้างนั้นก็น่าจะบอดพิการไปแล้วด้วย ลงได้พบกับความเจ็บปวดสาหัสแบบนี้เข้าบ้าง ผมก็คิดว่า มันไม่น่าจะกล้ากำแหงย้อนมาเล่นงานเราอีก อย่างน้อยก็ในคืนนี้ นี่พูดกันถึงธรรมชาตินิสัยของสัตว์โลกทั่วไป”

“ถ้าคุณเชื่อแน่เช่นนั้น เราก็ควรจะย้ายมาพักกันที่นี่ตามเดิมจะได้ทรมานน้อยหน่อย ผมเองก็แทบจะแย่อยู่แล้ว แขนขามันเหมือนจะเหยียดไม่ออกงั้นแหละ กว่าจะสว่างก็อีกหลายชั่วโมง หิวก็หิว อื่นใดก็ไม่สำคัญหรอก ผมเป็นห่วงเชษฐาเท่านั้น ขณะนี้เขาไม่สามารถจะเคลื่อนไหวช่วยตัวเองได้ถนัดเพราะขากะเผลก ฉวยมันย้อนกลับมารังควานเราอีกทีตอนที่พักกันอยู่ที่นี่ละก็ แก้ไขไม่ทันแน่”

“เชื่อผู้กองเถอะ นายทหาร ไอ้ยักษ์จะไม่ย้อนมาอีกในคืนนี้”

แงซายยืนยันหนักแน่นมาอีกคนหนึ่ง

“ถ้างั้น โอเค ไปรับเชษฐากับพวกนั้นมาที่นี่”

ไชยยันต์ตัดสินใจทันที

รพินทร์สั่งให้แงซาย และพวกพรานพื้นเมืองของเขาที่

ตามมาด้วยเหล่านั้น จัดการเตรียมที่พักนอนและถากไม้ก่อฟืนเตรียมไว้ เขาเองและไชยยันต์เพียงสองคน พากันเดินย้อนกลับมายังตำแหน่งที่เชษฐาพักรออยู่โดยเร็ว ก่อนจะผละมาไม่ลืมที่จะปลดกระบอกศรที่ยังคงติดตัวอยู่ส่งไปให้แงซายเก็บประจำตัวไว้

“อย่าเสือกแยกธนู กับดอกศรออกจากกันอีก เพราะโอกาสที่เราจะรอดเหมือนอย่างคืนนี้คงไม่มีอีกแล้ว ถ้าเผชิญหน้ามันอีกครั้ง” เขาบอกห้วนๆ

สี่คนพร้อมทั้งคนทุพพลภาพชั่วคราวอีกคนหนึ่งกำลังจับกลุ่มหนาวสั่นคอยอยู่แล้วด้วยความกระวนกระวายใจ ในทันทีที่เห็นเงาของพรานใหญ่กับไชยยันต์โผล่กลับมาเงียบๆเพียงสองคน ต่างไหวตัว ผวาเข้ามาซักถามกันแซ่ แล้วฝ่ายของเชษฐาก็ได้รับรายงานว่าค้นพบแงซายแล้ว ในสภาพที่ปลอดภัยรอคอยอยู่ตีนเนิน ตลอดจนแผนการที่จะเคลื่อนย้ายคณะทั้งหมดไปพักยังตำแหน่งที่หมายตาไว้เดิม ทั้งห้าคนยินดีและโล่งใจขึ้นเมื่อทราบว่าแงซายยังมีชีวิตอยู่

“ผมให้พวกนั้นจัดที่พักและเตรียมก่อไฟไว้แล้ว คุณชายพอจะเขยกไปไหวไหมครับ ผมกับคุณไชยยันต์จะประคองไปเอง ระยะมันไม่ไกลนัก ขืนพักอยู่ตรงนี้เราหนาวแย่ทีเดียว”

จอมพรานบอก

ดาริน หันไปมองดูพี่ชายอย่างกังวล แต่เชษฐาเม้มปากพยักหน้าอย่างบึกบึนทรหด

“ไม่เป็นไร ผมพอจะกะเผลกไปได้ ไม่ต้องห่วงหรอก ว่าแต่ที่นั่นก่อไฟได้แน่หรือ?”

“ซากต้นไม้ที่เราหมายตาไว้ต้นนั้น อาศัยก่อไฟได้”

ไชยยันต์รีบตอบแทนมาให้ พร้อมกับยิ้มปลุกปลอบให้กำลังใจสหายผู้กำลังบาดเจ็บของเขา ดารินหันไปซุบซิบอะไรอยู่กับมาเรียแล้วมองหน้าไชยยันต์กับรพินทร์

“คุณคิดว่าปลอดภัยแน่หรือ ไพรวัลย์ ฉันหมายความถึงว่าไอ้ยักษ์นั่นจะไม่ย้อนกลับมาอีกในคืนนี้?”

มาเรียถามเบาๆ อย่างไม่ไว้วางใจ

“ผมกล้ารับรอง อย่าช้าอยู่เลย ไปกันเถอะ”

พร้อมกับตัดบท พรานใหญ่เข้ามาประคองปีกของท่านหัวหน้าคณะไว้ ไชยยันต์ก็ขนาบช่วยพยุงอีกข้างหนึ่ง พาเชษฐาออกเดินทันที ดาริน มาเรีย บุญคำ และส่างปา ก็ตามมาในทันทีนั้น บุญคำฉายไฟส่องทาง นำหน้าไป

“แงซายได้คันธนูคืนมาหรือเปล่า?”

เชษฐาถามในขณะที่เกาะไหล่รพินทร์กับไชยยันต์ไว้คนละด้านเดินกะเผลกไป

“ได้มาแล้วครับ”

“แล้วข้าวของสัมภาระของเราล่ะ?”

“เรียบร้อยครบถ้วนดีทุกอย่าง”

แล้วชั่วไม่นานนัก โดยการช่วยกันประคองเชษฐาค่อยๆ เดินไปอย่างช้าๆ ต่างก็มาถึงบริเวณที่ตั้งแค้มป์ ซึ่งบัดนี้ก็มีกองไฟลุกโชน ทุกคน อิดโรย อ่อนเพลีย และหิวโหย สะบักสะบอม

หนักไปตามๆ กัน ทั้ง 12 ชีวิต ศัตรูที่สำคัญที่สุดยามนี้ก็คือ อากาศอันแสนจะเยือกเย็น ซึ่งหนักหน่วงทารุณกว่าทุกคืนที่ผ่านพบกันมาแล้วนับตั้งแต่เริ่มออกเดินทาง ต่างเข้ามาห่อตัวเบียดกันล้อมวงผิงไอไฟ จากนั้น ก็งัดเอาเสบียงออกมาย่างเพื่อรองท้องไปตามมีตามเกิดประทังชีวิต

ดารินสั่งให้พี่ชายของหล่อนนอนพักทันที แล้วเปิดหีบเครื่องเวชภัณฑ์ออก เพื่อเยียวยาแก่พรรคพวกที่ได้รับบาดเจ็บ ซึ่งก็ได้รับบาดแผลถึงเลือดกันหมดทุกคน อย่างเบาที่สุดก็ถูกหินบาดและรอยฟกช้ำดำเขียว ซึ่งภายหลังเหตุการณ์ตื่นเต้นได้ผ่านพ้นไปแล้วเช่นนี้ ต่างก็เริ่มจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่ได้รับกันทั่วทุกคน คนที่มีแผลสดมากที่สุด ก็คือรพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งได้รับการบรรเทาทั้งยากิน ยาทาและยาฉีดป้องกันบาดทะยัก ตัวแพทย์สาวนักมานุษย์วิทยาเองขนาดบาดเจ็บน้อยที่สุด ก็ยังหัวเข่าแตก เลือดไหลซิบๆ และช้ำดำเขียวไปแทบตลอดทั้งตัว

อย่างไรก็ตาม บุคคลที่ทุกคนห่วงกังวลที่สุดก็คือเชษฐา เพราะเกรงจะเป็นอุปสรรคต่อการเดินทางซึ่งมีกำหนดระยะเวลาอันจำกัดตายตัว ตลอดจนภาวะฉุกเฉินที่แวดล้อมรอบตัวอยู่ในขณะนี้ ซึ่งทุกคนจะต้องอาศัยความคล่องตัวปราดเปรียวและช่วยเหลือตัวเองได้มากที่สุด

“คุณชายเป็นอย่างไรบ้างครับ?”

รพินทร์แอบกระซิบถามหมอดาริน ขณะที่หล่อนจิ้มเข็มฉีดยาบนแขนของเขา แพทย์สาวราชสกุลมีสีหน้าลำบากใจ

“ฉันยังไม่แน่ใจ รพินทร์ แต่หักหรือเดาะอย่างที่สงสัยไว้

แต่แรกนั้น ผ่านพ้นไปได้แล้ว ฉันสงสัยในด้านเส้นเอ็นประสาทและระบบกล้ามเนื้อเสียมากกว่า จากบาดแผลฉกรรจ์ที่เขาเคยได้รับตอนหินหล่นลงมาทับแทบจะต้องตัดขาทิ้งในครั้งนั้น ขาข้างนั้นของพี่ใหญ่สงสัยว่าจะไม่สมประกอบไปเสียแล้ว ในเวลาปกติมันก็ไม่แสดงอาการอะไรขึ้นหรอก แต่ถ้ากระทบกระแทกหรือออกกำลังแรง มันมักจะโน้มเอียงในด้านการเป็นอัมพาตอยู่เสมอ อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง บางทีก็เกิดอาการตะคิวจับเคลื่อนไหวไม่ได้เสียเฉยๆ น่าเป็นห่วงมาก ในการเดินทางกรากกรำเสี่ยงอันตรายของเราในครั้งนี้ ถ้ากลับไปถึงกรุงเทพฯ เมื่อไหร่ ฉันคิดว่าเขาจะต้องทำศัลยกรรมผ่าตัด ถ้าไม่เช่นนั้นขาข้างนั้นก็จะเป็นจุดอ่อนไม่สมประกอบไปจนตลอดชีวิต”

“พรุ่งนี้ คุณชายพอจะเดินทางได้ไหมครับ?”

เขาถามเบาที่สุด

ดารินเม้มริมฝีปากแน่น ชำเลืองมองไปทางพี่ชายซึ่งบัดนี้นอนใกล้กองไฟ สูบซิการ์ พูดอยู่กับไชยยันต์ มาเรีย และแงซายซึ่งล้อมวงอยู่ใกล้ๆ หล่อนเข้าใจความหมายในคำถามของพรานใหญ่ดีที่สุดว่า เขาเป็นห่วงถึงเรื่องอะไร

“ยังไม่กล้ารับรองเหมือนกัน เราต้องดูอาการของเขาอีกครั้งพรุ่งนี้...ฉันกลัวใจเหลือเกิน รพินทร์...”

ประโยคหลังของหล่อนพูดเสียงเครือ ส่ายหน้าไปมาอย่างอัดอั้น

จอมพรานยิ้มให้อย่างปลอบใจ ตาเป็นประกายของเขาจับนิ่งอยู่ที่หล่อนแล้วลอบตบเบาๆ บนหลังมือของหญิงสาว

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณหญิงดีครับ อย่าคิดอะไรให้

มากเลย ผมและพวกเราทุกคนก็จะไม่ยอมปล่อยปละละทิ้งคุณชายเป็นอันขาด ถึงไหนถึงกันไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเราก็ร่วมตายเคียงบ่าเคียงไหล่เช่นนี้ แต่ผมสังเกตดูคุณชายกำลังใจดีเหลือเกิน”

“พี่ใหญ่เป็นคนนิสัยอย่างนั้นเอง เขาหนักแน่นมั่นคงมาก นี่ฉันก็ให้ยานอนหลับเขาไว้ เพื่อจะให้เขาได้พักผ่อนมากที่สุด ตอนนี้ยายังไม่ออกฤทธิ์ และเขาก็ยังมีเรื่องตื่นเต้นที่จะวางแผนรับเหตุการณ์และพูดคุยกับพวกเรา จึงทนฝืนอยู่แต่อีกสักประ-เดี๋ยวเขาก็คงหลับและหลับเป็นตายทีเดียว ว่าแต่คุณเถอะ...”

หล่อนมองเขาด้วยสายตาละห้อยโศกซึม

“ทำไมหรือครับ?”

“มัวแต่ห่วงคนโน้นพะวงคนนี้ ยังกะว่าตัวเองเป็นมนุษย์เหล็กงั้นแหละ รู้ตัวบ้างไหมว่าสะบักสะบอมเพียงไหน นอกจากพี่ใหญ่ที่ขาพิการแล้ว ก็มีคุณอีกคนหนึ่งที่แย่กว่าเพื่อน”

พรานใหญ่จ้องประสานดวงตาต่อเชื่อมอันมองมาอย่างอาทรห่วงใยนั้น ด้วยความรู้สึกอันแช่มชื่น เต็มไปด้วยกำลังใจเต็มเปี่ยม

“ผมไม่ใช่มนุษย์เหล็กไหลอะไรหรอกครับ คุณหญิง แต่ชีวิตของผมมันเคยชินเสียแล้วสำหรับความบอบช้ำ สะบัก-สะบอมไม่ว่าในด้านร่างกายหรือหัวใจ เพราะฉะนั้นสิ่งที่คนอื่นอาจเห็นว่าหนักหนา สำหรับผมก็เป็นเรื่องธรรมดาปลีกย่อยที่สุด ตราบใดที่ยังโงหัวขึ้นมาทรงกายได้ ผมก็ถือว่าปกติเรียบ-ร้อยดีทุกอย่าง พร้อมที่จะผจญต่อไปได้เสมอ”

ดารินยิ้มเศร้าๆ บีบแขนเขา

“คุณคนเดียวเท่านั้น ที่เป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่ให้แก่คณะพวกเราทุกคนในการเดินทางเสี่ยงตายครั้งนี้ ถ้าพวกเราไม่ได้พรานนำทางที่มีบุคลิกและฝีมือ ตลอดจนน้ำใจอย่างคุณ ป่านนี้การเดินทางคงล้มเหลวลงระหว่างทางเสียนานแล้ว ลำพังฉันเองขอบอกตามตรงว่าคิดท้อแท้ทอดอาลัยอยู่หลายครั้ง”

“นายจ้างอย่าคิดท้อแท้ทอดอาลัยซิครับ ลูกจ้างซึ่งทำงานตามหน้าที่ยังไม่คิดที่จะถอยหลังแม้แต่ก้าวเดียว เราผ่านผจญฟันฝ่ากันมามากแล้ว ลูกจ้างคนนี้ยังคิดว่า ‘ไหว’ เสมอ จนกว่าจะถึงวาระสุดท้ายแห่งลมหายใจ ทำไมนายจ้างถึงจะคิดว่า ‘ไม่ไหว’ เสียแล้ว”

ราชสกุลสาวก้มหน้า ถอนใจอีกครั้ง

“มาคิดดูเดี๋ยวนี้ พวกเราจ้างคุณมาด้วยราคาถูกเหลือเกิน ให้อีกสัก 10 เท่าของราคาค่าจ้างที่เราตกลงกับคุณไปแล้วก็ยังไม่คุ้มค่ากับน้ำใจของพรานรพินทร์”

“แต่ก็คุ้มค่า หรือเกินค่าไปเสียอีก เมื่อเปรียบเทียบกับชีวิตอันมีราคาสูงของฝ่ายนายจ้างของผม ที่นำเข้ามาร่วมด้วยเช่นนี้ ถ้าจะตีราคากันเป็นเงินแล้ว ชีวิตอย่างพรานรพินทร์ไม่มีราคาค่างวดอะไรมากมายนักหรอกครับ แต่ชีวิตอย่างคุณหญิงดาริน คุณชายเชษฐาและคุณไชยยันต์แพงมาก แน่ะ! คุณชายเรียกมาแล้ว เราเข้าไปร่วมวงด้วยเถอะ รู้สึกว่าคุณชายมีเรื่องที่จะประชุมหารืออะไรกับพวกเราพร้อมหน้า”

ทั้งสองยุติการสนทนาโต้ตอบในสภาพสองต่อสองนั้นลุกขึ้นเดินเข้าไปร่วมวงกับเชษฐา ซึ่งบัดนี้ คณะทั้งหมดล้อมวงประชุมกันอยู่พร้อมหน้า

เชษฐาครึ่งนั่งครึ่งนอนหลังพิงกองสัมภาระ เหยียดขาทั้งสองยื่นยาวออกไปตรงหน้า เมื่อเห็นรพินทร์ตรงเข้ามาก็ถามว่า

"เป็นยังไงบ้างผู้กอง เห็นน้อยบอกว่าคุณเจ็บไม่ใช่น้อยเหมือนกัน"

"ยังพอไหวครับ คุณชาย โปรดอย่ากังวลเลย"

"ไอ้ยักษ์นั่นเจ็บไปแล้ว ผมก็เชื่อเหมือนกันว่า อย่างน้อยตลอดทั้งคืนนี้มันคงไม่ย้อนกลับมากวนเราอีก และพรุ่งนี้ผมก็เชื่ออีกเหมือนกันว่า ผมคงจะมีอาการดีขึ้นและออกเดินทางได้แม้จะเดินไม่คล่องหรือถนัดนักก็ตาม เราจะออกเดินทางต่อตามแผนเดิมของเราโดยปกติ"

พรานใหญ่อึ้ง และทุกคนก็เงียบกันไปชั่วขณะ

ในที่สุด ไชยยันต์ก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

"เชษฐา แกอย่าเพิ่งห่วงถึงเรื่องการเดินทางเลย อะไรมันก็ไม่สำคัญเท่ากับสภาพของแก..."

"ไม่มีอะไรจะสำคัญไปกว่า เราทุกคนจะต้องไปถึง 'เนินพระจันทร์' ตามกำหนดเวลาอันจำกัด ซึ่งรู้กันดีอยู่แล้ว!"

เชษฐาขัดขึ้นโดยเร็ว ด้วยเสียงห้าวกังวาน เต็มไปด้วยปณิธานยึดมั่นและกำลังใจอันแน่วแน่ที่สุด

"ใช่ค่ะ นั่นคือความหวังของเรา..."

มาเรียพูดเบาๆ หล่อนเองก็มีความกังวลไม่น้อยไปกว่าใครทุกคนเกี่ยวกับเรื่องขาพิการของท่านหัวหน้าคณะ

"แต่สิ่งที่เราหวังไว้นั้น ยังเป็นเรื่องรองลงไป ถ้าพี่ใหญ่

ยังไม่สามารถจะเดินได้เราก็จำเป็นจะต้องพัก หรือประวิงเวลาไว้ก่อน นี่คือความจริงที่เราหนีไม่พ้น”

ท่านหัวหน้าคณะสั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว

“จะไม่มีการประวิงเวลาหรือยืดระยะออกไปเป็นอันขาด! ถึงอย่างไรพรุ่งนี้ ฉันก็จะต้องเดินไปให้ได้ ถึงเดินไม่ได้ก็ต้องคลานไป แต่เราจะต้องไปถึงตำแหน่งที่หมายนั้นในเวลาโดยไม่มีการล่าช้า หรือสายไป คนเรา อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเจตนาและพลังใจ ฉันจะไม่ยอมให้ตัวฉันเป็นอุปสรรคถ่วงการเดินทางครั้งนี้โดยเด็ดขาด และเมื่อฉันปักใจมั่นคง พรุ่งนี้ฉันจะต้องเดินได้ มันก็ต้องได้ ถึงเดี๋ยวนี้ฉันก็รู้สึกค่อยยังชั่วมากแล้ว ไม่หนักหนาเหมือนเช่นที่ทุกคนเป็นห่วงอยู่ในขณะนี้หรอก”

น้องสาว ซ่อนริ้วรอยแห่งความกลัดกลุ้มกังวลทั้งมวลไว้เข้ามาประคองพี่ชายให้นอนราบลงบนพื้น เอาย่ามหลังแทนหมอนหนุนศีรษะและคลี่ผ้าห่มออกคลุมให้จนถึงหน้าอก ก้มลงจูบเบาๆ ที่แก้มอันซีดคล้ำนั้น

“โปรดอย่าเพิ่งกังวลถึงเรื่องอื่นใดเลยค่ะ พี่ใหญ่ นอนพักผ่อนเสียก่อนดีกว่า ก็ไม่แน่เหมือนกัน บางทีถ้าโชคเข้าข้างเรา พี่ใหญ่อาจเดินทางได้ ตอนนี้เชื่อน้อยก่อนเถิด นอนเสียนะคะ”

ครั้นแล้ว ไม่นานนัก เชษฐา วราฤทธิ์ ก็ผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง ผสมกับฤทธิ์ยานอนหลับที่หมอดารินให้ไว้

ไชยยันต์เอื้อมมือไปจับตัวเพื่อนรักของเขาอย่างแผ่วเบา พร้อมกับโคลงศีรษะด้วยความสงสาร ไม่มีใครเอ่ยคำใดขึ้นใน

ขณะนั้น นอกจากมองจับไปยังร่างอันนอนหลับนิ่งเป็นตายของท่านหัวหน้าคณะด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก ต่างรัก เคารพและนับถือน้ำใจอันกล้าหาญมั่นคงแน่วแน่ของอดีตท่านทูตทหารบกกันทุกคน **แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็ยอมรับว่าสุภาพบุรุษซาติอาซาไนยผู้นี้เหมาะสมแล้วที่จะเป็นหัวหน้าและผู้นำคน ทั้งหลายในภาวะอันเป็นวิกฤตการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานเช่นนี้** เพราะนอกจากความสุขุมรอบคอบโอบอ้อมอารีต่อผู้อยู่ใต้ บังคับบัญชาแล้ว ยังทรหดบึกบึนกอปรไปด้วยขวัญและกำลังใจดีเยี่ยม ยากที่จะหาผู้ใดเหมือน

ไอไฟจากในกองที่ก่อไว้ ช่วยมนุษย์กลุ่มนี้ไว้อย่างมหันต์ ท่ามกลางอุณหภูมิของราตรีที่ลงเกือบถึงจุดน้ำแข็งเช่นนี้ ทุกคนเดาเหตุการณ์ไม่ถูกเหมือนกันว่าชีวิตจะรอดพ้นผ่านกลางคืนอันแสนทารุณนี้ไปได้จนถึงตะวันขึ้นอีกครั้งหรือไม่ ถ้าหากปราศจากฟืนสุมไฟ

ไชยยันต์สั่งให้ทุกคนแม้แต่พวกพรานพื้นเมืองเข้ามาชุม-นุมเบียดเสียดกันอยู่ในผืนผ้าใบปูผืนเดียวกันหมด ในลักษณะนอนสมกันเป็นหม่ ครั้งแรกผ้าใบอีกผืนหนึ่งซึ่งตามปกติใช้เป็นหลังคามุงกันน้ำค้าง บัดนี้ขึงเป็นม่านจากช่องหินเตี้ย ๆ คลุมคร่อมกองไฟที่ก่อไว้ ลงไปยังพื้นอีกด้านหนึ่งเพื่อบังไอไฟไม่ให้กระจายแผ่ไปที่อื่น นอกจากอบเข้าหาซอกโพรงแคบ ๆ ที่เข้าไปชุมนุมห่อตัวเบียดกันอยู่ด้านเดียว เท่า ๆ กับเป็นการป้องกันลมหนาวไม่ได้พัดกรรโชกเข้ามา

ต่างอึดอัดทรมานด้วยควันไฟและสำลักกันอยู่บ่อยๆ แต่ก็ยังดีกว่าที่คนใดคนหนึ่งจะแข็งตายเพราะความเย็น

“ฮู้ย! นรกจกเปรตอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ ถึงคราวร้อน ก็ร้อนแทบจะสกเป็นหมย่าง ถึงคราวเย็นก็เย็นยังกะอยู่ในต้นำ้แข็งเกิดมาไอ้คำไม่เคยพบ!”

เสียงตาเฒ่าบ่นงึมงำออกมาจากคางอันสั่นกระทบกรามของแก ขณะที่เอากระสอบป่านคลุมหัวนั่งสั่นงักๆ เบียดอยู่ในกลุ่มของเกิด จัน เส่ย และส่างปาเหมือนลูกนก

“อย่าบ่นไปเลยน่า ตาคำ ชีวิตคนเราจะให้มีรสชาติสมบูรณ์มันก็ต้องอย่างนี้แหละ เราต้องผ่านพบความสุดยอดให้ทกชนิด ไม่ว่าความสข หรือความทกข์”

ไชยยันต์บอกมายิ้มๆ

“ทุกข์สุดยอดน่ะไอ้คำเคยผ่านมาแล้ว นายทหาร ผ่านอยู่บ่อยๆ ซะด้วย แต่ไอ้ที่ว่าสุขสุดยอดนั้น ไม่เคยเจอซักกาที”

“ทำไมจะไม่เคยเจอ เสียงว่าอยู่หนองน้ำแห้งได้เมียสาวๆ คราวเดียวกัน 3-4 คน นอนมุ้งเดียวกันก็ยังเคย นั่นยังไม่ใช่ความสุขสุดยอดอีกเรอะ”

ตาเฒ่าปะหลับปะเหลือก อ้อมแอ้มมาว่า

“พูดซะพรรค์นี้แหละ นายทหาร...เมีย 3-4 คน นอนมุ้งเดียวกันมันตีกันทั้งคืน ไอ้คำได้นอนซะเมื่อไหร่”

แล้วแกก็เอื้อมมืออันซีดคล้ำราวกับศพ โผล่ออกมาจากโปงคลุมบรรจงซุนเศษไม้ที่ถากไว้ เข้าไปเติมเชื้อไฟพลางหันมาทางดารินผู้นั่งเหม่อลอยอยู่

“บุญคำเป็นห่วงนายใหญ่จริงๆ นายหญิง”

[WBSWS:01]

ราชสกุลสาวยิ้มเศร้า ๆ

“ทุกคนห่วงเหมือนกันหมดแหละบุญคำ และฉันขอขอบใจพวกเราทุกคน ขอบใจจากใจจริง การเดินทางร่วมกันในครั้งนี้ ทำให้ฉันเห็นจิตใจของพวกเราทุกคนโดยถ่องแท้ที่สุด ทุกคนล้วนมีสมรรถภาพ ซื่อสัตย์สุจริต และเป็นเพื่อนร่วมตาย ซึ่งคงจะหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว ไม่ว่าต่อไปข้างหน้าชีวิตเราจะรอดปลอดภัยกลับไปได้ และแยกย้ายกันไปอยู่สารทิศใด ฉันก็จะไม่ลืมเหตุการณ์ที่เราเคยร่วมชีวิตกันในครั้งนี้จนตาย”

“พวกของบุญคำ รวมทั้งนายนี่ด้วย”

ตาเฒ่าพูดเบา ๆ บุ้ยปากไปทางรพินทร์ ไพรวัลย์

“เป็นพรานป่า ชีวิตยากแค้นลำเค็ญ เราไม่มีอะไรเหมือนอย่างชาวเมืองผู้มั่งมีศรีสุขเขามีกัน แต่เราก็มีอย่สิ่งหนึ่งคือความสุจริตใจจริง ถ้าจะมอบอะไรให้แก่ใคร เราก็มอบให้หมดทั้งชีวิตจิตใจ และลงได้รักนับถือใครแล้ว ชีวิตก็สละให้ได้”

ดาริน วราฤทธิ์ สูดลมหายใจลึก ค่อย ๆ เบือนไปมองทางหัวหน้าของคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งบัดนี้ก็นั่งเข้าภวังค์อยู่เช่นกัน และเหมือนสายตาจะมีกระแสแม่เหล็ก ดวงตาคู่นั้นถูกดึงให้เบนมาสบโดยบังเอิญ และถูกอำนาจจิตของอีกฝ่ายหนึ่งสะกดให้มองตาด้วยอยู่เช่นนั้น ราชสกุลสาว ตอบคำบุญคำ แต่ตายังมองอยู่ที่พรานใหญ่ น้ำเสียงของหล่อนแม้จะเบาก็จริง แต่แจ่มใสมีกังวานชัดเจนยิ่ง

“ฉันเข้าใจดี บุญคำ เข้าใจและซึ้งใจ ก่อนที่บุญคำจะบอกเสียอีก”

ตาคู่นั้นหลบสายตาของหล่อนไปอย่างสงบเสงี่ยมเจียมใจ ทอดลงมองเปลวไฟที่แลบเลียอยู่ในกอง เริ่มรู้สึกมึนงงง่วงเหงาผิดปกติในท่าที่นั่งกอดเข่าจับเจ่าอยู่ริมกองไฟนั้น มารู้สึกตัวอีกครั้ง ใครคนหนึ่งร้องเสียงลั่น พร้อมกับกระชากไหล่เขาให้เงยหน้า จึงสำนึกได้ว่าหน้าของตนเกือบจะง่วงงุบเข้าไปในกองไฟดีแต่ถูกคว้าไหล่ไว้ได้ทันและคนที่กระชากไว้คือไชยยันต์

“ผู้กอง! คุณคงอ่อนเพลียมาก นั่งหลับหัวจะทิ่มเข้าไปในกองไฟ ลงนอนเสียเถอะ”

รพินทร์ลืมตาโพลงขึ้น เหลียวมองไปรอบ ๆ กาย ทุกคนยังตื่นอยู่และมองจับมาที่เขาเป็นตาเดียวด้วยแววกังวล ยกเว้นดารินคนเดียวที่ยิ้มให้แล้วบอกมาอีกคนหนึ่งว่า

“นอนได้แล้ว นายพราน คุณไม่ต้องห่วงอะไรหรอก ฉันไชยยันต์ เมย์ จะจัดเวรยามเอง”

รพินทร์รู้สึกเปลือกตาหนักผิดปกติ สะบัดหน้าแรง ๆ

“ผมสงสัยเสียแล้ว...”

เขาพูดพึมพำ พยายามจ้องหน้าหมอดาริน ผู้ส่งดวงตาหวานรื่นมา พลางหัวเราะออกมาอย่างฝืน ๆ

“สงสัยอะไร?” เจ้าของดวงตาคู่นั้นถาม

“คุณหญิงให้ยานอนหลับผมเข้าด้วยหรือเปล่านี่?”

หมอดารินกลับยิ้มอยู่ในที และตอบไม่ตรงคำถามว่า

“คุณเป็นอีกคนหนึ่ง ที่ฉันต้องการให้พักผ่อนมากที่สุด โดยความเห็นทางแพทย์ อย่าฝืนเลย รพินทร์พักเสียเถอะ และไม่ต้องห่วงอะไรด้วย คุณบอบช้ำสะบักสะบอมพอ ๆ กับพี่ใหญ่นั่นแหละ”

พรานใหญ่มีอาการตกใจ

“ไม่เหมาะเลยที่คุณหญิงวางยานอนหลับให้ผมโดยที่ผมไม่รู้ตัวและในภาวะฉุกเฉินเตรียมพร้อมเช่นนี้ ผมสงสัยแต่แรกแล้วว่าทำไมผมถึงมึนงง ง่วงเหงาผิดปกติแบบนี้”

ไชยยันต์ตบที่ไหล่เขาหนักหน่วง บอกว่า

“แต่ผมเห็นว่าน้อยทำถูกแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็ถูกในความเห็นทางแพทย์ของเขา คุณควรจะพักผ่อน รพินทร์ อย่างน้อยที่สุดบาดแผลเหล่านั้นจะได้บรรเทาอาการอักเสบลงไปบ้างและเอากำลังไว้พรุ่งนี้”

“ทำไม กลัวเกิดเหตุอะไรขึ้นมา จะลุกขึ้นวิ่งหนีไม่ทันหรือ?”

คนแอบเอายานอนหลับให้กินโดยไม่เปิดโอกาสให้รู้ตัวถามด้วยอาการเย้าๆ มา พรานใหญ่ถอนใจเฮือก ฝืนหัวเราะกร่อยๆ ยกมือทั้งสองขึ้นขยี้ตา

“ลำพังตัวผมเอง ลุกขึ้นวิ่งหนีไม่ทันน่ะ ไม่กระไรหรอกครับ เพราะชีวิตของผมบอกแล้วว่าไม่มีราคาค่างวดอะไรมากนัก ตายเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ชีวิตของเจ้านายของผมทุกคนมีค่า และผมเองมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อชีวิตเหล่านี้ เมื่อคุณหญิงมาสะกดให้ผมต้องหลับ ทอดทิ้งหน้าที่นี้ไปเสียแล้วเช่นนี้ อันตรายมาถึงคณะของเรา ผมจะช่วยอะไรไม่ได้เลย คุณชายก็หลับเป็นตายไปคนหนึ่งแล้ว นี่ผมจะถูกบังคับให้ต้องหลับอย่างไม่รู้สึกตัวไปอีกคนหนึ่งหรือ สำหรับคุณชายก็เว้นไว้เสียเถอะ เพราะถึงอย่างไรก็มีสภาพเป็นคนป่วยไปแล้ว สำหรับผมไม่หนักหนาถึงเพียงนี้ ผมต้องการรู้สึกตัว และตื่นพร้อมขึ้นมาได้ในทันทีตาม

ธรรมชาตินิสัยของผม แต่คุณหญิงเล่นวางยาแบบนี้ ผมเห็นจะลืมตาไม่ขึ้นแน่”

“ขอให้มั่นใจเถิดว่า ถ้าภัยอันตรายมีมาในคืนนี้ซ้ำอีก พวกเราจะรับหน้าและแก้ไขเอง และถ้าจะถึงชีวิต ก็จงมั่นใจด้วยว่าจะมาถึงพวกเราก่อนคุณ ฉัน ไชยยันต์ เมย์ และไม่ว่าใครทั้งสิ้นในคณะของเรานี่ จะไม่ทอดทิ้งคุณหรือพี่ใหญ่หรอก และถึงแม้ว่าจะ ‘ดับเครื่อง’ คุณไปเสียคนหนึ่งในคืนนี้ ก็อย่านึกว่าพวกเราที่เหลือจะทำอะไรกันไม่ได้เลย ถ้าคิดเช่นนั้นก็ดูหมิ่นกันเกินไป” ดารินพูดหางเสียงแข็งขึ้น

พรานใหญ่ไม่กล่าวคำใดอีก เลิกผ้าใบที่กั้นเป็นกระโจมบังกองไฟอยู่ให้เผยอขึ้นเพื่อปล่อยควันอันเริ่มจะอบอวลหนาทึบอยู่ภายในให้ระบายออกไปเสียบ้าง แล้วฉวยไฟฉายกับไรเฟิลประจำตัวขยับจะผลุบออกไปเบื้องนอก แต่น้องสาวของนายจ้างร้องทักมาทันควันว่า

“แล้วนั่นจะออกไปไหน?”

“ไม่ไปไกลหรอกครับ แค่นอกกระโจมนี่เอง พอให้หายใจได้สะดวกสักนิด ประเดี๋ยวผมจะกลับเข้ามานอนตามบัญชาของคุณหญิงและนอนให้หลับสบายเป็นตายไปจนรุ่งเช้าทีเดียว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

กล่าวจบ เขาก็ผลุบออกไป ดารินมองตามรอยผ่าของกระโจมที่เผยอออกเป็นช่องนั้น แล้วสะกิดแขนแงซาย โดยไม่ออกคำสั่งหรือพูดคำใดทั้งสิ้น แต่บุ้ยปากเป็นสัญญาณให้ติดตามพรานใหญ่ออกไปเบื้องนอกด้วย แงซายก็คลานมุดลอดกระโจมออกไปตามบงการนั้นเงียบ ๆ

มาเรีย ฮอฟมันนั่งเอามืออังไฟมานาบกับผิวหน้าและลำคอโดยไม่พูดจาคำใดกับใครอยู่เป็นเวลานาน ซึ่งก็ประกอบกับที่บุคคลเหล่านั้นใช้ภาษาไทยโต้ตอบกัน ซึ่งหล่อนฟังไม่รู้เรื่อง พอรพินทร์ผลุบออกนอกกระโจมไป ก็ถามว่า

"ไพรวัลย์มีปัญหาเรื่องอะไรหรือ?"

"เขาไม่พอใจ เมื่อรู้ว่าฉันเอายานอนหลับให้เขากิน"

เพื่อนสาวตอบ อดีตภรรยาม่ายของ ดร.ฮอฟมัน อ้าปากหาวบิดกายจนกระดูกลั่น แล้วพูดออกมาตรงๆ ตามนิสัยของหล่อนว่า

"ฉันรู้ว่า เธอเป็นห่วงเขามาก แต่เธอก็ทำถูกแล้ว ไพร-วัลย์ควรพักโดยไม่มีอะไรรบกวน หรือมีกังวลเลยตลอดทั้งคืนนี้ ฉันรู้สึกว่าเขาได้รับบาดเจ็บมาก พวกเราก็เหมือนกัน ควรงีบเอาแรงได้แล้ว ฉันกล้ารับรองเอาหัวเป็นประกันว่าคืนนี้จะไม่เกิดอะไรขึ้นอีกทั้งสิ้น นอกจากความหนาวอันทารุณนี่เท่านั้น"

กล่าวจบ หล่อนก็ขดตัวลงนอนอย่างง่ายๆ เบียดติดอยู่กับส่างปาคนของหล่อนซึ่งกรนครอกไปก่อนแล้ว

รพินทร์ก้าวออกมาส่อากาศอันแสนหนาวเย็นและชื้นไปด้วยละอองหมอกเบื้องนอก สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด เพื่อขจัดความง่วง รู้สึกตาสว่างขึ้นเล็กน้อย เมื่อออกมาเผชิญกับความเย็นจัดเช่นนี้ เขาเดินห่างซุ้มกระโจมที่พักออกมาเล็กน้อย หยุดยืนอยู่ริมขอบไหล่ก่อนที่จะลงสู่ทางลาดซึ่งปีนป่ายกันขึ้นมาพัก แล้วฉายไฟไปรอบๆ

[WBSWS:OM]

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในอาการสงบเงียบปราศจากวี่แววใด ๆ ทั้งสิ้น น้ำค้าง หรือมิฉะนั้นก็ละอองหมอกอันเย็นจัดกลั่นตัวจับอยู่ตามโขดหินทั่วไป เป็นเกล็ดน้ำแข็งวาววาม สะท้อนแสงไฟเป็นประกายสะพร่างพราวราวกับเพชร กระแสลมพัดเยือกอยู่ตลอดเวลามาจากทิศเหนือกระทบแง่หินรอบด้านคร่างอยู่หวีดหวือ

แล้วก็รู้สึกถึงฝีเท้าเบา ๆที่เดินตามเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหลัง เมื่อเหลียวกลับมา ก็พบร่างตระหง่านของเจ้าคู่ปรับยืนสงบนิ่งอยู่ก่อนแล้วพร้อมกับรอยยิ้ม ต่างคนต่างยืนมองกันนิ่ง ๆ ครู่หนึ่ง

“แกตามฉันออกมาทำไม?”

ในที่สุดเขาทำลายสภาพอันเงียบงันด้วยคำถาม

“คำสั่งจากนายหญิง ซึ่งผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า จะให้ผมต้องตามผู้กองออกมาด้วยทำไม ผู้กองน่าจะเข้าใจได้ดีกว่าผม”

คำตอบอันเฉียบคมไปด้วยความหมาย ซึ่งจะปรากฏเช่นนี้ทุกครั้งยามเมื่อเจ้าคนดงลึกลับเผชิญหน้ากับเขาลำพังสองต่อสองปราศจากหูอื่นที่จะมาได้ยินร่วมด้วย

“กลับเข้าไป และพักเสีย ไม่ต้องมาตามคอยดูแลหรือเป็นเพื่อนฉันหรอก”

“จะเป็นการบังอาจเกินไปหรือไม่ถ้าหากผมจะพูดว่าผมก็มีสิทธิ์ที่จะห่วงใยผู้กองได้ไม่น้อยไปกว่าใครอื่นเหมือนกัน”

รพินทร์นิ่ง ไม่ตอบว่ากระไร นอกจากพยักหน้าและตบ

หนักๆ มาที่แผงไหล่อันกว้างใหญ่แข็งแรงนั้น เสียงลึกมีกังวานแจ่มใสของเจ้าคนพเนจรดังมาอีกว่า

“ผมนึกไปไม่ถึงจริงๆที่ว่าวันนี้ ผมจะต้องตกเป็นหนี้ชีวิตของผู้กองเข้าอีก ไม่มีผู้กองรพินทร์ในวันนี้ ไม่มีชีวิตของแงซายอีกต่อไป”

พรานใหญ่ยิ้มกร้านๆ ควักก้นซิการ์ออกมาจุดสูบ พูดเนือยๆ ว่า

“ไม่มีความจำเป็นอะไรที่แกจะต้องมาขอบอกขอบใจฉันหรอก ฉันช่วยแกไปอย่างไม่มีความหมายอะไรทั้งสิ้น ทำลงไปด้วยสัญชาตญาณเสียมากกว่าที่จะมีเจตนาใดๆ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นแก ที่อยู่ในภาวะคับขันเช่นนั้น ทุกคนในคณะของเรามีสิทธิ์ที่จะได้รับการช่วยเหลือจากฉันทกคนเสมอกันหมด พรุ่งนี้หรือมะรืนนี้ ถ้าวันต่อไปมีสำหรับเรา ชีวิตของฉันก็อาจตกเป็นหนี้แกบ้าง และฉันก็จะไม่ขอบใจแกเหมือนกัน”

แงซายยิ้ม แม้จะยืนอยู่ในเงามืด ปรากฏการณ์ของธรรมชาติในราตรีก็ยังพอจะส่องให้เห็นเค้าหน้ารูปสวยนั้นสว่างเรืองรองเด่นชัดขึ้นอย่างประหลาด แวววตาทั้งคู่เป็นประกายคมสกาว

“ผู้กองยังจะต้องช่วยผมอีกต่อไป และผม...ต้องการความช่วยเหลือจากผู้กองด้วย!”

“หมายความว่ายังไง?”

คิ้วของรพินทร์ย่นเข้าหากัน ขณะเหลือบจ้องหน้า

“เมื่อถึงเวลา ผู้กองจะทราบว่าผมหมายความว่าอย่างไร”

“เอาละ ฉันจะกลับเข้าไปนอน...”

เขากล่าวโดยละความสนใจต่อคำพูดอันเป็นปริศนาของแงซายเสีย

“และอย่างที่แกรู้แล้ว นายหญิงให้ยานอนหลับแก่ฉัน ฉันคงหลับสนิทและตื่นยากในคืนนี้ ฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในความดูแลของแกด้วย”

จอมพเนจรก้มศีรษะให้อย่างอ่อนน้อม

“ไม่ต้องห่วง เป็นภาระของผมเอง ขอให้ผู้กองหลับให้สบาย”

รพินทร์กลับเข้าไปในกระโจมอีกครั้ง กำชับสั่งความกับบุญคำและจันจนเป็นที่วางใจแล้ว ก็เอนตัวลงนอนเบียดงอก่องอขิงอยู่ในกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา ดารินคอยสังเกตดูอยู่ทุกขณะก่อนแล้ว พอเห็นพรานใหญ่กลับเข้ามานอนเรียบร้อยก็เบาใจลง ซุกกายเข้าไปในโป่งคลุมของแบล็งเก็ตนอนเบียดกับพี่ชาย และไม่นานหล่อนก็หลับไปอีกคน

จึงเหลือแต่เพียงไชยยันต์กับบุญคำเท่านั้น ที่นั่งคุยกันอยู่เบาๆ โดยพรานเฒ่ามีหน้าที่อยู่ยามคอยสุมกองไฟในช่วงแรก ต่อมา แงซาย ก็ลอดกระโจมกลับเข้ามาร่วมวงด้วยอีกคนหนึ่ง

เวลาล่วงผ่านไปตามลำดับ ความเหน็ดเหนื่อยอ่อน-เพลียที่กรากกรำหนักกันมาทั้งวัน ทำให้นิทราร์มณ์คืบคลานเข้ามาสะกด เสียงพูดคุยเว้นห่างออกไปทุกที จนกระทั่งในที่สุดก็กลายเป็นความเงียบ ได้ยินแต่เสียงไฟกินไม้อยู่ในกอง และ

เสียงลมโลมลูบแก่งแง่หินเบื้องนอกเท่านั้น บุญคำนั่งเอาผ้าคลุมหัวสัปหงกเฝ้าอยู่หน้ากองไฟ

ในความมืดมน และภายใต้โปงผ้าคลุมอันระเกะระกะสับสนนอนสุมกันอยู่ แทบจะไม่รู้ว่าใครเป็นใครในขณะนี้นั้น ไชยยันต์กำหนดหมายตาไว้อย่างแม่นยำแล้วว่า มาเรียนอนอยู่ทางด้านไหน เพราะฉะนั้นในการมุดเข้าไปอยู่ในโปงเดียว เขาจึงสามารถงมพบนักโบราณชีวศาสตร์สาว เลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสได้ไม่ยากนัก ขณะนั้นหล่อนนอนตะแคง งอตัวหันหลังให้ ไชยยันต์เบียดชิดเข้าไปทอดแขนโอบกอดไว้แน่นกระชับ

มาเรียอาจหลับไม่สนิทนัก สัมผัสได้กับสิ่งอันผิดปกตินั้น สะดุ้งตกใจ ตะครุบมือของเขาที่กำลังควานหาที่ซุกเพื่อแสวงหาไออุ่นไว้แน่นแล้วค่อยๆ ผงกศีรษะแย้มเปลือกตาขึ้นดู พอเห็นว่าเป็นไชยยันต์ก็ถอนใจเบาๆ สงบนิ่งลงตามเดิม แต่ยังจับมือเขายึดไว้เช่นนั้น ไม่ให้ควานค้นผ่านเสื้อแจ็กเกตหนังเข้าไปได้

“หนาวไหม?”

ไชยยันต์กระซิบเบาที่สุดตรงช่องหู

“ถึงจะหนาวสักเพียงไหน ก็ไม่ถึงกับจำเป็นให้ใครมานอนกอดหรอก...โปรดเถอะ ไชยยันต์ เราไม่ได้อ่อยตามลำพัง...”

“ไม่มีใครเขาสนใจเราหรอก ขอกอดให้อุ่นหน่อยเท่านั้นไม่งั้นนอนไม่หลับ”

หล่อนถอนใจอีกครั้ง

“เอาละ กอดเฉยๆนะ อย่าทำอะไรหยุกหยิกเป็นอันขาด”

“รับรอง”

ราตรีอันหนาวเย็นนั้น ผ่านไปอย่างสงบราบคาบ จนกระทั่งรุ่งเช้า

รพินทร์ ไพรวัลย์ดูเหมือนจะเป็นคนหลังสุด ที่ตื่นขึ้นมาด้วยอาการงัวเงีย ใครคนหนึ่งในบรรดาพรานพื้นเมืองของเขาเป็นผู้ปลุกขึ้นมา ขณะนั้นเป็นเวลา 8 น.เศษ แต่ฟ้ายังขมุกขมัว และหมอกยังคงกระจายปกคลุมอยู่ทั่วไป ภายหลังจากลุกขึ้นมานั่งเอามือกุมขมับ ตั้งสติอารมณ์ปลุกประสาทอยู่ครู่หนึ่ง พอสะบัดหน้าลืมตาขึ้นอีกครั้งก็แลเห็นน้องสาวคนสวยของนายจ้างปรากฏตัวยืนยิ้มแจ่มใสอยู่ตรงหน้า

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ นายพราน”

สำเนียงเสียงทักอันสดใสกังวานหวานนั้น ดูจะแผกผิดไปกับทุกครั้ง แสดงถึงอารมณ์อันระรื่นของเจ้าของเสียง

เขาเหลียวมองไปรอบ ๆ ตัว กองสัมภาระและบรรดาผ้าห่มที่ทั้งคณะใช้คลุมตัวเมื่อคืนยังกองอยู่ระเกะระกะเต็มที่พัก แต่ผ้าที่ขึงเป็นกระโจมกั้นบังนี้ถูกปลดออกแล้ว และทุกคนก็ตื่นกันขึ้นหมด เดินเกะกะกันอยู่เต็มลาน

เบนสายตากลับมายังใบหน้าอันยิ้มละไมนั้นอีกครั้ง

“ชีวีสวัสดิ์ครับ คุณหญิง”

“เอ๊ะ! แปลกนี่ ไม่เคยได้ยิน ชีวีสวัสดิ์ แปลว่าอะไร?”

“ก็แปลว่าสวัสดิ์ให้แก่ชีวิตของเราที่ผ่านพ้นราตรีที่แล้วมาได้นะซิครับ”

ดารินหัวเราะ อาการของหล่อนเต็มไปด้วยความกระปรี้กระเปร่าสดชื่น

“หลับสบายดีไหม เมื่อคืนนี้?”

“ไม่รู้สึกตัวเลยครับ ถึงตื่นมาเดี๋ยวนี้ก็ยังงงๆ อยู่ ว่าแต่คุณชายเป็นอย่างไรบ้าง?”

พร้อมกับพูด จอมพรานกวาดสายตาค้นหาไปรอบๆ

“ข่าวดีที่ไม่น่าเชื่อ รพินทร์”

“อะไรหรือครับ?”

“เกิดปาฏิหาริย์ที่คิดไปไม่ถึงนะซี พี่ใหญ่ของเราเดินได้แล้ว แม้จะไม่แคล่วคล่องปกตินักก็ตาม”

พรานใหญ่ลืมตากว้าง ความงัวเงียของเขาแทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง

“ฮ้า! จริงหรือครับ?” เขาร้องเร็วปรื๋อ

ราชสกุลสาวชี้มือให้เขาหันไปดู เมื่อแลตามชี้บอกนั้น รพินทร์จองตาเขม็ง

บนลานหินริมทางขึ้นลง ร่างอันสูงใหญ่ของท่านหัวหน้าคณะกำลังซ้อมเดินช้าๆกลับไปกลับมาอยู่ในระหว่างแนวของไหล่เนิน ใช้ไม้คานหาบของแทนไม้เท้าพยุงตัว มีคะหยิ่นและแงซายคอยเดินตามเป็นพี่เลี้ยงอยู่ ไชยยันต์ มาเรียและพวกพรานอื่นๆ กำลังยืนเรียงรายคอยจับตาดูอยู่อย่างสนใจ คนเหล่านั้นส่งเสียงพูดคุยสนทนากันอยู่ ลักษณะของเชษฐาดูดีขึ้นมาก ไม่กะปลกกะเปลี้ยเหมือนเมื่อคืน อึดใจต่อมาราชสกุลหนุ่มใหญ่ผู้ไม่สมประกอบก็โยนไม้ยันนั้นทิ้ง พยุงตัวเองโดยอิสระ ถ้าไม่สังเกตให้ดี แทบจะไม่รู้เลยว่าขาข้างอันเป็นจุดอ่อนของเขาทำพิษอะไรไว้ เพียงแต่กะเผลกเล็กน้อยเท่านั้น เจ้าตัวหัวเราะร่าแสดงท่าดีอกดีใจ ตะโกนบอกความกับไชยยันต์และมาเรียลั่นไปหมดถึงสมรรถภาพของตัวเอง

[WBSWS:OU]
DIOSSWNUNSTUNS

รพินทร์ตาเป็นประกายในขณะที่จ้องภาพนั้น รอยยิ้มปรากฏขึ้นที่ริมฝีปาก หันกลับมาจ้องหญิงสาวอีกครั้ง

“ปาฏิหาริย์จริงๆ แหละครับคุณหญิง มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ผมดีใจเหลือเกิน”

ดารินหัวเราะใสกังวาน จับแขนเขาไว้อย่างสนิทสนม ความปราโมทย์ยินดีฉายให้เห็นชัดในผิวหน้าและแววตา

“เป็นไปได้ซิ รพินทร์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในโลกนี้มีจริง เมื่อคืนนี้ฉันสวดมนต์ภาวนาทั้งคืน ตลอดจนบนบานเจ้าป่าเจ้าเขาทั้งหลายด้วยขอให้พี่ใหญ่มีอาการดีขึ้นในเช้าวันนี้ และมันก็เป็นความจริงขึ้นมาได้ แต่อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับอำนาจจิตใจอันเข้มแข็งของพี่ใหญ่เอง เมื่อเขาตั้งปณิธานไว้ว่า เขาจะต้องไม่เป็นอะไร เขาก็ไม่เป็นอะไรจริงๆ”

“นี่พวกเราทุกคนตื่นกันนานแล้วหรือ?”

“ประมาณหนึ่งชั่วโมง ก่อนหน้าที่คุณจะตื่นขึ้นมา ฉันสั่งพวกนั้นไว้เองไม่ให้ปลุกคุณ เพราะถึงอย่างไร เราก็คงจะยังไม่เคลื่อนย้ายในตอนเช้าตรู่ ปล่อยให้คุณพักให้เต็มที่ พี่ใหญ่ดูเหมือนจะตื่นเป็นคนแรก พอตื่นเขาก็ซ้อมออกกำลังเดินทันที ฉันแทบจะไม่เชื่อสายตา เมื่อมองไปเห็นในครั้งแรก คุณล่ะปกติเรียบร้อยดีไหม สำหรับวันใหม่นี่?”

รพินทร์ประสานมือเข้าหากัน แล้วเหยียดยาวออกไปดัดหักนิ้วลั่นกราว

“ผมรู้สึกแข็งแรงดีที่สุดแล้ว ง่วงหรืองงอยู่บ้างนิดหน่อยก็เพราะสงสัยว่าคุณหญิงจะให้ยานอนหลับแรงไปหน่อยเท่านั้น

แต่อีกสักประเดี๋ยวก็จะเป็นปกติทุกอย่าง ไป! เราไปดูคุณชายกันดีกว่าครับ”

กล่าวจบเขาก็ผุดลุกขึ้นโดยเร็ว แล้วทั้งสองก็เดินตรงเข้ามาที่เชษฐาผู้กำลังซ้อมเดินอยู่โดยเร็ว ไชยยันต์กับมาเรียเหลือบมาเห็นก่อนก็ร้องทักทาย สำหรับเชษฐานั้น พอมองเห็นพรานใหญ่ก็โบกมือหัวร่อร่า เดินเขยกสวนเข้ามาพร้อมกับพูดเสียงดังลั่น

“รพินทร์! ผมเดินได้แล้ว”

พรานใหญ่ยิ้มตอบ ปรี่เข้าไปจับแขนพยุงนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาไว้ เต็มไปด้วยความปราโมทย์

“ขอแสดงความยินดีด้วยครับ ว่าแต่ คุณชายแน่ใจหรือว่าพอจะออกเดินทางได้วันนี้”

เชษฐาหัวเราะสนั่น ตบไหล่เขาอย่างรักสนิท ตอบอย่างมั่นใจว่า

“สบายมาก รู้สึกตึงๆ เข่าบ้างนิดหน่อยเท่านั้น แต่เชื่อว่าพอสายแดดออก และเดินไปสักหน่อยพอให้อยู่ตัว ก็อาจเป็นปกติเหมือนเดิม คุณเดินรอๆ ผมบ้างก็แล้วกัน เราไปกันช้านิด ก็ยังดีกว่าที่จะต้องหยุดกับที่”

พร้อมกับกล่าว อดีตท่านทูตทหารบกปลดแขนพรานใหญ่ที่จับพยุงอยู่ออก ยืดอกขึ้น ออกก้าวเดินไปเบื้องหน้าให้เขาเห็นชัดๆ จนถึงสุดปลายเนินจะลงไปเบื้องล่างแล้วเดินกลับมาอีกครั้ง สีหน้าแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่า

“เป็นยังไง อย่างนี้พอไปกับคุณไหวไหม?”

รพินทร์หันมามองหน้าดารินอีกครั้ง อย่างไม่คลายกังวล

นัก และเหมือนจะขอความเห็น ราชสกุลสาวไม่ตอบแป็นคำพูด แต่ยิ้มและพยักหน้าเป็นความหมายกับเขา ส่วนไชยยันต์บอกมาว่า

"เจ้ากุดคือเสือ เจ้าแหว่งก็คือช้าง เจ้าเขาเกกคือมหิงสา แต่เจ้าเป่เป็นคนแฮะ และคนที่เป็นหัวหน้าคณะเสียด้วย"

คำพูดของไชยยันต์ ทำให้ทุกคนหัวเราะออกมาอย่างครื้นเครง เจ้าตัวเองกลับยิ่งหัวเราะดังกว่าใครๆ ชอบอกชอบใจดารินนั้นทั้งหัวเราะ ทั้งค้อนเพื่อนชาย เหวี่ยงกำปั้นพลั่กเข้าให้กลางหลัง

"เออ แกเรียกฉันได้ถูกต้องแฮ้...เจ้าเป่ ก็คือฉันนั่นเอง..." เชษฐาตะโกนตอบมา "ทำยังไงได้เล่าหว่า ระวังตัวแกเองให้ดีเถอะ อย่าให้กลายเป็นเจ้าด้วนอย่างส่างปาก็แล้วกัน"

คราวนี้รพินทร์ ไพรวัลย์ปล่อยก๊ากออกมาอย่างสุดที่จะกลั้นไว้ได้ พรานทั้งนั้นก็หัวร่อกันงอหาย ดารินหันหน้าเมินไปทางอื่น พยายามกลั้นหัวเราะ แต่แล้วก็ปล่อยคิก มีมาเรียส่างปา และคะหยิ่นสามคนที่ไม่รู้เรื่อง ยืนมองคนโน้นทีคนนี้ทีหน้าเหลอหราอยู่ ไชยยันต์ยิ้มแห้งแล้ง บ่นอะไรอุบอิบอยู่ในลำคอ

"ไม่มีใครคิดว่า มีฉันร่วมเป็นร่วมตายอย่ด้วยอีกคนหนึ่งหรอกหรือ ทำไมถึงไม่ให้ฉันรู้เรื่องอะไรบ้าง"

แม่สาวผมทองบ่นอย่างอึดอัดใจ แล้วหันไปถามบุญคำผู้อ้าปากหัวร่อฮ่าๆ อยู่ใกล้ๆ พอตาพรานเฒ่าบอกความเป็นภาษาพม่ามาให้หล่อนเข้าใจถึงข้อความโต้ตอบ หล่อนก็หันไปมองหน้าไชยยันต์ ตาโตพองคอร้องมาเสียงต่ำๆ ว่า

“โน! อย่าเป็นอย่างส่างปานะ ไชยยันต์”

ไชยยันต์ยิ่งกระดากจนหน้าแดงก่ำ สบถงึมงำ โคลงหัวดิก

“สติวปิด!”

เขาหลุดปากออกไปอย่างไม่มีความหมาย นอกจากแก้กระดาก

แผนเดินทางสำหรับวันใหม่ เริ่มต้นกันอีกครั้งด้วยความสดชื่นแจ่มใสและเต็มไปด้วยกำลังใจ รพินทร์สั่งเก็บของรอเวลา ทุกคนรวมหมู่ประชุมหารือกันอีกครั้ง

“ไม่ทันจะได้พูดอะไรกันเมื่อคืน ยายน้อยก็วางยาให้ผมหลับไปเสียก่อน”

เชษฐาว่า คว้า .460 เวฯ แม็กฯ คู่มืออันเป็นสมบัติตกทอดมาจาก ดร.ฮอฟมัน ขึ้นมาตรวจสอบความเรียบร้อย

“คุณตั้งแผนไว้อย่างไร วันนี้ สำหรับผมเป็นอันไม่ต้องห่วงละ ไปกับคุณได้แน่นอน”

จอมพรานนิ่งไปครู่ หวนทบทวนเส้นทางเดินของเขาเมื่อวานตลอดจนแผนที่กำหนดไว้

“ขณะนี้ เราอ้อมออกทางด้านขวาของเส้นทางเดินเล็ก-น้อย โดยหลีกดงไม้พวกแค็สตัสที่มีอันตรายเหล่านั้น เส้นทางตลอดทั้งวันของวันนี้ เราจะพยายามเดินเลียบชิดดงไม้พวกนี้ไปเรื่อยๆ เพื่อรักษาแนว 30 ดีกรีองศาเหนือไว้ อุปสรรคหรือปัญหาเฉพาะหน้าจะแก้กันเป็นเปลาะๆ ไป”

“ไอ้ราหูไทรันที่ตาแตกไปนั่นล่ะ?”

ไชยยันต์เปรย

“มันก็ไปตามทางของมัน และเราก็ไปตามทางของเรา เจอกันเข้าอีกเมื่อไหร่ก็เป็นเคราะห์ร้าย ส่วนจะเคราะห์ร้ายของฝ่ายเราหรือฝ่ายมัน อนาคตเท่านั้นที่จะบอกได้”

“คุณว่ามันจะมีความอาฆาต ตามหรือดักเล่นงานเราอีกไหม”

“เดาไม่ถูกครับ แต่ภาวนาว่า อย่าให้พบหน้ากันอีกเลย ถึงอย่างไรมันก็น่าจะเข็ดหลาบไปบ้างพอสมควร เพราะลูกตาข้างซ้ายแตก พิการไปแล้ว เป็นข้อเตือนใจมันว่า พวกเราไม่ใช่เหยื่อที่มันจะจู่โจมเคี้ยวง่ายนัก มีพิษสงทำให้มันเปิดอ้าวไปได้เหมือนกัน และถ้าจะต้องเผชิญหน้ากันอีกต่อไป เราก็จะไม่เสียเปรียบมันนัก เพราะจุดอ่อนของมันก็คือ ตาบอดไปข้างหนึ่งแล้ว ทำให้ความแคล่วคล่องว่องไวลดลง”

ท่านหัวหน้าคณะมองหน้าพรานใหญ่กับจอมพเนจรคนละที แล้วหัวเราะออกมาอย่างเห็นเป็นเรื่องขัน เช้าวันนี้อารมณ์ของเขาดีเป็นพิเศษ

“อะไรก็ตามเถอะ ถ้าพบหน้ามันอีกครั้ง ธนูกับลูกธนูอย่าให้มีอันเป็นไปต้องพลัดแยกจากกันเหมือนเหตุการณ์เมื่อคืนนี้ก็แล้วกัน ความจริงเราควรจะทำลายมันลงได้แล้ว”

“มันเป็นเหตุการณ์ที่ช่วยไม่ได้จริง ๆ”

มาเรียพึมพำ

ไชยยันต์ควักสมุดไดอารีออกมาดู แล้วพูดลอย ๆ ว่า

“ขอให้ทุกคนรู้ไว้ด้วย วันนี้เป็นวันพุธที่ 14 ตุลาคม”

ท่านหัวหน้าคณะยกนาฬิกาข้อมือแบบเดินป่า เรือนที่ทรหดที่สุดของเขาขึ้นตรวจสอบ

“ถูกต้อง นาฬิกาของฉันยังทำงานได้แม่นยำเที่ยงตรงดีที่สุด ว่าแต่เราเหลือเวลาอีกกี่วัน ก่อนจะถึงเนินพระจันทร์ คืน 5 ค่ำ เดือน 12”

ไม่จำเป็นจะต้องเสียเวลานับ ไชยยันต์บอกได้ในทันทีว่า

“อีก 21 วัน!”

“ฉันไม่เข้าใจ...”

มาเรียทำหน้ายุ่งยากงุนงง ขัดขึ้นเบาๆ

“ถ้าเป็นเดือน 12 เหลือเวลาอีก 21 วันได้อย่างไร เดือน 12 คือ ดีเซมเบอร์ปลายปีไม่ใช่หรือ เดือนโนเวมเบอร์น่ะมันเดือนที่ 11 ตะหาก”

ดารินแก้สงสัยมาให้เพื่อนสาวว่า

“นั่นเป็นการนับเดือนตามหลักสากล แต่ตามหลักปฏิทินของไทยเขานับเดือนโนเวมเบอร์เป็นเดือน 12 คือเป็นเดือนที่น้ำขึ้นมากที่สุดและพระจันทร์เต็มดวงในเดือนนี้ สดใสกระจ่างแจ่มที่สุดในรอบปี”

มาเรียพยักหน้า คร่างออกมาอย่างหมดข้อข้องใจว่า

“ไอ ซี! ทนกลั้นใจฟังมานานแล้วว่า โนเวมเบอร์มันจะเป็นที่ 12 ไปได้อย่างไร โล่งอกไปที”

อีก 21 วัน ทุกคนท่องและกำหนดอยู่ใน 21 วัน กำหนดตายตัวที่จะต้องบุกบั่นฟันฝ่าไปให้ถึงตำแหน่งเป็น‘เนินพระจันทร์’ที่กำหนดไว้ในแผนที่ของมังมหานรธา ก่อนที่ความหวังทั้งมวลจะพังพินาศลงหมดสิ้น!

21วันของการไม่สามารถจะบอกได้ว่า เลือดเนื้อและชีวิตของใครจะสูญเสียไปบ้าง

การเดินทางเริ่มต้นเมื่อเวลา 9.30 นาฬิกา อันเป็นวาระที่หมอกจากลงจนสามารถมองเห็นภูมิประเทศรอบตัวใกล้ๆ ได้ถนัด และท้องฟ้าเริ่มปรากฏลำแสงของตะวันที่สาดลอดกลีบเมฆออกมารางๆ

ขบวนเคลื่อนย้ายลงมาจากไหล่เนินของภูเขาหินสู่เบื้อง-ล่าง รูปขบวนกำหนดกันขึ้นอีกครั้ง พรานใหญ่สั่งให้แงซายผู้หาบของคู่กับคะหยิ่นเป็นคนนำไปเบื้องหน้า นี่จึงนับเป็นการสับเปลี่ยนหน้าที่มัคคเทศก์ ซึ่งเขานำมาตลอดเป็นครั้งแรก โดยโยนมอบไปให้แก่แงซาย

จอมพเนจรวางหน้าเฉย เมื่อได้รับคำสั้นๆ นั้น

“ผมไม่แน่ใจว่าจะนำทางไปถูกต้องกับเป้าหมาย และถูกต้องกับเจตนาของผู้กองหรือเปล่า”

“แต่ฉันแน่ใจ!”

“อะไรที่ทำให้ผู้กองแน่ใจเช่นนั้น? ลายแทงเส้นทางอยู่ที่ผู้กอง การตัดสินใจขีดเส้นอยู่ที่ผู้กองคนเดียว ผมเป็นแค่เพียงคนใช้ ลูกหาบไม่รู้เส้นทางดีไปกว่าผู้กองหรอก”

“ใช่! โดยหน้าฉากผิวเผินเบื้องนอก แกคือคนใช้และลูกหาบ แต่ความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่นั้น ฉันและพวกเราทุกคนไม่อาจรู้ได้ ทว่าที่แน่นอนที่สุดก็คือ แกเป็นคนหนึ่งที่จะต้องพยายามจนสุดชีวิต เพื่อเดินทางให้เข้าสู่เป้าหมายนี้ และสิ่งนี้แหละที่

ทำให้ฉันไม่ห่วงเลยสักนิดว่า ทำไมแกถึงจะแกล้งเดินให้ผิดเส้นทาง หรือแกจะแกล้งเช่นนั้น ฉันก็ไม่ว่าอะไร”

แงซายยิ้มออกมานิดหนึ่ง ไม่กล่าวเช่นไรอีก นอกจากก้มศีรษะให้เขาน้อย ๆ เชิงรับคำสั่ง หรือมิฉะนั้นก็ยอมจำนนต่อการเท่าทันนั้นโดยดุษณี แล้วก็ออกเดินนำหน้าไป เมื่อได้รับคำสั่งให้เคลื่อนที่

รพินทร์เองเดินลงมาเคียงกับเชษฐา ซึ่งกะเผลกอยู่กลางขบวน โดยมีน้องสาวเดินใกล้ไม่ยอมห่าง ท่านหัวหน้าคณะมองหน้าเขา และยิ้มให้

“ไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอก ผู้กอง น้อยเป็นพี่เลี้ยงผมอยู่แล้ว ไปนำหน้าขบวนตามปกติเถอะ แต่เดินชะลอ ๆ หน่อยเท่านั้น อย่าเพิ่งทำเวลานัก ประเดี๋ยวผมเขยกไม่ทัน”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ตลอดการเดินทางทั้งวันวันนี้ ผมปล่อยหน้าที่มัคคุเทศก์ให้แงซายโดยอิสระ มันจะทำหน้าที่แทนผม”

เชษฐาและคณะเจ้านายของเขาทั้งหมด ไม่มีโอกาสจะได้ยินถึงการพูดกันตัวต่อตัว ระหว่างเขากับแงซายเมื่อครู่นี้ จึงย่อมจะเกิดความห่วงใยเป็นธรรมดา และไม่เข้าใจในคำพูดของเขา

“คุณไว้ใจมันได้ยังไงว่า มันจะนำไปถูกทาง?”

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“เชื่อผมเถิดครับว่า มันจะต้องนำไปถูกทาง ตราบใดก็ตามที่ตัวมันเองก็อยากจะไปให้ถึงที่นั่นไม่น้อยไปกว่าเรา ความ

จริงผมควรจะให้มันนำทางตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้วด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็ในระยะระหว่างเขาเกือกม้ากับทะเลสาบมรณะ”

เชษฐาพยักหน้าอย่างเข้าใจ และไม่ถามอะไรอีก

มาเรีย ฮอฟมัน กับไชยยันต์ ทำหน้าที่รั้งท้ายขบวน

ตามเคย พอเดินกันไปได้เพียงไม่นานนัก ท่ามกลางทางด่านอันสลับซับซ้อนของป่าหินนั้น แม่เพื่อนใจต่างผิวของเขาก็สะกิดสีข้าง พอหันหน้าไปมองด้วยความสงสัย หล่อนก็ป้ายหัวแม่-มือข้ามไหล่ไปยังท้องฟ้าเบื้องหลังโดยไม่พูดอะไร

ไชยยันต์มองตาม แล้วใจเหี่ยววูบลงโดยไม่รู้สึกตัว

เงาปีกสีดำของเจ้าแร้งพันธุ์ไก่งวง อันน่าจะเป็นตัวเดียวกับที่บินตามมาเมื่อวานนี้ บัดนี้ปรากฏตัวเล่นลมบินว่อนให้เห็นอีกครั้งในทิศทางที่เยื้องไปเบื้องหลังในลักษณะบินตามเช่นเคย

มองหน้าเพื่อนสาว สังเกตอะไรไม่ได้ นอกจากความนิ่งขรึม

“ตัวเดียวกันหรือเปล่า?” เสียงเขากระซิบ

“สงสัย”

“ตอนค่ำเมื่อวาน และเมื่อคืนนี้ มันไปอยู่เสียที่ไหน?”

“ใครจะบอกได้ เราพัก มันก็พัก อาจอาศัยหลบอยู่ตามชะง่อนโพรงหินสูงๆ บริเวณใกล้เคียงกับเราที่ใดที่หนึ่ง พอเราเริ่มต้นออกเดินต่อ มันก็ตามต่อไป”

“สังเกตอยู่ตลอดเวลาหรือเปล่า เมื่อวานมันหายไปตอนไหน?”

“ตอนที่เราพบร่องรอยพักนอนของนายชด เย็นวานฉันยังเห็นมันร่อนตามอยู่ทุกขณะ แต่ตอนที่เราหลงเข้าไปในดงพันธุ์ไม้กินคนไม่ได้สังเกตอีก เพราะมืดเต็มทีแล้ว มันอาจหายไปตอนนั้นก็ได้”

“เอาละ ถือเสียว่ามันเป็น ‘ลางดี’ สำหรับเราเสียก็แล้วกัน วันนี้ถ้าหาสัตว์อะไรมาเป็นเสบียงไม่ได้ เราจะกินอีแร้งตัวนี้แทน”

มาเรียยิ้มฝืน ๆ ไม่เห็นเป็นของขบขันเหมือนอย่างที่ไชย-ยันต์เจตนาพูดให้ได้ความรู้สึกเช่นนั้น

“สังเกตการเดินของเราเช้าวันนี้ไหม?”

“ทำไม?”

“ไพรวัลย์ให้แงซายนำแทน”

อดีตนายทหารปืนใหญ่มองไปทางหัวขบวนอย่างพินิจแล้วบอกกับตนเองว่า มาเรียรอบคอบสังเกตละเอียดได้ดีที่สุด เขาเพิ่งจะมาจับเคล็ดได้ก็เพราะหล่อนสะกิดบอกนั่นเอง

“ถ้าเช่นนั้น ผู้กองของเราก็ทำได้ถูกต้องแล้ว”

“หมายความว่ายังไง?”

“เขารู้ดีอยู่ว่า แงซายรู้เส้นทางดีกว่าเขา และจะไม่มีวันพลาดเป็นอันขาด เพื่อตัดปัญหาเรื่องการเล่นทริกใด ๆ ทั้งมวลของแงซาย เขาก็เลยมอบหน้าที่การนำทางให้แก่มันเสียรู้แล้วรู้รอด”

“สองคนนั่น กินกันไม่ลงเลยนะ ทุกเหลี่ยม ทุกมุม เขาทันกันดีเหลือเกิน”

“ก็คงจะมีพวกเรานั่นแหละ ที่โง่อยู่นาน ไม่เฉลียวคิดเท่าทันเลยว่า สองเสือนั่นเอาเหลี่ยมเข้าถูกันมาตลอดตั้งแต่เริ่มต้นออกเดินทางและยากที่จะตัดสินได้ว่าใครเหนือใคร อย่างไรก็ตาม ผมมีความเชื่อมั่นร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มว่า ถ้าทั้งสองคนนั่นสามัคคีกลมเกลียว และให้ความร่วมมือกันอย่างแท้จริงแล้ว อย่าว่าแต่เทือกเขาพระศิวะที่เราจะมุ่งหน้าไปเลย ต่อให้สุดหล้าป่าหิมพานต์หรือนรกบาดาลชั้นไหน พวกเราก็บุกบั่นฟันฝ่าไปได้จนสำเร็จ”

“ไชยยันต์”

“หือม์?”

“คุณคิดว่าเจ้าลูกหาบพิเศษของคุณคนนั้นเป็นอะไร?”

“หมายความว่าอย่างไร?”

“แบ็คกราวนด์ ความเป็นมาของเขา เท่าที่คุณรู้”

“ที่แน่ๆ ก็คือ นายทหารกองโจรกะเหรี่ยง ยศร้อยโทเคยฟาดข้อกับผู้กองรพินทร์ของเรามาก่อนแล้ว สมัยที่เขายังเป็นตำรวจตระเวนชายแดน”

“ลึกลงไปกว่านั้นล่ะ?”

“ผมไม่รู้ รู้แต่เพียงว่ามันเป็นคนลึกลับ...มีความเป็นมาเบื้องหลังที่ลึกลับมาก”

“คุณจะเชื่อไหม ถ้าฉันจะบอกว่าชายผู้นั้น...ผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นลูกหาบและคนใช้คณะของเรา หาบของเดินคู่อยู่กับคะหยิ่นในขณะนี้รู้จักงานของเชกสเปียร์, วอลแตร์, มิลตัน, ลอง เฟลโล เกอะเตอะ ตลอดจนกวีต่างๆ ของโลกเป็นอย่างดี...ดีกว่าเราเสียอีก!”

ไชยยันต์ อนันตรัยชะงักกึก จ้องหน้ามาเรีย ผู้พูดแผ่วเบาเรียบๆ เรื่อยๆ เหมือนกับว่าหูจะฝาดไป

“ว็อท?”

เขาร้องลืมตาโต

“หูคุณไม่ฝาด ฉันหมายความอย่างที่พูดจริงๆ”

“แต่ผมไม่เข้าใจ!!”

“ปริญญาตรี ทางอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยบอมเบย์ คือที่มาของชาย คนที่ใช้นามว่า...แงซาย”

อีกฝ่ายหนึ่งตะลึงพรึงเพริด เหมือนเผชิญหน้ากับสิ่งมหัศจรรย์ที่สุด ยิ่งกว่าการปรากฏตัวของไทรันโนซอรัสเมื่อค่ำวาน เขาจ้องหน้ามาเรียตาไม่กะพริบ แล้วหันขวับไปเบื้องหน้าจับอย่ยังเบื้องหลังของค่หาบอันสงใหญ่ที่กำลังเดินนำไป โดย-เฉพาะคนหน้า ร่างตรงตระหง่านนั้น แลดูราวกับตุ๊กตาปั้นของนักรบโรมัน เต็มไปด้วยพละกำลังอันแข็งแรง อาจองและสง่างามยิ่ง

“เมย์!! คุณ...คุณรู้ได้ยังไง?”

“ความจริงย่อมหนีความจริงไม่พ้นหรอก เขาสารภาพกับฉันเองเมื่อเห็นว่าจะโกหก หรืออำพรางไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมา เพราะฉันจับพิรุธได้ พูดอังกฤษได้ดี พูดฝรั่งเศสคล่อง เป็นคนได้รับการศึกษาขั้นสูง และผ่านดินแดนศิวิไลซ์อย่างพวกเรามาแล้ว ฉันไม่อยากจะบอกความลับที่ฉันค้นพบได้จากชายผู้นี้แก่คุณหรือพวกเราหรอก แต่เห็นว่ามันถึงเวลาแล้วที่คุณควรจะต้องรู้ เพื่อวิเคราะห์”

“คุณล้อผมเล่นกระมัง”

“เชื่อเถอะว่า มันเป็นความจริง ไชยยันต์! ดูให้ลึกๆ พิจารณาให้ดี ทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหว อากัปกิริยาท่าทีและคำพูดของคนคนนั้น แม้ว่าจะแสร้งอำพรางสักขนาดไหนก็ตาม ถ้าคุณใช้ความละเอียดสักหน่อย คุณจะค้นพบได้เองตามที่ฉันบอกนี่”

“มหัศจรรย์!!”

“เฉยๆ ไว้ก่อนนะ ไชยยันต์ อย่าเพิ่งกระโตกกระตากแพร่งพรายใดๆ ออกไป อย่าเพิ่งให้น้อย พี่ใหญ่ หรือไพรวัลย์ทราบความจริงข้อนี้ เรารู้กันเพียงสองคน และคอยจับตาดูชายคนนี้ไปก็แล้วกัน”

ไชยยันต์พูดอะไรไม่ออก เขากำลังตื่นเต้นมึนงง...

ป่าหินสลับไปกับดงกระบองเพชร ป่าแล้วป่าเล่า ทั้ง คณะผ่านกันไปเป็นลำดับ แงซายนำเลี้ยวลัดตัดทางไปอย่างแคล่วคล่องปราศจากการลังเล อากาศก็อบอุ่นขึ้นทุกที จนกลายเป็นความอ้าว เมื่อตะวันลอยตัวสูงบนท้องฟ้า ร่างที่หาบคานหามนำไปเบื้องหน้าก้าวดุ่มไปด้วยฝีเท้าอันได้ระดับสม่ำเสมอ ดวงตาทั้งค่แจ่มใสเป็นประกาย รพินทร์ ไพรวัลย์แม้จะหน่วงระยะอยู่กลางขบวนเคียงข้างท่านหัวหน้าคณะ เขาก็คอยสังเกตทิศทางการนำของแงซายอยู่ทุกฝีก้าวย่างโดยไม่ประมาท

ทั้งหมดเดินกันไปอย่างเงียบเชียบ กลืนกับธรรมชาติแวดล้อม คงได้ยินแต่เสียงฝีเท้าทั้ง 12 คู่ ที่ย่ำไปตามพื้นกรวดทรายและหินเท่านั้น การเดินเป็นไปอย่างสบาย ไม่เร่งเวลานัก

เพราะถ่วงรอเชษฐาผู้ซึ่งนับเวลาที่ผ่านไป ก็เริ่มจะก้าวขาได้คล่องขึ้นทุกขณะ ภูมิประเทศคงดำรงความเปลี่ยวกันดาร ปราศจากร่องรอยวี่แววของสรรพสัตว์ใดย่างกรายมาให้เห็น นับตั้งแต่เริ่มต้นออกเดินทางในเช้าวันนี้เป็นต้นมา นอกจากเจ้าแร้งพันธุ์ไก่งวงที่ร่อนอยู่บนท้องฟ้าสูงเบื้องหลังเท่านั้น ที่เป็นเงาตามตัวมาทุกระยะ

ครั้นแล้ว ในความเงียบเชียบ จนแทบจะได้ยินความคิดอันวกวนของแต่ละคนเหล่านั้น ลำนำเพลงในภาษาชาวเขาก็ก้องกังวานขึ้น มันลอยมาด้วยสำเนียงห้าวทุ้ม มีลีลาประหลาด

และแน่ละ มันลอยแว่วมาจากหัวขบวน สะท้อนก้องไปทั้งทกซอกมุมโขดหินริมทางผ่าน เข้ากับจังหวะเสียงฝีเท้าเดินของทั้งคณะ กลุ่มของนายจ้างไม่สามารถจะเข้าใจในภาษานั้น แต่ก็ฉงนสนเท่ห์และดูเหมือนจะถูกสะกดไปด้วยกระแสอันสูงต่ำไพเราะนั้น จนต้องเงี่ยโสตสดับฟังโดยไม่ตั้งใจ

รพินทร์ ไพฺรวัลย์ขมวดคิ้วเล็กน้อย ขยับจะป้องปากตวาดออกไปให้เจ้าคนที่มีอารมณ์ใสอยู่ในขณะนี้สงบปากเสียงลง เพราะเพลงของมันทำเสียงอึกทึกขึ้นโดยใช่เหตุ แต่เชษฐาเข้าใจอาการเขา ยกมือขึ้นปรามเสียก่อน

“ปล่อยมัน รพินทร์ ปล่อยให้มันร้องเพลงไป ดีเหมือนกัน...ดีกว่าที่จะต้องเดินกันไปอย่างเงียบเหงาเช่นนี้”

พรานใหญ่จึงสงบลง

และลำนำเพลงประหลาดนั้น ก็สะท้อนก้องต่อไปด้วยกระแสเสียงอันชัดเจนน่าฟัง

“รพินทร์”

ผู้ขานนามเขาเบา ๆ คือ คุณหญิงดาริน

“ครับผม”

“พอจะแปลให้เราฟังบ้างได้ไหม ใจความเพลงของแงซาย กล่าวถึงอะไร”

จอมพรานนิ่งไปครู่ แล้วเขาก็ถอดข้อความออกมาให้คณะนายจ้างของเขาฟังว่า

“...ทุกหุบเหวห้วยละหานลำเนาไพร
ข้าบุกบั่นไปปิ่มเลือดตากระเด็น
มีดวงดารากรแทนประทีปส่อง
ฝากอนาคตไว้กับหมู่เมฆอันเลื่อนลอย
สุริยาประทานพลังฤทธิ์ให้แก่ข้า
จันทราเปรียบเสมือนเพื่อนใจ
หากสวรรค์ส่งข้ามาเกิดจริงแล้วไซร้
ข้าคงได้คืนกลับไปสู่เจ้าได้สมจินต์...
รอข้าก่อน อาณาจักรสีทองอันผ่องใส
รอข้าก่อน ประชากรทั้งหลาย
และรอข้าก่อน-ศัตรูหมู่อมิตร!!
ข้ากำลังจะกลับไป...กลับไป...กลับไป...”

118

กาลเวลาล่วงผ่านไปอย่างแช่มช้า ทุกคนเดิน-และเดิน เชษฐาเริ่มจะคล่องขึ้นแต่ขบวนทั้งหมดก็หยุดเป็นระยะแทบทุก ๆ ชั่วโมงเพื่อเปิดโอกาสพักให้แก่นายใหญ่ เป็นการเคลื่อนที่ซึ่งก่วงเวลาแช่มช้ากว่าการเดินตามปกติที่เคยเล็กน้อย แต่ต่างก็ตระหนักได้ดีถึงความจำเป็น

ป่าหิน แซมสลับไปกับไม้พันธุ์ที่ขึ้นตามทะเลทรายเหล่านั้น ดูจะไม่มีขอบเขตบริเวณสิ้นสุด ขณะหนึ่ง โผล่กันออกมายังบริเวณที่ราบโล่ง แลเห็นเนินหินสูง ๆ ต่ำ ๆ เหมือนลูกเขาเรียงรายล้อมรอบอยู่ในรัศมีที่ห่างไกลออกไป แล้วมิช้ามินานก็ผ่านเข้าไปสู่ป่าหินอันแน่นทึบสลับซับซ้อนอีก ครั้งแล้วครั้งเล่า ลักษณะของพืชพันธุ์ก็ดี ลักษณะของก้อนหินที่เรียงก่ายซ้อนเกะกะทั่วไปก็ดี ตลอดจนภูมิประเทศรอบด้านบอกให้ทราบถึง

กาลเวลาที่ย้อนกลับถอยหลังไปสู่อดีตยุคของภูมิศาสตร์โลก หรือมิฉะนั้นก็ล่วงเข้าสู่แดนสนธยา ซึ่งชีวิตจริงในปัจจุบันของใครก็ตามจะไม่มีโอกาสได้พานพบกับดวงตาทั้งสองนอกจากภาพเขียนของจิตรกร หรือภาพความฝันเท่านั้น

ไม่มีร่องรอยของชด ประชากร และหนานอินปรากฏให้เห็นอีกเลยตลอดระยะเวลาครึ่งวันของการเดิน

ไม่มีวี่แววว่าจะมองเห็นสัตว์ชนิดใด มาเป็นอาหารได้แม้ว่าจะเลยครึ่งหลังของวันมาแล้ว

และน้ำ ที่สำรองติดตัวกันมาก็ร่อยหรอลงเต็มที เหลือติดก้นกระติกกันเพียงคนละไม่กี่อึก

แร้งเจ้ากรรมตัวนั้น จนกระทั่งบัดนี้มันก็ยังคงร่อนเป็นเงาติดตามมาเบื้องหลังอยู่นั่นเอง ราวกับเจตนาจะเฝ้ารอดูมรณกาลของมนุษย์ทั้งสิบสองชีวิตที่เดินทางซมซานกันไปท่ามกลางความเปล่าเปลี่ยวกันดารของโลกนอกสำรวจ

สถานการณ์ที่เข้าขีดคับขันชนิดนี้ นายจ้างทุกคนเริ่มจะรู้สึกได้เป็นอย่างดี เมื่อเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ เริ่มแยกออกจากขบวนเดินหายเข้าไปริมทาง ประเดี๋ยวก็โผล่ออกล้ำไปเบื้องหน้า ประเดี๋ยวโผล่ลับไปรั้งท้ายอยู่หลังขบวน ลักษณะของเขาตรวจหาอะไรสักอย่างหนึ่ง เพื่อสวัสดิภาพของกระเพาะผ้อยในความรับผิดชอบทุกชีวิต

ขณะหนึ่ง ร่างของจอมพราน หายเข้าริมทางไปนานถึงเกือบครึ่งชั่วโมงโดยไม่ปรากฏให้ใครเห็นเงาอีกเลย ทั้งคณะ

[WBSWS:OU]
CROSSWORDSTORE

คงเดินไปใต้การนำของแงซายโดยปกติ จนกระทั่งต่างเริ่มกังวลและเป็นห่วง และทันทีนั้น ระหว่างที่ผ่านกันไปในเส้นทางแคบ ๆ ในซอกหินสลับไม้พันธุ์แค็สตัส ก็เห็นพรานใหญ่โผล่เงียบ ๆ ออกมาจากริมทางเข้าสมทบกลางขบวน ตรงกลุ่มที่นายจ้างทั้งสี่กำลังเดินกันอยู่ ใบหน้าอันแลกระด้างปานก้อนหินในขณะนี้ยิ่งเครียดขรึม

"เป็นยังไง ผู้กอง พอจะหาเสบียงหรือน้ำได้ไหม?"

เชษฐา ผู้ขวัญและกำลังใจดีอยู่เสมอ ร้องทักมายิ้ม ๆ

พรานใหญ่ยิ้มตอบ เอาผ้าขนหนูสีกะดำกะด่างที่ซุกไว้ในอกเสื้อขึ้นมาเช็ดหน้า

"ภูมิประเทศแถบนี้มันเหมือนกับโลกสมัยที่เพิ่งจะเย็นลงและมีแต่พืชล้มลุกขึ้นอยู่เท่านั้น ไม่เห็นสัตว์ที่จะอาศัยเป็นอาหารได้สักชนิดเดียว ไม่พบแม้แต่รอย แหล่งน้ำก็ไม่พบ"

"เรื่องอาหารน่ะรองลงไป ผิดนักก็ลองอดกันดูสักมื้อสองมื้อ แล้วนี่ลองไม่มีจะกินกันมั่งจะกระไรนักเทียว สำคัญที่สุดก็คือน้ำ ก่อนค่ำวันนี้ถ้าไม่พบน้ำ ชะตาของเราทุกคนจะถึงขั้นวิกฤต"

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ไม่เคร่งเครียดจริงจังอะไรนัก กลั้วไปกับอาการหัวเราะตลอดเวลา

"ตอนนี้ เราไม่ได้ผจญกับอันตรายจากสัตว์ร้ายแล้วไพรวัลย์ แต่เรากำลังเผชิญหน้ากับภัยจากธรรมชาติอันแสนจะกันดาร เกี่ยวกับความอดอยากขาดอาหาร"

มาเรียบอกเสียงพึมพำมาอีกคนหนึ่ง ดวงตาสีเขียวอันแห้งผากนั้นกวาดไปรอบ ๆ

จอมพรานยังเดินเคียงคณะไปเงียบ ๆ เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นสะพายไหล่

“ลักษณะของมันแห้งแล้งเหลือเกิน...”

ไชยยันต์เปรยขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ริมฝีปากเริ่มแห้งผากแตกเป็นสะเก็ด ทั้งคณะอ่อนระโหยโรยแรงลงตามกาลเวลาและระยะทางที่ล่วงผ่านไป ความหิวอาหารและกระหายน้ำ กำลังจะเป็นปัญหาเฉพาะหน้าที่เผชิญอยู่อย่างมองไม่เห็นทางคลี่คลาย

“อะไรก็ช่างเถอะ หวังว่าเราคงไม่เผชิญกับเหตุการณ์เหมือนสมัยที่ผ่านกันไปในนรกทุ่งแฝก ก่อนเข้านิทรานครซ้ำเข้าอีกน่ะ ขาดน้ำ ร้อนเหมือนอยู่ในเตาไฟและเดินกันจนหมดแรงล้ม ไปไม่ไหว”

“คิดว่าคงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับน้ำ...”

รพินทร์ตอบเบา ๆ สมองเริ่มทำงานหนักอีกครั้ง ตาแลจับอยู่ที่หาบคู่หน้าซึ่งกำลังนำรุดไปเหมือนหนึ่งร่างกายจะประ-กอบขึ้นด้วยเครื่องยนต์กลไกอันทรหดบึกบึนที่สุด ไม่มีวี่แววของความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียใด ๆ ทั้งสิ้น...คะหยิ่นหาบหลัง...แงซายหาบหน้า

“อย่างน้อยที่สุด อากาศที่นี่ในตอนกลางคืนหนาวจัดมากอย่างที่เราพบกันมาแล้ว ละอองหมอกและน้ำค้างจะกลั่นตัวเป็นหยดน้ำเกาะอยู่ตามก้อนหินทั่วไป บางทีก็เป็นเกล็ดน้ำ-แข็ง รอให้ถึงตอนกลางคืนเราอาจพอหาน้ำมาปะทะประทังกันตายได้”

ดารินอดหัวเราะออกมาไม่ได้ มองหน้า แล้วถามว่า

“นี่มิแปลว่าเราต้องกลายเป็นลาโง่เหมือนในนิทานของอีสปไปกระมัง เที่ยวได้เลียน้ำค้างตามใบหญ้าใบไม้ แล้วในไม่ช้าก็ตาย”

หางเสียงนั้น ไม่ได้ประชดประชันหรือแดกดันเหมือนเช่นเคย แต่เป็นการสร้างอารมณ์ขันเสียมากกว่า

“แต่ผมรับรองว่าเราจะไม่สิ้นท่าอับจนเพราะเรื่องน้ำหรอกครับ อย่างมากก็แค่ลำบากกันมั่งนิดหน่อยเท่านั้น ตอนนี้ถ้าจะช่วยกันพยายามประหยัดน้ำหน่อยก็ดี อีกหลายชั่วโมงก่อนจะค่ำ”

“อ่อ เห็นจะไม่ต้องมาเตือนเรื่องนี้หรอก มันสายไปเสียแล้ว น้ำของฉันหมดไปตั้งนานแล้ว ไชยยันต์กับเมย์ก็เหมือนกัน มีเหลือแต่ในกระติกของพี่ใหญ่ไม่ถึง 1 ใน 4”

รพินทร์ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น แต่ล้วงมือลงไปในย่ามหลังหยิบกระติกน้ำส่วนตัวของเขาซึ่งยังเหลืออยู่กว่าครึ่ง ส่งไปให้ราชสกุลสาว ดารินตาเป็นประกายด้วยความยินดี รับมาเปิดจุกออกดื่มพอกลั้วคอแล้วส่งไปให้เพื่อนสาวต่างผิว แต่มาเรียปฏิเสธ บอกว่ายังไม่ต้องการ หล่อนจึงยื่นคืนไปให้เจ้าของ

“คุณหญิงเก็บไว้เถิดครับ ส่งกระติกเปล่าของคุณหญิงมาให้ผมก็แล้วกัน จะได้ไม่เกะกะ เอากระติกของผมติดตัวแทน”

“ออกจะเป็นการเสียสละที่มากเกินไปกระมังนายพราน เก็บไว้ที่คุณดีกว่า เอาไว้ฉันหิวน้ำทนไม่ไหวค่อยขอคุณดีกว่า”

“ไม่เรียกว่าเป็นการเสียสละอะไรสักนิดเดียว ผมสามารถอดน้ำได้ทนกว่าคุณหญิงถึงอย่างน้อย 5 เท่าตัว ตลอดทั้งวันนี้จนถึงพรุ่งนี้ ถ้าจำเป็นขึ้นมา ไม่ต้องกินน้ำเลยสักหยดก็ได้ แต่

คุณหญิงจะทนไม่ไหว และเราก็จะต้องเดินกันต่อไปอีกไกล พราะฉะนั้น คุณหญิงเก็บไว้ดีกว่า”

“ขอบใจมาก”

หล่อนบอกสั้นๆ ยิ้มให้ จอมพรานหันไปทางท่านหัว-หน้าคณะที่ยังเต็มไปด้วยความอดทนน่าสรรเสริญยิ่ง

“เป็นอย่างไรบ้างครับ คุณชาย เราเดินกันในช่วงหลังนี่เกือบชั่วโมงเข้ามาแล้ว มีความรู้สึกว่าอยากจะพักหรือยัง ผมจะได้สั่งให้พวกนั้นหยุด”

“ยังก่อน รพินทร์ ยิ่งเดินไป ผมก็ยิ่งรู้สึกว่ากำลังขาอยู่ตัวขึ้นเป็นลำดับ เดินต่อไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน ถ้าทนไม่ไหว ผมจะบอกเอง ว่าแต่คุณสอบเส้นทางเดินของเราหรือเปล่า เจ้าแงซายมันพาเราไปทางไหน มีอะไรผิดปกติไหม?”

ประโยคหลัง เชษฐาสอบถามเขาอย่างคนละเอียดรอบคอบ

“รู้สึกว่ามันจะเบี่ยงออกไปเป็น 45 ดีกรีองศาเหนือ มุ่งตัดเข้าไปในป่าหินล้วนๆ มากกว่าที่จะอาศัยเลียบเลาะไปทางป่าไม้ ทางเดินมันแห้งแล้งกันดารขึ้นทุกที สังเกตไหมครับ พวกพันธุ์ไม้กระบองเพชรเหล่านี้ต้นเล็กลงเป็นลำดับ และบางตาลงทุกที มีแต่ก้อนหินกับทรายเท่านั้น”

“แล้วนี่คุณจะให้แงซายนำทางเช่นนี้ตลอดไปหรือ?”

มาเรียถามมาบ้างอย่างกังวล

“อย่างน้อยที่สุด ก็ตลอดทั้งวันของวันนี้“

“คุณเชื่อเขาถึงเพียงนั้นเชียวหรือ?”

“ผมมีเหตุผลที่จะเชื่อ”

“แล้วนี่จะเป็นการลองดี หรือประลองอะไรกันอีกหรือเปล่าระหว่างคุณกับแงซาย”

จอมพรานขมวดคิ้ว มองหน้าแหม่มสาวอย่างไม่พอใจถามห้วนๆ

“หมายความว่ายังไง?”

อดีตภรรยาม่ายของดร.ฮอฟมันยักไหล่นิดหนึ่ง ยิ้มแค่นๆ

“มันจะเป็นได้ไหม ในกรณีคุณบังคับให้แงซายนำทางเพราะรู้ทันอยู่ว่าแงซายรู้เส้นทางระยะนี้ดี ข้างแงซายก็ถือว่าเมื่อคุณให้เขาเป็นผู้นำเขาก็จะนำไปตามคำสั่งอันบีบบังคับนั้นโดยไม่คำนึงถึงพวกเราอื่นใดทั้งสิ้นเพื่อประชดคุณ คือนำมาในเส้นทางที่กันดารแห้งแล้งที่สุด ชนิดที่หาอาหารและหาน้ำไม่ได้แล้วต่อไปเมื่อเกิดการซักถามสอบสวนก็จะโทษกันเองไปมาระหว่างคุณกับเขา โดยเขาก็บอกว่า คุณเป็นคนสั่งให้เขานำมาเอง ซึ่งช่วยไม่ได้ ขอทายไว้เช่นนี้”

รพินทร์งันไปครู่ มาเรียมีเหตุผลในคำพูดนั้นชนิดที่เขาจะต้องคิดอยู่เหมือนกัน และเชษฐา ไชยยันต์ ดารินก็พลอยมองเห็นความจริงขึ้นมา

“ไม่มีเหตุผลอะไรที่แงซายจะทำเช่นนั้น ในเมื่อมันเองก็ต้องการให้การเดินทางนี้สัมฤทธิผล นั่นหมายถึงให้คณะทุกคนไปถึงเทือกเขาพระศิวะ”

ไชยยันต์พึมพำอย่างแคลงใจ

“ฉันพอจะมองเห็นอะไรได้เลาๆ อย่างที่เมย์พูดนี่แล้ว...”

ดารินสอดขึ้นโดยเร็ว

“แงซายอาจใช้วิธีเดิมๆ ของเขา คือถือเถรตรงในการนำทางตามคำสั่ง เมื่อคุณให้เขานำ เขาก็รับผิดชอบการนำไปให้ตรงกับจุหมายที่ต้องการมากที่สุดเท่านั้น แต่โยนความรับ-ผิดชอบอย่างอื่นมาให้เป็นหน้าที่ของคุณ เป็นต้นว่า ขณะนี้น้ำเป็นปัญหาสำคัญของเรา ถัดไปก็อาหาร เมื่อเกิดเดือดร้อนขึ้นมันก็ไม่พ้นคุณอยู่วันยังค่ำที่จะต้องแก้ไขและรับหน้าหนัก แงซายอาจถือว่าเขาเองมีความอดทนที่จะบุกบั่นฟันฝ่าไปได้ และอดทนได้มากกว่าพวกเรา พวกเราในที่นี้ฉันหมายถึงพวกฉันอันเป็นฝ่ายนายจ้าง เมื่อเกิดเหตุการณ์คับขันอย่างนี้ขึ้น พวกเราก็ต้องถือว่าเป็นความบกพร่องของคุณนั่นแหละที่ปล่อยให้แงซายนำทาง นี่ฉันขอเตือนให้คุณรู้สึกไว้ล่วงหน้า ก่อนที่คุณจะต้องไปทะเลาะกับแงซายทีหลังอีก สงสัยว่า ไอ้เสือนั่นจะลองดีคุณอีกแล้วรพินทร์”

นี่ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์กล่าวเตือนเขาอย่างเข้าใจ และเห็นใจในเหตุการณ์ทะลุปรุโปร่ง ระหว่างที่จอมพรานยังนิ่งอยู่หล่อนก็ถามอีกว่า

“เห็นด้วย ตามที่ฉันพูดนี่ไหม?”

“ก็...” พรานใหญ่หัวเราะหึๆ “แล้วจะให้ผมทำอย่างไรดี?”

“คุณไม่น่าจะอับจนกับเล่ห์เหลี่ยมชนิดที่คุณก็เท่าทันอยู่ตลอดเวลาของแงซายเลยนี่ มันยังไม่สายเกินไปนัก ถึงอย่างไรแงซายก็ไม่มีวัน ‘เหนือ’ คุณไปได้หรอก”

“เอาละครับ เดี๋ยวผมจะไปจัดการกับมันเอง”

รพินทร์พยักหน้า แล้วออกเร่งฝีเท้าตัดขบวนกวดไล่แง-ซายขึ้นไปโดยเร็ว เสียงดารินร้องเตือนมาว่า

“โดยวิธีที่นิ่มนวลที่สุดนะ อย่าให้เกิดการหัวเสียหรือทะเลาะอะไรกันอีก คุณโกรธแงซายครั้งใด ก็ขอให้รู้ว่าคุณเสียท่ามันครั้งนั้น”

จอมพรานยิ้มออกมากับตนเอง เดี๋ยวนี้เขาตระหนักแน่แล้ว แม่ ‘ดอกฟ้า’ ของเขา ช่างฉลาดรอบคอบนัก และมองเห็นอะไรได้ในแง่มุมที่ลึกซึ้ง **เหนือขึ้นไปกว่านั้น...ที่เป็นความชื่นใจอยู่เงียบๆ ภายในคนเดียวในขณะนี้ก็คือ หล่อนช่าง ‘แสนดี’ และ ‘เข้าใจ’ เขาอย่างถ่องแท้ ไม่เป็นฝ่ายตรงข้ามเอาแต่จะแกล้งทำให้ปวดหัวใจเหมือนสมัยก่อน ความรู้สึกชนิดนี้ ช่วยให้เขาบังเกิดอารมณ์ดีและเยือกเย็นขึ้น**

เพราะฉะนั้น เมื่อแงซาย ผู้หาบของเดินนำเทิงๆ ร้องเพลงอย่างสบายอารมณ์ไปคนเดียว ราวกับว่าโลกทั้งโลกจะเป็นของมันยามนี้หันมาเห็นผู้ที่เร่งฝีเท้าเข้ามาเดินเคียงอยู่ใกล้ๆ จึงพบกับสายตาคู่ที่มักจะมองมาอย่างกร้าวเฉียบตลอดเวลานั้นปราศจากแววดุดันหงุดหงิดใดๆ ทั้งสิ้น ตรงข้ามกลับเห็นแววขัน

เจ้าคนพเนจรยิงฟันยิ้มให้ น่าเตะกระไรฉะนั้น ในความรู้สึกของรพินทร์ แต่เขาชาชินเสียแล้ว ประกอบกับที่อารมณ์ไม่ข่น

“ขี้ฟันหนาสักสองนิ้ว อย่าหมั่นแยกเขี้ยวอวดฟันนักเลยวะแงซาย รากจะแตกตายห่าอยู่แล้ว”

เขาพูดหน้าตาเฉย

แงซายสะดุ้งโหยง รีบหุบปากลงทันที ทำตาเหล่บอกอ่อยๆว่า

หนังเทียน
WBSWS:OM
อาถรรพณ์นิทรานคร

“แงซายไม่มีขี้ฟันสักหน่อยผู้กอง เอารากข่อยขัดทุกวัน นายหญิงยังชมว่าแงซายฟันสวยเลย”

“รู้สึกว่าวันนี้ แกจะครึกครื้นรื่นเริงใจมากนะ”

“ร่าเริง หรือกำสรด หัวเราะ หรือร้องไห้ เปลี่ยนแปลงอนาคตที่จะมาถึงไม่ได้ พระธุดงค์ท่านสอนผมไว้”

“ปรัชญาดีเหมือนกัน แต่ฟังไม่ค่อยเข้าท่านัก ว่าแต่นี่แน่ะเจ้าหมาจิ้งจอกผู้แสนจะซื่อสัตย์น่ารัก บอกหน่อยซิว่า แกกำลังจะนำพวกเราไปไหน?”

แงซายแย้มริมฝีปากกว้างออกไปอีกครั้ง ถูกแล้ว...ฟันของมันสวยจริงๆ ขาวเรียบ ได้ระเบียบ เป็นเงา ตัดกับผิวหน้าสีทองแดงทำให้ใบหน้านั้นแลดูสดใสราวกับทารกผู้บริสุทธิ์

“ทะเลสาบมรณะ! แต่ เอ๊ะ! นั่นไม่ใช่คำสั่งสอนของผู้กองหรอกหรือ?”

แล้วใบหน้านั้น ก็แสดงอาการฉงนกึ่งงง อย่างเสแสร้งประหลาดใจในคำถามของเขา

“ใช่! ฉันสั่งให้แกนำไปที่นั่น”

“ผมก็ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งอยู่แล้ว”

“เอาละ เข้าประเด็นแล้ว แงซาย คราวนี้แกตอบฉันได้หรือยังว่า แกรู้เส้นทางได้อย่างไร”

คำถามนั้น ออกจะจู่โจมกะทันหัน จนอีกฝ่ายแทบจะตั้งตัวไม่ติดและหาคำตอบไม่ได้ในฉับพลันเพราะคาดไม่ถึงมาก่อนว่าตนเองจะเผชิญกับคำถามเช่นนี้

ในขณะที่แงซายอึ้ง รพินทร์จ้องหน้าเขม็งเหมือนจะล้วงเข้าไปให้ถึงส่วนที่ลึกล้ำอันซ่อนงำไว้

ครั้นแล้วพิรุธเงื่อนงำทั้งมวลก็ถูกเกลื่อนด้วยรอยยิ้มเช่นเดิม ยิ้มซึ่งรพินทร์ ไพรวัลย์อยากจะขนานนามว่า **'ยิ้มตามแบบฉบับของเจ้าคนเล่ห์ลึก'**

"ผมได้บอกกับผู้กองไปแล้วว่า ผมจะไม่มีวันรู้เส้นทางได้ดีไปกว่าผู้กอง"

"แต่แกก็ได้นำมาแล้วกว่าครึ่งวัน"

"ผู้กองบังคับ ออกคำสั่งแก่ผม ซึ่งผมปฏิเสธไม่ได้"

"เอาละ ถ้างั้นบอกหน่อยซิ ตลอดทั้งครึ่งวัน ที่แกเดินนำมาอย่างแคล่วคล่อง โดยไม่มีการต้องชั่งใจลังเลอะไรเลยจนนิดเดียวนี้แกยึดถือหลักอะไรในการเลือกเส้นทาง"

"สัญชาตญาณ!"

"นั่นไม่ใช่คำตอบที่มีเหตุผลหรอก แงซาย แกอย่าพยายามปิดบังฉันเลย แกก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ฉันเท่าทันแกทุกขณะ บอกมาตามตรงดีกว่า แกรู้เส้นทางระหว่างเขาเกือกม้ากับทะเลสาบมรณะได้อย่างไร"

"ผู้กองเชื่อในเรื่องโชคลางหรือว่าอาการสังหรณ์บ้างไหม มันเป็นอำนาจภายในชนิดหนึ่งที่เหนือธรรมชาติ เกิดขึ้นโดยประสาทส่วนพิเศษของแต่ละบุคคล มันเป็นสัญญาณประหลาดที่เข้ามากระทบกับประสาทส่วนที่รับรู้ของผม สิ่งนี้อาจเหลือเชื่อแต่โดยสัตย์จริง ปราศจากการบิดบังใดๆ ทั้งสิ้น ผมขอเรียนว่าสัญญาณประหลาดชนิดนี้ ได้บังเกิดขึ้นแก่ผมตลอดมาทุกระยะ เราจะเรียกมันว่าอะไร 'อำนาจจิต' พอจะทำให้ผู้กองรับฟังได้ไหม?"

ขณะที่พูด แงซายทอดสายตามองอย่างปราศจากจุดหมายไปเบื้องหน้า

“ฉันต้องการคำอธิบายที่ตรงไปตรงมากกว่านี้ แล้วก็ให้ตายห่าเถอะ รำคาญในฝีปากตีคารมร้อยเล่ห์ของแกมานานแล้ว แกสำแดงให้ฉันเห็นมานานพอสมควรทีเดียว ในความเป็นนัก-พูด นักจิตวิทยา และนักปรัชญา รวมทั้งการเป็นคนที่มากไปด้วยเพทุบาย”

“ผมจะพูดให้ตรง และเข้าใจง่ายกว่านี้ก็ได้ แต่ถ้าเพียงผมเริ่มต้นประโยคแรก ผู้กองก็จะดักคอผมถูกทันที แล้วธุระอะไรที่ผมจะพูด บางทีมันอาจเป็นการยั่วโทสะผู้กองเสียด้วยซ้ำ”

“อ๋อ รู้ละ พระธุดงค์องค์ที่ท่านเลี้ยงผมมา...แกจะเริ่มต้นแบบนี้อีกซิ?”

“ครับ นั่นคือความจริงที่สุด”

“ถ้านายทหารเขาอยู่ใกล้แกในขณะนี้ ทันทีที่เขาได้ยินเขาอาจเตะแกทันทีแงซาย แต่เอาเถอะ สำหรับฉันไม่ถือหรอก... ว่าเรื่องราวต่อไปให้ตลอดซิ”

“ท่านมรณภาพไปแล้วก็จริง แต่ผู้กองเชื่อหรือไม่ ท่านเป็นอรหันต์องค์หนึ่ง และขึ้นชื่อว่าอรหันต์ ถึงแม้สังขารอันเป็นกายหยาบของท่านจะสิ้นไปแล้ว ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของท่านก็ยังคงอยู่ และจะแฝงอยู่ในดวงจิตของผู้ที่ระลึกถึงท่านเพื่อจุดแสงสว่างแห่งปัญญาและชี้ทางอันถูกต้องให้ ท่านเปรียบเสมือนพระเจ้าของผม ผมจะบอกผู้กองก็ได้ว่า ผมรู้ตัวล่วงหน้าตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วว่า เช้าวันนี้แหละผมจะได้รับคำสั่ง

จากผู้กองให้ผมทำหน้าที่นำทางแทน และหนทางที่เราจะตัดไป ก็ปรากฏให้ผมเห็นโดยตลอดแล้วจากแผ่นภาพ ความคิดมันเหมือนกับว่า ตัวผมเองได้เคยเดินผ่านมาก่อนแล้ว เพราะฉะนั้น ผมจึงไม่มีอาการลังเลใจเลยในการที่จะออกเดินนำมา ก้อนหินทุกก้อน ทางด่านทุกสาย ตลอดจนพื้นภูมิประเทศ ประสาทส่วนรับรู้ของผมสัมผัสล่วงหน้ามาก่อนแล้วทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่ตัวจริงของผมก็ไม่เคยผ่านมาก่อน และนี่คือ ความจริงที่ผมจะให้แก่ผู้กองได้ นอกเหนือไปจากนี้ไม่มี”

“ฮือม์ มหัศจรรย์มาก แงซาย ที่แกพยายามจะให้ฉันยอมรับรู้และเข้าใจในฌานขั้นพิเศษของแก บางทีก็ทำคล้ายกับว่าแกจะเป็นผู้วิเศษงั้นแหละ ที่หยั่งรู้อะไรต่ออะไรไปเสียหมด ยิ่งดไป ก็ยิ่งเห็นความลึกลับของแกเพิ่มมากขึ้นทุกที เหมือนพวกพ่อมดหมอผี”

แงซายสั่นศีรษะแช่มช้า ตาคงทอดแน่วนิ่วไปยังทิศทางเบื้องหลังอยู่เช่นนั้น

“ถ้าจะเรียกสัญญาณแห่งการรับรู้ล่วงหน้าชนิดนี้ว่าเป็นความ‘ลึกลับ’ผมก็ยังอดฉงนประหลาดใจตนเองอยู่ไม่ได้เหมือนกัน ผมไม่ได้มีอิทธิอำนาจในการที่จะสร้างพลังงานพิเศษส่วนนี้ให้เกิดขึ้นด้วยตัวเอง หากแต่มีสิ่งอันลึกลับคอยกระต้นบงการผมอยู่ และไม่แน่นอนเสมอไปนัก บางขณะ มันก็วูบวาบขึ้นมาในความคิดของผมเฉยๆ บางขณะก็ผ่านเข้ามาในภาพฝัน และบางขณะก็ไม่ปรากฏขึ้นเลย...”

แล้วเจ้ากะเหรี่ยงรูปงาม ก็หันมาเผชิญสายตาเขา

“ผมไม่กล้ารับรองกับผู้กองเหมือนกันว่า ผมจะนำไปถูก

ทางหรือไม่ เมื่อผู้กองออกคำสั่งให้ผมนำ ผมก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามคำสั่งนี้โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเมื่อผู้กองถามว่า ผมเอาอะไรเป็นเครื่องนำทาง ผมก็ได้เรียนให้ทราบแล้วตามตรงอย่างเมื่อครู่นี้ มันจะเป็นเส้นทางที่ผิด หรือถูก อนาคตจะบอกเราเอง และถ้าแม้ว่าผมนำไปผิดเส้นทาง ทั้งๆ ที่เจตนาของผมก็ต้องการจะไปให้ถูกต้องที่สุดนี้ ผู้กองก็คงไม่ถือเป็นความผิดของผม–ไม่ใช่หรือ?”

ประโยคอันฉะฉาน เต็มไปด้วยเหตุผลนั้น ปิดช่องทางทุกด้านไม่ให้รพินทร์ ไพรวัลย์กล่าวแย้งใดๆ ได้ทั้งสิ้น ภายหลังจากพยายามใช้หลักของการสอบสวนต้อนแงซายไปสู่มุมอับเพื่อเค้นให้สารภาพความจริงอะไรออกมา

มันก็อาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า...**แงซายได้พูดความจริงออกมาแล้ว ในสิ่งที่เขาเกิดปัญหาพิศวงอยู่นี้ เพียงแต่ว่าเขายากที่จะยอมรับฟังได้สนิทหูเท่านั้น**

“บอกได้ไหม หนทางที่เราจะเดินต่อไปนี้ มันจะมีสภาพอย่างไรและเราจะไปถึงทะเลสาบมรณะเมื่อไหร่?”

“ผมบอกไม่ได้ละเอียดนักผู้กอง แต่ละก้าวที่ผมเดินไปภูมิประเทศที่แลไปเห็นแต่ละภาพ มันจะค่อยๆ ช่วยควาุมคิดของผมขึ้นตามลำดับคล้ายๆ แสงสว่างที่ส่องทางให้เห็นไปเป็นระยะๆ แต่ในความรู้สึกรางๆ ของผม เราจะต้องบุกบั่นตัดไปในป่าหินอันแสนสงบและเปล่าเปลี่ยวประดุจโลกร้างนี้โดยตลอด เป็นป่าหินล้วนยากที่จะแลเห็นพืชพันธุ์ใดๆ ขึ้น นอกจากหิน–หิน–และหิน สำหรับค่ำคืนนี้ แน่นอนที่สุด เราก็จะต้องพักแรมกันอยู่ยังบริเวณใดบริเวณหนึ่งของทะเลก้อนหินเบื้องหน้านี่แหละ

อาจหนาวเย็นทรมานกันยิ่งกว่าเมื่อคืนที่แล้ว อาจหิวโหยเพราะขาดอาหาร และ...ถ้าชีวิตของเราผ่านพ้นราตรีไปได้ รุ่งขึ้น เราจะซมซานกันต่อไปในทะเลก้อนหินอันแทบหาขอบเขตสิ้นสุดมิได้นั้น เพื่อมุ่งเข้าหาช่องเขาขาดแห่งหนึ่ง ทางตะวันตกเฉียง-เหนือ เราต้องเดินผ่านช่องเขาขาดนั้น เพราะเป็นเส้นทางเดียวที่จะผ่านไปได้ด้วยเหตุที่ว่า รอบด้านเป็นทิวภูเขาหินสูงใหญ่ทะยานเยี่ยมฟ้า และตัดชันโอบกั้นไว้เป็นกำแพงขวาง เมื่อผ่านช่องทางนั้นไปสู่อีกฟากหนึ่งได้ ทะเลสาบมรณะรอคอยเราอยู่ไม่ห่างไกลออกไปนัก ผมยังกำหนดไม่ถูกว่า เราจะเดินถึงทะเลสาบแห่งความตายนั้นก่อนค่ำวันพรุ่งนี้หรือไม่ แต่อยากจะเชื่อว่า เราจะต้องแลเห็นช่องเขาขาดในตอนบ่ายแน่ๆ ถ้าแผ่นภาพความคิดฝัน หรือสังหรณ์ของผมไม่หลอกลวง”

“ถ้างั้น แกก็รับรู้แล้วซินะว่า น้ำกับอาหารกำลังเป็นปัญหาสำหรับเราทั้งหมด”

เขาเปรยหยั่งเสียง

แงซายเหลือบมองตาแวบหนึ่ง แล้วเมินหลบไปโดยเร็ว

“เราทุกคนรับรู้เหตุการณ์กันไว้ก่อนแล้วไม่ใช่หรือผู้กองในข้อที่ว่า บางที เราก็ต้องอดเหมือนกัน”

“แกจะปัดหน้าที่รับผิดชอบในข้อนี้หรือ ทั้งๆ ที่แกก็เป็นผู้นำทางมาตลอดระยะ”

“เราอาจเลือกได้สองทาง...”

แงซายกล่าวแช่มช้า

“เบนออกจากเส้นทางที่ควรจะไปเช่นที่เรากำลังเดินกันอยู่ในขณะนี้ เลี่ยงเข้าหาแหล่งอุดมสมบูรณ์เพื่อหวังเสบียง แต่

จะเสียเวลาล่าช้าออกไปเท่าใดไม่ทราบได้ หรือว่า จะอดทนตัดผ่านบริเวณแห้งแล้งกันดารที่สุดนี้ไปจนถึงจุดหมายข้างหน้าโดยสงวนเวลาได้ แต่ขณะนี้เราก็ล่วงล้ำเข้ามาในเขตนี้ลึกพอสมควรแล้ว ถ้าเลือกเอาวิธีแรก บางทีเราอาจต้องเดินย้อนกลับไปตั้งตัวใหม่ หาน้ำและเสบียงให้พร้อมเพื่อจะเริ่มต้นตัดเส้นทางนี้อีกครั้ง”

คำพูดของแงซายทำให้พรานใหญ่ต้องคิดอยู่นาน เขาพยายามที่จะจับสีหน้าและแววตา ว่าจะพบอะไรพิรุธทุจริตอันหมายถึงการกลั่นแกล้งบ้างหรือไม่ แต่ก็ไม่ได้วี่แววที่จะให้ปลงใจเชื่อในแง่อกุศลเช่นนั้น

“แกก็รู้อยู่แล้ว แงซาย ว่าเราจะถอยกลับ หรือทำเวลาให้ล่าช้าออกไปอีกไม่ได้ ในขณะเดียวกัน เราก็ต้องแก้ไขปัญหาเรื่องเสบียงให้ตกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง น้ำ! เราจะต้องหาน้ำให้ได้ก่อนค่ำวันนี้ และสำรองไว้สำหรับพรุ่งนี้อีกวันเต็มๆ เรื่องอาหารยังเป็นรองลงไป”

จอมพเนจรยิ้มออกมาอีกครั้งอย่างยากจะตีความหมาย เอ่ยขึ้นลอยๆ ว่า

“แถบนี้ไม่มีน้ำ ไม่มีอาหาร ไม่มีฟืนก่อไฟ มีแต่หิน ทราย และอากาศ”

“คิดให้ดีแงซาย ลำพังตัวแกเองคนเดียว แม้ว่าแกจะไปได้ถึงจุดหมายโดยสวัสดิภาพ มันก็ไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาทั้งสิ้น ถ้าหากคนอื่นๆ ในคณะของเราไม่สามารถตามแกไปด้วยได้ ถ้าลำพังแกกับฉันเพียงสองคนละก็ ปัญหามันจะไม่เกิดขึ้น”

คราวนี้ แงซายแลสบเขาด้วยสายตาตรง แล้วกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงแสดงความบริสุทธิ์ใจว่า

“โปรดอย่าเข้าใจผิด ผู้กอง ผมไม่ได้มีความคิดที่จะกลั่น-แกล้งหรือลองดีอะไรผู้กองเลย ผมเองก็คิดหนักอยู่ในปัญหานี้เช่นกัน แต่เรามีความจำเป็นที่จะต้องตัดเส้นทางนี้ไปให้เร็วที่สุด โดยหวังไปตายเอาดาบหน้า ผู้กองอย่าเพิ่ง ‘เคี่ยว’ ผมเพียงคนเดียวในเมื่อเราเผชิญกับปัญหาอะไรขึ้น ในคณะของเรานี้ ไม่ได้มีแต่พรานใหญ่รพินทร์ ไม่ได้มีแต่ไอ้คนลึกลับ แงซาย แต่เรายังมีบุคคลในชั้นสามารถอีกไม่น้อยกว่า 3 คน ลุงคำ ส่างปา และคะหยิ่น ผู้กองลืมคนเหล่านี้ไปเสียแล้วหรือ”

จอมพรานพยักหน้าลงอย่างเห็นด้วย

“แกพูดถูก แงซาย บางทีอาจเป็นเพราะฉันมัวแต่จะจ้องจับผิดแกอยู่คนเดียว จนลืมนึกถึงสิ่งต่างๆ ก็ได้ เอาละ เราเห็นจะต้องช่วยกันคิดและร่วมหารือ”

ขาดเสียงพูดของเขา ก็มีเสียงกู่เรียกมาจากเบื้องหลัง พอเหลียวกลับไปก็เห็นขบวนทั้งหมดหยุดพักรวมกลุ่มกันอยู่ในเงาหินตอนหนึ่ง ไชยยันต์กับมาเรียโบกมือเรียกมา

รพินทร์สั่งให้แงซายและคะหยิ่นหยุดเดิน แล้วย้อนกลับไปรวมกลุ่มที่พักอยู่โดยเร็วด้วยความร้อนใจ เพราะเดาไม่ถูกว่าเกิดอะไรขึ้น พอมาถึงบริเวณที่พวกนั้นปลดหาบหลบเงาร่มก็เห็นเชษฐาลงนั่งเหยียดขายาวอยู่กับพื้น ใบหน้าอิดโรยขาวซีด มีน้องสาวทรุดคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ

“หยุดพักให้พี่ใหญ่สักครู่เถอะ รพินทร์”

ดารินบอกมาด้วยน้ำเสียงแฝงแววกังวล พรานใหญ่หน้าตื่นตรงเข้ามาที่ท่านหัวหน้าคณะ

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

เชษฐาฝืนยิ้ม เอามือทั้งสองจับนวดบีบขาตัวเอง ตอบมาด้วยเสียงที่พยายามให้เป็นปกติที่สุดว่า

“เปล่า ไม่มีอะไรร้ายแรงหรอก เพียงแค่มันปวดๆ ขึ้นเท่านั้น ขอพักสักประเดี๋ยวคงเดินต่อไปได้...”

แล้วเขาก็หันไปมองทางแงซาย ปากก็คงถามรพินทร์ต่อไปว่า

“เป็นยังไง ผู้กอง หารือกับแงซายดูแล้วหรือยังว่า เรามีทางจะหาน้ำได้บ้างไหม ก่อนค่ำนี่?”

“ก็ กำลังปรึกษากันอยู่ครับ แงซายยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเราจะได้น้ำหรือเสบียงจากไหนในเส้นทางเดินข้างหน้า เพราะภูมิประเทศมันกันดารเหลือเกิน”

“ฉันเชื่อว่ามันคงไม่เหลือบ่ากว่าแรงนัก ถ้าคุณกับแงซายหันหน้าเข้าหากันอย่างปรองดอง โดยไม่มีใครถือเหลี่ยมคุมเชิงกันอยู่...”

ดารินว่า แล้วหล่อนก็หันไปพยักหน้าเรียกแงซาย ผู้ปลดหาบลงจากบ่ายืนเช็ดเหงื่ออยู่เข้ามาใกล้ บอกด้วยเสียงเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการว่า

“แงซาย...พวกเราต้องได้น้ำสำหรับดื่มก่อนค่ำวันนี้ เธอมุ่งแต่เฉพาะการนำทางตามคำสั่งเถรตรงอย่างเดียวไม่ได้ แต่จะต้องรับผิดชอบในสวัสดิภาพของคณะพวกเราทั้งหมดด้วย เข้าใจไหม?”

เจ้าองครักษ์พิเศษ ก้มศีรษะให้กับ ‘นายหญิง’ อย่างอ่อนน้อมคารวะ

“ผมกำลังเดินหาแหล่งน้ำอยู่แล้ว นายหญิง”

“ดีมาก พยายามหาให้ได้ ฉันเชื่อความสามารถของเธอและขอให้รู้ไว้ด้วย อันเนื่องมาจากที่ผู้กองเขามอบหน้าที่การนำทางให้แก่เธอตั้งแต่เช้าวันนี้ ชีวิตของพวกเราทั้งหมดฝากไว้กับเธอเพียงคนเดียวเท่านั้น ถ้าเธอนำไปไม่ถูกทาง พวกเราจะตายกันหมด เพราะฉะนั้นอย่า ‘กะล่อน’ หรือสำแดงลวดลายอะไรอีก เธอก็เห็นอยู่แล้วว่านายใหญ่ขาเจ็บ ไม่สมประกอบอยู่นี่อีกทั้งคน ก่อนที่จะคิดประลองดีอะไรกับผู้กอง ขอให้นึกถึงนายใหญ่บ้าง”

แงซายหน้าจืดเจื่อนลงเล็กน้อย ก้มศีรษะให้อีกครั้ง เสียงพูดของนายหญิงจริงจัง เฉียบขาดนัก และมองมาตาเขม็ง

“ผมไม่เคยคิดจะประลองดีอะไรกับผู้กอง เป็นความสัตย์จริง...”

จอมพเนจรกล่าวเสียงเบา เต็มไปด้วยอาการสำรวม

“ผมต้องการให้พวกเราทุกคนเดินทางไปถึงจุดหมายโดยเร็วที่สุดตามคำสั่งของผู้กอง หนทางมันยิ่งกันดาร เดินกันลำบากขึ้นทุกขณะ แต่ผมเชื่อมั่นว่ามีอยู่ช่วงระยะเดียวเท่านั้นเมื่อผ่านพ้นป่าหินเหล่านี้ไปแล้ว เราจะได้พบป่าที่อุดมสมบูรณ์ด้วยน้ำ พืช และสัตว์”

ไชยยันต์ มองหน้าแงซายอย่างพินิจ เป็นอาการเพ่งเอาใจใส่จริงจังเป็นครั้งแรก ภายหลังจากรับการกระซิบบอกเล่าเบื้องหลังแท้จริงของเจ้าคนพเนจรจากมาเรีย แล้วเขาก็เห็น

สมจริงตามที่เพื่อนสาวต่างผิวแอบบอกไว้ แววตาคู่นั้น มันเป็นแววของอารยชนผู้ได้รับการศึกษาชั้นอุดม และผ่านโลกของวิทยาการที่เจริญมาแล้ว แม้รูปลักษณะภายนอกและท่วงทีจะประกาศถึงความเป็นชาวดงก็ตาม **คนเราอาจซ่อนทุกสิ่งทุกอย่างไว้ภายใต้สิ่งห่อหุ้มเบื้องนอกได้ แต่สิ่งเดียวเท่านั้นอันไม่สามารถจะหลบซ่อนได้ คือดวงตา เพราะมันย่อมบอกถึงระดับจิตใจ พื้นเพ ภูมิหลัง และทุกสิ่งทุกอย่างในอดีตเอาไว้หมดสิ้นโดยเงื่อนงำอำพรางกันไม่ได้**

"จะใช้เวลานานสักเท่าไหร่ ในป่าหินอันแห้งแล้งที่สุดราวกับทะเลทรายนี่?"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ถาม

"ผมคาดว่า พรุ่งนี้อีกวันเต็มๆ ถ้าเราทำเวลาได้เหมือนเช่นที่เดินกันมาแล้วนี่"

แงซายตอบอย่างสงบ

"แกรู้ดีอยู่แล้ว แงซาย มนุษย์เราอาจอดอาหารได้หลายวัน แต่จะอดน้ำไปไม่ได้นานนัก ฉันคิดว่าแกควรจะรู้แหล่งน้ำดีอยู่ก่อนแล้วในการนำเดินมาครั้งนี้"

"ผมกับแงซายกำลังหารือกันอยู่แล้วครับ คุณไชยยันต์"

จอมพรานตอบแทนมาให้เจ้าคู่ปรับของเขา เป็นการ'รับหน้า' ให้เป็นครั้งแรก

ขณะนั้นทุกคนนั่งพักรวมกลุ่มกันอยู่ใต้เงาหิน ตะวันบ่ายกำลังแผดประกายร้อนแรงจ้า ทุกคนเหงื่อชุ่มโชกกาย เป็น

ตรงข้ามกับเมื่อคืนที่ผ่านมาซึ่งหนาวสั่นกันแทบจะแข็งตายหาก ไม่ได้กองไฟช่วย และบัดนี้น้ำของคณะทั้งหมดเหลืออยู่อีกกระติกเดียว ซึ่งปริมาณไม่ถึงครึ่ง คือกระติกที่รพินทร์มอบให้ดารินไป นอกนั้นเกลี้ยงฉาดแม้แต่ของพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย และจำนวนสุดท้ายนั่นเอง ที่แบ่งกันกลั้วคอในระหว่างกลุ่มนายจ้างอยู่ในขณะนี้อย่างประหยัดที่สุด

เชษฐาอ่อนเพลียลงอย่างเห็นชัด ความจริงสังขารอันไม่สมประกอบของเขาได้รับการทรมานเป็นอย่างมาก ในการพยายามฝืนเดินในวันนี้ หากแต่ฝืนอยู่ได้ด้วยกำลังใจอันทรหดอดทนของเจ้าของเท่านั้น ทุกคนก็ดูเหมือนจะรู้ความจริงข้อนี้ดี ยิ่งทำให้กระวนกระวายกลัดกลุ้มจนบอกไม่ถูก ไหนจะห่วงการเดินทางซึ่งจะต้องทำเวลาอย่างรีบเร่ง ไหนจะห่วงสุขภาพท่านหัวหน้าคณะ ทั้งยังมีปัญหาในเรื่องการขาดน้ำขาดอาหาร ตลอดจนต้องคอยระแวงระวังภัยจากไอ้มหายักษ์ไทรันฯ ซึ่งยังบอกไม่ได้ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับมันอีกเมื่อไหร่ คืนนี้เล่า ความหนาวอันทารุณร้ายกาจก็จะเยี่ยมกรายเข้ามาเยือน ซึ่งหนักใจอยู่ว่าจะหาฟืนที่ไหนมาสุมไฟท่ามกลางสถานถิ่นสันโดษอ้างว้างมีแต่หินและทรายเช่นนี้

ระหว่างที่นั่งกันอยู่ รพินทร์ใช้มีดโบวี่ประจำตัวทดลองขุดคุ้ยพื้นทรายตรงหน้าดู เพื่อหาระดับความชื้นข้างใต้ แต่แล้วก็ต้องเม้มริมฝีปากอย่างหมดหวัง เขาขุดลงไปลึกถึงศอกเศษยังพบว่าทรายข้างใต้แห้งผากเป็นฝุ่น ไม่มีวี่แววว่าจะพบความชุ่มชื้นอันแสดงว่าตาน้ำอยู่ข้างใต้เลย เหลียวสำรวจไปรอบ ๆ ตัวก็มองไม่เห็นต้นไม้ใบหญ้าจะงอกเงยขึ้นมาแม้แต่ต้นเดียว ไม่มี

แม้แต่พวกเฟิร์นหรือตะไคร่ตามก้อนหิน มันช่างเป็นแผ่นดินที่ปราศจากสัญลักษณ์ชีวิตเอาเสียจริงๆ

“พยายามหาให้ดีเถอะ ฉันคิดว่ามันคงจะเป็นแหล่งโอเอซีสซ่อนอยู่บ้าง ที่ใดที่หนึ่งในความแห้งแล้งนี้”

มาเรียเอ่ยขึ้นอย่างไม่ยอมสิ้นหวัง

“เกือบ 5 ชั่วโมงเต็มๆ แล้ว ที่เราเดินมาอย่างไม่พบต้นไม้แม้แต่หญ้าสักต้นเดียว...”

ดารินพึมพำ เอามือกอบฝุ่นปนทรายตรงหน้าขึ้นมาโรยลงอย่างปราศจากความหมาย

“ป่าหินบริเวณนี้ ร้ายกาจกว่าแถบอริโซนาเสียอีก เห็นๆ อยู่นี่ก็รู้แล้วว่ามันเป็นแดนมฤตยู ถ้าไม่งั้นเราก็ควรจะเห็นสัตว์อะไรบ้าง นี่ไม่พบแม้แต่ชนิดเดียว ขนาดสัตว์มันยังไม่อยากจะแผ้วพานผ่านเข้ามา ถ้ารู้ตัวล่วงหน้า เราก็จะได้เตรียมหาเสบียงและน้ำสำรองมาให้พอ แต่นี่มันสายเสียแล้ว ถลำเข้ามาตั้งครึ่งค่อน...”

แล้วหล่อนก็ถอนใจเฮือก มองหน้าแงซาย พลางชี้หน้าพูดยิ้มๆ ว่า

“เป็นยังไงเรา พ่อมัคคุเทศก์เอก นำทางมาดีนักนะ สิงสาราสัตว์ภูตผีปิศาจ ความอาถรรพณ์ทั้งปวง ก็ฟันฝ่ากันมาได้แล้ว จะมาสิ้นท่าลงเพราะอดน้ำตายหรือยังไง แต่ฉันดูท่าเราไม่วิตกกังวลอะไรเลยนี่ ครึกครื้นสำราญใจเป็นพิเศษเสียด้วยซ้ำ ตั้งแต่เช้ามาแล้ว เห็นร้องเพลงเจื้อยแจ้วทีเดียว เมื่อวานนี้พรานใหญ่พาเข้าไปในดงไม้กินคน มาวันนี้พ่อคนใช้พิเศษของ

ฉันพาหลงเข้ามากลางทะเลหินหาสิ่งมีชีวิตอะไรไม่ได้สักอย่างเดียว ให้มันได้ยังงี้ซิน่า พ่อคุณเอ๋ย”

“บ่นไปมันก็ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอกน้อย”

พี่ชายพูดอย่างหนักแน่น ยิ้มให้กับทุกคนแสดงให้เห็นชัดว่ากำลังใจของเขายังมั่นคงดีอยู่เสมอ

“พี่ไม่เห็นว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไรนัก ผ่านอะไรต่ออะไรมาได้สารพัด เราจะมาอับจนกับปัญหาเพียงแค่นี้เองนะหรือ 12 ชีวิตของพวกเราที่ร่วมกันอยู่นี่ ก็ล้วนชั้นปรีชาชาญทั้งนั้น ทุกความรู้ ทุกสาขาของความชำนาญทีเดียว สิ้นท่าเข้าจริงๆ ประเดี๋ยวให้ตาบุญคำของเราทำพิธีบวงสรวงเทวดา ขอฝนสักห่าสองห่าก็ยังได้ จริงไหมบุญคำ”

ประโยคหลังเขาพูดให้เป็นเรื่องขบขัน เพื่อหมายปลอบใจทุกคน พรานเฒ่ามือขวาของรพินทร์ได้ยินนายใหญ่เอ่ยพาดมาถึงตนเช่นนั้นและในภาวะเช่นนี้ก็ยิ้มแห้งๆ

“บุญคำขอฝนได้ นายใหญ่ แต่ฝนจะตกหรือไม่ตก บุญคำไม่กล้ารับรอง แล้ววันนี้ท่าทางเทวดาไม่อยากจะปัสสาวะเสียด้วย”

พร้อมกับพูด แกแหงนมองดูท้องฟ้าซึ่งโปร่งใส แรงกล้าไปด้วยแดด ทำปากหมบหมิบบ่นอะไรไปตามเรื่อง ขนาดพรานกระดูกเหล็กอย่างคำบุญ ก็ยังเห็นชัดว่าอ่อนเปลี้ยเพลียแรงเต็มที พวกพรานอื่นๆ ก็อิดโรยไปตามๆ กัน เพียงแต่ไม่มีใครปริปากบ่น

คงมีแต่ส่างปากับคะหยิ่นเท่านั้น ที่ดูเหมือนจะไม่อาทรหรือสนใจกับอะไรทั้งสิ้น พอได้รับคำสั่งให้ปลดหาบหยุดพักก็

ไปสุมหัวแบ่งกัญชากันสูบที่ใต้เงาหินอีกก้อนหนึ่ง ห่างออกไปเล็กน้อย เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างกับเจ้าทาสต่องสู่ของมาเรียดูจะถูกคอกัน คบหารักใคร่กันเป็นพิเศษ

จัน เสย และเกิดนั้นนั่งซึมตาลอย ไม่ร่าเริงคึกคะนองเหมือนเช่นเคย ดูราวกับจะทอดอาลัยต่อชีวิต

รพินทร์สังเกตไปยังอากัปกิริยาต่าง ๆ ของคนของเขา แล้วแปรสายตาไปจับนิ่งอยู่ที่ไอ้สองเกลอชาวดอย คนหนึ่งร่างใหญ่โตราวกับยักษ์ปักหลั่น อีกคนหนึ่งผอมบางเล็กนิดเดียวราวกับคนแคระ กำลังผลัดกันถุนกัญชา คุยอะไรกันอยู่เบา ๆ เหลือบไปอีกทีเห็นแงซายกำลังมองเงียบ ๆ อยู่ที่คนทั้งคู่ก่อนแล้ว

บัดนั้นเอง ความคิดชนิดหนึ่งก็ผ่านแวบขึ้นสมอง

จอมพรานยกนิ้วขึ้นดีดเรียกเจ้าลูกป่าโดยเลือดเนื้อเชื้อไขทั้งสองเข้ามาในทันทีนั้น และอธิบายให้รับรู้ว่า...ทั้งคณะกำลังจะเผชิญวิกฤตการณ์ชนิดใด

คะหยิ่นลุกขึ้นยืน เงยหน้าขึ้นส่ายจมูกสูดดมลมไปรอบ ๆ แล้วสั่นหัว

“ไม่มีกลิ่นว่านเสน่ห์จันทร์ ไม่มีน้ำอยู่ใกล้เคียงแถวนี้”

อดีตนายบ้านหล่มช้างพูดห้าว ๆ หน้าตาเฉย

“คะหยิ่น...”

แงซายพูดขึ้น

“ข้ามีหน้าที่ในการนำทาง เจ้ามีหน้าที่จะต้องใช้จมูกดมหาน้ำ ตกลงไหม?”

คะหยิ่นหันไปมองหน้าแงซาย
“ทำไมเจ้าถึงนำทางมาในที่หาน้ำยากอย่างนี้”
“ข้าต้องการตัดเส้นทางให้ย่นระยะที่สุด...”
แงซายตอบ
“ข้าไม่กลัวว่าพวกเราจะอดน้ำ เพราะข้ารู้อยู่ว่า จมูกของเจ้าสูดกลิ่นหาแหล่งน้ำได้!”
“ใช่แล้ว ในที่ที่หาน้ำได้ยากที่สุด คะหยิ่นก็ยังดมกลิ่นหาแหล่งน้ำจนพบ ไม่ว่าอยู่สูงบนโพรงไม้ หรืออยู่ต่ำในดิน เมื่อพักใหญ่นี่ตอนที่เจ้านำผ่านมาตรงที่โล่ง ในระหว่างเนินหินสองลูก ข้าก็ยังได้กลิ่นน้ำ อยู่ทางด้านตะวันออก”
“แล้วทำไมเจ้าถึงไม่บอก และนำพวกเราไปที่นั่น”
พรานใหญ่ถามโดยเร็ว
“ทำไมคะหยิ่นจะต้องบอก เมื่อไม่มีใครถาม ทำไมคะหยิ่นจะต้องพาเดินเข้าหาแหล่งน้ำ เมื่อไอ้แงซายเป็นคนนำทางและมันนำของมันมาทางนี้”
ถ้อยคำเจรจาโต้ตอบเหล่านี้ เมื่อได้รับการแปลถ่ายทอดไปสู่คณะนายจ้าง ทุกคนก็ยกมือขึ้นกุมขมับ ปวดหัวจี๋ขึ้นมาตามๆ กัน
“โอ๊ย! ตาย ให้มันได้ยังงี้ซี พี่น้องเอ๊ย!...แหม ผักอง ไอ้ลูกน้องของคุณแต่ละคนนี่มันเด็ดแท้ ผ่าเข้ามารวมกลุ่มกันได้ยังไงนะ ล้วนแล้วแต่ไอ้มหายวนน่าถีบกันทั้งนั้น ครั้งแรกนึกว่าจะเป็นแต่แงซาย ไอ้องคุลีมาลคะหยิ่นก็หยอกเสียเมื่อไหร่โคตรมันเลยไอ้พวกนี้”
ไชยยันต์ร้องลั่น สั่นหัวอยู่ดิกๆ ดารินนั้นโมโหจนหัวเราะ

ส่วนเชษฐาจุ๊ปากเบา ๆ มองหน้าคะหยิ่นและแงซายสลับกันอยู่เช่นนั้นอย่างไม่รู้จะพูดอะไรถูก ส่างปาเดินไปรื้อค้นย่ามส่วนตัวของมัน ครู่เดียวก็เอาสิ่งอันมีลักษณะเหมือนรากไม้ขนาดใหญ่ชนิดหนึ่ง ฝานไว้เป็นแว่นเรียบร้อยแล้ว นำมาส่งให้พรานใหญ่แจกจ่ายไปยังทุกคนในคณะคนละชิ้น คณะนายจ้างรับมาถืออย่างงง ๆ ไม่รู้เรื่อง

“แล้วนี่อะไรกันอีกล่ะ เจ้าส่างปาแจกเครื่องรางของขลังอะไรกระมัง”

ดารินหน้าตื่น พลิกรากไม้ฝานชิ้นบาง ๆ นั้นขึ้นดู

“ไม่ใช่เครื่องรางของขลังหรอกครับ...”

พรานใหญ่บอกปนหัวเราะ

“มันเป็นว่านชนิดหนึ่ง ใช้อมไว้ในปากขณะที่ยังหาน้ำกินไม่ได้ ฤทธิ์ของว่านชนิดนี้จะทำให้เกิดความชุ่มชื่น ช่วยไม่ให้กระหายน้ำ สามารถอยู่ได้ตลอดทั้งวันโดยไม่ต้องกินน้ำเลยถ้าจำเป็น”

ดารินยกมือขึ้นตบหน้าผากตนเอง ทำท่าอ่อนใจเหลือที่จะกล่าว หันมองดูหน้าเซ่อ ๆ ของส่างปา

“ถามมันซิ รพินทร์ ถามว่าทำไมมันถึงเพิ่งจะเอามาให้พวกเราเดี๋ยวนี้ ทำไมไม่รอให้พวกเราอดน้ำตายเสียก่อนค่อยเอามาให้”

“ผมถามมันแล้วครับ มันบอกว่า มันไม่รู้ว่าพวกเราคนไหนหิวน้ำมั่ง เพราะมันเดินของมันมาตลอดระยะทางนี่ มันไม่เคยหิวน้ำเลย”

บุญคำนั้นพรวดพราดลุกขึ้นได้ก็ไล่เตะทั้งแงซาย คะหยิ่น

และเจ้าส่างปาเป็นพัลวัน พร้อมทั้งตะโกนด่าโคตรพ่อโคตรแม่โขมงโฉงเฉงลั่นไปหมด แกเตะได้แต่ส่างปาและคะหยิ่นผู้ยืนเซ่อซ่าอยู่โดยไม่รู้ตัวเท่านั้น แต่สำหรับแงซายแกเตะผิด เพราะเจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามไหวทันอยู่แล้ว สปริงตัวหลบวูบ ตาเฒ่าบุญคำก็เลยเตะอากาศล้มลงก้นกระแทกโครมใหญ่ ท่ามกลางเสียงหัวเราะสนั่นหวั่นไหวขึ้นเป็นครั้งแรกของคณะนายจ้างผู้แสนจะขบขันต่อเหตุการณ์

ปัญหาเฉพาะหน้าของคณะ ก็พลันคลี่คลายแจ่มใสไปได้ในทันทีนั้น ในเมื่อคนหนึ่งมีกลวิธีแก้ไขยืดระยะเวลาแห่งการกระหายน้ำอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ให้ยาวนานต่อไปได้โดยสมุนไพรลักษณะคล้ายๆ โสม ซึ่งใช้อมไว้ในปากเพื่อให้ละลายกับน้ำลาย แปรความอ่อนเพลียแห้งแล้งให้กลายมาเป็นความชุ่มชื่นลดความทรมานลง

ส่วนอีกคนหนึ่งมีประสาทสัมผัสส่วนพิเศษเกี่ยวกับระบบฆานที่จะสูดดมเพื่อค้นหาแหล่งน้ำได้ และให้การยืนยันรับรองอย่างมั่นคงว่า จะไปแสวงหาน้ำมาให้แก่คณะทั้งหมดได้ในระยะที่ไม่ห่างไกลหรือกินเวลามากนัก เพราะกำหนดหมายได้กลิ่นไว้ก่อนแล้วจากระยะทางที่เดินผ่านกันมา

เรื่องที่สดแสนจะอ่อนระอาใจ ระคนไปกับความครึ่งขันครึ่งฉิวของคณะนายจ้างก็คือเจ้าพวกนี้แต่ละคน ก็ล้วนแล้วแต่ 'มีดี' กันอยู่กับตัวไปสารพัดอย่าง ยามเมื่อเข้าตาจนคับขันเข้าจริงๆ ย่อมจะหาทางแก้ไขให้ลุล่วงสัมฤทธิผลไปได้ทุกครั้ง **เพียงแต่ว่าพวกมันล้วนแล้วแต่อมพะนำ ซ่อนเหลี่ยมคูกันไว้ทั้งสิ้น หรือมิฉะนั้นก็เกิดขึ้นจากความเฉื่อยชาเซ่อซ่าไม่พยายามจะรับรู้กับอะไร**

นอกเหนือไปจากหน้าที่ลูกหาบอย่างเดียวเท่านั้น กว่าจะคายกันออกมาได้ ก็ต้องใช้วิธีเค้นคอกันนั่นแหละ จึงจะยอมขยาย

มาเรีย ฮอฟมันเองก็ด่าเจ้าส่างปา คนของหล่อนเสียหลายกระบุงโกย เรื่องที่มันเก็บซ่อนว่านกันกระหายน้ำเงียบเฉยเอาไว้ เพิ่งจะงัดขึ้นมาแจกจ่ายเอาเดี๋ยวนี้ ตอนที่ทุกคนกำลังจะแย่ไปตามๆ กัน

“เจ้างั่ง!”

หล่อนสบถ พร้อมกับเขกกบาลทาสต่องสู่คู่ชีพ แล้วผลักหัวออกไปอย่างฉิวๆ

“ฉันรู้มานานแล้วว่า เจ้ามีดีอะไรอยู่ในตัวหลายๆ อย่าง เพียงแต่ไม่รู้แน่ว่ามันมีอะไรอยู่บ้างเท่านั้น เจ้าควรจะบอก และเอาว่านชนิดนี้ที่เจ้ามีอยู่มาแจกให้พวกเราทั้งหมดเสียแต่แรกแล้วปล่อยให้พวกเราต้องอดและหิวน้ำแทบตายกันมาตลอดครึ่งค่อนวัน”

ส่างปาไม่โต้ตอบอะไรนายสาว ทำหน้าเซ่อเป็นสาก-กะเบือดินอยู่ตามเดิม มองแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้กันทุกคนในหมู่พวกเจ้านาย

สำหรับดารินนั้น ครั้งแรกก็มองดชั้นว่านที่ส่างปาแจกมาให้อย่างไม่เชื่อถือศรัทธา แต่เมื่อเห็นทุกคนเอาใส่ปากอมตามคำแนะของเจ้าของ หล่อนก็ลองอมบ้าง ทันทีที่สัมผัสลิ้นอันเต็มไปด้วยน้ำลายเหนียวหนืดในคอซึ่งแห้งแทบเป็นผง มันเต็มไปด้วยความขมและขื่นจนแทบจะต้องรีบคายทิ้ง แต่เมื่อแข็งใจอมต่อไปอีกครู่เดียว ปฏิกิริยาของลิ้นที่สัมผัสอยู่ ก็เริ่มเย็นชุ่ม

ลง และแปรรสมาเป็นความหวานปะแล่มๆ เหมือนชะเอม แล้วชั่วไม่นาน หล่อนก็รู้ในทันทีว่า มันเต็มไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ความกระหายน้ำทุเลาลงทีละน้อย มีความชุ่มเย็นไปทั้งปากและลำคอราวกับอมน้ำแข็งก้อนไว้ ต่อมน้ำลายอันแห้งผากเริ่มทำงานสะดวกขึ้นและออกสอตลอดเวลา มิหนำซ้ำความอ่อน-เพลียอิดโรยก็ยังบรรเทาลง กลายเป็นความประปรี้กระเปร่าแช่มชื่นอย่างประหลาด จึงมานึกรู้เอาเดี๋ยวนี้เอง ในข้อที่ว่าเหตุใดเจ้าส่างปามันถึงบอกว่ามันเดินหนักมาทั้งวันโดยไม่ได้แตะต้องน้ำดื่มเลย และไม่รู้สึกหิวน้ำสักนิด ก็ทำไมมันถึงจะต้องหิวน้ำอย่างคนอื่นๆ ในเมื่อตัวมันเองมีเครื่องป้องกันและบรรเทาอยู่แล้วเช่นนี้ ก็น่าอยู่หรอก ที่ตาพรานเฒ่าโมโหเป็นฟืนเป็นไฟ ไล่เตะเอาทั้งเจ้าส่างปาและคะหยิ่น ทันทีที่แกรู้ความจริง

“เป็นยังไงบ้างครับ ว่านกันหิวน้ำส่างปา”

พรานใหญ่ถามคณะนายจ้างของเขายิ้มๆ

เชษฐาและไชยยันต์มีสีหน้าสดชื่นขึ้น พยักหน้าตอบมาว่า

“ได้ผล ผู้กอง อย่างน้อยก็ช่วยให้เราทุเลาอาการกระหายน้ำอ่อนเพลียลงได้มากทีเดียว แต่ถึงอย่างไร เราก็จะต้องได้น้ำจริงๆ มาสำรองไว้ด้วย”

“ผมลองถามคะหยิ่นดูแล้ว มันบอกว่ามันได้กลิ่นน้ำจากทางที่เราผ่านมาแล้วไม่ห่างออกไปนัก และถึงแม้หนทางข้างหน้า มันก็คิดว่ามันพอจะค้นหาได้ ถ้าหากว่าพอมีแหล่งน้ำซ่อนอยู่บ้าง จึงอยากจะขอความเห็นว่า เราจะเดินหาต่อไปใน

ทิศทางข้างหน้า หรือว่าจะย้อนกลับไปยังแหล่งที่คะหยิ่นมันแน่ใจตรงที่ผ่านมาแล้ว”

ระหว่างที่ท่านหัวหน้าคณะกับไชยยันต์มองหน้ากันเหมือนจะหารือ ดารินก็เอ่ยขึ้นมา

“คุณเป็นคนสอนไว้เองว่า ‘อย่าหวังน้ำบ่อหน้า’ ถ้าเรารู้แน่ว่าจะพบได้จริง ก็ควรจะมุ่งเข้าหาที่นั่นก่อนดีกว่า แม้ว่าจะต้องเสียเวลาเดินย้อนกลับก็ตาม เพราะคุณก็บอกแล้วว่า มันไม่ไกลนักไม่ใช่หรือ”

“น้อยพูดถูกแล้ว เราควรหาแหล่งน้ำที่คะหยิ่นได้กลิ่นก่อน ไม่ใช่เดินไปหาเอาข้างหน้า เพราะยังไม่แน่ว่าจะมีหรือไม่”

มาเรียสนับสนุนมาโดยเร็วอีกคนหนึ่ง

“ถ้างั้นก็ตกลงอย่างว่า รพินทร์ จัดการหาน้ำกันเสียก่อน”

ท่านหัวหน้าคณะตัดสินใจ

พรานใหญ่หันไปส่งภาษาบอกความกับคะหยิ่นอยู่ครู่ ก็หันมาทางคณะนายจ้าง

“เราทั้งหมดจะไม่เดินย้อนกลับไปให้เปลืองแรงเสียเวลา แต่ผมจะให้คะหยิ่น แงซาย และบุญคำ สามคนเดินไปหาน้ำ ในระหว่างที่พวกเราทั้งหมดพักรอกันอยู่ที่นี่ คะหยิ่นมันกะว่าอย่างช้าไม่เกินครึ่งชั่วโมงมันจะกลับมาพร้อมกับน้ำ”

“ฟังดูก็น่าจะสะดวกดีตามที่คุณบอกมานี่ แต่...มันจะเหมาะหรือผู้กอง ที่จะให้สามคนนั่นแยกทางไป แม้ว่าเราจะรอคอยกันอยู่ที่นี่ก็ตาม”

ภายหลังจากนิ่งตรึกตรองอยู่ครู่ เชษฐาก็เอ่ยขึ้นเบาๆ

อย่างกริ่งเกรง ซึ่งทุกคนก็เข้าใจความหมายในคำพูดของเขาดีที่สุด

“มันอาจไม่เหมาะครับ คุณชาย แต่มันก็จำเป็น คุณชายเองก็ต้องการเวลาที่จะพัก หนทางเดินก็เป็นการเดินย้อนกลับสามคนที่จะย้อนกลับไปตามลำพัง จะทำเวลาและคล่องตัวได้มากกว่าที่เราจะเดินย้อนทั้งขบวน ส่วนในด้านอันตรายอื่นๆ ผมคิดว่าไม่มีอะไรจะต้องกังวล ทั้งสามคนช่วยตัวเองได้โดยอิสระ และรู้รักษาตัวรอดกันได้ดีอยู่แล้วทั้งนั้น แงซาย คะหยิ่น บุญคำ เป็นคนที่ไม่มีอะไรจะต้องห่วง หรือคุณชายจะอนุญาตให้ผมไปแทนแงซาย และให้แงซายอยู่ที่นี่ก็ได้”

“ถ้างั้นละก็เลือกเอาแงซายไป และให้คุณอยู่กับพวกเราที่นี่ดีกว่า”

ไชยยันต์รีบบอกโดยเร็ว ซึ่งก็เป็นความรู้สึกของคณะนายจ้างทุกคนที่ต้องการเช่นนั้น

เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“อีกสิบนาที บ่ายสามโมง”

อดีตท่านทูตทหารบกพึมพำ แล้วพยักหน้าเรียกแงซายเข้ามาใกล้ออกคำสั่ง

“เอาละ แงซาย แกจงไปกับคะหยิ่น และบุญคำตามคำสั่งของผู้กองเขา แต่จำไว้ ฉันให้เวลาแกกับคะหยิ่นเพื่อจะหาน้ำ อย่างช้าที่สุดไม่เกินครึ่งชั่วโมงทั้งไปและกลับ เมื่อถึงกำหนดเวลานี้ ไม่ว่าจะหาน้ำได้หรือไม่ ทั้งสามคนกลับมาให้ถึงที่นี่ทันที เข้าใจไหม?”

จอมพเนจรก้มศีรษะลง

“เข้าใจครับ นายใหญ่”

“ดีมาก ไปได้ พวกเราจะรออยู่ที่นี่แหละ”

แงซาย คะหยิ่น และบุญคำ ช่วยกันถอดไม้คานหาบของออกมาอันหนึ่ง เก็บกระบอกไม้ไผ่และกระติกน้ำของคณะเจ้านายทุกคนเข้ามารวบรวมไว้ เพื่อนำไปบรรจุน้ำมาให้เต็มอัตราเท่าที่ภาชนะจะใส่ได้ มาเรียก็ร้องสั่งส่างปาซึ่งนั่งอยู่เฉย ๆ ให้สมทบไปกับคนเหล่านั้นด้วยรวมเป็น 4 คน จะได้ช่วยขนน้ำมาอีกแรงหนึ่ง เจ้าต่องสู่ปฏิบัติตามบงการของนายสาวผมทองโดยไม่ปริปากเกี่ยงงอนอะไรทั้งสิ้น มันว่าง่ายดีเหมือนกัน

“ใช้ส่างปาไปด้วยอีกทำไม สามคนนั่นก็แบกน้ำกันได้พอแล้ว”

ดารินเปรย แต่มาเรียหัวเราะหึ ๆ

“ใช้ให้มันไปอีกคนนั่นแหละดี จะได้ช่วยกันให้เบาแรงขึ้น มันเอาเปรียบพวกเราทั้งหมดมาตลอดทางแล้ว ทุกคนหิวน้ำหมด มีมันคนเดียวสบาย ไม่หิวน้ำเลย ยังแข็งแรงดีอยู่ด้วย ฉันจะดัดสันดานมัน ต้องใช้ให้มันไปขนน้ำมาถึงจะถูก ความจริงควรจะให้มันไปแทนบุญคำเสียด้วยซ้ำ คนแก่ท่าทางแย่เต็มทีเหมือนกัน”

ว่าแล้ว หล่อนก็ตะโกนส่งภาษาพม่ากับบุญคำ บอกให้แกอยู่กับคณะเสีย เพราะหล่อนสั่งให้ส่างปาไปแล้ว แต่ตาพรานเฒ่าหัวร่อร่ามา

“ไม่เป็นไร นายแหม่ม ถึงไอ้ส่างปาจะไปด้วย บุญคำก็

จะไปเหมือนกัน บุญคำยังมีแรงเดิน มีแรงกระทืบไอ้คะหยิ่นด้วย ถ้ามันหาน้ำมาให้ไม่ได้”

ก่อนผละไป แงซายปลดคันธนูที่สะพายไหล่ออก ส่งมาให้เขาอีกครั้งหนึ่งเพื่อไม่ให้เกะกะ รพินทร์รับมาแล้วจ้องหน้าเฉย พอเจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามหมุนตัวกลับจะเดินแยกไป เขาก็เอาคันธนูเคาะกบาลดังโปก แงซายแยกเขี้ยวคราง้อู้ หันกลับมามองหน้าอย่างไม่รู้เรื่อง พรานใหญ่เอื้อมมือมากระชากกระบอกศรที่แงซายยังคล้องคอไขว้หลังอยู่ออกมาโดยแรงถือไว้ในมือคู่กับคันธนู ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น แงซายยิ้มแห้งๆ ไม่พูดอะไรเหมือนกัน เดินผละไปเงียบๆ พร้อมกับคะหยิ่น ส่างปา และบุญคำ

จอมพรานเดินถือคันธนูและกระบอกศร กลับเข้ามานั่งร่วมกลุ่มกับคณะนายจ้างของเขา ในขณะที่อีกสี่คนพากันเดินย้อนทางเก่า ลับหายไปในหมู่โขดหิน ดารินกับมาเรียมองพรานใหญ่อยู่ตลอดเวลาแล้วด้วยความฉงน พอเขาทรุดตัวลงนั่งหนึ่งในสองก็ถามขึ้นต่ำๆ

“คุณเอาคันธนูตีหัวแงซายทำไม?”

“สั่งสอน กันลืม แล้วก็สถานเบาที่สุดแล้ว ความจริงผมควรจะถีบมันเสียด้วยซ้ำ?”

“เอ๊ะ! ทำไม? ฉันไม่เข้าใจเลย”

“คุณหญิงไม่เห็นหรือครับ”

เสียงเขาชักจะขุ่นขึ้น แต่แล้วก็ฝืนหัวเราะหึๆ

“ก่อนจะไป มันจัดแจงปลดคันธนูฝากไว้ที่ผมอีกแล้ว ฝากไว้แต่คันเท่านั้น ส่วนลูกศร มันจะเอาติดตัวมันไปด้วย ก็

ไม่ใช่เพราะธนูกับดอกศร แยกออกจากกันอย่างเมื่อคืนหรอก หรือที่พวกเราเสียท่าเกือบตายกันทั้งหมด มันจะเอาธนูติดตัวไปด้วย ผมก็ไม่ว่าอะไร หรือมันจะฝากผมไว้ก็ได้ไม่แปลก แต่ต้องหมายความว่า ธนูคันนี้พร้อมที่จะใช้ได้เสมอ ไม่ใช่ธนูไปทาง ลูกธนูไปอีกทางอย่างเมื่อคืนนี้อีก เตือนมันไว้หลายครั้งแล้ว มันไม่จำสักที”

ดารินกับมาเรียเพิ่งจะเข้าใจ หัวเราะออกมาได้พร้อมกับถอนหายใจเบาๆ

“แล้วสมมติว่าอยู่ที่คุณ หรืออยู่ที่เรา เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นใครจะใช้ธนูนั้นได้โดยไม่มีแงซาย?”

“ถ้ามันเกิดความจำเป็นขึ้นจริงๆ ไม่ใครก็ใครสักคนก็ต้องพยายามใช้ธนูคันนี้จนได้ ส่วนจะได้ผลแค่ไหนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง สำคัญที่สุดก็คือให้มันอยู่ครบถ้วนส่วนประกอบของมันพอจะใช้งานได้เท่านั้น ไม่ใช่แยกฝาแยกตัวออกไป เมื่อคืนดอกศรติดมาที่ผม คันธนูไปอยู่ที่เจ้าแงซาย มาวันนี้มันจะดันเอากระบอกศรไป แล้วเอาคันธนูมาเปลี่ยนให้ผมอีกแล้ว จำเพาะเจาะจงมาแลกกันอย่างนี้ทุกทีเวลาจะต้องแยกกันออกไป”

“อย่าไปเชื่อว่าเกิดจากเหตุบังเอิญ หรือความสะเพร่าเลินล่อ”

มาเรียบอกมายิ้มๆ หยิบคันธนูที่รพินทร์วางไว้ใกล้ๆ ตัวขึ้นมาดูทิ้งประโยคค้างไว้แค่นั้น

“หมายความว่ายังไง?”

“แงซายอาจแกล้งลองใจ ทดสอบความรอบคอบ หรือ

แกล้งยั่วคุณเล่นตามประสาของเขาก็ได้ ตอนที่ส่งคันธนูให้อย่างเดียว แต่ทำท่าจะแบกเอากระบอกศรไปด้วย แต่ถึงอย่างไรคุณก็ยังรัดกุมดีอยู่นี่ ที่ไม่ยอมหละหลวมให้เจ้าคนลูกไม้จัดนั่นหลอกเอาได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์หรี่ตาลง ไม่กล่าวคำใดนอกจากความสงบนิ่งเฉยอันเป็นนิสัยของเขา

“ก็อาจเป็นไปได้ตามที่เธอว่า เมย์”

ดารินเห็นพ้องด้วยตามสิ่งที่เพื่อนสาวต่างผิวตั้งข้อสังเกต

ก็เห็นจะหมดข้อกังวลห่วงใยใดๆ สำหรับเขาแล้ว ในกรณีที่บัดนี้ เหล่านายจ้างของเขาทุกคนล้วนเท่าทันและรู้เช่นเห็นชาติแงซายกันอยู่ ภายหลังจากที่ทุกคนมองข้ามความจริงอันซ่อนเร้นนี้อยู่เป็นเวลานาน มันหมายถึงว่าคนเหล่านี้ย่อมจะไม่เข้าใจผิดและพิจารณาเขาในแง่ร้ายต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แม่ดอกฟ้าดาริน

ไชยยันต์นั้น มีอาการคันปากอยู่ยิบๆ อยากจะเอ่ยโพล่งอะไรออกมาเกี่ยวกับแงซาย ตามความจริงที่เขาได้รับทราบมาจากมาเรียเพื่อให้เชษฐาและดารินทราบ แต่แหม่มสาวเข้าใจอาการของเขา ลอบใช้สายตาปรามไว้ หล่อนยังไม่ต้องการให้ไชยยันต์เปิดเผยกระโตกกระตากออกไป อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็เลยระงับความคิดนั้นไว้เสีย ได้แต่หัวเราะหึๆ

พรานใหญ่ ในขณะนี้นั่งชันเข่า เอาหลังพิงก้อนหิน มองเป็นมุมสูงขึ้นไปยังท้องฟ้ากว้างไม่ได้พูดอะไรเลยทั้งสิ้น ใน

ระหว่างที่คณะนายจ้างกำลังนั่งพักสนทนากันเบาๆ อาการดูผาดๆ เหมือนจะเข้าภวังค์พัก แต่เชษฐา แม้จะมีห่วงพะวงอยู่กับเรื่องขาไม่สมประกอบของตนเองอันเป็นเหตุให้หยุดพักอยู่ในขณะนี้ ก็ยังเป็นคนละเอียดรอบคอบ และมีประสาทที่เฉียบไวอยู่เสมอ เขาลอบพิจารณาอยู่ที่อาการของจอมพรานชั่วไม่กี่อึดใจ ก็ดูเหมือนจะค้นได้กับการสนใจและเฝ้าจับตามองของรพินทร์ ไพรวัลย์

เจ้าแร้งใหญ่อันเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียว ซึ่งบินร่อนติดตามคณะเดินทางมาตั้งแต่เช้าทุกระยะราวกับจะขอเป็นเพื่อนร่วมทางเงยขึ้นไปครั้งใด ก็พบเห็นมันอยู่เสมอในระดับสูงนั้น บัดนี้ขณะที่คณะส่วนใหญ่ทุกคนกำลังหยุดพักอยู่ เงาปีกสีดำอันตัดกับความสว่างจ้าของแผ่นฟ้า กำลังร่อนช้าๆ เป็นรัศมีวงกลมกว้างเคลื่อนคล้อยห่างไปทางทิศตะวันออก จนแลเห็นเป็นจุดเล็กๆ ไม่ได้บินวนอยู่ใกล้เคียงกับกลุ่มมนุษย์อีกต่อไป

เชษฐาขยับตัว ควักกล้องส่องทางไกลออกมาจากย่ามหลังส่วนตัว แล้วปรับเลนส์ส่องดูมัน อาการเช่นนั้นของท่านหัวหน้าคณะ ทำให้มาเรีย ดาริน และไชยยันต์ หันมาพบกับข้ออันควรสังเกตชนิดนี้ในทันที

“บ่ายหน้าไปทางตะวันออกนะ ผู้กอง”

อดีตท่านทูตทหารบกเอ่ยขึ้นเบาๆ

“ครับ รู้สึกว่าจะเป็นเช่นนั้น”

“มันจะไปไหน เจ้าสหายร่วมทางผู้ซื่อสัตย์ของเราตัวนั้น รู้สึกว่ามันจะเลิกสนใจกับเราเสียแล้วกระมัง”

ไชยยันต์พูดพร้อมกับยักไหล่

“ก็ดีเหมือนกัน ไปๆ เสียที อย่ามามัวตามเราอยู่เลย ให้ความรู้สึกที่ไม่เป็นมงคลอย่างไรชอบกล ถ้าไม่เกรงใจใครต่อใครจะหาว่าฉันบ้าเต็มที ฉันจะเอาไรเฟิลสอยมันลงมานานแล้ว ไม่ปล่อยให้มาบินตามเป็นอัปมงคลอย่างนี้หรอก”

ดารินเอ่ยด้วยหางเสียงกร่อย ขอกล้องส่องทางไกลจากพี่ชายมาส่องดูบ้าง

มาเรียเงยดูที่เงาของแร้งใหญ่ตัวนั้นที่ห่างไกลออกไปทุกทีแล้วเหลียวกลับไปมองหน้าพรานใหญ่

“มันบ่ายหน้าไปทางนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ ไพรวัลย์”

“ผมก็เพิ่งสังเกตเห็นเมื่ออึดใจใหญ่ๆ นี่เอง เชื่อว่าคงจะเปลี่ยนทิศ เปลี่ยนความสนใจจากเราเมื่อไม่นานนี้นัก ไม่งั้นก็ควรหายลับตาไปนานแล้ว”

“คุณคิดเหมือนฉันไหม?”

“อะไร?”

มาเรียไม่ตอบคำย้อนถามของเขา แต่กัดริมฝีปากเบาๆ ตามองจับนิ่งไปยังเป้าหมายนั้นอย่างใช้ความคิด ดารินและไชยยันต์มองหน้าคนทั้งสองอย่างต้องการคำอธิบาย เพราะไหวทันในทันทีว่าระหว่างพรานใหญ่รพินทร์กับนักโบราณชีวศาสตร์สาวน่าจะรู้ความนัยอะไรกันอยู่จากรหัสที่เห็นนั้น

“มีสิ่งที่น่าสนใจสำหรับมัน มากกว่าเราใช่ไหม และมันเพิ่งจะได้กลิ่น หรือมองเห็นเมื่อไม่นานนี่เอง ระหว่างที่ติดตามเราอยู่”

แทรกขึ้นในระหว่างความเงียบของพรานใหญ่และมาเรีย

คือเชษฐาผู้จัดเจนในธรรมชาติของป่าดงพงไพรมากกว่าน้องสาวและเพื่อน

"ซากสัตว์ตายกระมัง?"

ไชยยันต์เพิ่งไหวทัน

"อาจเป็นสัตว์บาดเจ็บก็ได้"

มาเรียหางเสียงไม่เป็นสุขนัก

"รู้สึกว่าจะอยู่ในทิศทางด้านเดียวกันกับที่คะหยิ่นจะบ่ายหน้าไปไม่ใช่หรือ?"

ดารินถามลอย ๆ

"ครับ ใช่! ด้านเดียวกัน"

"แล้วมีสัตว์อะไรจะมาตาย หรือมาบาดเจ็บอยู่ทางด้านนั้นในเมื่อตลอดระยะทางที่ผ่านมา เราไม่เห็นร่องรอยของสัตว์ใด ๆ เลยทั้งสิ้น"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นจับสันจมูก ขณะที่ก้มหน้าลงหลับตาเหมือนจะหลบแสงสว่างจากท้องฟ้าที่ทำให้ตาพร่าอันเกิดจากการเพ่งจ้องอยู่นาน

"ผมก็แปลกใจ ยังเดาอะไรไม่ถูกเหมือนกัน แต่บางทีมันอาจเป็นอย่างที่คุณไชยยันต์บอกครั้งแรกก็ได้ คือมันขี้เกียจจะตามต่อไป ก็เลยเปลี่ยนทิศ บินหาเหยื่อไปตามเรื่องของมัน"

"อย่าลืมนะ ไพรวัลย์ มันติดตามเรามาตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว และในวันนี้อีกกว่าครึ่งวัน ถ้าไม่มีอะไรมาเปลี่ยนความสนใจจากเราอย่างกะทันหัน มันคงไม่ยอมทิ้งพวกเราหรอก ฉันแน่ใจว่ามันพบอะไรเข้าแล้ว แร้งตัวนั้นน่าจะเป็นสัญญาณเตือนให้เรารู้ได้เป็นอย่างดีที่สุด"

“แล้วคุณคิดว่ามันพบอะไร?”

“ใครจะรู้ได้ ในระหว่างซากสัตว์ตาย หรือสัตว์ที่กำลังบาดเจ็บ แต่มันจะต้องเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งในสองอย่างนี้แน่ๆ เท่ากับเป็นการบอกให้เรารู้ว่า ในถิ่นซึ่งเราไม่เชื่อว่าจะมีสัตว์ใดๆ อยู่เลยนี้ ต้องมีสัตว์ซึ่งอยู่ในสองภาวะอย่างที่บอกแล้ว”

“น่าจะเป็นอย่างที่เมย์ว่าเสียแล้วละ ผู้กอง”

เชษฐากล่าวมาต่ำๆ อย่างเห็นด้วย ขณะนั้น เงาของพญาแร้งที่ร่อนลมอยู่ลิบๆ ลับหายไปจากสายตาแล้ว โดยการบังของเหลี่ยมภูเขาหินลูกหนึ่ง ทุกคนคอยเฝ้าจับมองอยู่ว่ามันจะโผล่ให้เห็นอีกทางด้านใด แต่ก็ไม่ปรากฏอีกเลย รพินทร์ยังจมอยู่ในอาการใคร่ครวญเงียบขรึม ที่ไม่มีใครอ่านความรู้สึกออก ดารินผู้จับกล้องอยู่ตลอดเวลาก็พึมพำออกมาว่า

“เอ๊ะ! หายไปแล้ว รู้สึกคล้ายๆ จะลดระดับลงต่ำ และถูกภูเขาหินลูกนั้นบังไว้”

“คะหยิ่นกับพวกนั้นกำลังบ่ายหน้าไปทางนั้นอยู่แล้วครับ ถ้าพวกนั้นกลับมา บางทีเราจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร หรืออาจเป็นแหล่งน้ำที่คะหยิ่นกำลังจะไปค้นหาอยู่ก็ได้ พวกเรายังต้องการน้ำ แร้งมันก็เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่งที่จะต้องกินน้ำเหมือนกัน และก็อยู่สามนัยนี่แหละ แอ่งน้ำ สัตว์ตาย หรือสัตว์บาดเจ็บ”

“แต่สัตว์บาดเจ็บ ก็จะต้องมุ่งเข้าหาน้ำตามธรรมชาติของมันเหมือนกัน”

มาเรียพูดแผ่วเบาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แววตาบอกถึงความกังวลกระสับกระส่าย ซึ่งพยายามซ่อนไว้ ลุกขึ้น

จากที่นั่งพักรวมกลุ่มกันอยู่ เดินเกร่อ้อมก้อนหินออกมาดูรอยเท้าของคนทั้งสี่ที่ย่ำปรากฏไว้กับพื้นทรายเป็นทางไป แล้วยืนนิ่งตรึกตรองอยู่ รพินทร์ยังนั่งสงบเฉย แล้วสามคนเริ่มแปลกใจในอาการของแหม่มสาว

“นั่นเขาไปยืนเข้าฌานอ่านรอยอะไรอยู่น่ะ”

ดารินพลอยเป็นห่วงไปด้วย แต่เอ่ยออกมาอย่างไม่เดียงสา

“รู้สึกว่าเมย์จะมีอะไรข้องใจ กังวลอยู่มากทีเดียว”

พี่ชายกระซิบบอก

ราชสกุลสาว มองหน้าทุกคนที่นั่งรวมกันอยู่เหมือนถามเห็นพรานใหญ่บัดนี้เอาหมวกปิดหน้าทำท่าเหมือนจะงีบพักเอาแรงไปเสียแล้วเช่นนั้น จึงลุกขึ้นเดินตรงเข้ามาที่เพื่อนสาวต่างผิว ยกมือขึ้นวางบนไหล่อย่างรักสนิท

“มีอะไรหรือ?”

ตาสีเขียวงามคู่นั้นหันมาพบ พร้อมกับฝืนยิ้มให้นิดหนึ่งพลางเหลียวกลับไปมองดูทิศทางตามรอยเท้าที่พวกนั้นเดินหายไปในหมู่หินอีกครั้ง

“น้อย...”

“หือม์?”

“สี่คนที่ไปด้วยกันนั่น...”

มาเรียกล่าวแผ่วเบาแช่มช้า และมีอาการอึกอักในลำคอคล้ายจะไม่เต็มใจพูดนัก

“เธอคิดบ้างไหมว่า เจ้าส่างปาของฉัน โง่ เชื่องช้า น่าเป็นห่วงกว่าทุกคน”

ดารินตาลุกในทันที

“เมย์! ฉันไม่เข้าใจที่เธอพูด หมายความว่ายังไง?”

“ฉันสงสัย น้อย...เพียงแต่สงสัยเท่านั้น จะมีสัตว์อะไรอยู่ในละแวกนี้นอกจาก...”

“เธอหมายความว่า...”

“ใช่! ภายหลังจากถูกเธอยิงตาแตกเปิดโปงไปแล้ว มันก็บ่ายหน้าเข้าหาแหล่งน้ำ พวกเราสี่คนนั่นก็กำลังจะไปหาน้ำเหมือนกัน แร้งตัวนั้นบินอยู่เบื้องสูงมันเห็นก่อนเรา”

ดารินตกตะลึงไปครู่ ใจเต้นแรง

“คุณพระช่วย ทำไมเธอไม่บอกพรานใหญ่ ในความรู้สึกสังหรณ์แบบนี้”

แล้วหล่อนก็พูดออกมาเร็วปรื๋อ

“ไม่มีประโยชน์หรอก น้อย เขารู้ดีอยู่แล้วว่าฉันสงสัยเช่นไร แต่ก็ยังทำเป็นแกล้งนิ่งเฉยอยู่ เขาอาจไม่เชื่ออย่างที่ฉันเชื่อก็ได้ หรือมิฉะนั้นก็ใจเย็นเกินไป คิดว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้น เจ้าสี่คนนั่นคงจะเอาชีวิตรอดได้ ฉันอยากจะตามพวกนั้นไปเหลือเกินแต่ก็ไม่กล้าแสดงความเห็นในข้อนี้ ถึงอย่างไร เขาก็คงจะสกัดกั้นฉันไว้แน่ ฉันเป็นห่วงส่างปา บอกแล้วว่ามันโง่และช้ากว่าคนอื่น”

ราชสกุลสาวคว้าแขนมาเรีย พาเดินกลับมายังกลุ่ม ทันที สีหน้าตื่นตระหนกของหล่อน ทำให้เชษฐากับไชยยันต์ผงกกายชันขึ้นจากท่าที่นั่งพิงตามสบาย เพราะก็จับมองอาการของทั้งสองหญิงอยู่ก่อนแล้วในระหว่างที่ทั้งคู่ไปยืนพูดกันอยู่

“อะไรกันน้อย มีอะไรหรือ?

“พี่ใหญ่คะ เมย์สงสัยว่าแร้งตัวนั้นจะเห็นไอ้ยักษ์ไทรัน และมันอยู่ในทิศทางเดียวกับที่พวกนั้นมุ่งไปหาแหล่งน้ำ กลัวว่าจะเผชิญหน้ากันแน่”

น้องสาวบอกโดยเร็ว

ประโยคสั้น แม้จะฟังดูไม่มีเหตุผลควรแก่การเชื่อถือใดๆ นักนอกจากสังหรณ์หวาดไปเองของทั้งสองสาว แต่กระนั้น ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ก็เกือบสะดุ้งอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

เมื่อนั้นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งมีอาการเหมือนเคลิ้มงีบไปก็ค่อยๆ ใช้นิ้วดันเสยปีกหมวกที่หลุบลงมาปิดหน้าขึ้น

“ไม่ใช่ว่าผมจะใจเย็น หรือมองข้ามสิ่งที่อาจเป็นไปได้นี้เสียหรอกครับ”

เขาเอ่ยขึ้นขรึมๆ เหมือนจะรู้ใจอยู่แล้ว

“เราอยู่ไกลถึงนี่ ยังสังเกตจากแร้งตัวนั้นได้ และทำให้ระแวงไปเช่นนั้น แต่พวกนั้นมุ่งไปยังด้านนั้นโดยตรง จะต้องสังเกตเห็นอะไรชัดเจนดีกว่าเรามาก ถ้าไอ้ยักษ์อยู่ที่นั่นจริง เจ้าสี่คนนั่นหรือจะเซ่อซ่าเดินไปเข้าปาก คนหนึ่งอาจเผอเรอได้ แต่อีกสามคนก็ต้องฉลาดและไหวทัน อย่าลืมว่า มีแงซายกับบณคำไปด้วย ถ้ายังไม่ไว้ใจคะหยิ่นกับส่างปา”

“แปลว่าคุณรู้อยู่เหมือนกันแล้วไม่ใช่หรือว่า ไอ้ยักษ์ไทรันอยู่ทางด้านนั้น”

ดารินถาม จ้องหน้าเขาเขม็ง

“‘อาจจะ’ เท่านั้น จะเป็นมัน หรืออะไร ผมก็บอกแล้วว่ารออยู่ที่นี่แหละ ประเดี๋ยวพวกนั้นกลับมาก็จะรู้เอง”

“ถ้าเป็นมันจริง ทั้งสี่คนนั่นอาจไม่มีโอกาสได้กลับมาพบเราอีกแล้ว! ไปกันเพียงแค่สี่คน ปืนสามกระบอก มิหนำซ้ำธนูแงซายก็ยังทิ้งไว้กับคุณ ไม่มีทางที่จะหยุดมันได้เลย นอกจากกลายเป็นเหยื่อหมด”

น้องสาวของนายจ้างร้องออกมาอย่างขวัญไม่ดี

“โปรดอย่าวิตกไปเลยครับ ในข้อนั้น...”

พรานใหญ่บอกรวมๆ ไปยังคณะนายจ้างของเขาทุกคน ซึ่งบัดนี้ตกอยู่ในอาการตื่นเต้น

“นี่มันเป็นเวลากลางวันแสกๆ มองเห็นอะไรรอบด้านชัดเจนที่สุด มิหนำซ้ำ ยังมีแร้งตัวนั้นเป็นที่สังเกตเตือนให้ทราบอยู่แล้ว ถ้าแงซาย บุญคำ คะหยิ่น หรือส่างปา คนใดคนหนึ่งยังเซ่อซ่าไม่อาจเอาตัวรอดได้ ก็สมควรปล่อยให้ตายได้แล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะต้องติดตามไป เพื่อเตือนให้พวกนั้นรู้ตัวเลย พวกเขาจะต้องสัมผัสกับสิ่งผิดปกตินี้ได้และรู้ดีก่อนเราเสียอีก เชื่อผมเถอะ เตรียมพร้อม รอฟังข่าวที่นี่ดีกว่า ถ้าเป็นเจ้ามหากาฬนั่นจริงๆ อย่างที่เราสงสัย ประเดี๋ยวพวกนั้นก็วิ่งตาแหกมารายงานเราเอง ผมเชื่อว่าทั้งสี่คนนั่น คงไม่มีใครอุตริไปยิง หรือคิดที่จะปะทะมัน นอกจากย่องหนีกลับมาที่เรา พวกนั้นจะต้องเป็นฝ่ายรู้ตัวและเห็นมันก่อนแน่นอน”

“ไพรวัลย์ คุณไม่คิดบ้างหรือว่า ธนูที่จะฆ่ามันได้ขณะนี้อยู่ที่คุณ ถ้าแงซายเอามันติดตัวไปด้วย ฉันจะไม่ห่วงอะไรเลย และทำไมคุณไม่คิดบ้างว่า สมมติเป็นมันจริง นี่ก็เป็นโอกาสดีที่สุดแล้ว ที่เราจะทำลายมันเสีย ถ้าเพียงแต่คุณจะตามแงซายไปพร้อมกับธนูอันนั้น”

มาเรียพูดอย่างร้อนรน

จอมพรานลุกขึ้นอย่างแช่มช้า เหมือนกับว่าความร้อนใจของทุกคนยามนี้ไม่สามารถจะกระตุ้นเขาให้ตื่นโลดขึ้นมาได้นอกจากความเย็นขรึมดุจเดิม

“ผมเห็นว่ายังไม่จำเป็น และยังไม่ถึงเวลา เราเพียงแต่คาดการณ์กันไว้ว่าอาจเป็นมันเท่านั้น อาจไม่ใช่ก็ได้ แล้วอีกอย่างหนึ่งนโยบายของเราก็คือการหลีกหลบตามคำสั่งของคุณชาย ไม่ใช่หมายตามล่า เราจะฆ่ามันก็ต่อเมื่อความจำเป็นขีดสุดมาถึงและเลี่ยงไม่ได้เท่านั้น สี่คนที่ไปเมื่อตะกี้นี้จะมีหน้าที่เหมือนหน่วยลาดตระเวนเพื่อดูลาดเลาให้รู้แน่ แล้วเราก็จะหารือกันอีกทีว่าจะเอาอย่างไรดี อย่างไรก็ตาม ถ้าหากว่าเป็นมติเห็นพ้องของทุกคน สั่งให้ผมติดตามพวกนั้นไป ผมก็จะไปเดี๋ยวนี้”

ประโยคหลังเขาพูด พร้อมกับหันมองไปทางท่านหัวหน้าคณะ

ภายหลังจากชั่งใจอยู่ครู่เดียว เชษฐาก็บอกว่า

“ทั้งเมย์ และน้อย อย่าเพิ่งทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูมไปก่อนดีกว่า ทำตามที่รพินทร์ว่าเป็นเหมาะที่สุดแล้ว เราจะรอฟังข่าวจากพวกนั้นก่อน พี่ก็เชื่อเหมือนกันว่าพวกนั้นคงไม่เซ่อซ่าทำให้เสียการหรือเอาตัวไม่รอดถ้าเกิดฉุกเฉินขึ้น”

เมื่อบุคคลผู้อาวุโสสุดของคณะ ตัดสินใจสั่งการเช่นนั้น ทุกคนก็จำต้องอยู่ในอาการสงบนิ่ง และรอฟังข่าวอยู่ด้วยความกระวนกระวายใจ

ประมาณไม่เกินครึ่งชั่วโมง ตามที่เชษฐากำหนดเวลาไว้ให้ ก็ปรากฏเสียงฝีเท้าเดินอย่างเร่งรีบมาตามป่าหินอันสลับซับซ้อน อึดใจต่อมา อันเป็นเวลาเดียวกับที่ฝ่ายรอคอยอยู่ไหวตัวชะเง้อมอง เงาของบุคคลทั้งสี่ก็ครึ่งเดินครึ่งวิ่งกันออกมาจากท่างด่าน ตรงเข้ามาด้วยอาการรีบร้อนตื่นตระหนกเห็นชัดฝ่ายที่รออยู่ก่อนแล้วด้วยความสังหรณ์ร้ายก็ถลันปราดออกไปรับ

“นาย...”

บุญคำร้องกระหืดกระหอบเข้ามาก่อนที่ตัวจะมาถึง หน้าซีดจนเขียว ส่างปากับคะหยิ่นก็แลดูหน้าตาแทบจะไม่เป็นคนเหลืออยู่ ส่งเสียงหนักๆ ร้องบอกพวกพ้องพรานพื้นเมืองเร็วปรื๋อฟังไม่ได้ศัพท์ แงซายเป็นคนสุดท้ายที่โผล่ออกมาจากโค้งก้อนหินบังด้วยความปกติของเค้าหน้าซึ่งอ่านความรู้สึกไม่ออกแต่ถึงเช่นนั้นก็พอมองเห็นได้จากอาการเร่งร้อนแข่งเวลา

รพินทร์ปราดเข้าถึงตัวคนของเขา จับแขนตาพรานเฒ่าซึ่งมีท่าเหมือนจะเป็นลมหมดแรงล้มลง พยุงไว้

“ฉันรู้แล้วบุญคำ ว่าแต่ ‘มัน’ อยู่ที่ไหน?”

พรานเฒ่าสมุนขวาของเขา ทรุดตัวลงนั่งแผละอย่างหมดเรี่ยวแรง หายใจทางปาก พร้อมกับรายงานเสียงขาดห้วงด้วยความเหน็ดเหนื่อยตกใจจนฟังแทบไม่ร้เรื่อง

“นอนขวาง เอาหัวซุกแอ่งน้ำเล็กๆ อยู่ในหุบหิน ไม่ไกลนี่เองนาย...”

“ไอ้ยักษ์ตัวนั้นนะหรือ?”

เสียงไชยยันต์เกือบจะเป็นตะโกน โจนพรวดเข้ามาเขย่าตัวบุญคำ เชษฐาก็ลืมเรื่องขาพิการลงในบัดนั้น วิ่งเขยกเข้ามามุง

ดารินใจหล่นลงไปที่เท้า ส่วนมาเรียกำลังซักถามละล่ำละลักอยู่ที่ส่างปาและคะหยิ่น ผู้โวยวายลิ้นรัวเป็นข้าวตอกแตก

"ใช่ นายทหาร ไอ้ยักษ์ตัวนั้นแหละ..."

บุญคำพูดอย่างยากเย็น ยกมือขึ้นกุมอก

"คะหยิ่นมันหาแหล่งน้ำจนพบ แต่เราเข้าไปเอาไม่ได้แม้แต่หยดเดียว โผล่ออกไป ก็เห็นมันนอนเอาหัวแช่น้ำอยู่แล้วเหมือนภูเขา ทีแรกนึกว่ามันตาย แอบดูมันอยู่ประเดี๋ยวเดียว มันหายใจพรวดน้ำกระจายเลยห้อแน่บกลับมานี่ เห็นกันห่างไม่กี่วาเท่านั้น ก้อนหินมันบังอยู่ พวกผมโผล่ออกไปทางด้านบั้นท้ายมัน"

"มันเห็นพวกบุญคำหรือเปล่า?"

ดารินถามเสียงสันพร่า ตาเฒ่าสันหัวอยู่ไปมา

"บุญคำไม่ทราบ คงไม่เห็นกระมัง เพราะถ้าเห็นมันก็คงไล่ขย้ำเอาแล้ว พอรู้แน่ว่าเป็นมัน บุญคำก็ชวนไอ้พวกนี้ค่อยๆ ย่องถอยออกมา ใจไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว"

ทุกคนในขณะนี้ดูเหมือนจะลืมปัญหาเรื่องน้ำเสียหมดสิ้น จากการสอบถามไล่เลียงส่างปาและคะหยิ่น ก็ได้ความตรงกับรายงานของบุญคำทุกอย่าง คะหยิ่นสูดกลิ่น นำพรรคพวกเข้าไปจนถึงแหล่งน้ำ แต่แล้ว...แทนที่จะได้น้ำมาอย่างปรารถนาไว้กลับปรากฏว่าต้องวิ่งกันหน้าตั้งกลับมา เพราะไอ้ยักษ์ใหญ่เจ้ากรรมผ่าไปนอนเอาหัวแช่น้ำอยู่ในแอ่งนั้นเสีย ครั้งแรกทั้งสี่เข้าใจว่าจะมีซากสัตว์ตายอยู่ในละแวกใกล้เคียง เพราะเห็นแร้งตัวนั้นนำหน้าไป แล้วร่อนลงไประหว่างหุบหิน แต่แล้วก็กลายเป็นว่ามันร่อนบ่ายหน้ามายังไทรันโนซอรัสลำบากตัวนั้น

ระหว่างที่ทั้งหมดกำลังรุมถามบุญคำ ส่างปาและคะหยิ่นอยู่นั้น แงซายผู้ยังไม่ได้บอกเล่าความใดๆ ทั้งสิ้น เดินตรงไปที่ธนูและกระบอกศรซึ่งรพินทร์ตั้งอยู่กับพื้น หยิบขึ้นมาถือในมือ ส่วนกระบอกศรสะพายคล้องไหล่อย่างรวดเร็ว

พรานใหญ่ก็ปราดเข้าไปทันทีนั้น

“ลักษณะของมันเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ผมไม่คิดว่ามันจะเป็นอะไรเลย นอกจากตาข้างซ้ายบอดเท่านั้น และถ้าบังเอิญตาด้านนั้นมันไม่พิการ พวกผมสี่คนคงไม่ได้กลับมาแล้ว พวกเราเข้าไปเอาน้ำไม่ได้เพราะตัวมันขวางอยู่อย่างที่พวกนั้นรายงานผู้กองแล้ว ผมพยายามจะหาโอกาสเข้าไปยิงลูกตามันอีกข้างหนึ่ง แต่ลุงคำสั่งให้รีบถอย อีกอย่างหนึ่งก็ต้องรอหารือกับผู้กองก่อน ผมไม่กล้าทำอะไรลงไปโดยพลการ ตัดสินใจเร็วเถิดครับผู้กอง มันอยู่ใกล้แค่นี้เอง ถ้ามันได้กลิ่นรู้ว่าพวกเราอยู่ที่นี่ ไม่กี่อึดใจเท่านั้นมันจะถึงตัว ผมเดาไม่ถูกว่ามันจะเคลื่อนไหวเมื่อไหร่ ตอนที่พบกำลังแช่น้ำเพลินอยู่ ขณะนี้ เราอยู่เหนือทางลมของมันด้วย”

ไม่ทันจะสิ้นประโยคอันพูดรัวเร็วของแงซาย ทุกคนก็สะดุ้งเฮือกขึ้นพร้อมกัน

มีเสียงคำรามฮื่อเบาๆ ในลำคอ ดังแว่วมาเหมือนฟ้าร้องแต่ไกล พร้อมกับแผ่นดินที่ยืนอยู่ก็สะเทือนเฮือกอันเกิดจากการเคลื่อนไหวตัว เสียงหินหักถล่มซึ่งทุกคนคุ้นหูที่สุด แล้วกัมปนาทคำรนอย่างเกรียวกราวดุร้ายก็แผดว้ากกึกก้องขึ้น เมื่อกระแสลมกลุ่มหนึ่งกรรโชกมาโดยแรงพัดจากฝ่ายของกลุ่มมนุษย์ไปทางด้านที่มันนอนแช่น้ำอยู่

มฤตยูมหายักษ์รู้ตำแหน่งศัตรูคู่แค้นอันเป็นมนุษย์กลุ่มกระจ้อยร่อยทั้งสิบสองชีวิตนี่แล้วอย่างน้อยที่สุดมันก็รู้ว่ากลิ่นไอนั้น โชยมาจากด้านใด...

119

ก่อนการระส่ำระสาย หรือควบคุมกันไม่ติด อย่างไรในกาวการณ์เช่นนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ตะโกนบอกทุกคนให้อยู่ในความสงบและเตรียมพร้อม ตนเองกระโจนขึ้นไปบนยอดหินลูกที่ใกล้ตัวที่สุด เพื่ออาศัยความสูงสังเกตจากที่นาของเสียงโดยนีใชยยันต์ตามติดขึ้นไปด้วยอย่างรวดเร็ว

ดารินพะว้าพะวังหมุนคว้างอย่างหมดสติทำอะไรไม่ถูกไปชั่วอึดใจ แต่มาเรียสติดีกว่า คว้าแขนเพื่อนสาวไว้ ยึดให้ยืนนิ่งอยู่กับที่โดยปักหลักคุมเชิงอยู่ใกล้ๆ เชษฐา ผู้บัดนี้ ยืนทรงตัวตรง เอื้อมมือไปฉวยไรเฟิลของเขาขึ้นมาขึ้นลำ ลืมเรื่องขาเจ็บลงชั่วขณะ แงซาย คะหยิ่น บุญคำ และเหล่าพรานหัวเห็ดทั้งนั้นก็พุ่งปราดเข้าหาที่กำบังตามซอกหิน และอยู่ในทิศทางที่จะเฝ้าจับสังเกตดูไปยังต้นเสียงการเคลื่อนไหวนั้นได้ เชษฐานั้น อยาก

จะปีนขึ้นไปบนก้อนหินที่เห็นรพินทร์กับสหายของเขาไต่ขึ้นไปหมอบดูอยู่ แต่ติดขัดที่สังขารของตนไม่อำนวย และสองสาวซึ่งทำหน้าที่เสมือนพี่เลี้ยงในยามนี้ ช่วยกันจับยึดตัวไว้เสียก่อน จึงได้แต่ยืนเงี่ยหูคอยสดับฟังเสียง และสังเกตอาการของพรานใหญ่กับไชยยันต์ที่กำลังตรวจตราสำรวจอยู่

แล้วไชยยันต์ อนันตรัย ก็อุทานออกมาคำหนึ่งในลำคออย่างลืมตัว เมื่อเลนส์กล้องส่องทางไกลขนาด 12x50 ของเขากราดไปพบอะไรชนิดหนึ่งซึ่งปรากฏโผล่สูงขึ้นมาเหนือหมู่หินอันเรียงรายสลับซับซ้อนทางด้านตะวันออก สำหรับรพินทร์นั้นเขามองเห็นก่อนแล้วด้วยตาเปล่า

ท่ามกลางแสงอันสว่างไสวของทิวากาล ภาพนั้น ปรากฏอย่างแจ่มใสเด่นชัดที่สุด ผิดไปจากภาพอันเคยเห็นอย่างคลุม-เครือลึกลับเหมือนเงาปิศาจ เช่นเมื่อใกล้ค่ำวันวานเพราะความขมุกขมัว

ศีรษะ อันมีลักษณะผสมกันระหว่างเหี้ยกับตะกวด แต่ขยายส่วนใหญ่ขึ้นไปกว่าขนาดของสัตว์เลื้อยคลานที่เคยเห็นกันอยู่ตามปกติไม่ทราบว่ากี่หมื่นกี่แสนเท่า บัดนี้ โผล่ทะมึนยื่นสูงขึ้นมาลอยเด่นอยู่เหนือยอดหินที่บดบังอยู่ พร้อมกับส่ายไปมาอย่างแช่มช้า ถ้าปราศจากการเคลื่อนไหวขยับเขยื้อนชนิดนั้น ระยะไกลถึงปานนั้นย่อมจะแลผาดๆ ว่าเป็นก้อนหินนั่นเอง แต่กล้องกำลังขยาย 12 เท่าของไชยยันต์ช่วยย่นระยะเข้ามา ดูราวกับว่าหัวสัตว์ยักษ์นั้น โผล่ห่างออกไปจากเบื้องหน้าของเขาแค่วาเดียว ทำเอานายทหารปืนใหญ่ผงะหลังแทบพลัดตกจากยอดหินด้วยความตกใจ

“อรหันต์ หวังว่ามันคงไม่พ่นไฟออกมาจากปากได้ด้วยนะ...”

ไชยยันต์กระซิบแทบไม่มีเสียงผ่านลำคอ ระหว่างจ้องตะลึงแล้วสะกิดจอมพราน ค่อยๆ ส่งกล้องไปให้ พรานใหญ่รับมาส่องดูอย่างใจเย็น เสียงแผดร้องกึกก้องและเคลื่อนไหวตัวอย่างรุนแรงนั้น บัดนี้สงบลงชั่วขณะ คงมีแต่เสียงคราง่ำๆ อยู่ในลำคอเป็นระยะ มันคงกำลังกวาดมองหาศัตรูและพยายามใช้จมูกที่เชื่องช้าต่อการสัมผัสกลิ่นของมันดมหา ขณะเดียวกันก็เริ่มเคลื่อนตัวออกเดินเลาะลัดเกาะตะกายมาตามก้อนหินสูงๆ ต่ำๆ ร่างกายใหญ่ยักษ์โผล่ๆ หายๆ อยู่ในระหว่างดงหินเหล่านั้น แร้งตัวนั้นบินร่อนอยู่เบื้องสูงบนท้องฟ้าเหนือศีรษะขึ้นไปเป็นเงาตามตัวอย่ทกขณะ เห็นกันอย่างถนัดชัดตาในตอนกลางวันท่ามกลางแสงแดดแผดเปรี้ยงเช่นขณะนี้ ดูมันใหญ่โตน่าสะพรึง-กลัวยิ่งกว่าตอนกลางคืนถึงเท่าตัว

“ตัวเดียวกันแน่ครับ ตาซ้ายบอดไปข้างหนึ่งเห็นชัดทีเดียว รู้สึกว่ามันกำลังจะจับกลิ่น หาทิศทางของเราอยู่...”

พร้อมกับพูดเร็วปรื๋อ จอมพรานสังเกตดูทิศทางลม ซึ่งพัดๆ หยุดๆ อยู่เป็นระยะ เอาแน่นอนไม่ได้ แต่ถึงอย่างไรก็พัดจากด้านกลุ่มมนุษย์ไปทางมันอยู่นั่นเอง

“เอายังไงดี ผู้กอง ผมว่ามันพยายามที่จะค้นเราให้ได้ถ้ารู้แน่นอนว่าเราอยู่ตรงไหน มันบุกเข้ามาแน่”

ขณะนั้น เชษฐาผู้ยืนแหงนกระสับกระส่ายคอยฟังข่าวอยู่กับน้องสาวและมาเรีย ร้องถามขึ้นมาอย่างร้อนใจ ไชยยันต์ก็ตะโกนบอกลงมาว่า

“ชัดเลย เชษฐา! ไอ้ไดโนเสาร์มหายักษ์นั่น กำลังงุ่มง่ามเข้ามาหาเรา ตัวเดียวกันกับเมื่อคืนนั่นแหละ มันเอาเราแน่!”

มาเรีย ฮอฟมัน บีบข้อมือดารินแน่น

“ฉันว่าแล้ว บอกเขาแต่แรกเขาไม่เชื่อ!”

หล่อนร้อง แล้วปล่อยเชษฐาไว้ให้อยู่ในความระวังดูแลของน้องสาวตามลำพัง ตนเองกระโจนไต่ขึ้นไปบนยอดหินซึ่งไชยยันต์หมอบดูอยู่ก่อนแล้ว เพื่อจะเห็นให้ถนัดด้วยตาเอง ตรงข้ามกับจอมพราน ซึ่งโดดกลับมา

“ขอคำสั่งด้วยครับ จะให้ผมกับแงซาย สวนเข้าสกัดมันหรือว่าพวกเราทั้งหมดจะหนีเข้าไปในดงหินทึบข้างหน้าเพื่อดูท่าทีมันก่อน สำหรับตรงนี้อย่ไม่ได้แน่ เพราะระดับหินโปร่งและเตี้ย หลบมันไม่พ้น”

“ถ้ายังมีโอกาสพอที่จะหนีได้ ก็หนี ถ้าคิดว่าไม่ทันก็สุดแล้วแต่คุณจะตัดสินใจ”

ทั้งสองพูดกันอย่างรีบด่วน

“คุณชายพอไปไหวไหมครับ?”

“ไหวแน่นอน”

“ถ้างั้นถอยก่อน ชัยภมิของเราตรงนี้ตั้งรับไม่ได้ ถึงอย่างไรมันก็ยังจับกลิ่นพวกเราไม่ถนัด คงตามมาไม่ได้เร็วนัก”

ขาดคำ รพินทร์ก็หันไปตะโกนร้องสั่งพรานพื้นเมืองทุกคน ให้กลับเข้ามาประจำหาบหามโดยเร็ว แล้วให้แงซายออกนำลิ่วไปก่อน เป็นการเคลื่อนย้ายขบวนกันอย่างฉุกเฉินกะทันหันที่สุด

ทั้งหมดครึ่งวิ่งครึ่งเดิน บ่ายหน้าเลาะลัดไปตามโขด-หินอันลักษณะโล่งโปร่งตานั้นมุ่งเข้าหาป่าหินอันหนาทึบที่แลเห็นอยู่เบื้องหน้า ตัวเขาเองคอยคุมอยู่ท้ายขบวน ต้อนพรรคพวกทั้งหมดให้ล่วงหน้าไปก่อน

เชษฐานั้น บัดนี้เดินตัวปลิว เพราะวิกฤตการณ์ฉุกเฉินเข้ามาทำให้ลืมเรื่องอ่อนเพลียและปวดขาเสียหมดสิ้น มีไชยยันต์กับดาริ่นคอยฉุดแขนขนาบ พากันตะเกียกตะกายไป มาเรียเท่านั้นที่รั้งท้ายพะว้าพะวังอยู่เคียงข้างเขา เสียงของไอ้มหายักษ์เดินลุยใกล้เข้ามาเป็นลำดับ

“ไพรวัลย์ วิธีหนีไม่ช่วยอะไรเราได้เลย ประเดี๋ยวมันก็ตามทันเท่านั้น ทำไมคุณกับแงซายไม่บุกสวนเข้าไปให้ถึงตัวแล้วหาโอกาสทำลายมันเสียด้วยธนูระเบิด”

แหม่มสาวกระหืดกระหอบพูดกับเขา โดยไม่ยอมผละออกวิ่งตามพรรคพวกไป แม้รพินทร์จะโบกมือไล่ให้ล่วงหน้าไปก่อนเช่นไรก็ตาม

“ไปให้ถึงป่าหินทึบข้างหน้าโน่นก่อนแล้วค่อยวางแผนอีกที อยู่กลางที่โล่งแบบนี้ เราเสียเปรียบมันทุกประตู จะยิงมันด้วยธนูได้ ก็ต่อเมื่อหาทางหลบลงใต้ลมเสียก่อน ตอนนี้เราอยู่เหนือลมมัน”

พร้อมกับบอก จอมพรานผลักหลังหล่อน ให้วิ่งหัวซุนไป ตนเองวิ่งเหลียวหน้าเหลียวหลังสังเกตดูอยู่ตลอดเวลา ทิ้งระยะจากท้ายขบวนของพรรคพวกประมาณ 30 เมตร อย่างน้อยที่สุดก่อนที่มันจะถึงขบวนทั้งหมด หากว่าถ้ามันไล่กวดมาจริงอย่างคิดไว้ ก็จะต้องปะทะกับเขา ซึ่งเป็นกองระวังหลังก่อนแน่นอน

นักโบราณชีวศาสตร์สาวเลือดผสม ยังไม่ยอมทิ้งห่างเขาออกไป หล่อนชะลอฝีเท้าวิ่งเหลียวหน้าเหลียวหลังรออยู่เช่นกัน ไรเฟิลในมือถือชูขึ้นสูง พร้อมที่จะระเบิดกระสุนออกไปได้ทุกขณะ ส่วนแถบขบวนเบื้องหน้า ก็รุดรีบกันไปอย่างไม่คิดชีวิต

ทุกคนย่อมตระหนักดีว่า ความรวดเร็วของการเคลื่อนที่เท่านั้นที่จะช่วยให้พ้นภัยได้ เชษฐาเสียหลัก คะมำหน้าจะล้มอยู่หลายครั้ง เคราะห์ดีที่มีไชยยันต์กับน้องสาวเป็นพี่เลี้ยงขนาบข้างอยู่ไม่ห่าง จึงช่วยกันหิ้วปีกลากจูงกันไป

สภาพของทั้งขบวนยามนี้ เต็มไปด้วยความทุลักทุเลยิ่ง ปัญหาอื่นใดทั้งมวล บัดนี้ทุกคนดูเหมือนจะลืมเสียหมดสิ้น คำนึงแต่อย่างเดียวเท่านั้นคือมหันตภัยที่คุกคามไล่หลังมา ทั้ง 12 ชีวิตกำลังแขวนอยู่บนปลายจมูกมัจจุราชอีกครั้ง

แร้งไก่งวงตัวนั้น กลายเป็นเครื่องสังเกตของฝ่ายมนุษย์อย่างดีที่สุด ในกรณีที่มันคอยบินร่อนตามการเคลื่อนไหวของไทรันโนซอรัสลำบากอยู่ทุกระยะ บางขณะที่มันลับร่าง เพราะถูกก้อนหินบดบัง ก็ยังสังเกตได้จากพญาแร้งที่ร่อนตามอยู่เบื้องสูง เพื่อบอกให้ทราบถึงทิศทางการบ่ายหน้ามาของมัน ทำให้คะเนได้ถูกต้องว่ามันเลาะลัดไล่ตามกลิ่นมนุษย์มาทางใดแน่ ไอ้ยักษ์ใหญ่ส่งเสียงคำรนอย่างดุร้ายเป็นระยะ เสียงมันเดินชนหินก้อนเล็กๆ ถล่มหักพังราวกับพายุ

ไม่มีปัญหาอื่นใดให้ต้องคิดอีกเลย ต้นตระกูลเหี้ยโบราณตัวนั้นมุ่งหน้าตามกลิ่นมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตไล่หลังมาอย่างแน่นอน เพียงแต่ว่าระบบฆานประสาทของมันเลวเต็มทน จึงทำให้ไม่

WBSWS:OIJ
อาธรรมนิทรรศการ

สามารถจับกลิ่นได้ชัดเจนนัก พลอยทำให้มันเกิดความไม่แน่ใจและเชื่องช้าขึ้นด้วยเพราะมัวแต่ดมค้นหาอยู่

และยามที่ทั้งขบวนรุดหน้าหนีอยู่ในขณะนี้ เหลียวมาครั้งใดก็แลเห็นเงาศีรษะอันใหญ่โตผลุบโผล่อยู่ตามแนวป่าหินเบื้องหลังตลอดเวลา...ศีรษะซึ่งมีดวงตาข้างซ้ายขุ่นมัวแดงช้ำไปด้วยเลือดอันแห้งกรังซึ่งเกิดขึ้นด้วยอำนาจ .300 เวเธอร์บี-แม็กนั่มของดาริน การสูญเสียดวงตาไปข้างหนึ่ง ถ่วงเวลาให้มันเชื่องช้าลงไปอีก แต่กลับทวีขึ้นในด้านความงุ่นง่านหงุดหงิด

หลายต่อหลายครั้งที่มันแผดเสียงคำรามก็กก้อง แล้วตบกระชากหินที่ขวางอยู่เบื้องหน้าหักกระจุยกระจายไปด้วยพลังมหาศาล เป็นที่น่าพรั่นพรึงสยดสยองยิ่งนัก

ครั้นแล้วขณะที่วิ่งตามหลังขบวนไปในระหว่างทางเดินช่องหินแคบๆ พรานใหญ่เหลือบเห็นมาเรีย ซึ่งเป็นบุคคลรั้งท้ายวิ่งคู่มากับเขาปราดเข้าไปยึดก้อนหินริมทางก้อนหนึ่ง แล้วหลบนิ่งอยู่

“เมย์! ถอยออกมา!!”

เขาตะโกนลั่น โบกมือเร่งให้ผละหนี แต่แหม่มสาวไม่ฟังเสียงกลับเอามือปัดลงเป็นสัญญาณให้เขาล่วงหน้าไปก่อน รพินทร์จึงวิ่งย้อนกลับมา กระชากไหล่

“จะบ้าแล้วเรอะ อยากฆ่าตัวตายหรือยังไง?”

มาเรียสะบัดมือเขาออกโดยแรง แล้วผลักอกเซผงะออกไป รอยยิ้มแค่นๆ ปรากฏขึ้นบนริมฝีปาก ลักษณะของหล่อน

ยามนี้เป็นความเยือกเย็นอันน่าสะพรึงกลัวยิ่ง ปราศจากร่อง-รอยของความหวั่นเกรงในภัยใดๆ ที่จะเกิดขึ้นกับตนเองทั้งสิ้น เยี่ยงคนที่หมดอาลัยตายอยากต่อชีวิต

“การฆ่าตัวตาย เพื่อให้คนอื่นๆ มีโอกาสได้รอดชีวิตอยู่ต่อไปได้มันก็เป็นการสมควรไม่ใช่หรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่ไม่มีอะไรเหลืออยู่สักอย่างเดียวเช่นฉัน”

หล่อนพูดเนิบๆ โดยไม่สะดุ้งสะเทือนต่อเสียงคำรามและเสียงเดินชนปะทะก้อนหินครืนโครมซึ่งใกล้เข้ามาทุกขณะ

“เมย์”

เขาแผดตะโกนสุดเสียงขึ้นอีกครั้ง เมื่อความรู้สึกบอกกับตนเองว่า แม่ผมทองตาสีผักตบน่าจะก่อเรื่องยุ่งยากขึ้นเสียแล้วในภาวะอันฉุกเฉินขีดสุดเช่นนี้ **นี่หล่อนบ้าหรือวิปริตอะไรไปเสียแล้วกระมัง ด้วยอำนาจกดดันทางจิตประสาทบางอย่างคิดแวบขึ้นมาให้ทำได้เช่นนั้น**

รพินทร์ก็ปราดเข้ามาอีกครั้ง เขาไม่มีเวลาที่จะต่อล้อต่อเถียงอะไรกับหล่อนอีกทั้งสิ้นในนาทีฉุกเฉินขีดสุดเช่นนี้ นอกจากวิธีการอันรุนแรงอย่างเดียวเท่านั้น คือน็อกหล่อนให้หมดสติ และลากเอาตัวไปด้วยเพื่อหนีภัย

แต่แม่สาวเลือดฝรั่งเศสผสมเยอรมันผ้สญสิ้นสามีไปแล้วดูเหมือนจะรู้ทันก่อนที่จอมพรานจะเข้าถึงตัวเพื่อปฏิบัติการอย่างใดลงไป ลำกล้องไรเฟิล .375 ในมือของหล่อนก็ทิ่มจึกเข้ามาที่ลิ้นปี่ของเขา ดันให้ผงะถอยกลับออกไปอีก

“ไปเสีย ไพรวัลย์!!...”

ดวงตาคู่นั้นลุกวาว ออกคำสั่งเฉียบขาดดุดัน

“มีอีกหลายชีวิตที่คุณจะต้องรับผิดชอบ แต่คงไม่ใช่ฉันหรอก ปล่อยฉันไว้ที่นี่แหละ ถ้าฉันทำได้สำเร็จตามที่หวังไว้ พวกเราทั้งหมดจะปลอดภัย และฉันก็ตามไปทันเอง แต่ถ้าฉันทำไม่สำเร็จ ก็...แฟร์เวลล์!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กายสั่นเทิ้ม เขาเดือดดาลหล่อนขีดสุด ขยับจะปัดปากกระบอกไรเฟิลออกไปให้พ้นแนวจ้องนั้น แต่มาเรียถอยหลังห่างออกไปไม่ให้มือเขาคว้าได้ถึง ลำกล้องปากกระบอกยังจ้องตรงระดับกลางทรวงอกเขาเช่นนั้น ลักษณะของหล่อนเอาจริง สังเกตได้จากแววตาคู่นั้น

“อย่า! ฉันยิงคุณจริงๆ ด้วย ถ้าคุณบังคับให้ฉันเปลี่ยนความตั้งใจ”

“มีเหตุผลอะไรที่คุณจะทำอย่างเสียสติ ไม่มีเหตุผลเช่นนี้ เรารับมือมันที่นี่ไม่ได้ มีแต่ทางตายอย่างเดียว! ทำไมถึงดื้อดึงอย่างนี้ คุณจะทำให้พวกเราทั้งหมดยุ่งยากได้ยินไหม?”

“ได้ยินซิ ทำไมจะไม่ได้ยิน คุณตะโกนกรอกหูฉันดังเสียยิ่งกว่าเสียงคำรามของไอ้ไทรันตัวนั้นเสียอีก...”

มาเรียแผดเสียงแหลมกรีดเข้าใส่เขาบ้าง น้ำตาคลอ

“รู้ไหม สัตว์ที่อำมหิต เลือดเย็นน่ากลัว น่าชิงชังที่สุดไม่ใช่เจ้าไดโนเสาร์ตัวที่กำลังจะมาเอาชีวิตเราอยู่นั่น แต่แท้ที่จริงคือ ยู! มิสเตอร์รพินทร์ ไพรวัลย์! จะต้องมายืนเป็นห่วงฉันอยู่ทำไม ไปซิ เอาตัวรอดไป! มีคนที่มีค่ากว่าฉันกำลังรอคุณอยู่”

ขาดเสียงตะเบ็งแทบไม่เป็นภาษา อันทะลักออกมาจากอารมณ์ลึกลับร้อนแรงที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน มาเรีย ฮอฟมันผละวิ่งออกจากที่เลาะลัดไปตามแนวโขดหินนั้นอย่างรวดเร็ว

มุ่งสวนทางกับไอ้มหายักษ์ที่กำลังบุกตะลุยเข้ามาอย่างไม่ยั้ง ซึ่งบัดนี้ มองเห็นกันรำไรห่างเพียงไม่เกิน 100 เมตร โดยมีป่าหินขวางกั้นอยู่

พรานใหญ่ตะลึงอยู่วิบตาเดียว จะโกรธแค้นเดือดดาลแม่ผิวเผือกจอมยุ่งสักเพียงใด เขาก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะทอดทิ้งหล่อนได้ อีกใจหนึ่งก็นึกอยากจะปล่อยให้ตายเสียรู้แล้วรู้รอดไป หล่อนไม่น่าจะมาก่อเรื่องขึ้นในวินาทีวิกฤตเช่นนี้เลย บางที... มันอาจเกิดขึ้นจากอาการของโรคจิตเกี่ยวกับเพศชนิดหนึ่งของหล่อนก็ได้...แซโดแมโซดีสม์ ซึ่งอาการนั้นสำแดงออกเมื่อความปรารถนาไม่สัมฤทธิผลดังใจ **หล่อนต้องการเขา! อาจเป็นความต้องการเพียงชั่วครู่ยามเท่านั้น เมื่อไม่ได้อย่างใจภายหลังจากเพียรพยายามมานาน หล่อนก็คลั่ง...คลั่งจนถึงขั้นที่สามารถจะทำอะไรบ้าๆ และไร้เหตุผลออกมาได้ชนิดที่คนทั่วไปไม่มีวันเข้าใจ**

เกิดมาเป็น รพินทร์ ไพรวัลย์ มันช่างทุกข์ยากลำบากลำบนไปเสียสารพัดอย่าง แม้แต่ในด้านของหัวใจเช่นนี้เชียวหรือ?

มโนธรรมและสำนึกในหน้าที่ของลูกผู้ชายเท่านั้น ที่บังคับให้เขาต้องกวดไล่ตามหล่อนไป แม้จะรู้ว่านั่นคือการเข้าไปสู่ที่คับขันขีดสุด

มาเรียยึดได้หินอีกก้อนหนึ่ง พร้อมกับประทับไรเฟิลแนบไหล่ ตาจ้องไปยังป่าหินเบื้องหน้าอันมีเสียงอึงอลเคลื่อนใกล้เข้ามานั้นไม่สนใจ แม้จะรู้ว่าเขาวิ่งเข้ามาหยุดอยู่ใกล้ๆ แต่ปากบอกมาว่า

“อย่าทำอะไรฉันนะ ถึงคุณจะทุบฉันจนสลบเพื่อจะลากฉันไปจากที่นี่ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเสียแล้ว มันสายเกินไปไอ้ยักษ์นั่นอยู่ใกล้เราแค่นี้เอง คุณเอาฉันหนีไปด้วยไม่พ้นหรอก”

ถูกแล้ว มันเป็นจริงตามที่หล่อนว่า ไทรันโนซอรัสมหากาฬตัวนั้น บัดนี้ตะกุยยอดหินงุ่มง่ามอยู่หลังหมู่หินใหญ่เบื้องหน้านั่นเอง ศีรษะตอนบนของมันโผล่ๆ ผลุบๆ อยู่ในระหว่างยอดอันสูงๆ ต่ำๆ ของหินเหล่านั้น กำลังหาทางจะอ้อมหลีกเข้าสู่เส้นทาง ซึ่งร่างกายอันใหญ่โตของมันจะผ่านมาได้อย่างสะดวก

และแน่ละ ถ้ามันหลุดพ้นจากแนวอันเปรียบเสมือนรั้วขวางกั้นนั่นเมื่อใด เพียงแต่ไม่กี่ก้าวเท่านั้นก็จะถึงก้อนหินลูกที่เขาและหล่อนหลบอยู่ด้วยกัน

ไอ้ยักษ์สูดกลิ่นไล่หลังมนุษย์กลุ่มนี้มาราวกับหมาล่าเนื้อโชคดีอยู่บ้างที่มีเครื่องกีดขวางไม่ให้มันบุกตามได้โดยสะดวก พอจะเปิดโอกาสให้ขบวนทั้งหมดซึ่งรุดหนีล่วงหน้าไปก่อน ล่วงพ้นเข้าไปถึงบริเวณดงหินขนาดใหญ่อันแน่นทึบ ซึ่งเป็นชัยภูมิที่ปลอดภัยขึ้น หากจะเกิดการตั้งรับกันที่นั่น

แต่สองชีวิตอันเป็นหน่วยรั้งท้ายขบวนทั้งหมดในขณะนี้กำลังอยู่ในห้วงอันตรายขีดสุด หนึ่งคือหนุ่มไทยผู้มีอาชีพพรานนำทาง อีกหนึ่งคือสาวเลือดยุโรป ภรรยาของอดีตนายจ้างผู้เคยมีความหลังกินใจกันอยู่

ตบแม่ตัวดีเข้าสักเปรี้ยงในยามนี้ก็เห็นจะไม่มีประโยชน์อะไรเสียแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ ปลงตก!

สายตาของเขาจ้องระวังไปในทิศทางเบื้องหน้า ตลอดจนกำหนดหาทางหนีทีไล่ในขั้นจวนตัว ซึ่งดูจะมืดมนไปหมด บริเวณนี้ไม่มีก้อนหินใหญ่แข็งแรง หรือมุมอันที่จะหลีกหลบซ่อนตัวอยู่ได้โดยปลอดภัยเลย หากไอ้ยักษ์บุกเข้ามาถึง

“คุณมีแผนอย่างไรนะ เมย์ เจตนาจะลากผมเข้ามาตายกับคุณด้วยหรือ?”

“ฉันไม่ได้บอกให้คุณหนีไปหรอกรึ หรือว่าฉันจูงมือคุณมาที่นี่?”

“เอาละ! มีแผนโง่ๆ อย่างไร ล้มไอ้มหายักษ์นั่นลงด้วยไม้จิ้มฟันของคุณกระบอกนี้นะรึ?”

“ทำไมคุณไม่คิดที่โง่น้อยกว่าฉันบ้างว่า ตาซ้ายมันบอดไปแล้ว ถ้าตาขวามันบอดอีกข้างหนึ่ง โอกาสที่เราจะทำลายมันก็จะง่ายขึ้นอีก ไม่ถึงกับต้องวิ่งกันหัวซุกหัวซุนอย่างนี้ ความรัก ความเป็นห่วงที่มีต่อผู้หญิงคนหนึ่ง ทำให้คนเลือดข้นอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ กลายเป็นคนขี้ขลาดตาขาว และเห็นแก่ตัวไปเสียแล้ว ใช่ซิ ชีวิตของคุณตอนนี้มีค่าขึ้นมาเสียแล้วนี่”

หล่อนพูดเรียบๆ ก็จริง แต่ความหมายด่าเขาอย่างแสบไส้เผ็ดร้อนที่สุด แล้วหัวเราะหึๆ ในลำคอ เอานิ้วชี้แตะน้ำลายในปากอย่างแช่มช้าเยือกเย็น เอื้อมไปป้ายแตะนิ้วนั้นลงกับยอดศูนย์หน้าของไรเฟิลในมือหมายมั่น แล้วจ้องประทับคอยทีอยู่ด้วยจิตใจที่แน่วนิ่งที่สุด

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนคอแข็ง **เขาโกรธหล่อนไม่ลงเสียแล้ว ในภาวะเช่นนี้ บางที...มาเรีย ฮอฟมันอาจพูดถูกก็ได้**

ศีรษะส่วนตรงของไอ้มหายักษ์โผล่วูบขึ้นมาให้เห็นชั่วเสี้ยว

ของอึดใจ คล้ายๆ มันจะชะเง้อชูคอมอง มาเรียหรี่ตาเล็งตามแนวศูนย์ แต่หล่อนก็ยังไม่สามารถลั่นไกออกไปได้ดังใจหมาย เพราะศีรษะนั้นโผล่ออกมาในมุมตรง ไม่สามารถจะสังเกตเบ้าตาได้ นอกจากส่วนด้านหน้าของปาก และรูจมูกที่เห็นชัด

และเสี้ยวของอึดใจนั้นเอง ที่พรานใหญ่จำเป็นต้องตัด-สินใจให้เด็ดขาดอย่างใดอย่างหนึ่งลงไปก่อนสายกว่านี้

มาเรียอาจมัวแต่เล็งหมายเฉพาะดวงตา และรอคอยโอกาสอยู่ แต่คนนามสกุลไพรวัลย์ซัดตูมเข้าให้แล้ว ดังสนั่นลั่นโลกเมื่อ .458 ผ่านพ้นปากกระบอกออกไป เป้าหมายอันยิงออกไปอย่างรวดเร็วที่สุดนั้น คือ ช่องจมูกในแนวตรงที่แลเห็นอยู่ มันจะกินต่ำลงริมฝีปากบนหรือจะหลุดพลัดเข้ารูจมูกด้านซ้ายหรือขวาเขาไม่คำนึงถึง ขอเพียงให้กระสนนัดนั้นสร้างความเจ็บปวดและย่อยยับให้มันได้มากที่สุดเท่านั้น เพื่อหยุดยั้งเบนหัวออกไปเสีย ไม่ใช่รุกไล่ติดตามเข้ามาอย่างไม่สะทกสะท้านหวั่นเกรงใดๆ เช่นขณะนี้ โดยตำแหน่งอันเป็นจุดอ่อนของร่างกายมหายักษ์นั้น

เห็นชัดกับตาพร้อมกับเสียงกัมปนาทของกระสุนทรงหัวอันมหึมาหงายผงะ สะบัดเริดไปราวกับถูกมืออันทรงพลังตบ สะเก็ดขาวของกระดกฟันกระจายว่อน แล้วมันก็หดหายลงไปจากการโผล่ชะเง้อมก่อนที่จะมีเสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดและการดิ้นพัดฟาดตัว เศษหินและผงคลีปลิวคลุ้งเป็นม่านควันตลบ

อุ้งมือแข็งกร้าวตะปบมาที่ไหล่ของมาเรียผู้มึนงงไปด้วยแรงอัดของกระสุนระเบิดเหนือศีรษะ กระชากผงะปลิวขึ้นจากท่าที่นั่งคุกเข่า

นิยายเรื่อง
WBSWS:OM
อาถรรพณ์นักรบ

“หลบลงใต้ลม ตามมา!”

นั่นคือเสียงตะโกนบอกความ

ในภาวะเช่นนี้ พิสูจน์ได้เด่นชัดที่สุดว่า **มาเรีย ฮอฟมัน คล่องกว่า ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ดูเหมือนจะไม่ต้องพูดหรืออธิบายซักซ้อมอะไรกันมาก หล่อนทันเขาทุกฝีก้าวย่าง เพราะประสบการณ์ความชำนาญที่มีอยู่เป็นทุนเดิม**

ทั้งสองออกแล่นเต็มฝีเท้า หลบเลาะลัดไปตามแนวหินอันสลับซับซ้อน ในระหว่างเสียงดิ้นและเสียงร้องกึกก้องปานโลกถล่มทลายของไอ้ยักษ์ไทรัน กระสุนนัดปฐมฤกษ์ของรพินทร์ แม้จะไม่เฉียบขาดและมีอานภาพพอที่จะสังหารมันได้ก็จริง แต่ก็เป็นการตีสวนจมูกอันเป็นจุดอ่อน สร้างความเจ็บ-ปวดรวดร้าวเหลือที่จะกล่าว มันควงหมุนตีแปลงเป็นวงกลมอึดใจใหญ่ ก่อนที่จะตั้งตัวติดและแผลงฤทธิ์แบบยักษ์หิรัญฯ ม้วนแผ่นดินตามธรรมชาตินิสัยเดิมของมัน ทั้งขู่คำรามทั้งกวาดหางกวัดแกว่ง โผเข้าเหยียบย่ำตะกายหินอย่างพรวดพราด เสียงครืนโครมอึงคะนึงไปหมด แต่กระนั้นมันก็ยังมองไม่เห็นศัตรผู้ส่งความเจ็บปวดมาให้ เพราะย้ายจากที่เดิมเสียแล้วอ้อมออกทางด้านซ้ายเพื่อหาโอกาสลงใต้ทางลม และเล่นเอาเถิดเจ้าล่อ ในระหว่างการปล่อยกระสุนนัดสำคัญเข้าจุดอ่อนกับการที่มันจะหันมาเห็นเข้าก่อน สุดแต่ว่าชะตากรรมจะเป็นของฝ่ายใด

ส่วนของร่างกายปานขุนเขานั้น บัดนี้โผล่ออกมาให้ปรากฏ

[WBSWS:OM]

เห็นชัดตาแล้ว เว้นไว้แต่ส่วนศีรษะเท่านั้น ทั้งรพินทร์และมาเรีย
ย่อมตระหนักดีอยู่แล้วว่า การส่งลูกปืนเข้าไปยังบริเวณอื่นใด
ในร่างกายของมันซึ่งไม่ใช่ ‘จุดอ่อน’ ย่อมปราศจากผล รังแต่จะ
เสียลูกปืนเปล่าและเตือนให้มันรู้ตำแหน่งจึงต่างวิ่งซิกแซ็กหลบ
ซ่อนไปตามมุมก้อนหินเขม่นหมายรอโอกาสเป้าสำคัญอย่างเดียว
โดยอาศัยฉากก้อนหินระเกะระกะเหล่านั้นเป็นเครื่องพรางตา
กำบังตัว

กิริยาอาการอันโกรธแค้นเกรี้ยวกราดของเจ้าเหี้ยโบราณ
ยามนี้สุดที่คนผู้ร่วมชะตากรรมทั้งสองจะพรรณนาได้ ต่างรู้แต่
เพียงอย่างเดียวว่า ถ้าแม้พลาดเพียงนิดเดียว ชีวิตเป็นจบสิ้น
ทันที ทั้งสองลืมเรื่องอื่นใดหมดสิ้น นอกจากอย่างเดียวเท่านั้น
การเล่นซ่อนหาแบบเสือตบตูดกับมัน โดยวางชีวิตไว้เป็นเดิมพัน

และแม้จะร่วมสถานการณ์อยู่ใกล้เคียงกันเช่นยามนี้ ต่าง
คนต่างก็เผชิญหน้ากับมหันตภัยโดยอิสระ สุดแต่ไหวพริบความ
แคล่วคล่องของแต่ละคน ไม่มีอะไรที่จะต้องห่วงกังวลหรือคอย
เป็นพี่เลี้ยงประคับประคองกันให้เสียเวลาทั้งสิ้น

รพินทร์แล่นปราดแยกเข้าเส้นทางด่านด้านขวามือ มาเรีย
ก็จะพุ่งเข้ายึดที่กำบังอำพรางตัวทางด้านซ้าย โผล่ลอบมองกัน
คนละทาง แล้วชั่วอึดใจต่อมาก็วิ่งเข้ามาส่เส้นทางเดียวกันได้
อีกอย่างแคล่วคล่องปราดเปรียวทันกัน หลอกล่อหาจังหวะยิง
สกัดอยู่เช่นนั้น

พรรคพวกที่ล่วงหน้าไปก่อน บัดนี้จะไปกันได้ถึงไหนและ
อยู่ในภาวะเช่นไร ไม่มีโอกาสจะทราบได้ สองคนรั้งท้ายเท่านั้น
ที่ถูกขีดแวดวงอยู่ในเส้นตาย

การบ้าระห่ำของมาเรีย ซึ่งดึงเอารพินทร์ให้เข้าร่วมเหตุ-การณ์อยู่ด้วย อย่างน้อยที่สุดก็ปรากฏผลประโยชน์ขึ้นมากับคณะพรรคส่วนใหญ่แล้ว คือแทนที่ไอ้ยักษ์จะมุ่งหน้าติดตามฝ่ายของเชษฐาไป มันกลับพะว้าพะวังงุ่นง่านไล่ตะครุบหน่วยระวังหลังทั้งสองเสีย เหมือนแมวที่ไล่ตะปบแมลงสาบอันพัวพันอยู่ใกล้ตัว ระยะเวลานี้เนิ่นนานออกไปได้เท่าใดก็เท่ากับเปิดโอกาสให้ฝ่ายเชษฐาเคลื่อนที่รุดหน้าหนีไปสู่ความปลอดภัยได้มากขึ้นเท่านั้น แต่คณะของบุคคลเหล่านั้นจะนึกรู้บ้างหรือไม่ว่า สองคนเบื้องหลังตกอยู่ในภาวะเช่นไร อาจได้ยินเสียงปืนที่แผดสนั่นขึ้น แต่มันก็สายไปเสียแล้วในการที่จะย้อนกลับมาเห็นเหตุ-การณ์ และถ้าคนเหล่านั้นฉลาด ก็จะต้องไม่มัวห่วงหลัง ย้อนกลับมาให้มีอันตรายแก่หมู่คณะเพิ่มขึ้นอีกด้วย นอกจากจะหาที่ปลอดภัยที่สุดให้แก่ตนเองก่อน และรอฟังข่าวภายหลัง

เพราะอย่างน้อยที่สุด ผู้ที่ปะทะกับไอ้ยักษ์ในขณะนี้ ก็คือ รพินทร์ ไพรวัลย์ และมาเรีย ฮอฟมันซึ่งทั้งคณะย่อมรู้ฝีมือดีอยู่แล้ว

จุดประสงค์ที่หมายจะอ้อมหนีลงใต้ทางลม เป็นหมันไปเสียแล้ว เพราะมันเขม่นมองเห็นเข้าเสียก่อน ในระหว่างที่ทั้งสองวิ่งพล่านเป็นหนูแตกรังกันอยู่ในแนวทางเดินแคบ ๆ ระหว่างช่องหินเตี้ย

มันก็โผเข้ามาเหมือนราหูที่หมายอมโลกทั้งโลกไว้ในปาก สองขาบนอันงอติดอก ปะทะโครมเข้ากับก้อนหินที่กีดขวางเครื่องบินทั้งลำแล่นเข้าชนอย่างไรก็อย่างนั้นเสียงตูมสนั่น แนว

ยอดหินถล่มกระจาย รพินทร์กระเด็นหันซุนเข้าไปกลิ้งอยู่กับช่องโพรงแคบๆ ตอนหนึ่งในขณะที่มาเรียหลุดรอดออกมาได้ทางด้านใต้ท้องซ้ายมือ

หล่อนตะโกนเรียกชื่อเขาเสียงหลง...

จอมพราน มืนงง นั่งถ่างขาอยู่กับพื้น เห็นดาวพราวพร่างระยับตาไปหมด แล้วก็เงยหน้าขึ้นมองดูศีรษะที่ชะโงกลงมาดูราวกับจะยิ้มและร้องทักทายว่า

'สวัสดี นายไพรวัลย์'

มือของเขา ค่อยๆ เอื้อมกระดีบตามพื้น ไปยังไรเฟิลที่ตกอยู่ข้างๆ ตายังมองประสานมันอยู่เช่นนั้นไม่กะพริบ ภาวะเช่นนี้ เขาทายไม่ถูกว่า ระหว่างการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยตัวเองของเขา กับการที่มันฉกชะโงกคอลงมาอ้าปากคาบ อย่างไหนจะมาถึงก่อนกัน พระพุทธคุณเท่านั้น...ที่ระลึกถึงอยู่ในขณะนี้

ขาหลังข้างใดข้างหนึ่งของมัน ยังทรงกายไม่ถนัดนัก ก็ฤทธิ์เดชของกระสุน .458 ที่เขายัดเข้าไปฝังอยู่ในกระดูกเมื่อค่ำวานนี้นั่นเองที่กระทำไว้ ช่วงระยะเวลาเพียงแค่แมลงเล็กๆ สักตัวหนึ่งกระพือปีกบินนี้เอง ที่มันลากขาเข้ามาจะยันตัวให้ถนัดขึ้นเพื่อยื่นหัวต่ำลงมา .375 แม็กฯ ก็ลั่นแหวกอากาศ ซอนไชซ้ำเข้าไปในดวงตาข้างซ้าย อันเป็นเป้าถนัดถนี่ที่สดและเกรอะกรังไปด้วยเลือดแห้งอยู่แล้ว สหายศึกอันเป็นแม่สาวผมทองของเขาไวปานลมกรด หล่อนยิงในระยะประชิดติดพันที่สุด

ไอ้ยักษ์ตะแคงผงะขึ้น ด้วยอาการโลดเร่าของมันเองมากกว่าที่กระสุนจะมีอำนาจผลักดัน แล้วหมุนพลิกหงายหลังครืนลงไปทับก้อนหินจนแผ่นดินสะเทือน คราวนี้มันไม่ร้องเลย เพียง

แต่ตีนทั้งสี่ตะกายอากาศอยู่หวีดหวาดอย่างเสียหลัก แล้วพยายามจะพลิกตัวโงหัวขึ้นมาอีกด้วยอาการที่ช้าลงไปกว่าเดิม

รพินทร์ตะครุบไรเฟิลของเขาขึ้นมาได้ วิ่งออกมาจากซอกคับขันนั้น ในขณะที่แลเห็นหลังของมาเรียหลบวูบเข้าไปใต้ก้อนหินทางด้านปลายหางของมันที่แกว่งทุบดินอยู่เป็นจังหวะ หล่อนตบลูกเลื่อนยัดกระสุนนัดใหม่เข้ารังเพลิงไวยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ แล้วยกปืนส่องไปยังร่างนั้นซ้ำ แต่เสียเวลาอยู่ที่ว่า ยังไม่แน่ใจจะส่งกระสุนเข้าไปตรงไหนดี เพราะยังหาเป้าถนัดใจไม่ได้จากร่างกายเท่าตึกห้าชั้นนั้น แต่แล้วโดยบังเอิญที่สุด ปลายหางของมันก็กวาดวูบเข้ามากระทบแค่เฉียดแหม่มสาวศีรษะทิ่มลงกับพื้น ตีลังกาสองทอด ปืนหลุดจากมือกระเด็นไปทางหนึ่งจุกแอ้กอยู่กับที่ ขยับเขยื้อนกายแทบไม่ได้

พอดีกับรพินทร์วิ่งมาถึง เขาก้มลงคว้าไรเฟิลของหล่อนขึ้นมาก่อนแล้วแล่นมาหิ้วกายหล่อนขึ้น กัดฟันพาวิ่งเข้าสู่เส้นทางอันคดเคี้ยว และไม่ว่าจะตะเกียกตะกาย แล่นหนีกันให้เร็วที่สุดเช่นไรก็ตาม พอมันทรงตัวถนัด ยืนผงาดขึ้นมาได้พร้อมกับชูคอชะงักอีกครั้งด้วยเลือดที่ไหลหลั่งพรูเต็มหน้า ก็ดูราวกับว่ามนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยทั้งสองอยู่เพียงแค่ปลายจมูกของมันนั่นเอง **ประตูแห่งการหนีรอด ดจะปิดตายหมดทุกด้าน ความหวังโบยบินออกไปไกล มรณกาลแลเห็นอยู่รำไรเบื้องหน้า**

ทั้งสองเหน็ดเหนื่อย อ่อนเปลี้ยต่อเหตุการณ์จนแทบจะไม่มีแรงขยับเขยื้อนอีกต่อไป แต่ก็กัดฟันฝืนใจดิ้นรนแสวงหาทางรอดไปจนสุดพลังห้วงสุดท้ายเท่าที่เหลืออยู่ แขนขาหนักอึ้งไปหมดเหมือนวิ่งอยู่ในความฝันร้าย

มันรุกกระชั้น ไล่ขบงับเข้ามาอย่างชนิดที่ไม่เปิดโอกาสให้ตั้งตัวติด ทั้งรพินทร์และมาเรีย บัดนี้ไม่มีจังหวะ แม้แต่จะวาดวัดไรเฟิลในมือขึ้นได้ นอกจากหลบกันอย่างหัวซุกหัวซุนซอก-ซอนกระเจิดกระเจิงไปในระหว่างหินต่อหินเหล่านั้น ไม่มีเวลาแม้จะร้องบอกหรือพูดคำใดแก่กันทั้งสิ้น เพราะความเหนื่อยหอบแทบหัวใจวาย แก่งแง่โขดหินอันซับซ้อนอยู่ในขณะนี้เท่านั้นที่ยืดลมหายใจออกไป

เจ้าสัตว์อันเคยดำรงความเป็นเจ้าโลกในยุคบรรพกาลคำรามอยู่ในลำคอขณะนี้ ฟังดูเหมือนเสียงหัวเราะของอสูรร้าย... ที่มองเห็นชัยชนะ และประหนึ่งจะรู้ชัดว่า เหยื่อตัวกระจ้อยร่อยอันเต็มไปด้วยพิษสงของมันทั้งสอง จะไม่มีทางหนีรอดกรงเขี้ยวมันไปทางใดได้อีกแล้ว มันเดินเกาะก้อนหิน ไล่ต้อนใกล้เข้ามาทุกขณะ โดยชะโงกสูงมองเห็นการเคลื่อนไหวตลอดเวลา พร้อมกับแผดเสียงกึกก้องขู่สำทับขวัญอยู่เป็นระยะ ปากที่อ้ากว้างแดงฉานไปด้วยเลือด ซึ่งจะต้องเรียกคืนมาด้วยเลือดของมนุษย์ทั้งสอง

ทันใดนั้นเอง ความจวนตัวขีดสุด ก็สร้างความเขลาให้แก่มาเรีย หล่อนถอยกรูดเข้าไปติดโคนหินก้อนหนึ่งเคียงข้างกับเขา ซึ่งบัดนี้กำลังพยายามรวบรวมกำลังยกปืนขึ้น แต่แล้ว พอมองเห็นช่องเบื้องหลังทะลุออกไปสู่บริเวณที่ราบโล่งลาดต่ำ ลงไปสู่ภูเขาหินลูกหนึ่ง หล่อนก็ผลุบออกทางช่องนั้น วิ่งโซซัดโซเซออกไปยังบริเวณโล่งนั้นทันที หวังจะบ่ายหน้าเข้าหาภูเขาหินที่แลเห็นห่างออกไปประมาณ 70 เมตร โดยไม่มีอะไรอำพรางตาเลย นอกจากลอนสูงๆ ต่ำๆ ของพื้นที่

รพินทร์ใจหายวาบ แต่เขาไม่มีเสียงตะโกนเตือนใดๆ อีก แล้วนอกจากมองเห็นตามหลังหล่อนไปด้วยนัยน์ตาอันเหลือกลาน มาเรียลืมนึกไปเสียแล้วว่าสิบก้าวของหล่อน ที่วิ่งออกไปนั้นยังไม่ได้เพียงก้าวเดียวของมัน ถ้าไม่มีอะไรกีดขวาง

ไอ้ยักษ์ หันขวับ ละความสนใจจากเขาทันที เมื่อเห็นเหยื่อแล่นออกที่โล่งแจ้งถนัดตา เจ้ากรรมสิ้นดี โชคไม่เข้าข้างเขาเลย โดยการหันมองเช่นนั้น ตาข้างที่บอดแล้วของมัน หันให้แก่ทางปืนของเขาอีกแล้ว ซึ่งมันแทบจะไม่มีผลอะไรคืบหน้าขึ้นมาเลย

ถึงเช่นนั้นก็ตาม **เขาก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องยับยั้งมันไว้เท่าที่จะทำได้ในจังหวะอันคับขันขีดสุดนี้**

จอมพรานตอกโครมเข้าไปอีกนัดหนึ่ง ซ้ำที่เดิมตาซ้ายของมัน ซึ่งบัดนี้ปะทุพรุนไปแล้วด้วยอำนาจของลูกปืน ความเจ็บปวดสะดุ้งสะเทือน เพราะบริเวณอันเป็นจุดเปราะนั้นช่วยให้มันเสียหลักหัวตำไปอีกครั้งหนึ่ง เสียจังหวะไปชั่วขณะ

รพินทร์ฉวยโอกาส โกยแน่บตามหลังมาเรียไปอย่างไม่คิดชีวิตทั้งๆ ที่มองไม่เห็นความหวังเลยว่า ทั้งเขาและแม่หัวดื้อผู้ก่อเรื่องยุ่งจะไปถึงภูเขาหินลูกนั้น ก่อนหน้าที่มันจะตามมาทันได้อย่างไร ขณะที่วิ่งซอยเท้าอย่างเร็วที่สุดชนิดที่วิ่งแข่งกับความตายนั้น เขาย่อมจะรู้สึกถึงเหตุการณ์เบื้องหลังดีโดยไม่จำเป็นจะต้องเหลียวมามอง ไอ้ยักษ์งงไปเพียงแค่อึดใจเท่านั้นสำหรับพิษสงการยิงครั้งสุดท้ายของเขา แล้วมันก็โลดไล่ตามหลังมาเหมือนช้างไล่หนู

เบื้องหน้าของเขา ที่กำลังกวดตามไป มาเรียโผเผป้อแป้

หมดแรงลงเป็นลำดับ หล่อนผละวิ่งออกจากที่เดิมไปได้เพียงไม่เกิน 30-40 เมตรเท่านั้น ก็ดูเหมือนจะเกิดอาการหน้ามืดล้มฟุบนิ่งลงกลางทางโล่ง

รพินทร์ไม่มีความหวังใดๆ เหลืออยู่อีกทั้งสิ้น ตนเองก็ใกล้จะหมดเรี่ยวแรงเช่นกัน วิ่งโซเซมาถึงร่างของแหม่มสาวที่ฟุบอยู่กับพื้นก้มลง พยายามจะฉุดหล่อนขึ้นมา แต่ปราศจากผลใดๆ มาเรียนอนคว่ำหน้าแน่นิ่งไปแล้ว หันกลับไปทางเบื้องหลัง พญามัจจุราชกำลังแสยะเขี้ยว อ้าปากกว้างเคลื่อนเข้ามาซึ่งบัดนี้ เงาของมันค้ำทะมึนอยู่เหนือศีรษะ ราวกับจะบดบังโลกซีกนั้นไว้หมดสิ้น หมดทางที่จะหลีกหลบได้อีกแล้ว นอกจากรอคอยวินาทีสุดท้ายที่จะมาถึง

พรานใหญ่ตัดสินใจเด็ดขาด ไม่มีประโยชน์ที่เขาจะแล่นหนีต่อไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเพื่อนผู้ร่วมสถานการณ์ร้ายหมดสติไม่มีทางจะเคลื่อนไหวช่วยตัวเองได้แล้วเช่นนี้ ถ้าเขาตะเกียกตะกายผละทิ้งหล่อนไป มาเรียจะเป็นเหยื่อที่ผ่านเข้าปากมันเป็นคนแรก และต่อจากนั้น มันก็จะหันมาจัดการกับเขาโดยไม่ยากนัก ก็เมื่อจะหนีไม่พ้นด้วยกันแล้ว ประจันหน้ากับมันตรงนี้เสียรู้แล้วรู้รอด

จอมพรานขบกรามแน่นยืนคร่อมร่างของมาเรีย ฮอฟมันเปิดลูกเลื่อนออกยัดกระสุนเข้ารังเพลิงเพียงนัดเดียว

แน่ละ เขาคงไม่มีโอกาสมากไปกว่านี้อีกแล้ว นอกจากนัดสุดท้ายซึ่งจะซัดกันซึ่งๆ หน้าอย่างเผาขนที่สุด ขอยิงอีกนัดเดียวเท่านั้น หลังจากนั้น ก็สุดแล้วแต่โชคชะตา

แล้วก็รอเวลาที่มันจะชะโงกหัวลงมาถึงตัว เบิกตาจ้องภูเขาเคลื่อนที่ลูกนั้นไม่กะพริบ

ขณะนั้นเอง...แผ่นดินที่เขาปักหลักยืนอยู่ ก็มีอาการสั่นสะเทือนครั้งแรก เขาคิดว่านี่มันเป็นสัญญาณวาระสุดท้ายของคน ก่อนที่ชีวิตจะปลิดปลิวออกไปจากร่าง ซึ่งจะต้องรู้สึกวิปริตไปเช่นนี้กระมัง แต่แล้วก็เริ่มรู้สึกในขณะจิตต่อมาว่า มันไม่ได้เกิดจากอุปาทานจากตนเองเสียแล้ว แผ่นดินที่ยืนอยู่และอาณาบริเวณกว้างไกลโดยรอบ มันมีอาการสั่นคลอนจริง! พร้อมกันก็ปรากฏเสียงครืนครันเหมือนฟ้าร้องดังอยู่รอบตัวและใต้แผ่นดินที่ยืนอยู่ ร่างกายซวนอยู่ไปมา คล้ายยืนอยู่บนเรือที่โดนคลื่น

ปรากฏการณ์ประหลาด ที่แทรกซ้อนขึ้นมานี้ บันดาลให้ไอ้ยักษ์หยุดชะงักกึกอยู่กับที่อย่างกะทันหัน มันไม่ได้ย่างสามขุมเข้ามาอีก กิริยาอันดุร้ายเปลี่ยนเป็นตื่นตระหนก ละความสนใจจากเหยื่อตรงหน้าทันที เหลียวคอไปมาอย่างรวดเร็ว แล้วส่งเสียงลั่น เมื่อเสียงครืนครันหวั่นไหวนั้นเริ่มจะกระหึ่มก้องขึ้นทุกที พร้อมกับโขดหินรอบด้าน ซึ่งเริ่มจะปริร้าวและเคลื่อนโยกคลอนราวกับถูกจับเขย่า ท้องฟ้าอันแต่เดิมสว่างจ้า บัดนี้มืดครึ้มลงอย่างรวดเร็วด้วยสัญลักษณ์ของมหาวาตะ

ไทรันโนซอรัสมหายักษ์หดหัวบ่ายหน้ากลับอย่างกะทันหัน แล้วออกแล่นตะโพงบุกเข้าไปในป่าหินอย่างไม่ยอมเหลียวหลัง เหมือนจะตระหนกหวาดกลัวกับอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งมีอิทธิพล

อำนาจอยู่เหนือมัน และมันก็สัมผัสรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณ ชนก้อนหินหักถล่มพินาศเป็นทางไป ท่ามกลางสายตาอันจ้องอย่างตะลึงพรึงเพริดของรพินทร์ ซึ่งขณะนี้ไม่อาจทำนายสิ่งใดได้ถูก

คุณพระช่วย นี่มันเกิดอุบัติการณ์อันใดขึ้น?? ชีวิตเขารอดพ้นจากไอ้ตัวมหากาฬนั่นเพราะอะไร แล้วบัดนี้เล่าเขากำลังเผชิญกับอะไรอยู่?

รพินทร์ ไพรวัลย์ เหลียวไปรอบกายอย่างรวดเร็วด้วยดวงตาอันเบิกโพลง เขาเห็นก้อนหินรอบด้านสะเทือนลั่นอยู่คึก ๆ ครั้งแรกมันก็เบา ๆ ก่อน ต่อมาก็เริ่มจะสั่นแรงขึ้นทุกขณะ จนกระทั่งแตกร้าวกระจายเป็นฝุ่น เสียงอันเหมือนฟ้าคำรนติดต่อกันมาแต่ไกลนั้นไม่ได้มาจากท้องฟ้าเบื้องบนด้านใดเลย หากแต่ดังอยู่ใต้แผ่นพื้นพสุธาที่เขาเหยียบอยู่นั่นเอง ตัวเองที่ยืนอยู่ก็วูบวาบ โคลงเคลงน้อย ๆ เหมือนคนเมาเหล้า ผงละอองฝุ่นธุลีจากพื้นดินลอยฟ่องขึ้นมาเป็นควันโขมง พรานใหญ่หัวใจแทบหยุดเต้น ยืนอยู่ตรงปลายจมูกไอ้ไดโนเสาร์ยักษ์เมื่อหยก ๆ นี่ไม่ได้เป็นสิ่งที่เขาประหวั่นพรั่นพรึงเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ปรากฏการณ์ของธรรมชาติที่อุบัติขึ้นตำตาในขณะนี้ ทำให้แทบช็อค เพราะไม่เคยคิดฝันมาก่อนเลยว่า ในชีวิตนี้จะได้พบ

เขาทรุดกายวูบลงอย่างรวดเร็ว

“เมย์!!...”

มีเสียงครางในลำคอ แล้วเปลือกตาคู่นั้นก็ลืมขึ้น

“ไพรวัลย์...”

เสียงหล่อนแหบระโหย สติเริ่มจะคืนมาสู่ตัวราง ๆ

“นี่เราตายแล้ว หรือ?...”

“เรายังมีชีวิตอยู่ เมย์ แต่...”

“ไอ้ยักษ์นั่นอยู่ที่ไหน?...”

“มันไปแล้ว มันหนีผละจากเราไปเดี๋ยวนี้เอง”

“ทำไม? เกิดอะไรขึ้น? เอ๊ะ!...ไพรวัลย์ ทำไมแผ่นดินโคลงอย่างนี้ หรือว่าฉันไม่สบาย รู้สึกวิปริตไป?”

ประโยคหลัง หล่อนร้องละล่ำละลักโวยวาย พรวดพราดลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว แล้วลืมตากว้าง มองไปรอบๆ ตัว ซึ่งกำลังกัมปนาทอื้ออึงอยู่ด้วยสำเนียงครวญครางประหลาด

“แผ่นดินไหว...”

มาเรีย ฮอฟมันตะลึง!

ใบหน้าที่ซีดอยู่แล้วของหล่อน บัดนี้ศพเราดีๆ นี่เอง นั่งมองตาเขาค้าง ริมฝีปากขยับหมุบหมิบ แต่ไม่มีสำเนียงใดๆ จะผ่านลำคอออกมาได้ อึดใจต่อมานั้นเอง หล่อนก็โผเข้ามากอดเขาไว้แน่น กายสั่นเทิ้ม ร้องเสียงสั่นสะท้านแทบฟังไม่เป็นภาษา

“ไพรวัลย์ พระเจ้าลงโทษเรากระมัง?”

“พระเจ้าช่วยเรา เมย์ ถ้าไม่เกิดปรากฏการณ์นี้ขึ้น เราสองคนกลายเป็นเหยื่อไอ้ไดโนเสาร์นั่นแล้ว แผ่นดินไหวทำให้มันชะงักจากเราแล้วผละหนีไป ตั้งสติให้ดีไว้ เมย์ มันไหวแรงขึ้นทุกทีแล้ว เราต้องเอาตัวรอดให้ได้...”

รพินทร์พูดเร็วปรื๋อ โดยไม่ทันจบประโยคก็ฉุดกระชากเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ร้ายของเขาขึ้นยืน แต่แล้วทั้งสองก็ซวนเซระส่ำระสายเหมือนยืนอยู่บนกระบะรถบรรทุกที่กำลังวิ่งไปตามถนนขรุขระ แหม่มสาวร้องลั่นอย่างตกใจ เมื่อแผ่นหิน

บริเวณที่ทั้งหล่อนและเขายืนอยู่ร้าวฉานออกเป็นรอยแยกกินแนวคดเคี้ยวไล่มาเป็นลำดับ

ใช่แล้ว แผ่นดินกำลังแยกออกเป็นเสี่ยงๆ ประดุจแก้วหรือกระเบื้องเคลือบราว หางจากหล่อนเพียงสองวา แล้วยุบถล่มฮวบลง

มาเรียเสียหลัก ซวนถลาศีรษะจะปักลงไปในรอยช่องแยกของหินนั้น แต่รพินทร์คว้าหลังเสื้อไว้ได้ทันกระชากฉุดรั้งตัวไว้ก่อนที่หล่อนจะตกลงไปในลักษณะธรณีสูบ แล้วทั้งสองก็จูงมือกันวิ่งกระโจนข้ามรอยร้าว ที่แล่นเป็นทางคดเคี้ยวปรากฏอยู่ทั่วไปนั้น วิ่งอย่างเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม บ่ายหน้าไปหาภูเขาหินลูกข้างหน้า ซึ่งบัดนี้ชะง่อนแง่หินหักถล่มอย่างครืนโครมฝ่นตลบมัวมนไปหมด **เป็นการลนลานหนีมหาพิบัติภัยชนิดใหม่ที่แทรกซ้อนขึ้น อันเป็นภัยจากธรรมชาติวิปริต ซึ่งเกิดขึ้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว...ปราศจากจุดหมายปลายทางแน่-นอน ปราศจากสิ่งใดที่จะยึดเหนี่ยวเป็นที่พึ่งพักพิง**

นอกจากฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับหัตถ์ของพระผู้-เป็นเจ้า

ทั้งคู่ซมซานกระเซอะกระเซิงไปด้วยกัน หลายต่อหลายครั้งที่ก้อนหินเกือบจะหล่นลงมาบดทับร่างแหลกละเอียดไปและแทบทุกฝีก้าวย่าง เกือบจะถูกรอยแยกของแผ่นดินดูดให้ถลำหล่นลงไปสู่เบื้องหลัง

มาเรียทอดอาลัยกับชีวิต ล้มลงไปนอนนิ่งอยู่กับพื้นชนิด

ที่ไม่ยอมลุกขึ้นมาอีก แต่สุภาพบุรุษไพรฉุดลากเอาตัวหล่อนไปกับเขาโดยไม่ยอมให้หยุดนิ่งอยู่กับที่

เขาไม่ทิ้งหล่อน!

“เราต้องไม่ตาย! เมย์ แข็งใจไว้ อยู่กับที่เมื่อไหร่ ตายเมื่อนั้น กำลังเรายังมี เราต้องสู้กับมันจนถึงที่สุด”

แล้วเขาก็กระชากหล่อนไปจนได้ ไม่ว่าแหม่มสาวจะท้อแท้สิ้นหวังเช่นไร ไม่สนใจ แม้ว่าหล่อนขอร้องให้เขาหนีเอาตัวรอดไปตามลำพังและทิ้งหล่อนไว้

ความวิบัติอันน่าสะพรึงกลัว เกิดจากธรรมชาติวิปริตนั้นร้ายแรงขึ้นทุกขณะ ความสั่นสะเทือนกินแดนกว้างไกลไปในรัศมีไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยตารางกิโลเมตรของขนเขาและป่าหิน สัญลักษณ์ความพินาศของผิวโลกปรากฏอยู่รอบด้าน แผ่นดินบางส่วนยุบจมลงไป บางส่วนทะลักล้นขึ้นมา ภูเขาปริแยกสั่นคลอนหักถล่ม สำเนียงครืนครันอื้ออลนั้นครวญครางอยู่ตลอดเวลา ท้องฟ้าก็มืดครึ้มปั่นป่วนไปหมดด้วยมหาวาตะที่พัดหมุนเป็นเกลียว หินทุกก้อนเต้นสั่นได้ ราวกับใครเอาใส่กระด้งยักษ์แล้วร่อนไปมา ไม่มีภาวะใดที่น่าจะสยองกลัวไปกว่านี้แล้ว เท่าที่ชีวิตมนุษย์สักคนหนึ่งจะพานพบ

รพินทร์สะพายไรเฟิลคู่ชีพ เฉียงพาดหลัง มือหนึ่งถือไรเฟิลของมาเรีย ซึ่งเจ้าของบัดนี้ทอดอาลัยหมดทุกสิ่งทุกอย่าง อีกมือหนึ่งกำข้อมือหล่อนไว้อย่างเหนียวแน่นที่สุด พาวิ่งไปตามแนวพื้นดินที่ปริแยกเป็นเส้นขนาน และเปลี่ยนเส้นทางอยู่หลายครั้ง เมื่อแผ่นดินแยกขวางหน้าหวุดหวิดจะร่วงลงไปก้น

โลกอันมืดมิด สติสัมปชัญญะรวมมั่น สมองสั่งการได้อย่างถูกต้อง ไม่ปล่อยให้อำนาจความตกประหม่าหวาดกลัวเข้ามามีอิทธิพลอยู่เหนือกว่า

รพินทร์ ไพรวัลย์ พระเจ้าได้กำหนดชีวิตของเขามาแล้วเพื่อที่จะให้เป็นนักต่อสู้อย่างแท้จริง สู้จนยิบตาด้วยความกล้าหาญและมั่นคงที่สุด สู้แม้กระทั่งความตายที่มองเห็นชัดอยู่เบื้องหน้าอย่างไม่ยอมงอมืองอเท้าให้มัจจุราชยิ้มหยันหมิ่นน้ำใจ...

ในที่สุด ทั้งสองก็ซมซานเข้ามาถึงเชิงเขาใหญ่ ซึ่งสัญ-ชาตญาณแห่งการหนีภัยเยี่ยงสัตว์โลกทั่วไป เตือนให้คิดว่า มันน่าจะเป็นแหล่งพักพิงยึดเหนี่ยวได้มากกว่าที่จะอยู่กลางที่โล่งแจ้งทั้งๆ ที่ โดยแท้จริงแล้ว การมุ่งเข้าไปหาแหล่งหลบซ่อนซุกหัวชนิดนั้น อาจเป็นการมุ่งเข้าไปหาอันตรายที่ร้ายแรงมากเสียกว่าอยู่กลางโล่งแจ้งก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อแผ่นดินกำลังไหวสะเทือนอย่างรุนแรงหินถล่มพังอยู่เช่นนี้

เขาหินทั้งลูก กำลังสั่นเทิ้มราวกับสิ่งมีชีวิต ปรากฏรอยร้าวฉานอยู่ทั่วไป ตำแหน่งไหนเป็นชะง่อนเงื้อม หรือส่วนที่บอบบางก็แตกหักขาดสะบั้นจากส่วนที่เชื่อมติด ร่วงถล่มลงมาปะทะพื้นเบื้องล่างปรากฏเสียงกัมปนาทกึกก้องอื้ออึงไปหมด ผงคลีฝุ่นละอองปกคลุมหนาทึบแทบจะสังเกตอะไรไม่เห็นทั้งสิ้น ทุกละอองปรมาณูของมันที่ลอยคลุ้งเป็นม่านควันอยู่ยามนี้คือละอองแห่งมฤตยูที่คลุมอยู่ทั่วปริมณฑล

ไม่มีสถานการณ์ใดอีกแล้วที่จะเลวร้ายน่าพรั่นสยองไป

กว่านี้เท่าที่ชีวิตแห่งการต่อสู้ผจญกับภัยธรรมชาติของรพินทร์ ไพรวัลย์ ได้ผ่านพบมา

สติและความกล้าหาญเยือกเย็นของเขาเท่านั้น ที่ช่วยรักษาชีวิตของตนเองและหญิงสาวที่อยู่ภายใต้คุ้มครองไว้ได้

ฐานหินของภูเขาลูกนั้น อาจเป็นก้อนหินใหญ่ทั้งลูก ที่มีความมั่นคงแข็งแรงพอที่จะไม่ปริแยกออกเหมือนแผ่นดินบริเวณอื่น ถึงเช่นนั้นก็โยกคลอนสะท้านซึ่งเป็นอิทธิพลมาจากแผ่นดินส่วนอื่นเบียดรั่นเข้ามา

พรานใหญ่ล็อกข้อมือภรรยาหม้ายคนสวยของอดีตนายจ้างเขานำวิ่งอย่างล้มลุกคลุกคลานตรงเข้าไปยังปากทางอันแลเห็นเป็นช่องโพรงคล้ายๆ เวิ้งถ้ำเล็กๆ ซึ่งเบื้องบนสูงขึ้นไปเต็มไปด้วยหินย้อยที่กำลังขาดถล่มลงมาเป็นระยะ ก้อนหินใหญ่น้อยขนาดต่างๆกลิ้งพัดผ่านร่างกายของบุคคลทั้งสองไปอย่างหวุดหวิด และแคล้วคลาดจากการบดทับไปได้ราวกับมีปาฏิหาริย์เข้าช่วย มาเรียพยายามจะดิ้นรน ฝืนตัวไว้ เมื่อรู้สึกว่าเขาจะนำหล่อนม่งเข้าไปในโพรงถ้ำที่เห็นอยู่นั้น แต่จอมพรานไม่ยอมเปลี่ยนความตั้งใจ กระชากหล่อนสุดแรงเกิด นำตะลุยผ่านกองหิน และผ่านฝุ่น ตลอดจนฝนหินที่โปรยปรายลงมาจากเบื้องบนนั้นจนได้

พอหลุดพ้นเข้าไปสู่ปากถ้ำอันดำมืด ราวกับนรกนรกานต์นั้นทั้งคู่ก็ล้มคะมำกลิ้งไปคนละทางด้วยอำนาจความสะเทือน

เลื่อนลั่นประหนึ่งว่าเขาทั้งลูกจะยุบฮวบลงไปสู่ใต้บาดาลฉะนั้น ทั้งๆ ที่มืดมิดจนมองไม่เห็นอะไร ก็ยังรู้สึกได้ว่าผนังถ้ำรอบด้าน คล้ายๆ จะปริแยกออกและพังลงมาบดขยี้ทับ ส่วนปากทาง ที่เพิ่งจะหลุดรอดกันเข้ามาได้หยกๆ เมื่ออึดใจนี้ หินจากเพิงผาด้านบน ก็หักหลุดลงมาทั้งกระบิไม่ต่ำกว่าร้อยตัน ฟาดโค่นลงมากลบปากทางเสียหมดสิ้น

น้ำหนักของหินที่ถล่มพังลงมาปิดปากทางเข้านั้น ทำให้ร่างกายที่ล้มกลิ้งอยู่กับพื้นกระดอนลอยขึ้นมา ประหนึ่งตับไตไส้พุงจะทะลักทลายตามอำนาจสะเทือนนั้นด้วย และนั่นดูเหมือนจะเป็นจังหวะที่แผ่นดินเคลื่อนไหวสั่นสะเทือนแรงที่สุด

จากนั้น ก็เริ่มจะผ่อนความเกรี้ยวกราดเบาบางลงเป็นลำดับ แต่ก็ยังมีติดต่อกันไปอีกเหมือนจะไม่ยอมสงบลงโดยง่าย ได้ยินแต่เสียงคราง ครืนอยู่ใต้แผ่นดิน แต่เสียงหินหักถล่มอันเป็นส่วนของผิวดินเบื้องนอกสร่างซาไป อากาศภายในโพรงถ้ำกดต่ำอบอ้าว และโชยไปด้วยกลิ่นไอกำมะถัน ตลอดจนแก๊สเผาไหม้บางชนิด

นั่นเป็นความรู้สึกของรพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งคืนสติอีกครั้งเมื่อถูกมือหนึ่งเขย่าปลุกในความมืด เอื้อมมือเปะปะออกไปก็กระทบกับส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายของผู้ที่กำลังปลุกเรียกเขาอยู่ในขณะนี้ ซึ่งก็ไม่น่าจะเป็นใครอื่นนอกจาก มาเรีย ฮอฟมัน แม่คนเดนตายผู้ร่วมชะตากรรมอยู่กับเขา

“ไพรวัลย์ คุณปลอดภัยหรือเปล่า?”

ขณะนั้น รพินทร์เต็มไปด้วยความมึนงง เขาเกาะแขนของหล่อนซึ่งประคองอยู่ในขณะนี้ ค่อยๆ ทรงกายขึ้นนั่ง พยายาม

ปรับม่านตาให้เข้ากับความมืดที่แวดล้อมอยู่ ต่อมาก็พอจะสังเกตเห็นอะไรได้เป็นเงาตะคุ่ม อาศัยจากแสงสว่างรางๆ ที่ส่องลอดรอยแตกแยกของหินเหนือศีรษะ เป็นช่องเล็กช่องน้อยทั่วไป

เขาเดาไม่ถูกว่า ตนเองขาดความรู้สึกไปนานสักเท่าใด เพราะแม้จะคืนสติขึ้นมายามนี้ ก็ยังได้ยินเสียงคำรนอยู่เบาๆ และพื้นก็ยังไหวอยู่น้อยๆ ติดต่อกันไปตลอด เพียงแต่ลดความบ้าคลั่งร้ายแรงลงเท่านั้น

หันมาจ้องนักโบราณชีวศาสตร์สาวผู้ร่วมสถานการณ์ซึ่งเขย่ากายถามเขาอยู่อย่างร้อนรนในขณะนี้ ก็ไม่สามารถจะสังเกตใดๆ ได้ทั้งสิ้น นอกจากเค้าโครงของกรอบหน้าที่ชะโงกเข้ามาใกล้จนเกือบชิด และมือทั้งสองที่จับตัวเขาไว้

“ผมไม่เป็นอะไร เมย์...”

เขาตอบเป็นคำแรก เสียงแหบจนแทบไม่สามารถผ่านลำคออันแห้งเป็นผงออกมาได้

“คุณล่ะ?”

“ฉันก็ไม่เป็นอะไรมากนัก เราหมดสติกันไปนานทีเดียวไพรวัลย์ แต่ฉันรู้สึกตัวก่อนคุณสัก 5-6 นาทีเห็นจะได้ ควานมาพบคุณนอนคว่ำหน้าอยู่ตรงนี้ ทีแรกนึกว่าตายแล้ว ฉันดีใจที่คณไม่เป็นอะไร”

“เราหมดความรู้สึกไปรึ...”

“สงสัยตอนที่มันไหวรุนแรงที่สุด ขณะที่เราผ่านปากถ้ำเข้ามานั่นแหละ หินปากถ้ำมันถล่มลงมาทับ สะเทือนยิ่งกว่าลูกระเบิดลง และเราคงจะน็อกพื้นหมดสติไป”

“นานสักเท่าไหร่?”

“ฉัน ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน...”

มาเรียร้องเบา ๆ หางเสียงแตกพร่าเหมือนจะร้องไห้ แหงนมองขึ้นไปตามผนังด้านบนซึ่งมีแสงสว่างราง ๆ ปรากฏให้เห็นทั่ว ๆ ไปตามแนวแตกแยก

“แต่รู้สึกว่าคงไม่น้อยกว่าชั่วโมงเต็ม ๆ ทีเดียว ถึงตอนนี้มันก็ยังไม่หยุดไหว แต่ลดความสั่นสะเทือนลงมากแล้ว อีกสักครู่คงสงบ”

รพินทร์พยุงกายขึ้นนั่งคุกเข่า รู้สึกขัดยอกปวดร้าวไปหมดทั่วสรรพางค์กาย พยายามตรวจสอบตนเอง...ตั้งแต่ศีรษะลงไปถึงปลายเท้า แล้วก็รู้สึกใจชื้นขึ้น เมื่อพบว่าไม่มีความเจ็บ-ปวดสาหัสหรือความพิการเกิดขึ้นยังส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย

มาเรียลุกขึ้นยืนตามโดยเร็ว ในภาวะนี้ ดูหล่อนจะแคล่วคล่องกว่าเขามาก คอยจับแขนพยุงไว้ ทั้งสองยืนพิงโขด-หินก้อนหนึ่งของพื้นถ้ำ พากันสงบนิ่งเหมือนจะปรับระดับจิตใจอยู่อีกครู่หนึ่ง ไม่สามารถจะพูดอะไรกันได้เพราะความมึนตื้อของสมองและประสาทที่ซึมชาไปหมด บางขณะ เขาทั้งสองก็ไม่แน่ใจตนเองเหมือนกันว่า นี่เป็นเหตุการณ์แท้จริงที่เผชิญหน้ากันอยู่ หรือว่าอะไรกันแน่

เสียงสั่นสะเทือนเบื้องใต้พื้นพิภพจางเบาลงไปเป็นลำดับและแล้วในที่สุดก็เงียบสนิทหายไป ทิ้งโลกภายในถ้ำมืดนั้นให้สงบนิ่งเป็นดุษณีประดุจโลกร้างอันปราศจากชีวิตใด ๆ ทั้งมวลตามเดิม ปล่อยให้พฤติเหตุแห่งพิบัติภัยธรรมชาติซึ่งผ่านไปเมื่อครู่นี้ ตกอยู่ในเงื้อมเงาฉงนซึ่งแทบจะเชื่อเสียมิได้ของมนุษย์ทั้งสองชีวิตที่ยังมีลมหายใจอยู่ด้วยกัน

ณ บัดนี้ เงียบที่สุดของความเงียบ ปกคลุมแวดล้อมอยู่รอบตัวจนได้ยินเสียงลมที่ลั่นกริ่งออกหู และเสียงหัวใจที่เต้นระทึกอยู่ในอก

รพินทร์ไหวตัวอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงเพื่อนร่วมชะตา-กรรมกระซิบเรียกชื่อ คล้ายจะไม่แน่ใจว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าในร่างกายที่ยืนนิ่งประดุจหินนั้น

“สงบลงแล้ว...”

เขาพึมพำ พยายามเหลียวมองรอบกายอีกครั้ง กำลังความคิดที่เป็นอัมพาตไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง บัดนี้เริ่มทำงาน

“แต่...ช่วงระยะของมันจะเกิดขึ้นอีกครั้งหรือเปล่านี่”

“ฉันเชื่อว่ามันคงหยุดลงแน่นอนแล้ว...”

มาเรียกล่าวเสียงเบาในลักษณะกระซิบกระซาบเช่นเดิม

“มันไหวแรงเต็มที่ สุดฤทธิ์เดชของมันแล้ว และก็ซาสงบไปตามสภาพ จะไม่เกิดซ้ำขึ้นอีกในระยะเวลาใกล้ๆ กัน คุณเคยพบกับแผ่นดินไหวมาก่อนหรือเปล่า”

“ครั้งเดียวในชีวิต ระหว่างที่ผมยังเป็นตำรวจชายแดนอยู่ในป่าแถบแม่สายตอนเหนือสุดของประเทศไทย หลายปีมาแล้ว มันมีอาการคล้ายๆ จะไหวขึ้นครั้งเดียว แต่ไม่รุนแรงอะไรนัก และบางคนก็ไม่รู้สึกตัวเสียด้วยซ้ำ สำหรับผมเองรู้สึกแต่เพียงว่าแผ่นดินที่ยืนอยู่มันโคลงเล็กน้อย อาการไหวชนิดนั้นกินเวลาเพียงไม่เกิน 10 วินาที แล้วก็สงบลง ปรากฏการณ์แผ่นดินโคลงชนิดนั้น กินแดนตั้งแต่อำเภอแม่สายลงมาตลอด

จนเชียงรายและเชียงใหม่ ผู้คนในเขตจังหวัดเหล่านี้ซึ่งรู้สึกได้เหมือนกันหมด แต่ยังไม่เคยเห็นแผ่นดินแยกร้าวฉานออกไปต่อหน้าต่อตา หรือภูเขาหักถล่มลงเหมือนอย่างที่เผชิญอยู่นี่และไม่เคยคิดว่าในชีวิตจะได้เห็นด้วย”

“ฉันเคยพบแผ่นดินไหวบ่อยที่สุด สมัยที่อยู่ในนิวซีแลนด์ มันเกิดบ่อยก็จริงจนเป็นเรื่องธรรมดาของพวกนั้น แต่ไม่มีอะไรรุนแรงนัก ไหวครั้งๆ หนึ่งก็กินเวลาเพียงแค่ไม่กี่วินาที แต่ที่เราพบกันนี่มันเป็นการไหวอย่างบ้าคลั่งรุนแรงที่สุด และกินเวลาติดต่อกันนานที่สุด ด้วยลักษณะของการไหวชนิดนี้แหละ ที่เมืองปอมเปอีเคยถล่มลงไปจมอยู่ใต้ดินทั้งอาณาจักร และคงจะทำนองเดียวกับนิทรานครที่เราผ่านกันมาแล้วด้วย นี่มันเกิดกลางสถานที่กันดารของแถบโลกกว้าง มีแต่ดินกับก้อนหินภูเขา ถ้ามันเกิดขึ้นในย่านชุมนุมชนเขตบ้านเมือง จะพินาศย่อยยับกันหมดทั้งเมืองทีเดียว น่ากลัวเหลือเกิน...ฉันคิดว่าฉันฝันไปเสียอีก”

“กะถูกไหมว่า รัศมีสั่นสะเทือนของมันกินเขตแดนกว้างไกลออกไปสักเท่าใด?”

มาเรียสั่นศีรษะอย่างอัดอั้นตันใจต่อเหตุการณ์

“ฉันเดาไม่ถูก เพราะไม่ชำนาญในเรื่องนี้นัก แต่สักเกตดูความรุนแรงที่เราเผชิญก็คิดว่าอาณาบริเวณของมันคงแผ่กว้างไปไกลมากทีเดียว ตรงที่เราอยู่นี่อาจเป็นบริเวณใกล้เคียงกับจุดศูนย์กลางของมันก็ได้”

“พื้นที่สูงบนยอดเขา สูงกว่าระดับน้ำทะเลมากๆ อย่างนี้ไม่น่าจะมีปรากฏการณ์แผ่นดินไหวได้เลย”

“มันไม่แน่หรอก แผ่นดินไหวมันเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่งในโลกนี้ เพียงแต่ว่าจะถึงเวลาของมันเมื่อไหร่เท่านั้น เราไม่รู้ว่าใต้ผิวโลกบริเวณไหนบ้างที่มีภูเขาไฟกำลังคุกรุ่นรอเวลาระเบิดอยู่ สำหรับแถบนี้เท่าที่เราผ่านกันมาแล้วก็มีร่องรอยเคยมีภูเขาไฟระเบิด และแผ่นดินไหวมาแล้ว”

รพินทร์เหลียวกลับไปมองทางปากถ้ำซึ่งวิ่งกันเข้ามาก่อนที่ความสะเทือนขีดสุดจะเกิดขึ้น ซึ่งบัดนี้มืดสนิทมองไม่เห็นทางเลยว่าก่อนหน้านี้มันจะเป็นปากโพรงถ้ำที่ลอดเข้ามาได้ เพราะหินถล่มลงมาปิดบังไว้หมด แล้วก็พยุงกายออกเดินคลำเปะปะจะไปทางด้านนั้น แต่มาเรียเข้าใจความคิดของเขาจึงเหนี่ยวไหล่ไว้

“ไม่มีประโยชน์หรอก รพินทร์...”

บางทีหล่อนก็เอ่ยเรียกนามจริงของเขาอย่างสนิทปากเช่นนี้ แทนที่จะเรียกเป็นทางการ

“ก่อนที่จะงมมาพบคุณนอนหมดสติอยู่ ฉันตื่นขึ้นก่อนและได้สำรวจปากทางเข้าของเรานั่นแล้ว หินมันร่วงลงมาปิดหมดแล้ว ไม่ใช่แค่ก้อนสองก้อนเท่านั้น แต่มันหนักเป็นร้อย ๆ ตันทีเดียว ภูเขาบางส่วนมันยุบลง และบางส่วนก็งอกขึ้นใหม่ เจ้าส่วนที่งอกขึ้นใหม่นี่แหละที่มันงอกขวางปากทางออกของเราเอาไว้...”

แล้วแหม่มสาวก็ฝืนหัวเราะเสียงแปร่งอยู่ในลำคอกล่าวต่อมาว่า

“สองครั้งแล้วนะที่ฉันตกอยู่ในภาวะติดขังคล้าย ๆ จะถูก
ฝังทั้งเป็นอยู่ใต้ก้นภูเขาแบบนี้ ครั้งแรก ในสุสานโบราณนั่น
พร้อมกับไชยยันต์ มาครั้งนี้เจอเข้าอีกกับคุณ คนเราคงไม่โชคดี
ตลอดไปได้หรอก บางทีครั้งนี้ อาจเป็นครั้งสุดท้ายของฉันแล้ว
ก็ได้”

“เหลวไหล!...”

จอมพรานพูดเสียงต่ำ ๆ

“ผมไม่เห็นว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่ จนถึงกับต้องทอด
อาลัยท้อถอยอะไรจนนิดเดียว ถ้าเราจะตาย เราก็คงตาย
เพราะถูกแผ่นดินสูบหรือหินหล่นทับตอนที่อยู่ข้างนอกนั่นแล้ว
หลบเข้ามาในนี้ได้ก็แปลว่า เราปลอดภัยที่สุด กะอีเพียงแค่
ค้นหาทางออกไปจากใต้ภเขานี่ ผมเห็นว่าไม่ใช่เรื่องยากเย็น
อะไรเลย ต่อให้หินมันถล่มลงมาปิดปากทางก็ตามเราอาจหา
ทางอื่นออกได้รอบด้าน ไม่เห็นหรือ เราไม่อยู่ห่างจากท้องฟ้า
ข้างนอกนัก”

พร้อมกับกล่าว เขาชี้มือขึ้นไปบนผนังหินเหนือศีรษะบาง
แห่งที่มีแสงราง ๆ ลอดแพลมเป็นแนวอยู่ทั่วไป ถ้าไม่เกิดจาก
รอยร้าวแยกของผนังถ้ำอันเกิดจากแผ่นดินไหวเมื่อชั่วโมงที่แล้ว
ก่อนหน้านั้นมันก็ต้องเป็นปล่อง หรือช่องทางออกไปส่ผิวภเขา
ด้านนอก ซึ่งหินหักพังลงมาปิดร่องรอยเหล่านั้นเสีย แต่ก็ปิด
ไม่สนิทนัก พอเป็นทางให้ระบายอากาศได้

แสงซึ่งเห็นเป็นทางเหล่านั้นสลัวจางลงเป็นลำดับ แสดง
ว่าฟ้าเบื้องนอกค่ำลงเต็มทีแล้วคงอีกไม่นาน...ราตรีก็คงจะแผ่เงา
ปีกสีดำสนิทเข้าครอบคลุม

“ฉันสังเกตช่องทางรอยร้าว ที่แสงลอดเข้ามานั่นก่อนหน้าคุณแล้ว...” มาเรียว่า “แต่ก็มองไม่เห็นทางอยู่ดี ว่าเราจะโผล่ขึ้นไปได้อย่างไร ถ้าเราไม่สามารถหดตัวเองให้เล็กได้เท่าหนูสักตัวหนึ่ง ก้อนหินหลายต่อหลายก้อน ขนาดใหญ่ทั้งนั้นก่ายซ้อนทับกันอยู่ มันเป็นช่องโปร่งเพียงแค่ให้อากาศหรือลำแสงแพลมลอดลงมาได้เท่านั้น แต่ก็ไม่มีช่องไหนกว้างพอที่เราจะลอดตัวออกไปได้เลย”

“เรามีเวลาพอเพียงที่จะแก้ไขปัญหากล้วย ๆ แค่นี้”

เขาบอกอย่างปลอบใจ แล้วเอื้อมมือไปตบสำรวจเป้หลัง พบว่ามันยังติดหลังอยู่เป็นปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง นั่นย่อมหมายถึงเครื่องยังชีพเบ็ดเสร็จประจำตัวซึ่งอยู่ครบ ทำให้กำลังใจพร้อมมูลขึ้นอีก

“ปืนของเราอยู่ไหน เมย์?”

“ก็วางอยู่ตรงใกล้ ๆ กับที่คุณนอนครั้งแรกนั่นแหละ ของฉันก็อยู่ที่นั่นด้วย”

พรานใหญ่ดึงแขนภรรยาสาวของอดีตนายจ้างผู้ล่วง-ลับเดินไต่พื้นหินตะปุ่มตะป่ำขรุขระของพื้นถ้ำ ตรงไปยังไรเฟิลของเขาและมาเรียซึ่งวางราบอยู่ ทั้งสองทรุดตัวลงนั่งอีกครั้ง ขณะที่หยิบอาวุธคู่ชีพขึ้นมาสำรวจความเรียบร้อย มาเรียดึงไฟฉายจากย่ามหลังขึ้นมาส่อง ช่วยให้มองเห็นสิ่งรอบตัวได้ถนัดขึ้น รอบด้านเป็นคูหาอันสลับซับซ้อนมีทางแยกไปได้หลายทาง ตามพื้นอันมีลักษณะเป็นลอนขรุขระอยู่ก่อนแล้ว บัดนี้

กลาดเกลื่อนไปด้วยเศษหินหักและผงธุลีซึ่งลอยฟ่องอบอวลขาวมัวไปหมด บางทีมันก็ปะปนมากับควันอันมีกลิ่นกำมะถันที่อ้าวระอุ ระหว่างที่สุภาพบุรุษไพรเปิดลูกเลื่อนไรเฟิลของเขาเพื่อบรรจุกระสุนลงแม็กกาซีนให้ครบเต็มอัตรา เสียงถามเบาๆ ก็ดังมาอีกว่า

“ฉันจำเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายเลอะเลือนเต็มที มันเกิดขึ้นอย่างไร?”

“เรากำลังจวนตัวสุดขีด เพราะคุณวิ่งออกมากลางที่โล่งจะบ่ายหน้ามาที่เชิงเขาลูกที่เราเข้ามาติดอยู่นี่แหละ แล้วก็หมดแรงล้มลง ผมตามมาด้วย มันไล่มาติดๆ ตอนนั้นรู้สึกว่าคุณหมดสติไปชั่วขณะ ไอ้ยักษ์กำลังจะยื่นคอลงมางับเราสองคนอยู่รอมร่อนั่นเอง แผ่นดินก็ลั่นและไหวโคลงขึ้น ตอนนั้นผมยังไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น แต่มันรู้ก่อนผมเสียอีก รีบผละจากเราหันหลังกลับเปิดอ้าวหนีไปทันที ผมปลุกคุณให้รู้สึกขึ้นมา ตอนแผ่นดินเริ่มสะเทือนแรงขึ้นแล้ว”

มาเรียถอนใจเฮือก นั่งชันเข่า เอามือกุมหัว

“เรารอดพ้นจากไทรันโนซอรัสตัวนั้น แต่แล้วก็กลับมาเผชิญหน้ากับภัยร้ายแรงของธรรมชาติอย่างกะทันหัน แทบจะปรับจิตใจเตรียมรับไม่ทัน โอ! พระเจ้า ทำไมถึงทารุณร้ายกาจอย่างนี้หนอ”

“ผมบอกคุณแล้วว่า พระเจ้าปรานีเราที่สุดแล้วที่บันดาลให้แผ่นดินไหวขึ้นเสียก่อนที่เราสองคนจะตกเป็นเหยื่อไอ้ยักษ์นั่น”

“เรามัวแต่คิดถึงปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นกับตัวเราเอง

ขณะนี้ แต่คิดบ้างไหมว่า ขณะนี้ พวกเราทั้งคณะที่แยกล่วงหน้าไปก่อนจะเป็นอย่างไรบ้าง?”

น้ำเสียงของแหม่มสาวบอกชัดถึงความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้

“ผมคิดถึงคนพวกนั้น ก่อนที่จะคิดถึงตัวเองเสียอีก พวกเขาเดาไม่ถูกหรอกว่า ในตอนนั้น ทำไมเราถึงไม่ได้ตามเขาไปแล้วก็คงจะได้ยินเสียงปืนของเราที่ปะทะกับไอ้ยักษ์ เขาคงจะพากันตกใจและเป็นห่วงเรามากทีเดียว อาจมีใครคิดที่ย้อนกลับมาที่เรา แต่แล้วมันก็เกิดกลียุคแผ่นดินไหวเสียก่อน ผมทายไม่ถูกว่าพวกเขาเหล่านั้นจะตกอยู่ในสภาพอย่างไร แต่อยากจะคิดในทางดีว่าทุกคนน่าจะหาทางหลีกหลบเอาชีวิตรอดได้ ถ้าไม่ถูกแผ่นดินถล่มดูดเอาตัวจมบาดาลหายไป หรือถูกหินหักพังลงมาทับเสียก่อน”

มาเรียถอนใจอีกครั้ง

“แผ่นดินไหวเมื่อชั่วโมงที่แล้ว รุนแรงมาก มันเป็นความหายนะของชีวิตที่อยู่บนผิวโลกบริเวณนี้ทีเดียว และพวกนั้นก็จะต้องตกอยู่ในรัศมีรุนแรงพอ ๆ กับที่เราโดนเข้าด้วย”

“ทุกสิ่งทุกอย่าง ขึ้นอยู่กับดวงชะตาชีวิตของแต่ละคนต่อให้วิตกกังวลสักเพียงไหน เราก็ไม่สามารถจะแก้ไขอย่างใดได้ทั้งสิ้น แล้วก็คงจะรู้เองว่า พวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

“รพินทร์...”

“ฮือม์?”

“คุณโกรธฉันมากไหมที่ฉันเป็นตัวการก่อเรื่องยุ่งยากขึ้นเพราะความดื้อของฉันแท้ ๆ ที่ทำให้คุณต้องพลัดกับพวกคณะ

นายจ้างของคุณโดยตรง ซึ่งคุณมีหน้าที่จะต้องดูแลใกล้ชิดเขาอยู่ตลอดเวลา”

“ทีแรกผมอยากจะปล่อยคุณทิ้งเสียด้วยซ้ำ...”

เขาพูดตามความรู้สึกแท้จริง แต่หางเสียงเรียบเป็นปกติแสดงว่าปลงตก ไม่ถือเป็นข้อขุ่นข้องใจเช่นใดทั้งสิ้น

“แต่ถ้าผมทำเช่นนั้น มันก็ไม่ได้ช่วยให้ผมดีขึ้นมาได้เลย พวกเขาเหล่านั้นคงไม่ต้องการให้ผมทำอย่างนั้นแน่ เท่าๆ กับที่ตัวผมเองก็ทำเช่นนั้นไม่ได้ด้วย ไม่ว่าจะเดือดดาลคุณสักแค่ไหน และสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าผมจะแยกจากพวกเขาหรืออยู่ใกล้ชิดเขาก็ตาม มันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก เหตุเลวร้ายจากภัยของธรรมชาติมันแทรกเข้ามาเสียแล้ว ทุกคนต้องเผชิญกับมันอย่างเลี่ยงไม่ได้ทั้งนั้น”

“โปรดยกโทษให้ฉัน”

หล่อนกล่าวมาอย่างวิงวอน รพินทร์หัวเราะหึๆ ปิดก้านลูกเลื่อนของไรเฟิลในมือลง

“เอาละ ลืมมันเสียเถอะ เมย์ เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่จะมากล่าวผิดหรือขอโทษขอโพยอะไรกัน คุณเองก็รู้นิสัยผมดีมาแล้ว แต่ไหนแต่ไรผมรับผิดชอบต่อทุกชีวิตในคณะที่เดินทางร่วมกันมานี่ ทิ้งเอาตัวรอดหรือปล่อยใครให้ตกอยู่ในห้วงอันตรายไม่ได้ถ้าหากว่าผมมองเห็นตำตาและพอที่จะช่วยเหลือได้ หลายๆ คนผลัดกันทำความเหนื่อยยาก แทบจะเอาชีวิตไม่รอดให้แก่ผมมาโดยตลอดแล้ว แต่ผมไม่คิดอะไรมากหรอก”

คำพูดแบบเรื่อยๆ ไม่ถือสาเป็นอารมณ์ของจอมพรานทำให้ภรรยาสาวของอดีตนายจ้างนั่งซึม หล่อนมีสำนึกในผิด

และชอบอยู่เหมือนกัน แต่อารมณ์ผู้หญิง...บางทีเจ้าตัวเองก็ไม่สามารถบอกได้เหมือนกันว่าเกิดขึ้นอย่างนั้นเพราะอะไร

ดิ่งลงไปในห้วงลึกสุดของหัวใจ ซึ่งมีความวิตกกังวลถึงหมู่คณะอันเป็นความรู้สึกปกติผิวนอกที่มีอยู่ในบัดนี้ มาเรียฮอฟมันรู้สึกยินดีและเป็นสุขอย่างประหลาดที่หล่อนพลัดพรากกับคณะทั้งหมดทุกคนโดยมีบุรุษผู้นี้ หลงพลัดเข้ามาร่วมสถานการณ์กับหล่อนด้วยเพียงสองต่อสอง **บุรุษผู้ซึ่งมีอะไรคุกรุ่นอยู่ในดวงจิตปรารถนาของหล่อนมาช้านาน แต่ไม่เคยสัมฤทธิผลสมใจเลย ทั้งๆ ที่หลายต่อหลายครั้ง...หล่อนเกือบจะ 'มี' เขา**

ผู้ชายในโลกนี้คนไหนบ้างหนอ ที่จะรอดเงื้อมมือหล่อนไปได้ ซึ่งถ้าหากว่าหล่อนปรารถนา ต่อให้เจ้าชายแห่งราชบัลลังก์ทางยุโรป,ดารานักสู้วัวแห่งสเปน แชมป์นักแข่งรถ และดาราภาพยนตร์ชายแห่งอิตาลี หรือฮอลลีวู้ด รายไหนรายนั้นจูบหล่อนตั้งแต่เส้นผมลงไปจรดเล็บเท้า สุดแต่หล่อนจะบัญชา

แต่ชายไทย หน้าซื่อ ตาคม ผู้มีอาชีพเป็นพรานป่า และอดีตลูกจ้างของสามีผู้ล่วงลับของหล่อนคนนี้ ไฉนจึงเฉยเมยต่อหล่อนได้ลงคอ ทั้งๆ ที่เลือดเนื้อเชื้อไขของเขาก็มี 'ธาตุชาย' ทกกระเบียดนิ้วซ้ำดจะดดันร้อนแรงน่าระทึกทรวงเสียด้วย ไม่ใช่อย่างเจ้าส่างปาผู้ทุพพลภาพของหล่อนสักหน่อย

บัดนี้ แม่สาวเลือดผสมผู้แรงร้อน นั่งพินิจดูเขาเงียบๆ ในเงามืด ความวิตกกังวลทั้งมวลห่างไกลออกไปหมด ไม่หวาดหวั่นพรั่นไหวต่อสถานการณ์ใดๆ อีกแล้วทั้งสิ้น ไม่ว่านรก

บาดาลหรือสวรรค์ ไม่ว่าจะหายใจอยู่ในนาทีนี้ แล้วจะนอนแข็งที่อเย็นชืดไปในนาทีข้างหน้า ธรรมชาตินิสัยของหล่อนเป็นเช่นนี้เอง ชีวิตเป็นสิ่งไม่มีความหมายอะไรนักสำหรับหล่อน มันกร้านชาชินไปเสียหมดแล้ว

"ทำยังไงกันต่อไป?"

ในที่สุดหล่อนถามขึ้น

"ถ้าพวกเขาไม่ตายเขาก็คงจะย้อนกลับมาค้นหาเราเท่าๆ กับที่ถ้าเราหาทางออกไปจากใต้ถ้ำนี่ได้เราก็จะตามค้นหา รัศมีการหลงพลัดระหว่างเรากับเขาห่างกันไม่มากนัก อย่างมากที่สุดก็คงไม่เกิน 4 กิโลเมตร ไม่ว่าพวกนั้นจะหนีกระเจิดกระเจิงออกไปเช่นไรในขณะแผ่นดินไหว"

"ความจริง ถ้าพวกนั้นปลอดภัยเรียบร้อยดี ก็น่าจะย้อนกลับมาดูเรายังบริเวณนี้แล้วไม่ใช่หรือ?"

"ความสั่นสะเทือนครั้งสุดท้าย เพิ่งจะหมดสิ้นไปเมื่อหยกๆ นี่เอง พวกเขาอาจยังตั้งตัวกันไม่ติดก็ได้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ภูมิประเทศตลอดจนพื้นดิน มันเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว อาจต้องใช้เวลาคลำกันหน่อยกว่าจะย้อนกลับมายังบริเวณที่เราปะทะกับไอ้ยักษ์นั่นได้"

"คุณคิดว่าโลกภายนอกตอนนี้ เวลาประมาณสักเท่าไหร่?"

"คุณน่าจะคะเนได้ดีกว่าผม เพราะฟื้นขึ้นมาก่อน"

มาเรียเหลือบตาขึ้นไปตามผนังถ้ำด้านบน ซึ่งบัดนี้แทบจะสังเกตไม่เห็นแสงจากเบื้องนอกปรากฏขึ้นอีกเลย

"ค่ำลงเต็มทีแล้ว อีกไม่กี่อึดใจก็จะมืดสนิท ฉันกะว่าราวๆ หกโมงเย็น"

WBSWS:OU

“จะเป็นการดีมาก ถ้าเราหาทางออกจากใต้ถ้ำนี่ได้ภายในคืนนี้ คุณพร้อมหรือยัง”

ขณะที่พูด เขาส่งมือให้หล่อน รพินทร์ ไพรวัลย์ แม้จะกร้าวกระด้างเมินเฉยต่อหล่อนหรือใครๆ สักเพียงไหน เขาก็ยังเป็นสุภาพบุรุษที่หล่อนหลงใหลในบุคลิกอยู่เสมอ

แหม่มสาวยิ้มในเงามืด ส่งมือมาประสานกับมือเขาแล้วบีบแน่นน้ำเสียงใสเต็มไปด้วยชีวิตชีวาขึ้น

“แน่นอนมิสเตอร์ฮันเตอร์ ฉันพร้อมเสมอ-ขอบคุณ!”

ทั้งสองลุกขึ้นยืน เพื่อเผชิญและคลี่คลายปัญหาเฉพาะหน้าต่อไปด้วยวิญญาณของนักสู้และนักผจญภัยโดยสายเลือด

เบาใจไปอย่างหนึ่งเหมือนกัน ที่ในภาวะคับขันซึ่งจะต้องอาศัยไหวพริบ ปฏิภาณ และความเจนจัดช่ำชองเช่นนี้ ผู้ที่ร่วมอยู่กับเขาคือมาเรีย ฮอฟมัน **นั่นหมายถึงว่า เขาไม่จำเป็นต้องมีอะไรคอยห่วงหรือคอยเป็นพี่เลี้ยงประคับประคองหล่อนเลย ผิดกับ ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ซึ่งยังอาวุโสน้อยนักในเรื่องเช่นนี้**

ทั้งค่ โดยไฟฉายซึ่งใช้แสงอย่างจำกัดและประหยัดที่สุดเริ่มเคลื่อนออกจากที่ เดินลึกเข้าไปตามซอกโพรงถ้ำที่เห็นแยกแยะออกไปรอบด้านเหล่านั้น พร้อมทั้งช่วยสำรวจตรวจตราเพื่อจะค้นหาทางออกซึ่งรพินทร์แน่ใจเต็มเปี่ยมว่า มันจะต้องมีอยู่ที่ใดที่หนึ่งสักแห่งโดยหาไม่ยากเกินไปนัก

สิ่งที่ทั้งสองระวังอยู่ทุกฝีก้าวย่างในขณะนี้ก็คือ เหว หรือ

รอยแยกของพื้นถ้ำ ซึ่งอาจก้าวถลำหล่นลงไปเบื้องล่างโดยไม่ทันรู้ตัว หากเผลอหรือหลวมตัว ลำไฟฉายแม้จะเป็นแบบที่ใช้แบตเตอรี่ถึง 8 ท่อนมาตรฐาน แต่ในความมืดของก้นถ้ำเช่นนี้ ลำแสงของมันถูกกดหรี่ลงนิดเดียว พอส่องอะไรเห็นได้รางๆ เท่านั้น ผิดกับการฉายในความมืดของพื้นผิวโลกภายนอก

ครั้งหนึ่ง พรานใหญ่ล้วงเศษไต้ อันเหลืออยู่ดุ้นสั้นนิดเดียว ยาวไม่เกินคืบที่เขาอุตส่าห์ดับเก็บไว้ในย่ามหลังออกมาจะจุดส่องแทนไฟฉาย เพราะต้องการประหยัดถ่าน และแสงคบไต้ย่อมจะให้ความสว่างได้ดีกว่าภายในโพรงถ้ำเช่นนี้ แต่มาเรียตะครุบข้อมือที่งัดไลท์เตอร์ขึ้นมา เพื่อหมายจะจุดของเขาอย่างรวดเร็ว

“อย่า!...”

หล่อนร้อง

“อย่าพยายามใช้เปลวไฟได้เป็นดีที่สุด ฉันไม่แน่ใจนักว่า อากาศภายในถ้ำนี่จะมีแก๊สที่ไวไฟอะไรปะปนอยู่บ้าง ประ-เดี๋ยวมันลุกคลอกหรือระเบิดขึ้นลงละก็เสร็จกันอยู่ในนี้เอง”

พรานใหญ่ชะงัก และฉงน อย่างไรก็ตามเขามีเหตุผลที่จะต้องฟังเสียงท้วงปรามของมาเรียอยู่เหมือนกัน เพราะกลิ่นไอของแก๊สที่ถกเผาไหม้ซึ่งปะปนอยู่กับอากาศหายใจอยู่ในขณะนี้มันเตือนให้เฉลียวคิด และอย่างน้อยที่สุดจะชั่วๆ ดีๆ ในความประพฤติด้านส่วนตัวเช่นไร มาเรีย ฮอฟมันก็เป็นนักวิชาการที่เชื่อถือได้คนหนึ่ง

“แก๊สกระทบเปลวไฟแล้วระเบิด หรือทำให้ลุกไหม้ขึ้นได้ก็ไม่น่าจะให้เราอาศัยหายใจอยู่ได้โดยไม่มีอันตรายเช่นขณะนี้”

“ก็คุณจะรู้ได้อย่างไรว่า เราสองคนจะทนหายใจอยู่ในนี้ไปได้นานเท่าไหร่”

หล่อนพูดยังไม่ทันจบประโยค ตัวเองก็ไอสำลักเพราะกลุ่มควันและกลิ่นไอเผาไหม้ของแร่ธาตุบางชนิด รพินทร์ก็ตกอยู่ในภาวะเดียวกัน ยังไม่ทันที่เขาจะตัดสินใจเช่นไร แหม่มสาวก็รั้งแขนเขา ดึงให้ถอยกลับออกมาจากช่องทางด้านซึ่งคลำกันเข้าไปนั้น ย้อนถอยมายืนตั้งสติสำรวมกายอีกครั้งยังบริเวณแยกปากทาง

“ทางนั้นไปไม่ได้แน่” หล่อนบอกหอบ ๆ

“สงสัยทางระเหยของแก๊สจากภูเขาไฟอยู่ทางด้านนั้น มีหวังหายใจไม่ออก สำลักตาย มันมีทางพุ่งระเหยขึ้นมาจากใต้ดินบริเวณถ้ำนี่แหละ”

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น แล้วเขาก็ตัดสินใจเลือกเอาอีกช่องทางหนึ่ง ซึ่งเห็นมีควันขาวมัวระเหยออกมาเบาบางที่สุด เดินงมต่อไปโดยสะกิดเตือนให้เพื่อนผู้ร่วมสถานการณ์ตามมาด้วย อากาศหายใจที่ข้นหนักและขาดออกซิเจน เริ่มโปร่งคล่องขึ้น ต่างค่อย ๆ เลาะลัดคลำทางกันไปอย่างระวังตัวแจในหนทางอันแสนจะมืดมิด ซึ่งไม่สามารถจะใช้สิ่งใดเป็นเครื่องสังเกตได้เลย นอกจากไฟฉายดวงริบหรี่เป็นจุดแดงที่ส่องตรวจดูเป็นระยะไปเท่านั้น ผนังรอบด้าน จะหนาทึบแน่นตันสักเพียงไหน มีรอยแตกร้าวพอให้อากาศเบื้องนอกถ่ายเทเข้ามาได้หรือไม่ บัดนี้ ไม่สามารถจะบอกได้เลย เพราะถ้าคำนวณตามระยะเวลา โลกภายนอกย่อมจะมืดสนิทลงแล้ว ต่อให้มีช่องทางรอยแยกอยู่บ้างก็ย่อมจะมองไม่เห็นเสียแล้ว

เวลาล่วงผ่านไปตามลำดับ และยิ่งเนิ่นนานออกไป เพียงไร ความหวังที่จะค้นหาทางทะลุออกจากใต้ภูเขาไปสู่โลกเบื้องนอกก็ห่างไกลออกไปทุกที แต่ถึงเช่นนั้น...คนทั้งสองก็ไม่ละความพยายาม คงซอกซอนค้นหาทางต่อไปอย่างบากบั่นมานะ

จวบกระทั่งสองชั่วโมงเต็มๆ ในหนทางอันเลี้ยวลด วกไปเวียนมา ราวกับเขาวงกตไม่มีที่สิ้นสุดนั้น โดยไม่อาจคำนวณได้ถูกว่าบัดนี้ได้ล่วงล้ำเข้ามาสู่บริเวณใดของก้นถ้ำ และห่างจากจุดเริ่มต้นที่ปากถ้ำสักเพียงใด หนทางเหล่านั้น บางขณะก็นำไปสู่ผนังตันทึบ จนต้องย้อนถอยหลังกลับ และบางขณะก็ต้องก้มคลานมุดผ่านกันเข้าไปเพราะหนทางตันบีบแคบจำกัดมีช่องให้ลอดได้เฉพาะตัวครือๆ รพินทร์ใช้หลักในการเดินอย่างเดียวเท่านั้น คือจะเดินเข้าสู่ทิศทางที่รู้สึกว่าจะมีอากาศสดจากเบื้องนอกระบายผ่านเข้ามาได้ และจะเปลี่ยนเส้นทางถอยกลับทันที เมื่อรู้สึกว่าอากาศขาดออกซิเจน หรือมีควันทำให้หายใจไม่สะดวก

ต่างอิดโรยอ่อนเปลี้ยกันลงไปทุกที เมื่อโผล่จากช่องทางหนึ่งออกมาสู่บริเวณเวิ้งกว้างเหมือนจะเป็นห้องโถง มีอาณาบริเวณขนาดห้องประชุมเล็กๆ จะส่องไปทางด้านไหน ก็แลเห็นแก่งโขดหินสีดำเป็นเงาตะคุ่มสูงๆ ต่ำๆ เรียงรายอยู่ทั่วไปราวกับภาพเงาปิศาจที่เฝ้าแลดูมนุษย์ทั้งสองชีวิตอยู่อย่างเยาะหยัน

“เอ ท่าไม่ได้การ...”

พรานใหญ่เปรยขึ้นเบาๆ ภายหลังจากเดินกันมาในความ

เงียบอันปราศจากผลนั้นนานนับชั่วโมง ยกแขนขึ้นปาดเหงื่ออันออกชุ่มโชกใบหน้า

“เราเดินงมกันอยู่ในความมืด ตามคำอุทาหรณ์ที่เขาเปรียบเทียบกันแท้ๆ ทีเดียว ไม่มีที่สังเกตอะไรสักอย่าง ไฟฉายนี่ก็ช่วยอะไรไม่ได้นัก ขืนงมต่อไปตลอดทั้งคืนนี้ก็คงเหนื่อยเสียเวลาเปล่า”

“ฉันไม่อยากจะบอกคุณเองว่า ฉันหมดแรง...หมดกำลังใจ เห็นคุณยังเพียรที่จะเดินหาทางออกให้ได้ ฉันก็แข็งใจเดินตามคุณมาอย่างนั้นเอง เดินจนกว่าจะล้มลงเองนั่นแหละ”

เสียงมาเรีย บอกมาอย่างอิดโรย แล้วเซไปนั่งพิงแง่หินใกล้ๆ ยกมือขึ้นเสยผม

รพินทร์หย่อนกายลงข้างๆ จับฝ่ามือของหล่อนไว้ เริ่มรู้สึกสงสาร **มาเรีย ฮอฟมันอาจมีเสน่ห์ในตัวเองสำหรับเขาอยู่เพียงเรื่องแค่นี้เอง คือในความทุกข์ยากลำเค็ญสักขนาดไหน หล่อนไม่เคยปริปากบ่น ร้องอุทธรณ์ หรือแสดงความอ่อนแอให้เห็นเลย ทรหดบึกบึนเสียยิ่งกว่าอกสามศอกบางคนเสียอีก สมแล้วที่มีเชื้อสายลูกพรานใหญ่แห่งแอฟริกา และเคยผ่านผจญกับชีวิตต่อสู้ผาดโผนมาอย่างโชกโชน**

“ถ้างั้นเราจะพักนอนเอาแรงก่อน คืนนี้เห็นจะทำอะไรไม่ได้เสียแล้ว รอจนกว่าตะวันขึ้นพรุ่งนี้ บางทีจะช่วยให้เราเห็นแสงส่องลอดเข้ามาพอสังเกตลู่ทางได้”

“สุดแล้วแต่คุณเถอะ คุณเดิน ฉันเดิน คุณหยุด ฉันหยุด

ไม่ต้องกังวลอะไรกับฉันหรอก ถึงอย่างไรฉันก็ไม่ใช่ 'ไข่ในหิน' ที่คุณจะต้องเป็นภาระกังวลคอยประคับประคองอยู่ให้เสียเวลา"

ประโยคท้ายของคำพูดนั้น แม้จะเป็นไปอย่างปกติธรรมดาที่สุดแต่ความหมายของถ้อยคำเขาก็ย่อมจะฟังออกว่า มันเป็นการตัดพ้ออย่างน้อยใจ

จอมพรานยิ้มอย่างเห็นใจ แต่หล่อนคงมองไม่เห็น เพราะความมืดเป็นม่านอำพรางสีหน้าของกันและกันอยู่ หล่อนอาจรู้สึกถึงความอ่อนโยนเอาใจได้บ้าง ก็แต่เฉพาะสัมผัสจากอุ้งมือที่เอื้อมมาลูบที่หลังเท่านั้น

"หิวไหม เมย์?"

ร่างนั้นยักไหล่

"ฉันเคยอดอาหารมาแล้ว สามวันเต็มๆ ไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย"

"กระทำทุกขกิริยา ประท้วงสามีคุณด้วยเรื่องอันใดกระมัง"

เขาเบนออกไปให้เป็นเรื่องขัน

"เปล่า คนอย่างฉันถ้าจะมีอะไรประท้วงสามีละก็ จะใช้วิธีไปนอนกับผู้ชายอื่น คงไม่ใช่วิธีอดอาหารให้โง่หรอก"

"น่ากลัวมาก! คุณเคยทำอย่างนั้นหรือ?"

"ไม่บ่อยนัก ยกเว้นแต่จะจำเป็นจริงๆ"

"ได้อะไรขึ้นมาบ้างนะ ในการทำเช่นนั้น?"

"ความพอใจ สาใจของฉัน แล้วก็ความไม่พอใจ ความคลุ้มคลั่งของเขาไงล่ะ"

รพินทร์ ไพรวัลย์หายใจยาว

“ก็น่าขอบคุณสวรรค์ ที่คุณกับดอกเตอร์ฮอฟมันอยู่ร่วมกันด้วยดีมาได้ จนกระทั่งเขาเป็นฝ่ายตายจากคุณไปเอง โดยที่เขาไม่ฆ่าคุณเสียก่อน”

“ก็ถ้าเป็นคุณ คุณคงจะฆ่าฉันเสียใช่ไหม?”

“ก็ไม่แน่เหมือนกัน บางที...อาจขอร้องคุณเพียงว่า จะไปนอนกับผู้ชายคนไหนก็ได้ทั้งสิ้น แต่ขอให้ผมได้เป็นประจักษ์พยานรู้เห็นอยู่ในสถานที่นั้นด้วยเท่านั้น”

มาเรียหัวเราะออกมาอย่างจริงใจได้เป็นครั้งแรก ผลักไหล่เขาเบาๆ

“ไพรวัลย์! ในยามปกติธรรมดาแล้ว คุณเป็นคนซีเรียสน่าเกลียดน่ากลัวมาก แต่ในยามคับขันชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายเปื่อย คุณกลับเป็นคนอ่อนโยน น่ารัก และเต็มไปด้วยกลวิธีปลุกปลอบใจบุคคลที่อยู่ในความรับผิดชอบของคุณที่สุด ทำไมฉันจะไม่รู้ว่า คุณหาเรื่องให้ฉันเพลินใจ เลิกคิดถึงความตายที่กำลังใกล้เข้ามาเสีย ฉันไม่เคยได้ยินคุณพูดเล่นกับฉันในลักษณะอย่างนี้มาก่อนเลย”

“คุณเป็นคนจริง เมย์ ผมเองก็เป็นคนจริงเหมือนกัน เมื่อคุณพูดกับผมอย่างตรงไปตรงมา ผมก็ไม่อยากจะพูดอะไรที่มันอ้อมค้อม”

“ฉันไม่เชื่อหรอก”

“ไม่เชื่อในเรื่องอะไร”

“ก็เรื่องที่คุณพูดตะกี้นี้นะซิ สมมติว่าคุณเป็นสเตเกล ถ้าฉันใช้วิธีประชดคุณโดยการไปนอนกับผู้ชายอื่น คุณก็คง...”

“ทำไม นั่งร้องไห้สะอึกสะอื้นเหมือนสามีคุณกระมัง?”

“เรื่องนั้นฉันก็ไม่รู้ได้เหมือนกัน แต่ที่เชื่อแน่ๆ ก็คือ คุณจะต้องฉีกฉันออกเป็นชิ้นๆ ทีเดียว จริงไหม”

“อย่างเช่นที่คุณไชยยันต์พยายามกระทำกับคุณ งั้นหรือ?”

“ฉันพอจะรู้อารมณ์ของผู้ชายทางภาคพื้นเอเชียดีอยู่หรอก ตัวของเขาเอง เจ้าชู้ไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภรรยาของตัวได้ แต่ถ้าฝ่ายภรรยาจะกระทำเช่นนั้นบ้าง เขาจะต้องถือเป็นอุกฤษฏ์โทษชนิดที่ให้อภัยกันไม่ได้ทีเดียว เป็นความใจแคบรู้มาก และเห็นแก่ตัวที่สุด คุณเองก็จะต้องตกอยู่ในข่ายนี้ด้วยเช่นกัน...ขอบใจมากนะรพินทร์ ที่ชวนฉันคุยในปัญหาน่าสนใจเสียจนฉันลืมว่า ตัวฉันเองถูกเข้ามาติดขังอยู่ในถ้ำใต้บาดาลซึ่งประตูตาย 99.99 เปอร์เซ็นต์ แต่ฉันก็ยังดีใจที่ก่อนจะตาย ฉันก็เพิ่งเห็นอารมณ์ขัน คุยสนุกจากคุณเป็นครั้งแรก เดี๋ยวนี้ฉันไม่สงสัยอีกเลยว่า ทำไม ‘ใครคนหนึ่ง’ เขาถึงให้ความสนใจกับคุณมากที่สุด แม้เขาจะพยายามปกปิดซ่อนเร้นอย่างไร ฉันก็รู้ได้ คุณมีอะไรที่น่าทึ่งอยู่ในตัวหลายๆ อย่าง มองผาดๆ ก็อาจไม่พบหรอกต้องมองให้ลึกแล้วจะเห็น แต่ฉันเห็นมาก่อนเขาเสียอีก เพียงแต่ว่าในระหว่างฉันกับ ‘เขา’ นั้น ฉันเป็นก้อนดินหรือเศษวัชพืชอันหาค่าไม่ได้ ส่วน ‘เขา’ คือเพชรน้ำเอก ในข้อวินิจฉัยของคุณ...อย่าโกรธฉันนะ ที่พูดอย่างนี้ เราต่างก็เจริญในด้านจิตใจเทียมกันแล้ว พูดกันตรงๆ ดีกว่า และคุณก็บอกอยู่แล้วว่าคุณชอบพูดตรง”

“ผมไม่โกรธคุณหรอก แต่ถ้าเราผ่านปัญหานี้ไปเสียได้ก็จะดี...”

เขาบอกเนิบเนือย แล้วตัดบทเปลี่ยนเรื่องมาทันทีว่า

“ผมรู้สึกว่าจะมีแอ่ง หรือทางน้ำไหลอยู่ไม่ห่างเราตรงหน้านี่เอง เข้าไปดูกันดีกว่า ถ้าเป็นน้ำที่พออาศัยดื่มได้ เราจะดื่มให้เต็มอิ่ม แล้วหลับกันเสียสักพัก ตื่นขึ้นมาค่อยเข้าส่ปัญหากันใหม่ ผมเองก็ไม่ดีไปกว่าคุณหรอก...แทบไม่มีแรงเคลื่อนไหวอยู่แล้ว”

กล่าวจบ สุภาพบุรุษไพรก็ฉุดแขนแม่สาวผมทองให้เดินตามเขา ผ่านโขดหินที่งอกขวางระเกะระกะอยู่กลางบริเวณเว้งกว้างลักษณะเกือบจะเป็นวงกลมนั้น ใช้ไฟฉายส่องไปตามพื้น

แล้วก็จริงดั่งเช่นที่เขาคะเน หรือมิฉะนั้นก็หมายหูไว้ก่อนแล้วเสียงแผ่วเบาที่ดังอยู่ริกๆ ในขณะนี้ คือทางน้ำเล็กๆ ที่ไหลเซาะหินเป็นแนวคดเคี้ยวจากผนังด้านหนึ่ง ไปสู่อีกด้านหนึ่ง แล้วหายเข้าไปในซอกอันสลับซับซ้อนนั้นอย่างเดาไม่ถูกว่าต้นมาจากไหน ไปสุดปลายที่ไหน ส่วนที่ลึกที่สุดนั้นมีระดับเพียงแค่คืบเดียว แนวกว้างประมาณครึ่งเมตร

ทั้งสองทรุดตัวลงโดยเร็ว กอบสายน้ำขึ้นมาในฝ่ามือแล้วยกขึ้นดม สัมผัสได้กับความอุ่น ที่ค่อนข้างจะร้อน และมีกลิ่นกำมะถันจางๆ ปะปนมาด้วย เมื่อแตะกับลิ้น รู้สึกได้ในรสจืดสนิท ไม่มีอะไรแปลกปลอมจนน่าระแวง จึงก้มลงดื่มกันจนเต็มอิ่ม

แล้วก็เลือกได้พื้นที่ราบเรียบตอนหนึ่งในระหว่างช่องขนาบของโขดหินใหญ่สองลูก ห่างออกไปจากแนวน้ำไหลเพียงวาเศษ เป็นที่เอนกายพักนอนอย่างอ่อนโยนระโหยโรยแรงแทบจะกระดิกกระเดี้ยไม่ไหว ต่างคนต่างใช้ย่ามหลังหนุนศีรษะนอน

[WBSWS:01]
อาสรพณิกรานคร

เคียงกันแบบเรียงสอง โดยมีไหล่แนบชิด ลืมตาโพลง เหม่อมองฝ่าความมืดอย่างปราศจากที่หมายขึ้นไปด้านบน

โชคชะตา หรือมิฉะนั้นเหตุการณ์มันก็ช่างผันผวน เล่นตลกสิ้นดี ดูเอาเถอะ เมื่อก่อนหน้านี้ 3-4 ชั่วโมง ปัญหาสำคัญที่สุดของคณะก็คือการแสวงหาแหล่งน้ำ เพราะทุกคนหิวกระหายกันแทบจะไม่มีแรงเดินต่อไป แล้วมหันตภัยร้ายแรงก็จู่โจมแทรกซ้อนขึ้นมา เรื่องน้ำก็พลันชะงักอยู่เพียงนั้นเพราะต้องดิ้นรนหลีกหนีภัยเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นเอาชีวิตรอดไว้ก่อน

มาบัดนี้...น้ำที่ทุกคนต้องการ มีอยู่อย่างเหลือเฟือตรงหน้ารพินทร์กับมาเรียนี้แล้ว แต่เป็นการพบในขณะที่ต่างก็เข้ามาติดขังอย่างไม่ร้อนาคตภายในก้นถ้ำ ในขณะที่ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าผู้ร่วมคณะอื่น ๆ บัดนี้เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน

อุณหภูมิตรงตำแหน่งที่พักนอนกันอยู่นี้ กำลังอบอุ่นสบายอย่างที่สุด ผิดไปกับสภาพอันหนาวเย็นแทบแข็งตายของภูมิประเทศแถบนี้ไปเป็นตรงข้ามกับที่พบกันมาแล้วทุกคืน ราวกับอยู่ในห้องทำไออุ่นของดินแดนที่เบื้องนอกแสนจะเยือกเย็น อากาศที่หายใจประทังชีพกันอยู่ก็ดูจะมีการระบายถ่ายเทได้เป็นอย่างดี ไม่อับทึบ หรือขาดออกซิเจนจนเกินไปนัก ถ้าไม่คิดถึงอนาคตข้างหน้าเสียอย่างเดียว สถานที่นี้ย่อมเป็นแหล่งที่สบายที่สุดแล้ว

"พรุ่งนี้ เราจะออกไปจากใต้ถ้ำนี้ได้!"

รพินทร์กล่าวขึ้นลอย ๆ เหมือนจะพูดกับตัวเอง ลืมตาค้างมองความมืดอยู่เช่นนั้น

“มีอะไรที่ทำให้คุณมั่นใจมากถึงเพียงนั้นหรือ?”

มาเรียยังไม่หลับ และคงได้ยินเสียงพึมพำของเขาอย่างชัดเจน

“มี! ผมได้กลิ่นไออากาศบริสุทธิ์จากโลกเบื้องนอก แสดงว่ามีช่องทางระบายอากาศที่โปร่งโล่งพอสมควรทีเดียว และอยู่ไม่ห่างจากเราเท่าใดนักด้วย บางทีอาจอยู่เหนือศีรษะขึ้นไปนี่เอง รอให้ตะวันขึ้นแล้วเราจะเห็น”

“ถ้าตรงที่เราอยู่ในขณะนี้ ใกล้กับผิวอากาศเบื้องนอกมากที่สุดอย่างที่คุณว่า เราก็น่าจะได้ยินเสียงปืนซึ่งยิงเรียกจากพวกนั้นบ้างในกรณีที่พวกเขาย้อนกลับมาค้นหาเรา แต่นี่ไม่มีวี่แววอะไรเลย ขณะนี้ฉันได้ยินอยู่สามอย่างเท่านั้น เสียงสายน้ำเล็กๆ นั่นไหล เสียงลมหายใจของตัวเอง และเสียงของความคิดตัวเองในสมอง”

“ความคิด มีเสียงที่ทำให้ได้ยินด้วยหรือ?”

“มี! ถ้าหากใครสักคนหนึ่งอยู่ในท่ามกลางความเงียบที่สุดของความเงียบ มันเป็น‘ซาวด์ ออฟ ไซเลนซ์’ ยังไงล่ะ พนันกันก็ได้ แม้แต่ความคิดของคุณ ฉันก็ยังได้ยิน”

“หลับเสียแล้วคุณจะไม่ได้ยินอะไรอีก เมื่อตื่นขึ้น สมองโปร่งแจ่มใสกว่านี้ มีกำลังวังชาดีกว่านี้ เราจะมองเห็นลู่ทางได้เอง”

“คุณไม่รังเกียจที่จะนอนใกล้ๆ ฉันดอกรึ อึดอัดกลัด-กลุ้มใจมากไหมที่บังเอิญต้องมาร่วมชะตากรรมอยู่กับฉันเพียงสองต่อสองเช่นนี้”

“จะประชดประชันผมไปถึงไหน เมย์?”

“สมมติว่าพวกเราทั้งหมดได้รอดชีวิต พบหน้ากันอีกครั้ง คุณคงเข้าหน้า ‘ใครคนหนึ่ง’ ไม่ได้เลยนะ ในการที่เขารู้ว่าคุณผ่านคืนนี้กับฉันในสภาพสองต่อสอง ฉันเป็นทุกข์แทนคุณจริงๆ และก็เห็นใจมาก แต่ก็ไม่ได้เจตนาที่จะให้มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเลย”

รพินทร์ ไพรวัลย์หน้าร้อนผ่าว น้ำเสียงนั้นทั้งยั่วทั้งเยาะและแดกดัน แต่ลึกลงไปกว่านั้น มันถูกกลั่นออกมาจากความขมขื่นผิดหวังของผู้พูดเอง ซึ่งเขาก็เข้าใจและโกรธไม่ลง...

ครั้นแล้ว ความเงียบก็เข้ามาครอบงำบุคคลทั้งสอง ขณะหนึ่งต่อมา มาเรีย ฮอฟมัน พลิกกายขยับเขยื้อนห่างเขาออกไปอย่างเนิ่นหนางใจ รพินทร์คว้าลำตัวของหล่อน ซึ่งกำลังจะขยับลุกขึ้นนั้นไว้ แล้วดึงเข้ามากอดประทับไว้ในอ้อมแขน

ร่างกายส่วนบนของหล่อนเสียหลักพังพาบทาบทับลงมาบนแผ่นอก ซึ่งกำลังนอนหงายเหยียดยาวของเขา

"นอนอยู่ใกล้ๆ กันนี่ดีกว่า เมย์ อย่าออกไปให้ห่างเลย"

หล่อนชันศีรษะขึ้น พยายามจะจ้องมองดูเขา ใบหน้าฝ่ายหนึ่งเงยและฝ่ายหนึ่งก้ม...ห่างกันเพียงฝ่ามือเดียว อาการของแหม่มสาวอยู่ในความฉงน แปลกใจ เบนตัวจะออกให้พ้นอ้อมกอด แต่ก็รู้สึกถึงพละกำลังที่มัดไว้อย่างมั่นคงนั้น เป็นความหมายว่า...จะไม่ยอมให้หล่อนกระถดถอยผละไปไหนทั้งสิ้น

"ปล่อยฉันเถอะ รพินทร์ เท่าที่คุณปฏิบัติต่อฉันมาแล้ว ก็แสดงถึงความเป็นสุภาพบุรุษของคุณเพียงพอแล้ว ไม่ต้องฝืนเอาใจฉันมากไปกว่านั้นหรอก อย่าห่วงฉันเลย"

"โดยความสัตย์จริง ผมไม่ได้รังเกียจหรือชิงชังคุณเลย เมย์ ตรงข้าม บางขณะ สารภาพกันตามตรงว่าผมปั่นป่วนทรมานไปหมด ผมเป็นผู้ชาย...ไม่ได้บกพร่องอะไรในทางอารมณ์และสรีระแม้แต่อย่างเดียว ส่วนคุณเป็นผู้หญิงสวย มีเสน่ห์แห่งเพศแรง และคุณเอง...จะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม มีความดึงดูดล่อใจผมอยู่ตลอดเวลา อดีตที่แล้วมาในระหว่างเราทั้งสอง ผมต้องบังคับและหักห้ามจิตใจอย่างหนัก เพื่อไม่กระทำการใดๆ ให้ละเมิดจรรยาบรรณของลูกผู้ชายที่ถือสัจจะ ผมอยู่ในฐานะลูกจ้างของสามีคุณเอง ผมทำในสิ่งที่เรียกกันว่าทรยศหักหลังนายจ้างไม่ได้ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ผมขอบคุณสวรรค์ เจ้าป่าเจ้าเขาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเหลือเกิน ที่ช่วยให้ผมผ่านเหตุการณ์ครั้งนั้นมาได้อย่างบริสุทธิ์และหมดจด คุณเข้าใจไหม เมย์ ที่ผมพูดนี่"

"ฉันเข้าใจดีค่ะ ไพรวัลย์...คุณเป็นคนมีคุณธรรมดีมาก"

"แล้วคุณจะตำหนิด่าผมหรือ ในสิ่งที่ผมละเว้นนั้น ทั้งๆ ที่ผมต้องใช้อำนาจจิตอย่างสูงสุดเข้าข่ม เพื่ออย่างน้อยที่สุดก็ให้พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงภมิพระทัยบ้างว่า...มนษย์ที่พระองค์สร้างขึ้นมานั้นไม่หยามเหยียดดูหมิ่นพระองค์จนเกินไปนัก"

มาเรียอึ้งไปนาน ครั้นแล้วเขาก็รู้สึกได้ถึงหยาดน้ำอุ่นๆ หยดลงมากระทบหน้า หล่อนร้องไห้เงียบๆ

"คุณทำให้ฉันรู้สึกละอายใจเหลือเกิน ฉันเสียใจค่ะ รพินทร์ สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่แล้วๆ มา คุณเป็นกระจกเงา

ส่องให้ฉันเห็นตัวเองว่าฉันเป็นคนชั่วช้าสารเลว หน้าด้าน ไม่มียางอายเพียงไหน ฉันเพิ่งจะมารู้ตัวแน่ใจเอาเดี๋ยวนี้เอง”

“อย่าประณามหรือลงโทษตัวเองให้เกินความเป็นจริงเลย ผมเข้าใจคุณดี คุณเป็นแต่เพียงคนที่มีอิสระเสรีเกินไป แสะต้องการจะทำอะไรตามใจตัวเองเท่านั้น ที่ผมพูดนั้นหมายถึงอดีต เพื่อจะปรับความเข้าใจกับคุณเท่านั้นว่าผมไม่ได้รังเกียจอะไรคุณเลย และกล้ารับรองกับคุณว่า...ไม่มีผู้ชายคนไหนในโลกนี้ รังเกียจที่จะมีสัมพันธ์สวาทกับคุณทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าเขาอาจไม่กล้าข้องแวะกับคุณเท่านั้น เพราะมโนธรรมความสำนึกผิดชอบมันเหนี่ยวรั้งเอาไว้...เอาละ ถามจริงๆ เถอะ คุณรักผมหรือ เมย์?”

คนที่เคยคล่องแคล่ว เฉียบไวที่สุดในด้านวาจาซึ่งมักจะหลุดออกมาจากอารมณ์เปลือย บัดนี้กลายเป็นคนเงียบงันมึนซึมไป หล่อนดูจะอับจนต่อถ้อยคำ หรือมิฉะนั้นก็ใช้สมองหนักที่สุดก่อนที่จะผ่านใจออกมาเป็นคำพูดที่บัดนี้ไม่ใช่เรื่องที่จะคะนองปากหรือพล่อยกันเสียแล้ว รพินทร์ไพรวัลย์ เอาความจริงจังของเขาสอนให้หล่อนสำนึกเช่นนั้น

ระหว่างที่หล่อนยังนิ่งขึงไป ฝ่ามืออันอบอุ่นแข็งกร้านนั้นเอื้อมมาแตะที่ปลายคางอย่างอ่อนโยนเหมือนจะเตือนให้ตอบ

“ฉัน...ฉันไม่แน่ใจ...”

มาเรียตอบแผ่วเบาตะกุกตะกัก

“ถ้าแม้ว่าฉันบอกว่าฉันรักคุณ คุณก็คงไม่เชื่อหรอก เอาเป็นว่าฉันพอใจและนิยมชมชื่นในตัวคุณอย่างที่สุดก็แล้วกัน ไม่

มีผู้ชายคนใดในโลกที่ฉันจะให้ความสนใจเท่ากับที่มีต่อคุณ ยิ่งนานวันไปที่ใกล้ชิด...ยิ่งมองเห็นแก่นแท้น้ำใสใจจริงของคุณ ฉันก็ยิ่งเห็นว่าคุณเป็นผู้ชายที่มีค่าที่สุด จริงๆ นะ การที่คุณใจแข็งไม่ยอมเกี่ยวข้องกับฉันเลยทั้งๆ ที่พูดกันตามตรง ฉันหลอกล่อเชิญชวนคุณอยู่ตลอดเวลา อาจทำให้ฉันเกลียดและโกรธคุณในอารมณ์ชั่ววูบเพราะผิดหวัง แต่เมื่อมีเวลาได้ใคร่ครวญให้ลึกซึ้งฉันยิ่งเคารพนิยมในตัวคุณอย่างบอกไม่ถูก แล้วฉันก็เสียใจตัวเอง”

แม่สาวผมทองเสียงสั่นพร่าแหบเครือหายไปกลางคันสั่นศีรษะอย่างอัดอั้นตันใจเหลือที่จะกล่าว หล่อนกลายเป็นคนอ่อนแอไปเสียแล้วในภาวะเช่นนี้ รพินทร์โน้มศีรษะลงมา หล่อนขืนตัวอยู่ครู่ก็ซบหน้าน้ำตาไหลพรากชุ่มโชกทรวงอกเขา สุภาพบุรุษไพรเองก็ตะลึงงันไป วงแขนข้างหนึ่งโอบกอดหล่อนไว้ให้แนบอยู่กับอกอุ่น อีกมือลูบไล้ที่ศีรษะอันประดับไปด้วยเส้นผมสีทองอ่อนนุ่มนั้นแผ่วเบาอย่างปลอบโยน

“ผมดีใจและรู้สึกเป็นเกียรติมาก เมย์ ที่คนยากไร้มีชีวิตลำเค็ญอยู่กลางป่าดงพงไพรอย่างผมมีโอกาสได้รับความสนใจไยดีจากคุณ ผมรู้สึกเหมือนกันว่าบางขณะ ผมดูเหมือนจะเป็นคนใจร้ายกับคุณมากที่ทำตัวเป็นพระอิฐพระปูนไม่ยอมสนองตอบน้ำใจไมตรีของคุณบ้างเลย”

“เพราะคุณก็เห็นอยู่แล้วใช่ไหมว่า ‘น้ำใจ’ อย่างฉัน มันไม่มีราคาค่างวดอะไรเลย มันฟุ่มเฟือยสำส่อน เที่ยวได้เผื่อแผ่แจกจ่ายให้แก่ใครต่อใครไม่เลือกหน้า ธุระอะไรที่คนใจมั่นคงเด็ดเดี่ยวอย่างคุณจะรับเอาไว้ให้มัวหมองตัวเอง แล้วอีกอย่าง

[WBSWS:01]

หนึ่งก็อาจเกรงไปว่า ฉันจะจุ้นจ้านก่อความยุ่งยากลำบากใจให้คุณภายหลังอีกด้วย”

“ผมไม่ได้คิดไกลถึงเพียงนั้นหรอก คุณรู้จักผมมานานพอสมควรก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่าผมมีความสำนึกในตนเองเช่นไรบ้าง ผมเป็นคนเจียมตัวและรู้จักประมาณตนจะไม่บังอาจกระทำอะไรให้มันเกินเลยสภาพของตนเองเป็นอันขาด คุณเองก็อาจเข้าใจ ในเรื่องที่ว่า...ผมหมายปองน้องสาวผู้สูงศักดิ์ของนายจ้าง เลยทำให้ไม่สนใจไยดีกับน้ำใจเอื้ออารีของคุณเสีย โดยความสัตย์จริง...สาบานให้ก็ได้ว่าผมไม่เคยคิดอาจเอื้อมถึงเพียงนั้น คนอย่างนายรพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่กล้าพอที่จะรักหรือหมายปองผู้หญิงคนไหนทั้งสิ้น ผมเป็นคนอาภัพมากในเรื่องนี้และเคยเจ็บปวดสาหัสมาแล้วเกี่ยวกับเรื่องชนิดนี้ นับประสาอะไรกับคุณหญิงดาริน ผู้อยู่ในฐานะที่เลิศลอยเหนือกว่าผมในทุกด้านคนนั้น ขนาดผู้หญิงธรรมดาๆ สักคนหนึ่งยังมองเห็นความรักของผมปราศจากค่ามาแล้ว”

น้ำเสียงของเขากลั่นออกมาจากความรู้สึกภายในอันปวดร้าวทำให้มาเรียลืมเรื่องสะเทือนใจของตนเองลงชั่วขณะ กลายมาเป็นพะวงเอาใจใส่ต่อเขา เช็ดน้ำตาจนแห้งสนิทแล้วชะโงกเข้าไปจนชิดเขาเหมือนจะจ้องให้เห็นถึงแววตา ฝ่ามือทั้งสองประคองใบหน้าเขาไว้ หล่อนเปลี่ยนอารมณ์อันเศร้าซึมรันทดนั้นได้อย่างรวดเร็ว เมื่อรู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามบอบช้ำกว่า

“คุณเป็นคนจริงจังต่อชีวิตมากเกินไปใช่ไหมคะ รพินทร์?”

“ก็อาจเป็นไปได้”

“อดีตที่แล้วมาของคุณ จะทำให้คุณบอบช้ำสักเพียงใด

บ้างแล้ว ฉันก็ไม่อาจทราบได้ แต่กล้าที่จะรับรองยืนยันให้คุณได้เลยว่า ถ้าคุณรักน้อย ดาริน วราฤทธิ์คนนั้น คุณจะไม่ผิดหวังเลย ฉันไม่ทราบเหมือนกันว่าเขาจะเหมาะสมกับคุณหรือไม่ แต่ที่ทราบแน่ๆ ก็คือ เขารักคุณ และผู้หญิงอย่างน้อย เท่าที่ฉันสังเกตเห็นมาโดยตลอดจากอุปนิสัยใจคอของเขา ลงถ้ารักใคร เขาจะรักจริง หนักแน่นมั่นคงที่สุด รักด้วยสมองและจิตใจ ไม่ใช่เพียงแต่อารมณ์ชั่วแล่น”

“คุณทราบได้อย่างไร?”

“จงเชื่อเถอะ ฉันเป็นผู้หญิงเพศเดียวกับเขา ฉันดูเขาออกมานานแล้ว และตลอดเวลาเขาก็จับตาดูฉันกับคุณมาอย่างระมัดระวังทุกระยะ เพียงแต่ไม่แสดงให้ใครรู้เท่านั้นเพราะเขาเป็นคนสงวนอารมณ์ได้มิดชิดที่สด ฉันเองก็เป็นตัวมารร้ายทีเดียวแกล้งยั่วทำลายน้ำใจเขามาตลอดเหมือนกัน น้อยก็ช่างแสนดี ไม่เคยถือโทษโกรธเคืองฉันเลย ยิ่งคิด ฉันก็ยิ่งรู้สึกในบาปผิดของตัวเอง ต่อไปนี้ ฉันจะไม่ทำร้ายน้ำใจของเขาอีกแล้ว รวมทั้งจะไม่ก่อกวนคุณด้วย...”

แล้วมาเรียก็หัวเราะเสียงพร่า

“วันนี้เราพูดกันอย่างเปิดใจทีเดียวนะ รพินทร์ พูดเสียให้หายข้องใจระหว่างเราทั้งสองก่อนที่อาจไม่มีโอกาสปรับความเข้าใจอะไรได้อีกแล้ว”

รพินทร์ผงกศีรษะขึ้นมาจูบหล่อนหนักหน่วงที่พวงแก้ม ดึงร่างอวบแน่นหนันไปด้วยมังสานั้นเข้ามาแทบจะกลืนเป็นเนื้อเดียวกัน

“บางขณะ คุณน่ารักเหลือเกิน เมย์ ผมคงไม่มีบาปทางใจแล้วเพราะคุณเองในขณะนี้ก็ไม่ได้มีสามี”

มาเรียกายร้อนผ่าว ตาวาววามในความมืด หล่อนจูบตอบเขาที่ริมฝีปาก ความแจ่มใสมีชีวิตชีวาปรากฏขึ้นในน้ำเสียงสดับได้ชัดเจน

“ก็มีเหมือนกันแหละ แต่ยังไม่เป็นตัวเป็นตนแน่นอนลงไป ก็ไชยยันต์ไงละ แต่ฉันไม่คิดว่าเขาจะมาจริงจังอะไรกับฉันหรอก ป่าเปลี่ยวกันดาร ประกอบกับความว้าเหว่ทำให้เขาขอแต่งงานกับฉันไปงั้นเองแหละ กลับไปถึงเมืองเขาจะลืมฉันเสียอย่างสนิท เท่าๆ กับที่ฉันคงลืมเขาเหมือนกัน”

“ผมก็เชื่อเช่นนั้นแหละ ผู้หญิงอย่างคุณคงไม่คิดที่จะรักใครหรือฝากฝังหัวใจอยู่กับผู้ชายคนไหนตลอดไปหรอก”

คำพูดของเขา ทำเอาแม่สาวผมทองงันไปอีกเหมือนจะอับจนต่อถ้อยคำ และหวนคิดไปพิจารณาตนเอง

“บางที อาจเป็นเพราะฉัน...ฉันไม่เคยพบผู้ชายที่ถูกใจแท้จริงมาก่อนเลยก็ได้”

“ผมเองก็เหมือนกัน จัดอยู่ในประเภทเดียวกับผู้ชายที่คุณผ่านๆ มาแล้วด้วยความสนใจเพียงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น จะให้ถกใจคุณอย่างแท้จริงตลอดไปย่อมเป็นไปไม่ได้”

“ฉันไม่ได้อ้อนวอนขอความรักจากคุณนะคะ รพินทร์”

จอมพรานยิ้มในเงามืด จูบหล่อนเบาๆ อีกครั้งที่ริมฝีปาก

“ผมเข้าใจดี คุณอยากจะทดลองมีความสัมพันธ์ในทางกายกับผมเท่านั้น เพื่อจะดูซิว่ามันจะตื่นเต้นพิสดาร หรือแปลกประหลาดไปกว่าเท่าที่คุณเคยผ่านพบมาแล้วอย่างไรบ้าง ขอ

สารภาพให้รู้ล่วงหน้าด้วยว่า คุณจะผิดหวัง และคิดดูหมิ่นผม เพราะผมไม่มีความสามารถปราดเปรียวอะไรเลย ในเรื่องเช่นนี้ ไม่ต้องอื่นไกล แค่คุณไชยยันต์ผมก็คิดว่า ผมยังเทียบเขาไม่ได้”

“คุณด่าฉันได้เจ็บแสบเหลือเกินนะ”

“เราพูดความจริงกันอย่างเปิดใจ เมย์ คุณเองก็ยอมรับรู้ในลักษณะที่เราพูดกันอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้อยู่แล้ว คุณมีลักษณะอะไรที่เป็นผู้ชายหลายๆ อย่าง คือเปิดเผยและถ้าตัวเองพอใจก็พร้อมเสมอที่จะเป็นฝ่ายเสนอ โดยไม่จำเป็นต้องปิดบังซ่อนเร้นอารมณ์ของตนเองไว้ ผิดกับผู้หญิงธรรมดาทั่วไป ข้อนี้ ผมนับถือคุณไม่น้อยเหมือนกัน”

“เคยคิดบ้างไหมว่าฉันเป็นโรคจิต เป็นคนป่วย”

“ผมไม่ใช่หมอ ไม่ใช้ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้เพราะฉะนั้นวินิจฉัยไม่ได้ และก็ไม่อยากจะปรักปรำว่าคุณเจ็บป่วยอะไรในด้านโรคจิต นอกจากความอิสระเสรีเกินไปอย่างที่บอกแล้ว”

“ถามจริงๆ เถิดนะ ขอให้ตอบอย่างตรงที่สุด...รูปร่างหน้าตาของฉันบกพร่องอะไรหรือในด้าน...เซ็กซ์ช่วล แอ็กทิวิตี้?”

“ตรงข้าม มันมากล้นจนเกินพอเสียอีก”

“แต่มันไม่เกิดผลอะไรสำหรับคุณเลย”

“ผมบอกแล้วว่า ตลอดระยะเวลาที่แล้วมา ผมต้องใช้ขันติสมาธิอย่างสูงสุด ซึ่งผ่านพ้นไปได้ยากเย็นที่สุด อย่าคิดเป็นปมด้อย หรือข้องใจน้อยใจอยู่ว่า เซ็กซ์ แอปพิลของคุณมันบกพร่องหย่อนยานไปหรืออย่างไร จึงนำมาใช้กับผมไม่สำเร็จ จงภูมิใจในร่างกายของคุณเองให้เต็มที่ เมย์ คุณเป็นคนสวย-และสวยมากด้วย แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ผมยังไม่แน่ใจนัก ความจริง

ผมไม่ควรจะพูด แต่ไหนๆ ก็ได้พูดกันเปิดอกมาถึงเพียงนี้แล้ว ก็อยากจะพูดเสียให้หมด”

“ฉันกำลังฟังคุณอยู่ และจะกลุ้มใจมากถ้าคุณไม่พูด”

“ถ้าผมเกี่ยวข้องกับคุณในคืนนี้...”

“พูดไปให้จบ”

“จะก่อให้เกิดพันธะผูกพัน ที่สร้างความลำบากยุ่งยากใจแก่ผมไปในอนาคตข้างหน้าไหม”

มาเรียหัวเราะเสียงแปลกออกไป ละเลงฝ่ามือลงไปบนแผ่นอกของเขาเบาๆ

“ตอบก่อนว่า โดยจริงใจ คุณอยากเกี่ยวข้องกับฉันเหมือนกันหรือ?”

“นานมาแล้ว ตั้งแต่แรกพบทีเดียว แต่ผมไม่คิดว่าผมจะรักคุณได้หรอก”

“คุณเป็นคน ‘ขี้ขลาด’ ในเรื่องนี้ ถ้าเพียงแต่คุณจะกล้ากว่าที่มีอยู่อีกนิดเดียวเท่านั้น คุณก็จะได้ฉันไปนานแล้ว และรับรองด้วยว่าฉันจะไม่ทำความยุ่งยากลำบากใจอะไรให้แก่คุณอย่างที่คุณระแวงเป็นอันขาด ฉันไม่คิดที่จะครองหรือผูกขาดคุณหรอก และไม่ทำอะไรให้เป็นพิษเป็นภัยกับคุณด้วย ใจคุณ ‘ถึง’ ในเรื่องต่อสู้ผจญภัยทุกชนิด แต่ไม่ ‘ถึง’ ในเรื่องผู้หญิงหรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงอย่างฉัน”

พร้อมกับพูดปนหัวเราะ มาเรีย ฮอฟมัน จับมือสากกระด้างของเขาที่ล้วงผ่านขอบกางเกงด้านหลัง ลงไปเคล้นคลำอยู่กับผิวเปลือยของลอนตะโพกออกอย่างสุภาพเยือกเย็น แล้ว

นำมาวางอย่างอ่อนโยนไว้บนอกของเจ้าของมือเอง ก้มลงจูบ
เบาๆ กระซิบว่า

"ฉันเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของคุณโดยตลอด แต่ไม่ทราบ
ว่าคุณจะเข้าใจฉันหรือเปล่า เอาละ...อย่าคิดอะไรวุ่นวาย หรือ
พยายามจะกระทำอะไรที่ฝืนความรู้สึกของตัวคุณเองในขณะนี้
เลย เราอิดโรยอ่อนเพลียกันที่สุดแล้ว นอนหลับกันเถอะ ฉัน
จะนอนอยู่ข้างๆ คุณอย่าง 'เพื่อน' คนหนึ่ง"

กล่าวจบ หล่อนก็พลิกกายหลุดพ้นจากทรวงอก และ
อ้อมแขนกอดรัดของเขาเอนตัวลงนอนข้างๆ พร้อมกับบอก
'กู๊ดไนท์'

รพินทร์ป่ายมือวางแขนออกไปทางด้านข้างอย่างควาน
ให้พบตัว แล้วฝ่ามืออันเปะปะของเขาก็พบกับกลางลำตัวของ
หล่อนพอดี ถึงไม่เจตนาก็เหมือนเจตนา เจ้าของเนินหนันอัน
น่าพิสมัยนั้นสะดุ้งเพราะคงจะไม่คาดคิดถึงมาก่อน คว้าข้อมือ
ด้านนั้นของเขาไว้แน่นอย่างตกใจมากกว่าจะคิดปกป้อง รพินทร์
ก็ขยุ้มยึดเป้าหมายนั้นไว้อย่างรวดเร็วทันกันเหมือนกันคล้ายจะ
เตือนบอกโดยอาการว่า ถ้าแม้หล่อนกระชากข้อมือเขาออก
เมื่อไหร่ก็แปลว่ากระชากเนื้อของตัวเองออกด้วย เพราะมัน
เกี่ยวโยงสัมพันธ์กันอยู่

แล้วเขาก็พลิกกายเข้าหาหล่อน...

มาเรีย ฮอฟมันตัวแข็งเพราะความตะลึงงัน หล่อนนิ่ง
อยู่นานก่อนที่จะกระดิกตัวได้ ประคองใบหน้าเขาไว้ พยายาม
จะจ้องในความมืด

“ฝืนใจหรือเปล่า...?”

“ผมต้องการ!...”

“ฉันไม่ได้ขอร้อง หรือบีบบังคับคุณนะ”

“เราเข้าใจกันดีแล้ว เมย์ ทำไมถึงจะต้องให้เสียเวลาหรือว่าจะต้องให้ผมกลายเป็นฝ่ายงอนง้ออะไรนัก...”

“ทำไมไม่นอนให้หลับสักตื่นหนึ่งก่อน ถึงอย่างไรฉันและคุณก็คงจะต้องอยู่ในโลกส่วนอันเป็นของเราตามลำพังนี้อีกนาน หรือบางทีกระดูกเราอาจกองคู่กันตราบชั่วนิรันดร์ในนี้ก็ได้”

“ผมนอนไม่หลับ”

“อย่าให้ฉันกลายเป็นคนที่ทำลายมโนธรรม หรือสัจจะของคุณเสียนะ ฉันจะเสียใจมากถ้ามันเป็นเช่นนั้น”

“มโนธรรมของผมยังอยู่ครบถ้วน เพราะผมไม่ได้ทำบาปผิดอะไรกับใคร คุณเองย่อมจะรู้ดี ส่วนสัจจะ ผมก็ไม่เคยให้คำสัตย์ปฏิญาณไว้กับใครว่า ผมจะสะกดกลั้นการระบายออกของอารมณ์ทางเพศกับใครไม่ได้ ระหว่างเราทั้งสอง คุณต้องการจะ ‘คลี่คลาย’ กับผม ผมเองก็มีความต้องการเช่นนั้นมาเป็นเวลานานแล้ว เพียงแต่จังหวะโอกาสไม่อำนวย เดี๋ยวนี้โอกาสนั้นเป็นของเราแล้ว ผมทนเป็นไอ้ ‘งั่ง’ ที่หลงเพ้อในด้านคุณ-ธรรมความดี อันปราศจากเหตผลไม่ได้หรอก ผมเป็นปถชนคนหนึ่ง แล้วก็เป็น ‘ผู้ชาย’ ที่มีธรรมชาติอื่นๆ เหมือนชายทั้งหลายเขาเหมือนกัน ขอให้รู้เถิดว่าเวลานี้ เดี๋ยวนี้ ผมต้องการคุณ! ถ้าจะถือเป็นความเลวร้ายอย่างใด ก็โทษสัญชาตญาณการสืบพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตในพิภพโลกนี้ก็แล้วกัน ว่าแต่คุณเถอะยังต้องการผมอีกหรือเปล่า?”

มาเรีย ฮอฟมัน ไม่ตอบแขาด้วยวาจา แต่หล่อนก็ตอบรับด้วยอาการอย่างที่เรียกว่า...ยิ่งกว่าเต็มใจ

โลกใต้บาดาลอันมืดมิดที่แวดล้อมอยู่เท่านั้น ที่จะเป็นประจักษ์พยานรู้เห็นว่ามีอะไรเกิดขึ้น สำหรับมนุษย์ชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งมาติดขังอยู่ด้วยกัน และถ้าหินทุกก้อนสามารถจะมีความรู้สำนึกคิดได้ ก็คงจะเห็นแล้วว่ามันไม่ได้เป็นเรื่องแปลกพิสดารผิดธรรมชาติอะไรทั้งสิ้น

โลกไม่ได้หนักลงหรือเบาขึ้น

ศีลธรรมจริยธรรมหรือคัมภีร์อันสูงเล่มใด ไม่มีความสกปรกใดๆ กระเซ็นไปแปดเปื้อน

กฎของชีววิทยาดำเนินไปอย่างถูกต้องตามครรลองของมันแล้ว

ทางด้านเซษฐากับคณะส่วนใหญ่ทั้งหมดนั้น บัดนี้ กำลังเผชิญหน้ากับปัญหาเครียดหนัก ชนิดที่ทั้ง 10 ชีวิต แทบไม่มีใครสามารถสงบจิตนั่งติดกับที่ได้ ภายใต้โพรงหินอันหักถล่มลงมาก่ายซ้อนทับกันอันเนื่องมาจากแผ่นดินไหวเมื่อตอนบ่ายที่ผ่านมา

ทั้งหมด พากันมาหยุดพักอยู่ที่นี่ ภายหลังจากที่แผ่น-ดินไหวได้สงบลงและพยายามย้อนกลับมาเพื่อค้นหาผู้ร่วมคณะซึ่งหายสาบสูญปราศจากร่องรอยใดๆ โดยสิ้นเชิงสองคน...คือ รพินทร์ ไพรวัลย์ และมาเรีย ฮอฟมัน

ระยะเวลามันจำกัดเต็มที เพราะใกล้ค่ำลงทุกขณะ ประกอบกับที่พื้นดินและภูมิประเทศเปลี่ยนแปลงไปหมดสิ้นเพราะอิทธิพลของแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงที่สุด พื้นที่อันเคยเป็นแผ่นเดียวกันตลอดในขณะนี้เต็มไปด้วยรอยแตกร้าวฉาน บางส่วนโผล่นูนขึ้นมาเป็นเนิน บางส่วนก็ยุบถล่มลงไปเป็นแอ่ง ปรากฏเป็นหุบและเหวอยู่ทั่วไป ทำให้ไม่เหลือร่องรอยให้สังเกตที่หมายเดิมได้ นอกจากจะอาศัยทิศที่จะจำได้เป็นหลัก และพยายามเดินย้อนมาตามทิศนั้น ซึ่งก็ประสบกับอุปสรรคอย่างยิ่ง เพราะนอกจากภูเขาหินจะถล่มหักลงมาขวางทางเดินแล้ว แผ่นดินบางตอนยังแยกห่างออกจากกัน เป็นช่องลึกลงไปใต้พิภพและมีรอยปริแยกห่างสุดช่วงที่จะก้าวข้ามไปได้เหมือนยืนอยู่ในระหว่างหบผา สองฝั่งซึ่งมีเหวลึกกั้นกลาง ต้องเดินเลาะตามแนวแยกนั้น เพื่อจะหาบริเวณที่รอยแยกแคบที่สุด อาศัยข้ามฝั่งไป ทำให้เสียเวลาเป็นอย่างยิ่ง

และในที่สุด ก็มืดสนิทลงเสียก่อน เชษฐาจำเป็นต้องสั่งให้ทั้งคณะหาที่พักชั่วคราว และยุติการค้นหาลงจนกว่าจะเช้าวันรุ่งขึ้น เพราะเมื่อราตรีย่างกรายเข้ามา ก็ไม่สามารถจะทำอะไรคืบหน้าได้เลย

เหตุการณ์ครั้งสุดท้ายที่ทุกคนจำได้ พรานใหญ่และมาเรีย เป็นสองคนที่ถ่วงเป็นกองระวังหลังอยู่ท้ายขบวน ในขณะที่คณะส่วนใหญ่บ่ายหน้าเข้าหาป่าหินทางทิศตะวันตกเพื่อหาที่หลบภัย และเตรียมตั้งรับไอ้ยักษ์ไทรัน ซึ่งกวดกระชั้นไล่

หลังมา ต่อมาก็ได้ยินเสียงไรเฟิลระเบิดกึกก้องขึ้น อันแสดงว่า
คนใดคนหนึ่ง หรือทั้งสองคนปะทะกับเจ้าไดโนเสาร์นั่นเข้าแล้ว
อย่างเลี่ยงไม่ได้

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ ชะงักในทันที เตรียมจะหวน
กลับไปสมทบกับคนทั้งสอง เพราะรู้สึกว่าสถานการณ์จะไม่ดี
นัก และด้วยความเป็นห่วง แต่พวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์
รวมทั้งแงซายด้วยมีความเห็นตรงกันหมด คือให้หนีล่วงหน้าไป
ยังจุดหมายที่หมายตาไว้ก่อน โดยไม่ต้องเป็นห่วงอะไรทั้งสิ้น
เพราะผู้ที่เผชิญกับเหตุการณ์อยู่ทางด้านหลังนั้น คือพรานใหญ่
รพินทร์เอง และมาเรีย ซึ่งทุกคนไว้วางใจในฝีมือตลอดจนการ
รักษาตัวรอดดีอยู่แล้ว

ทั้งสามจึงตัดสินใจปฏิบัติตามคำแนะนำของคนเหล่านั้น
ทั้งๆ ที่โดยใจจริงเต็มไปด้วยความร้อนรุ่มกระสับกระส่ายจน
บอกไม่ถูก และถ้าไม่ติดขัดเรื่องที่จะต้องห่วงมากกว่าสิ่งใด คือ
เชษฐาผู้ขาพิการ ทุกคนก็จะต้องเลือกเอาวิธีย้อนกลับมาดูเหตุ-
การณ์แน่นอน

ระหว่างรุดหน้า หนีกันต่อไปอย่างเร่งรีบ เสียงปืนดังอยู่
ตลอดเวลาเป็นระยะ ระคนไปกับเสียงแผดคำรามอย่างดุร้าย
เกรี้ยวกราดของไอ้ยักษ์ ซึ่งต่างก็มองไม่เห็นว่าเหตุการณ์มัน
ดำเนินไปในรูปใด ที่รู้แน่ก็คือ ทั้งรพินทร์ และมาเรีย ฟาดกับ
เจ้าไทรันโนซอรัสในระยะกระชั้นชิดเผาขนทีเดียว

แล้วบัดนั้นเอง พอก้าวเข้าถึงบริเวณป่าหินอันหนาแน่น
ซึ่งหมายตาไว้ อุบัติการณ์อันเลวร้ายขีดสุดก็ปรากฏแทรกขึ้น
มาอย่างกะทันหัน...แผ่นดินไหว!!

ทั้งหมดตกใจแทบสิ้นสติ ในสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เกินความคาดฝันนั้น เชษฐาคงควบคุมสติได้ดีเหนือกว่าทุกคน ในคณะอยู่ตามเดิม เขาออกคำสั่งให้ทั้งหมด หลบถอยออกมาจากบริเวณป่าหินทึบโดยเร็ว โดยออกมาสู่ที่โล่งแจ้ง หลีกภัยจากการที่จะถูกก้อนหินถล่มลงมาบดทับ แล้วบ่ายหน้าไปยึดเนินหินล้วนๆ ลูกหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างออกไปทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ ท่ามกลางแผ่นดินรอบตัวที่ร้าวแยกอยู่เป็นเสี่ยงและสั่นคลอนราวกับดาดฟ้าเรือที่ผจญคลื่นลมหนัก ปั่นป่วนอลหม่านไปหมด ทั้งคณะ 10 คน แต่ก็ไม่มีใครแตกแยกพลัดพรากกันไปในทางใดทั้งสิ้น คงรวมกลุ่มกันได้อย่างเหนียวแน่นที่สุด

แล้วก็มีปาฏิหาริย์แคล้วคลาดอย่างน่าประหลาดอยู่ในข้อที่ว่า ทั้ง 10 ชีวิต สามารถเอาตัวรอดปลอดภัยกันมาได้ จนกระทั่งระยะสั่นไหวอันยาวนานนั้น สงบราบคาบลง

ท่ามกลางความตื่นตกใจ และหนีภัยกันอย่างไม่คิดชีวิตระหว่างแผ่นดินไหวนั้น ทุกคนดูเหมือนจะลืมเรื่องอื่นใดเสียหมดสิ้น เสียงปืนและเสียงร้องคำรามของไอ้ยักษ์ก็คล้ายๆ ว่าจะหมดสิ้นไปตอนแผ่นดินเริ่มไหวนั่นเอง เดากันไม่ถูกว่า สภาพของรพินทร์ มาเรีย และไอ้ยักษ์ตัวนั้นอยู่ในลักษณะไหน ขณะที่ภัยธรรมชาติอันน่าสะพรึงกลัวแทรกซ้อนเข้ามา

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างสงบลง พร้อมกับความปลอดภัย เห็นหน้าพร้อมกันหมดทั้ง 10 ชีวิต เมื่อนั้นเอง ทั้งหมดก็คิดถึงสองบุคคลที่ขาดหายไปจากหมู่คณะอย่างเต็มไปด้วยปริศนา

อีกครั้งด้วยความเป็นห่วงขีดสุด พอรวบรวมกันตั้งสติได้ ต่าง
ก็หาทางเดินย้อนรอยมุ่งกลับมายังบริเวณอันแน่ใจว่า ทั้งรพินทร์
และมาเรียเปิดฉากยิงสกัดไทรันโนซอรัสตัวนั้น อันเป็นเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าแผ่นดินไหวทันที แต่มันก็โพล้เพล้ขมุกขมัวลง
เต็มทีแล้ว ประกอบกับอุปสรรคจากภูมิประเทศที่ผันแปรไปจน
หมดสิ้น ต่างกู่ตะโกน และยิงปืนขึ้นฟ้าเป็นสัญญาณเรียกอยู่
ตลอดเวลา

สิ่งที่คณะส่วนใหญ่ทั้งหมดได้รับตอบมาก็คือความเงียบ
อันปราศจากวี่แววใดๆ ทั้งสิ้น ความหวังทั้งหลายแหล่แทบจะ
พินาศพังภินท์ไปพร้อมๆกับความมืดสนิทที่ย่างกรายเข้ามาและ
ทุกคนยุติการติดตามค้นหาลงชั่วขณะ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพรานใหญ่ มาเรีย และแม้กระทั่ง
ไอ้ยักษ์ไทรันตนนั้น ในระหว่างที่เกิดแผ่นดินไหว เป็นสิ่งที่ทุก
คนไม่กล้าทำนาย ได้แต่เงียบงันรุ่มร้อนกันไปหมด

ณ บัดนี้ นาฬิกาข้อมือของเชษฐา วราฤทธิ์ ชี้บอกเวลา
สี่ทุ่มเศษ ตัวเขาเองนั่งพิงก้อนหิน สูบกล้องอัดลึกติดๆ กันอยู่
ตลอดเวลา ไชยยันต์กับดาริน เดินพล่านอยู่ไปมารอบๆ ที่พัก
แงซายนั่งเอาธนูพาดตัก สายตาทอดอย่างปราศจากที่หมาย
ออกไปในเงามืดข้างหน้า ส่วนพรานทั้งนั้นก็นั่งจับเจ่าเงียบเหงา
กันอยู่ ทั้งหมดดูเหมือนจะไม่ได้พูดอะไรกันเลยเป็นเวลานาน

ในที่สุด ดารินก็ระเบิดความกลัดกลุ้มกระสับกระส่าย
ออกมาว่า

“ฉันคิดว่า ทั้งรพินทร์ และเมย์ตายเสียแล้ว!”

ความรู้สึกชนิดนี้ ทุกคนอาจคิดอยู่ก่อนแล้วเหมือนกันหมด เว้นแต่ไม่มีใครปริปากออกมาเท่านั้น

“แต่ฉันอยากจะเชื่อว่า ทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นบ้าง ด้วยน้ำเสียงอันแหบห้าว

“เปอร์เซ็นต์ความหวังเช่นนี้น้อยเหลือเกิน...”

ราชสกุลสาวหันมาตอบคำ เค้าหน้าของหล่อนคล้ำเผือดปราศจากสีเลือด

“คิดดูง่ายๆ ถ้าทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่ เราก็น่าจะได้ร่องรอยระแคะระคายอะไรบ้าง อย่างน้อยที่สุด เรายิงปืนเป็นสัญญาณถามอยู่หลายนัด ไม่มีเสียงตอบจากสองคนนั่นเลย ป่านนี้ทั้งสองคนอาจถูกแผ่นดินดดลงไปข้างใต้ หรือมิฉะนั้นก็ถูกหินทับแหลกเหลวอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง รวมทั้งไอ้ไดโนเสาร์นั่นด้วย”

แล้วหล่อนก็หันไปทางพรานพื้นเมือง ร้องถามว่า

“พวกเราเชื่อว่าอย่างไร บอกได้ไหมว่าพรานใหญ่กับนายแหม่มอยู่ที่ไหน?”

ทั้งสี่ทหารเสือรวมทั้งส่างปาและคะหยิ่นนั่งซึมเงียบกริบ สีหน้าของคนเหล่านั้นบอกถึงความรู้สึกภายในอย่างชัดเจน

“คิดในด้านดีไว้ก่อนดีกว่า...”

พี่ชายกล่าวด้วยเสียงที่เรียบเป็นปกติที่สุด ซ่อนความวิตกหวั่นไหวทั้งมวลไว้อย่างมิดชิด

“เรามีเวลาค้นหาน้อยมาก ขณะที่เกิดแผ่นดินไหว ทั้งสองคนนั่นอาจเตลิดหนีหลบภัย ห่างจากเราออกไปมากก็ได้”

“ถึงจะห่างออกไปสักแค่ไหน ก็ไม่ควรจะห่างเกินกว่าระยะเสียงปืนแน่นอน ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ และคนอย่างรพินทร์หรือเมย์ ถ้าไม่ได้รับอันตรายจนถึงชีวิตไปแล้ว ทั้งสองคนนั่นจะเป็นฝ่ายติดตามค้นหาเราได้เอง แทนที่จะให้เราเป็นฝ่ายค้นหาเขาอยู่เช่นนี้ น้อยเกรงเหลือเกินว่าแม้ศพของคนทั้งสองนั่น เราก็จะค้นหาไม่พบ สำหรับความร้ายกาจบ้าคลั่งของธรรมชาติเมื่อบ่ายนี้ ทุกคนก็อาจคิดอย่างน้อยนี่แหละ เว้นแต่จะไม่มีใครอยากพูดเท่านั้น”

“พรุ่งนี้ เราจะค้นหาได้ละเอียดขึ้น เชื่อว่าคงจะได้ร่องรอยอะไรบ้าง ไม่ว่าทั้งสองคนนั่นจะรอดชีวิตอยู่ หรือตายไปแล้วก็ตาม และมันจะทำให้เราได้คำตอบที่แน่ชัดขึ้น สำหรับเดี๋ยวนี้ยังลงความเห็นอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น...”

แล้วท่านหัวหน้าคณะ ก็เรียกแงซายเข้ามาตรงหน้า

“แกมีความเห็นเช่นไร แงซาย?”

“นายใหญ่พูดถูกแล้ว พรุ่งนี้ เราอาจได้คำตอบทีแน่นอน”

“ฉันอยากจะฟังความเห็น ตามความเชื่อมั่น หรือความรู้สึกต่อสถานการณ์ของแก จะพึ่งตาบุญคำหรือเจ้าพวกนั้นก็ไม่ได้เสียแล้ว ทกคนเป็นใบ้เบื้อกันไปหมด”

จอมพเนจรสยายยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“ในคณะของเราทั้งหมดนี้ ไม่มีใคร ดวงชะตาจะแข็งไปกว่าผู้กองรพินทร์ ผมเชื่อเช่นนั้น”

“แกก็คิดว่าเขาควรจะมีชีวิตรอดอยู่นะซิ ใช่ไหม?”

แงซายก้มศีรษะลงอย่างเยือกเย็น

“นายใหญ่เคราะห์ร้ายมากกว่าทุกคน ขาพิการ เดินไม่ถนัด ยังสามารถเอาชีวิตรอดมาได้จากภัยแผ่นดินไหว ผู้กองรพินทร์แข็งแรงมีร่างกายสมบูรณ์ทุกส่วน การรู้รักษาตัวรอดก็ยากที่ใครในคณะของเราจะเกินหน้าหรือทัดเทียมเขาไปได้ ถ้าผู้กองเอาตัวไม่รอดในครั้งนี้ ก็แปลว่าดวงชะตาของเขาถึงกำหนดตามลิขิตแล้ว แต่ผมยังไม่อยากเชื่อเช่นนั้น เมื่อคืนที่ผ่านมาแล้ว ผมยังฝันเห็นว่า เขานำคณะของพวกเราทุกคนไต่ขึ้นไปบนทิวเขาอันสูงชันของเทือกเขาพระศิวะ มันควรแปลได้ชัดเจนว่า เขายังมีชีวิตรอด และนำเราไปจนถึงที่นั่นจนได้”

ไชยยันต์ และดาริน จ้องหน้าแงซายเป็นตาเดียว ด้วยความรู้สึกศรัทธาและเชื่อมั่นที่บังเกิดขึ้นอย่างประหลาด **ไอ้คนคนนี้ถ้าลงได้เอ่ยอะไรถึงความฝันของมันแล้ว นั่นย่อมหมายถึงนิมิตของภาพเหตุการณ์อนาคตเบื้องหน้า ซึ่งพิสูจน์มานักต่อนักแล้วว่า แม่นยำที่สุด**

“แงซาย เธอแน่ใจหรือว่า ผู้กองของเรายังมีชีวิตอยู่”

ดารินถามโดยเร็ว กำลังใจอันสลดหดเหี่ยว เริ่มมีความหวังปรากฏขึ้นรำไร

“ถ้าแม้ว่าพรุ่งนี้ ผู้กองกับแหม่ม ยังไม่เป็นฝ่ายตามมาพบพวกเราที่นี่ แงซายจะค้นหาให้พบคนทั้งสองนั่นเอง ขอเจ้านายทุกคนอย่าห่วง พักผ่อนให้สบายเถิด เอาแรงไว้สำหรับวันพรุ่ง”

น้ำเสียงนั้น บ่งชัดถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่

“ถ้าสองคนนั่นยังไม่ตาย เขาไปอยู่ที่ไหนจึงไม่ได้ยินเสียงปืนยิงเรียกจากเรา และทำไมถึงไม่ให้สัญญาณตอบบ้างเลย?”

ไชยยันต์ถาม

“อาจพัดลงไปอยู่ในหุบ เหว ที่ใดที่หนึ่งในละแวกไม่ห่างไกลนี้นัก และไม่ได้ยินเสียงปืนของฝ่ายเราเพราะเหลี่ยมเขาบังอยู่ หรือมิฉะนั้นก็อาจเข้าไปติดอยู่ใต้ภูเขาหาทางออกไม่ได้ ในละแวกที่ห่างกันเพียงแค่ 2-3 กิโลเมตร ถ้าผิดทิศทางออกไปแล้ว เสียงปืนของแต่ละฝ่ายจะไม่ได้ยินเลย อย่าเข้าใจว่าถ้ายิงปืนแล้ว เสียงจะต้องดังไปให้ได้ยินถึงกันเสมอไป การอยู่เหนือลม ใต้ลม หรือมีภูเขาคั่นกำบัง เป็นต้นเหตุสำคัญที่สุด จะทำให้ได้ยิน หรือไม่ได้ยิน”

คำพูดของแงซาย อาจเป็นเพียงแค่ปลอบใจ คณะนายจ้างทุกคนคิดเช่นนั้น

แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม ต่างก็ยอมรับว่ามีกำลังใจดีขึ้น ด้วยความศรัทธาเชื่ออย่างประหลาด เพราะมันเป็นคำพูดของบุคคลที่เคยพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า ยิ่งยงเพียงไร

ในขบวนเดินทางฝ่ามฤตยูครั้งนี้ ยกเว้นจากจอมพรานรพินทร์เสียคนหนึ่งแล้ว ก็เห็นจะมีเจ้าคู่ปรับแงซายนี่แหละ ที่คณะนายจ้างทุกคนฝากความหวังไว้ ในกรณีที่ถ้ามันไม่ทรยศหรือมีแผนการเพทุบายอะไร

แม้กระทั่งกล่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์เอง ได้ยินแงซายให้คำมั่นสัญญาแก่คณะนายจ้างเช่นนั้น ต่างก็มีสีหน้าดีขึ้นในทันที

ตลอดระยะเวลาที่ความสั่นสะเทือนอันน่าสะพรึงกลัว

ของแผ่นดินไหวยุติลง และทั้งคณะเดินย้อนกลับมาค้นหารพินทร์

กับมาเรียด้วยความเป็นห่วงวิตกกังวลขีดสุด แงซายไม่มีปฏิ-กิริยาใดๆ ทั้งสิ้น เฉยเมยปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น ดูราวกับว่าสิ่งที่ทุกคนเห็นทุกข์วิตกกังวลอยู่ในขณะนี้ปราศจากความหมายโดยสิ้นเชิง หรือมิฉะนั้นก็มีอาการคล้ายจะไม่สนใจไยดีกับการสูญหายไปของบุคคลทั้งสอง ไม่เอ่ยหรือไม่แสดงความเห็นใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น จนกระทั่งเชษฐาเรียกเข้ามาถามอยู่ในขณะนี้

“แน่ใจหรือเปล่าว่า เราเดินย้อนกลับมาถูกทาง โดยไม่เหผิดไปด้านอื่น”

เชษฐาสอบถามอย่างรอบคอบ เพราะเกิดความไม่แน่ใจขึ้นมาครามครัน อันเนื่องจากภูมิประเทศเปลี่ยนแปลงไปหมดจำที่หมายที่เคยผ่านไปแล้วไม่ได้เลย

“เราย้อนกลับมาถูกทางแล้ว นายใหญ่ ตำแหน่งที่เราพักอยู่เดี๋ยวนี้ ห่างจากบริเวณป่าหินเตี้ย ซึ่งเราสันนิษฐานว่าจะเป็นที่ที่ผู้กองและนายแหม่มปะทะกับไอ้ยักษ์ ประมาณกิโลครึ่ง ความจริงผมต้องการนำพวกเราทุกคนไปให้ถึงที่นั่น แต่มันมืดสนิทลงเสียก่อน แล้วอีกประการหนึ่ง มีรอยแผ่นดินแยกดักขวางหน้าไว้ เป็นแนวกว้างใหญ่มาก เราจะต้องค้นหาทางเดินข้ามรอยแยกนั้นไปให้ได้ ในเวลามืดค่ำ มันไม่สะดวก ผมแน่ใจว่า ผู้กองกับนายแหม่ม คงอยู่ไม่ไกลจากบริเวณนั้นเท่าใดนัก”

ดารินถอนใจยาว ความทุกข์กลัดกลุ้มของหล่อนยามนี้มันเกินกว่าที่เจ้าตัวจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

“ฉันเดาไม่ถูกเลย ว่าเหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างไร ก็เห็นอยู่ว่าทั้งพรานใหญ่และเมย์ วิ่งตามหลังพวกเรามาในระยะ

ไม่ห่างไกลออกไปนัก แต่แล้วครู่เดียว หันไปอีกทีก็มองไม่เห็นสองคนนั่นเสียแล้ว ต่อมาก็ได้ยินเสียงปืน แสดงว่าปะทะกับไอ้ยักษ์ ทั้งๆ ที่ความจริงมันยังไม่ได้ไล่หลังพวกเราส่วนใหญ่เข้ามากระชั้นชิดเกินไปนัก ยังทิ้งระยะห่างอีกมากพอสมควรทีเดียว กำชับไว้ตลอดเวลาแล้วว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นขอให้รวมกลุ่มเกาะหมู่กันให้ดี อย่าทิ้งห่างแยกกันออกไปเป็นอันขาด เป็นตายอย่างไรก็ขอให้รู้เห็นพร้อมหน้ากันทั้งคณะ แต่แล้วในที่สุดก็พลัดแยกกันจนได้"

"ตามข้อสันนิษฐานของพี่ รพินทร์กับเมย์อาจตกลงใจดักรับหน้าก่อกวนไอ้ยักษ์ไว้ เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเราส่วนใหญ่หนีเข้าไปถึงป่าทึบนั้น แต่แล้วมันก็เกิดแผ่นดินไหวขึ้นเสียก่อน พวกเราอยากจะเชื่ออย่างแข็งขันเหมือนกัน ถ้าขนาดรพินทร์หรือเมย์ ยังเอาตัวรอดไม่ได้ พวกเราก็น่าจะตายกันทั้งหมดแล้วเหมือนกัน สำหรับเหตุการณ์แผ่นดินไหวตอนนั้น เอาละ วิตกวิจารณ์ไปในตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมา เพราะถึงอย่างไรเราก็ยังเคลื่อนไหวทำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้นจนกว่าตะวันจะขึ้น นอนพักเอาแรงกันไว้ดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยค้น"

แล้วเชษฐา ก็ออกคำสั่งให้ทุกคนนอนพัก

ไม่มีฟืน สำหรับจะก่อไฟสำหรับคืนนี้ เพราะความฉุกเฉินวิกฤตการณ์ ซึ่งทำให้ไม่มีใครมัวคิดจะแสวงหาฟืนอยู่แต่นั่นไม่เป็นสิ่งที่เกิดปัญหาหนักอะไรขึ้นมาเลยในเมื่อผิวดินรอบด้าน ระอุกรุ่นไปด้วยควันที่ระเหยขึ้นมาจากรอยแยกร้าวของแผ่นดินทั่วไป ส่งไออุ่นอบไปทั่ว ผิดไปจากความหนาวเย็นแทบแข็งตายเช่นที่ได้เผชิญมาทุกคืนในภูมิประเทศแถบนี้ ช่วย

ให้อุณหภูมิของการพักหลับนอนสบายขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยไอไฟ

แล้วทั้ง 10 คน ก็หลับสนิทไปด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง...

รพินทร์ ไพรวัลย์ รู้สึกตัวตื่นขึ้น เพราะสัมผัสกับการพลิกตัวเข้ากอดก่ายของมาเรีย ทันทีที่เปิดเปลือกตา ก็แลเห็นลำแสงรางๆ ส่องลอดออกมาจากหลืบหินของเพดานถ้ำอันสลับซับซ้อนเบื้องบนสูงขึ้นไป

ขณะจิตหนึ่ง ที่เขาเรียกสติสัมปชัญญะเข้ามาสู่ตนเพื่อทบทวนความทรงจำ และพิเคราะห์ถึงสถานการณ์แวดล้อมในปัจจุบัน

แล้วแผ่นภาพอันสับสนทั้งหลายก็เริ่มกระจ่างชัดเข้ามาสู่ความคิด เดี๋ยวนี้ เขารู้แล้วว่า ตนเองผ่านผจญกับอะไรมาบ้างและอยู่ที่ไหนกับใคร ความปลอดโปร่งของสมอง และกำลังวังชาที่รู้สึกว่าจะแช่มชื่นขึ้น แสดงว่าได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ทีเดียว ถูกแล้ว เมื่อคืนนี้เขาหลับรวดเดียวตลอดโดยไม่ได้ผวาตื่นขึ้นมาอีกเลย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้

ชำเลืองไปทางเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ ซึ่งกำลังก่ายกอดเอาใบหน้าหนุนกับซอกไหล่เขาอย่างสุขารมณ์ หล่อนกำลังหลับสนิทละเมอพึมพำอะไรออกมาจับความไม่ถนัด แต่รู้สึกว่าจะมีชื่อสามีผู้ล่วงลับของหล่อนปะปนอยู่ด้วย คล้ายกับว่าหล่อนจะนอนหลับอยู่บนฟูกในห้องอันแสนสุขกับดอกเตอร์ ฮอฟมัน

ฉะนั้น แสงสะท้อนจากหลืบเพดานสูงเบื้องบน สาดลงมาทำ
ให้มองเห็นสรรพสิ่งรอบด้านได้รางๆ ไม่มืดมิดประดุจเหวนรก
เหมือนราตรีที่ผ่านมา ใบหน้าของมาเรียซึ่งเอนแนบกับไหล่แล
ดูขาวปลั่งมีชีวิตชีวาขึ้น แม้จะหลับ

พรานใหญ่คงยังนอนนิ่ง ลืมตาโพลงมองดูเพดานหินของ
เวิ้งถ้ำลักษณะประหลาด ซึ่งเมื่อคืนเขาไม่สามารถจะมองเห็น
หรือคาดคะเนอะไรได้ถูกอยู่เช่นนั้น ในลักษณะนอนหงายในท่า
เดิม ปล่อยตนเองให้เป็นที่พักแขนขาของแม่สาวผมทองอย่าง
สบาย เพราะยังมองไม่เห็นประโยชน์อะไรที่จะปลุกหล่อนขึ้นมา
ก่อน ในขณะซึ่งตนเองต้องการความไตร่ตรองใคร่ครวญอย่าง
อิสระเช่นนี้

แสงสว่างที่แพลมลอดออกมาจากหลืบเพดานนั่นคอยๆ
เด่นชัดสว่างขึ้นทุกที เขานอนเฝ้าสังเกตอยู่เงียบๆ แล้วในที่สุด
ก็แน่ใจว่ามันไม่ได้เป็นภาพหลอนที่เกิดจากอุปาทาน หรือตา
ฝาดใดๆ ทั้งสิ้น แสงนั้นจะต้องเป็นแสงแห่งทิวากาล ซึ่งสาด
ลอดลงมาอย่างแน่นอน มันหมายถึงว่า ต้องมีช่องทางโปร่งโล่ง
อยู่เบื้องบนสูงขึ้นไปตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง อันเป็นช่องให้แสง
ตะวันส่องลงมาได้อย่างถนัดถนี่และไม่ใช่ช่องเล็กด้วย สังเกต
จากรัศมีอันแผ่กว้างที่สะท้อนจากหลืบบังนั้น

กวาดสายตาระต่ำลงมาเป็นลำดับ จนกระทั่งทั้งบริเวณ
ที่ตนเองและผู้ร่วมสถานการณ์สาวนอนอยู่ขณะนี้ ภาพต่างๆ ยิ่ง
ชัดเจนขึ้นเป็นลำดับ ชัดเสียยิ่งกว่าการใช้ไฟฉายส่องดูเมื่อคืน
มันเป็นบริเวณก้นถ้ำอันกว้างขวางแห่งหนึ่ง ซึ่งงอกระเกะระกะ
ไปด้วยโขดหินและผนังอันขรุขระ มีช่องทางแยกทะลุไปได้หลาย

ทาง ลำธารใต้ดินขนาดเล็ก ซึ่งอาศัยดื่มกินเมื่อคืนนี้ ไหลเป็นแนวแคบๆ อยู่ทางด้านปลายเท้า เสียงน้ำเซาะกับพื้นแก่งหินอยู่ริกๆ ฟังเหมือนเสียงดนตรี

อากาศสดของยามเช้า โชยฉ่ำจากเบื้องบนลงมากระทบกายเป็นระยะในขณะที่บรรยากาศแวดล้อมแท้จริงในก้นถ้ำแห่งนี้ยังระอุอุ่น ค่อนข้างจะอ้าวนิดๆ และทวีเพิ่มขึ้นทุกขณะตามเวลาที่ผ่านไป เขาเพิ่งจะแน่ใจเอาเดี๋ยวนี้เองว่าที่ตนได้นอนหลับสนิท สบายมาตลอดระยะอันยาวนาน จนกระทั่งมารู้สึกตัวตื่นขึ้นเดี๋ยวนี้นั้น เนื่องมาจากอุณหภูมิอันอบอุ่นของถ้ำนั่นเองที่ช่วยไว้ประดุจนอนอยู่ในห้องไออุ่น อากาศที่ไม่ร้อนเกินไป และไม่หนาวเกินไป ช่วยให้มนุษย์เราหลับได้อย่างสบายเสมอ

ภายหลังจากปล่อยเวลาให้ล่วงไปประมาณ 15 นาที ของการนอนสังเกตสิ่งแวดล้อมรอบด้านอยู่คนเดียว เขาก็กระซิบเรียกแหม่มสาวผมทองเบาๆ

“เมย์...”

หล่อนทำเสียงอู้อี้ในลำคอ เป็นภาษาเยอรมันอีกตามเคย อันแสดงให้ทราบว่าไม่สำเหนียกถึงสถานการณ์อันแท้จริง นอกจากจะหลับละเมอหลงไปว่ายังอยู่บนฟูก ในห้องนอนอันแสนสุขกับสามีเดิมพร้อมกันก็กอดเขาแน่นเข้ามาอีก ใบหน้าที่ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิทนั้นกลิ้งซุกเหมือนจะหาที่ซบให้สบายที่สุด

“โปรดเถอะ สเตเกล ขอให้ฉันนอนอีกนิด วันนี้ฉันไม่ไปโบสถ์ล่ะ เพลียเหลือเกิน”

“ฟังนี่มาเรีย ผมไม่ใช่สเตเกล ฮอฟมัน สามีของคุณ และขณะนี้เราก็ไม่ได้เตรียมที่จะไปโบสถ์หรือไปช้อปปิ้งในวันสุดสัปดาห์ที่ไหนทั้งสิ้น แต่เรากำลังจะหาทางเพื่อให้รอดจากการถูกติดขัง และตายอยู่ในก้นถ้ำใต้บาดาล”

เขากรอกคำพูดดังๆ แช่มช้า และชัดเจนผ่านช่องหูของหล่อน

มาเรียสะดุ้งพรวดจากอาการงัวเงียนั้น ยังไม่ลืมตาในทันที แต่รู้สึกเหมือนกับว่า...หล่อนจะสำนึกตัวแล้ว และหยุดชะงักเพื่อปรับความรู้สึกอะไรอยู่ ต่อจากนั้น ตาสีผักตบ อันมีขนตายาวงอน ก็ค่อยๆ เปิดทีละน้อย ซึ่งก็พบกับตาของอีกฝ่ายที่มองอยู่ก่อนแล้ว

แหม่มสาวจ้องประสานนิดหนึ่ง แล้วกวาดไปรอบๆ ตัว จากนั้นก็ค่อยๆ ถอนตัวจากท่าที่นอนตะแคงกอดก่ายเขาเสียอย่างสบายราวกับจะใช้แทนหมอนข้าง ไปเป็นนอนหงายมองดูเพดาน สีหน้า และแววตาเต็มไปด้วยอาการขบคิด

“ไพรวัลย์...”

หล่อนพึมพำแผ่วต่ำ

“คุณตื่นนานแล้วหรือ?”

“นานแล้ว”

เขาตอบ ยังนอนมองดูเพดานถ้ำนิ่งอยู่เช่นนั้น มาเรียเต็มไปด้วยอาการมึนงงและประหลาดใจคราวครัน ต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวทุกชนิด จุดหมายที่หล่อนกำลังจ้องด้วยความสนใจในขณะนี้ อยู่ที่เดียวกับเขานั่นเอง คือลำแสงที่สว่างเรืองรอง

ลอดหลืบหินออกมา และจากแสงชนิดนั้นเอง ที่ช่วยส่องให้เห็นภาพต่าง ๆ รอบตัวได้ชัดเจนพอสมควร

“นั่น แสงอะไร?”

หล่อนถามขึ้นแผ่วแบา น้ำเสียงตื่น

“แสงแห่งความหวัง แสงแห่งชีวิตที่พระผู้เป็นเจ้าประทานมาให้แก่เรา ผมนอนดูมันมานานแล้ว เมย์”

“หมายความว่ายังไง?”

“มีทางออก ที่ใดที่หนึ่งไม่ไกลจากที่เรานอนอยู่ในขณะนี้นัก เหนือศีรษะขึ้นไปเป็นทางที่กว้างมากเสียด้วย มิฉะนั้นแสงตะวันจะไม่ส่องลงมาได้มากมายถึงเพียงนี้ นั่นเป็นลำแสงของตะวันยามสาย ผมกะว่าประมาณ 4 โมงเช้า ตำแหน่งที่เรานอนอยู่นี่ มีการถ่ายเทอากาศดีที่สุด เกือบจะเป็นอากาศโปร่งโล่งเท่ากับโลกภายนอกทีเดียว เมื่อคืนนี้ เราเดินงมกันมา และตัดสินใจหยุดพักที่นี่ เป็นการเดินมาอย่างถูกทางที่สุดแล้ว”

มาเรียจ้องลำแสงนั้นอย่างตะลึงลานไปด้วยความยินดีอึ้งไปนาน สีหน้าเริ่มปรากฏริ้วเลือดขึ้น

ทั้งสองยังนอนหงายมองจ้องเคียงกันอยู่เช่นนั้น รพินทร์ยกฝ่ามือทั้งสองขึ้นด ความสว่างภายในแทบจะทำให้มองเห็นเส้นลายมือได้อย่างถนัด ส่วนมาเรียตั้งเข่าข้างหนึ่งชันขึ้น แสงสะท้อนที่สาดลงมา ฉายให้เห็นลำขาอ่อนขาวโพลนตัดกับสีดำสนิทของพื้นหินรอบด้าน รพินทร์จึงเพิ่งจะสังเกตรู้เอาบัดนี้เองว่า ตลอดคืนที่ผ่านมาแล้วแม่สาวผมทองนอนในลักษณะสวมเสื้อล่าสัตว์ซึ่งยาวคลุมถึงเอวอยู่เพียงตัวเดียวเท่านั้น ท่อนล่าง

เปล่าเปลือย กางเกงกระเด็นไปกองอยู่ทางด้านปลายเท้า และ
เสื้อที่หล่อนสวมอยู่ยามนี้ก็รุ่ยร่าย ไม่ได้กลัดดุม แบะอกหรา

หล่อนยกขาทั้งสองเหยียดตรง ตั้งฉากกับพื้นที่นอนอยู่
ในลักษณะเล่นกายบริหาร เหมือนจะใช้ผิวผ่องประดุจไข่ปอก
ของตนเอง วัดกับแสงที่มีอยู่ในก้นถ้ำ มือทั้งสองลูบอยู่กับลำขา
ของตนเองด้วยความปีติโสมนัส แล้วลดให้เหยียดราบลงตามม
เดิม ตวัดชายเสื้อที่แบะอกอยู่เข้ามาห่อกายกอดอกไว้

“คุณสำรวจดูทั่วหรือยัง?”

“ผมยังไม่ได้ขยับลุกขึ้นไปไหนเลย แต่แน่ใจเมื่อเห็นแสง
นั่น เมื่อคืนคุณตื่นขึ้นบ้างหรือเปล่า?”

“ฉันหลับเป็นตายเลย บางทีจะเป็นเพราะเหนื่อยและ
เพลียมาก มิหนำซ้ำอณหภมิในนี้สบายมาก คณล่ะ”

“ผมก็เหมือนกัน ตื่นขึ้นก็เห็นลำแสงนั่นเลย เราหลับ
สนิทกันไปไม่น้อยกว่า 10 ชั่วโมง”

เมื่อเขายังนอนเฉยอย่างใจเย็น หล่อนก็ไม่มีท่าทีว่าจะ
ขยับเขยื้อนลุกขึ้น ทอดกายตามสบายราวกับนอนในห้องพิเศษ
ของโรงแรมชั้นเดอลุกซ์ ตาใสเป็นประกายแวววาว พลิกกาย
หันมานอนตะแคงเอาแขนข้างหนึ่งรองศีรษะมองดูเขานิ่งๆ แล้ว
เอื้อมมือมาลูบที่ไหล่เขาเบาๆ

“ฉันให้ความพอใจคุณได้บ้างไหม เมื่อคืนนี้?”

หล่อนกระซิบถามเบาๆ ที่สุด ครึ่งขลาดครึ่งกล้า ผิดไป
จากสภาพความแก่นกล้าตามปกตินิสัยเช่นที่เคยเป็นมา

รพินทร์หันไปมองจ้องลึก หล่อนหลบตาลงต่ำ หน้าเป็น

สีชมพู เมื่อเขาโอบแขนออกไปประคองกอด ก็ซุกหน้าลงกับแผ่นอก กัดเบาๆ ที่หน้าอกเขา

“มาก!...คุณล่ะ?”

มาเรียสั่นศีรษะ พริ้มตาหลับลง

“อย่าถามเลย ฉันตอบคุณไม่ถูกหรอก นึกเสียว่า เราฝันไปก็แล้วกันนะ ฉันไม่คิดว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นอีกตลอดไป”

“ผมทายไว้แล้วก็ไม่ผิดใช่ไหม ขอให้คุณได้สมใจเท่านั้นแล้วก็แล้วกันไป”

แม่สาวผมทองลืมตาขึ้นดูเขา เอาปลายนิ้วเขี่ยเล่นที่ปลายคางสากไปด้วยเครา แล้วกำหมัดต่อยปลายคางนั้นเบาๆ อย่างสัพยอก

“อย่าพูดมีความหมายอย่างนี้ รพินทร์ คุณก็รู้อยู่แล้วว่า...ถ้าแม้ว่ามันมีอะไรเกิดขึ้นในระหว่างเราทั้งสอง ก็ขอแต่เพียงให้มันเป็นสิ่งที่ชั่วผ่านเท่านั้น ไม่มีพันธะผูกพันอะไรทั้งสิ้นเดี๋ยวเหอะ เดี๋ยวคุณก็แกะฉันไม่หลุดเท่านั้น ตลอดทั้งชีวิตของฉันไม่เคยที่จะเป็นปลิงเกาะใครมาก่อนทั้งสิ้น แต่ถ้าลงได้เกาะเข้าแล้ว ไม่มีวันเสียละที่จะให้หลุดมือไปได้ แต่ฉันก็บอกแล้วว่า ฉันจะไม่ทำเช่นนั้นกับคุณเป็นอันขาด ขอถามสักนิดได้ไหม?”

“อะไร?”

“คุณเห็นว่า...ฉันเป็นโสเภณีประจำคณะเดินทางของคุณนี่หรือเปล่า?”

“โสเภณีต้องการค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนเป็นสนนราคา คุณไม่ได้ประสงค์ในค่าจ้างอะไรไม่ใช่หรือ?”

“เสียใจมากไหม ที่หลวมตัวมาเกี่ยวข้องกับฉัน”

[WBSWS:OIJ]

“ด้วยความเต็มใจ พอใจ และเป็นหนี้บุญคุณของคุณ
อย่างยิ่งด้วยซ้ำ”

“สมมติว่า เราพบกับพวกเราพร้อมหน้าทุกคน เขาจะ
สงสัยเราไหมนี่? โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...น้อย...?”

“ถ้าคุณไม่ปากบอนไปบอก หรือแสดงท่าทีอย่างไร ผม
กล้ารับรองว่า จะไม่มีใครสงสัยเราเลย?”

มาเรียหัวเราะเสียงใส

“วางใจเถอะ สำหรับฉันจะไม่ทำอะไรให้ใครพิจารณาไป
ในทำนองนั้นได้เลย แต่เหตุการณ์ตะหาก มันอาจฟ้องตัวมัน
เอง คุณเป็นผู้ชาย ฉันเป็นผู้หญิง เราอยู่ด้วยกันตลอดทั้งคืนใน
ที่ลับตาปราศจากการรู้เห็นของบุคคลที่สาม”

“ถ้าเป็นคุณไชยยันต์ หรือผู้ชายอื่นใด ก็ไม่แน่ ที่เขาจะ
ต้องพากันคิดเช่นนั้น แต่ถ้าเป็น รพินทร์ ไพรวัลย์ ทุกคนต้อง
เชื่อว่ามันไม่เกิดอะไรขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณหญิงดารินคนนั้น”

“ทำไม?...ทำไมคุณถึงคิดว่าน้อยจะไม่สงสัยเรา?”

“สุภาพสตรีผู้นั้น รู้จักผมดีอย่างที่สุด อาจเป็นการรู้จัก
อย่างผิดๆ ก็ได้ ผมเคยหลงป่าอยู่กับเธอ ในสภาพเดียวกับที่
ผมอยู่กับคุณในคืนนี้ถึง 3 ครั้ง และบางครั้งก็หลายๆ คืน ไม่มี
อะไรเกิดขึ้นเลยระหว่างผมกับเธอ นั่นคือประกาศนียบัตรของ
ผมที่เธอควรจะต้องเชื่อเมื่อหันไปเปรียบเทียบกับตัวเอง”

มาเรีย ฮอฟมัน ลืมตาโต จ้องหน้าเขาเขม็ง

“อย่าพูดเป็นเล่น รพินทร์ ฉันไม่เคยเชื่อจนกระทั่งบัดนี้
ว่า คุณกับน้อยจะไม่มีอะไรกันเหมือนอย่างระหว่างฉันกับคุณ
เมื่อคืน”

“เป็นความจริง สาบานก็ได้ คุณรู้ดีนี่ ว่าผมเป็นคนใจแข็งขนาดไหน ลองเปรียบเทียบกับตัวคุณเองในเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วสมัยก่อนดูบ้าง เมื่อผมตั้งปณิธานไว้ว่า ‘ไม่’ ผมก็ปฏิบัติได้ตามที่ตั้งใจไว้นั้นอย่างแน่นอนเฉียบขาดที่สุด”

แม่สาวผมทองเต็มไปด้วยความแปลกใจ งงงวยไปหมด ร้องออกมา

“ประหลาดเหลือเกิน เป็นไปได้หรือนี่...”

“ต้องเป็นไปได้ มันอยู่ที่ตัวบุคคล อยู่ที่ใจของเราเอง”

“ฉันไม่เข้าใจเลย มันจะเป็นได้อย่างไร ในเมื่อน้อยก็พอใจคุณอยู่ และคุณก็คงไม่ปฏิเสธ สำหรับเธอคนนั้น สิ่งแวดล้อมมันให้เหลือเกิน”

“คุณหญิงดารินจะพอใจผมแค่ไหน เพียงไร ผมไม่ทราบเหมือนกัน แต่ที่ทราบแน่ๆ ก็คือ เธอไม่ต้องการให้มีอะไรเกิดขึ้นในทำนองที่คุณสงสัย และคุณก็รู้นี่ว่า ผมไม่ใช่คนที่จะต้องหน้ามืดด้วยสัญชาตญาณชนิดนี้ อยู่ต่อหน้าหมู่คณะทั้งหมด ผมปฏิบัติต่อเธอเช่นไร ลับหลัง สองต่อสอง นอนแนบชิดกันอยู่ ผมก็ปฏิบัติต่อเธอเช่นนั้น ลูกจ้างผู้ซื่อสัตย์เสมอต้นเสมอปลาย ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย อย่าเข้าใจผิด เธอเป็นกุลสตรีไทยมิหนำซ้ำยังเป็นราชสกล เธอถือและไว้ตัวมากในเรื่องเช่นนี้ ตรงข้ามกับคุณซึ่งเป็นตะวันตก อาจเห็นว่าเป็นเรื่องสามัญธรรมดาที่สุด นี่ผมก็พูดกับคุณอย่างเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งทีเดียว มีอะไรก็บอกกันตามตรง คนเราจะคบกันได้ยืดยาวแน่นแฟ้นเพียงไรมันอยู่ที่การเข้าถึงจิตใจของกันและกันนี่แหละ”

มาเรียนิ่งไปครู่หนึ่ง ก็พยักหน้าช้าๆ

“โอเค รพินทร์ ฉันเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้เอง และยอมรับว่า ฉันเข้าใจผิดไปมาก ระหว่างคุณกับน้อย ฉันก็เห็นด้วย ในข้อที่ว่า ถ้าคุณไม่เคยล่วงเกินอะไรเขาเลยในเรื่องเช่นนี้ เขาก็คงไม่สงสัยคุณหรอก มิหนำซ้ำตลอดเวลามา คุณก็ทำยังกะว่าชังน้ำหน้าฉันเสียเต็มประดาอีกด้วย เฮ้อ! ผู้ชายหนอผู้ชาย ในที่สุดก็กะล่อน โกหกหลอกลวงผู้หญิงอยู่ดีนั่นแหละ”

หล่อนพูดพร้อมกับหัวเราะ จับปลายจมูกเขาสั่นเบาๆ

“ผมไม่เคยโกหกหลอกลวงผู้หญิงคนไหน และไม่เคยสัญญากับใครไว้ด้วยในเรื่องเช่นนี้อย่างที่บอกแล้วเมื่อคืน ถึงคุณก็เหมือนกัน ถ้าคุณไม่พร้อมใจกับผม ผมจะไม่แตะต้องคุณเป็นอันขาด หรือถ้าแม้คุณบอกว่า คุณปลงใจแน่นอนแล้วกับคุณไชยยันต์ แต่งงานกับเขาแน่ ผมก็จะไม่ละเมิดเหมือนกัน แต่นี่คุณประกาศความเป็นอิสระของตัวเองอยู่ตลอดเวลา แล้วก็แสดงความปรารถนากับผมด้วย ทำไมเราจะสนองความต้องการของเราไม่ได้”

“แล้วไชยยันต์ล่ะ คุณคิดว่าเขาระแวงเราไหม?”

“ผมไม่อยากจะคิดอะไรให้เป็นการหมิ่นน้ำใจลูกผู้ชายด้วยกัน คุณไชยยันต์มีฐานะเป็นหนึ่งในจำนวนนายจ้างผมก็จริง แต่โดยใจจริงแล้ว ผมรักเขามาก รักอย่างเพื่อนทีเดียว จากการที่เราได้มาร่วมชีวิตกันเช่นนี้ ถ้าเขาถาม...ผมจะบอกตามตรงว่าผมมีอะไรกับคุณในคืนนี้”

แม่ตาสีผักตบ ยกมือขึ้นตบปากเขาเบาๆ

“บ้า! เพื่ออะไรกัน?”

“คุณแคร์นักหรือ?”

“ไม่ต้องมาพูดถึงประเด็นที่ว่าฉันแคร์หรือไม่แคร์ พูดกันในด้านของคุณ ธุระอะไรที่คุณได้ฉันไปแล้ว คุณจะต้องโพน-ทะนา”

“ผมไม่ได้โพนทะนา นี่พูดกันถึงว่า ถ้าเขาเป็นฝ่ายถามจะให้ผมโกหกเขาได้อย่างไร ถ้าโกหกเมื่อไหร่ ก็แปลว่าผมหักหลังเขาเมื่อนั้น”

“แล้วคุณเกี่ยวข้องกับฉันนี่นะ คุณไม่ได้หักหลังเขาหรอกรึ?”

“ไม่เรียกว่าเป็นการหักหลัง ในเมื่อเขายังไม่ได้มีสิทธิ์ในตัวคุณและเป็นความพอใจของตัวคุณเองด้วย หรือคุณคิดว่าผมหักหลัง?”

มาเรียนิ่งไปอีกครู่หนึ่ง

“คุณไม่กลัวเขาหึงเอาบ้างหรือ?“

“ลูกผู้ชายต้องมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ผมเชื่อว่าน้ำใจคุณไชยยันต์ ‘ถึง’ เหมือนกันในเรื่องนี้ เขารู้ดีอยู่แล้วว่า อะไรเป็นอะไร ถ้าเขาคิดว่ามัวแต่จะหึงคุณอยู่ เขาก็เท่ากับฆ่าตัวตายเท่านั้น ทั้งในขณะนี้และขณะหน้าต่อไป”

“อย่าบอกเขาได้ไหม?”

“ถ้าเขาไม่ถาม”

“เอาละ จะถามหรือไม่ถามก็ตาม ฉันขอร้องคุณบ้างอย่าบอกใครทั้งสิ้น ในสิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนี้สำหรับเรา แล้วก็ตัวคุณเองก็เหมือนกัน ขอให้ลืมมันเสีย รับปากซิ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้ม

ขนสีทองตามเนื้อตัวของหล่อนปุย และนิ่มประหนึ่งไหม

แต่เจ้าของเกิดจะหวงขึ้นมาเสียแล้ว จับข้อมือเขาไว้อย่างมั่นคง ดึงออกแล้วยึดไว้มั่นด้วยลำข้อที่แข็งแรงประหนึ่งผู้ชายคนหนึ่ง มิหนำซ้ำยังบีบเค้นเหมือนเจตนาจะใช้อำนาจบังคับ แต่ต่อให้แข็งแรงสักปานใด หล่อนก็เป็นได้เพียงแค่กำลังของผู้หญิง รพินทร์ไม่รู้สึกสะดุ้งสะเทือนหรือเจ็บปวดอะไรในการบีบข้อมือของหล่อน

"ทำไม กลัวผมปากบอนบ้างเหมือนกันหรือ?"

"ถ้าคุณบอกไชยยันต์ ฉันจะบอกน้อย แลกกันไหม?"

"ทำไมคุณถึงคิดว่าผมจะต้องแคร์อะไรในเรื่องนี้ โดยเกี่ยวข้องไปถึงคุณหญิงนะ ผมไม่ได้บังอาจมีความหวังใดๆ กับสุภาพสตรีในราชสกุลผู้นั้นเลย ไม่ได้กลัวว่าการที่คุณบอกความจริงจะทำให้เธอโกรธผม และหันหลังให้ ถึงคุณไม่บอก ผมก็ไม่ได้มีความหวังอะไรอยู่แล้ว"

"นั่นแหละ จะหวังหรือไม่หวังอะไรก็ตาม ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ถ้าคุณบอกไชยยันต์ฉันก็บอกน้อยเหมือนกัน บอกด้วยว่าคุณข่มขืนฉันด้วยกำลังกาย โดยที่ฉันก็ไม่เต็มใจ"

"เอาล่ะ ให้ผมถามคุณบ้างว่า...คุณหวังอะไรกับคุณไชยยันต์"

"ก็ไม่ได้หวังอะไร บอกแล้วว่าฉันไม่ต้องการจะแต่งงานกับเขาหรือรับเขาเป็นสามีโดยถูกต้องตามกฎหมาย แต่คุณต้องเข้าใจบ้างซิว่า ผู้หญิงทุกคนไม่ต้องการให้ความลับของตนเองถูกเปิดเผยออกไป ยกเว้นแต่ว่าตัวจะเป็นฝ่ายเปิดเผยเอง ฉันอาจบอกไชยยันต์ภายหลังก็ได้ว่าฉันมีอะไรกับคุณ แต่ฉันไม่ต้องการให้มันออกจากปากคุณ เข้าใจไหม?"

แบบเรียน
WBSWS:01
อาชีพพณิชยการ

ผู้หญิงก็คือผู้หญิง ไม่ว่าจะชาติใดภาษาใด ในเรื่องเช่นนี้แล้ว หล่อนถือเป็นความลับที่ควรปกปิดเสมอ และคงจะต้องปากแข็ง ปฏิเสธกันอย่างชนิดสุดใจขาดดิ้น ถ้าหากไม่สามารถจับกันได้อย่างคาหนังคาเขา ยกเว้นแต่ว่า **การรับสารภาพชนิดนั้นจะก่อให้เกิดผลประโยชน์โดยเฉพาะอะไรกับตนเองขึ้นมาเท่านั้น**

ระหว่างที่เขายังมองหล่อนนิ่งอยู่เช่นนั้น มาเรียคาดคั้นซ้ำมาอย่างจริงจังอีกครั้ง

“แล้วคุณคิดว่าเขาจะถามผมหรือ?”

“ไม่แน่ แต่เขาก็เคยถามฉันมาแล้วนั่นแหละ”

“ถามยังไง?”

“ถามว่าฉันเคยมีสัมพันธ์อะไรกับคุณในด้านนี้มาก่อนหรือเปล่า?”

“แล้วคุณตอบยังไง?”

“ก็คุณไม่เคยมีอะไรกับฉันจริง หรือถึงจะมีอย่างเดี๋ยวนี้ธุระอะไรที่ฉันจะต้องบอกเขาด้วยล่ะ”

จอมพรานยิ้มออกมานิดหนึ่ง เอานิ้วแตะขนตายาวงอนของหล่อนเล่นเบา ๆ

“ตกลง...”

เขารับปากง่าย ๆ แล้วบอกต่อมาว่า

“แต่ให้ตายเถอะ ต่อไปในอนาคตข้างหน้า ถ้าคุณบังเอิญตกลงปลงใจแต่งงานกับคุณไชยยันต์ไปจริง ๆ ผมคงมองหน้าเขาไม่สนิทนัก”

“คุณพบฉันมาก่อนเขานานนัก”
“แต่เขาก็พบคุณ ‘แบบนี้’ มาก่อนผม”
“ก็มัวแต่โง่อยู่นี่นะ! อีรูปนี้ไม่ทันกินใครเขาหรอก!!”
มาเรียกระซิบ แล้วเอามือทิ่มหน้าผากของเขาดันออกไป
เบาๆ รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอนใจเฮือก สะบัดหน้าแรงๆ เหมือน
จะขจัดแผ่นภาพคล้ายฝันของเมื่อราตรีที่ผ่านมาให้หมดสิ้นไป
จากความทรงจำ แล้วบิดกายจนกระดูกลั่นกรวบ แหงนมองขึ้น
บนลำแสงเหนือศีรษะอีกครั้ง ประสาททุกส่วนบัดนี้ตื่นพร้อม
สำหรับแผนการคืบหน้า

“ถึงเวลาที่เราจะต้องนึกถึงปัจจุบันกาลอันแท้จริง และ
ชีวิตเพื่อนร่วมตายคนอื่นๆ ของเราแล้ว เมย์”

เข้าบอก แล้วดึงกายขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว

ไม่มีอะไรจะต้องเตือนกันมาก มาเรีย ฮอฟมัน สลัดผม
ผุดลุกขึ้นอย่างปราดเปรียวคล่องแคล่วอันเป็นคุณสมบัติประจำ
ตัว คว้ากางเกงเดินป่าที่เหวี่ยงไปกองไว้บนโขดหินปลายเท้า เดิน
หายเข้าไปทางด้านปลายของสายธารเล็กๆ ในขณะที่รพินทร์ก็
คลานเอาหน้าลงไปจุ่มอยู่ในน้ำ เพื่อเรียกกำลังและความสดชื่น
ให้กลับคืนมา ทั้งสองจัดการกับตนเองเสร็จสรรพเรียบร้อย
ภายในเวลาไม่เกิน 10 นาที รวมทั้งบรรจุน้ำใส่กระติกเต็มเปี่ยม
พร้อมที่จะต่อสู้กับชีวิตต่อไปด้วยความหวังที่แจ่มใสขึ้น

ปัญหาที่ว่า พรรคพวกทั้ง 10 ชีวิต ณ บัดนี้ จะเป็น
ตายร้ายดีอย่างไรบ้าง กลับเข้าสู่ห้วงคิดที่เต็มไปด้วยความห่วง

กังวลของบุคคลทั้งสองอีกครั้ง เมื่อต่างคนต่างพบตากันครั้งสุดท้ายก่อนจะเคลื่อนออกจากบริเวณพักนอนเมื่อคืน พร้อมๆ กับท้องที่ลั่นโครกคราก เตือนให้ทราบถึงความหิวซึ่งบังเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เมื่อระลึกขึ้นมาได้ว่าตลอดวานนี้ทั้งวัน ท่ามกลางการเดินหนักและผจญกับเหตุการณ์หนักที่สุดนั้น ต่างยังไม่ได้มีอะไรตกถึงกระเพาะกันเลย แต่ถึงอย่างไรก็ตาม แม้จะต่างเพศต่างเผ่า คนทั้งสองก็ได้รับการฝึกปรือมาอย่างดีเยี่ยมแล้ว ในด้านความบึกบึนทรหดอดทน อดอาหารเพียงชั่ววันเดียวจึงไม่เป็นปัญหาอะไรนัก

ตามแนวลำแสงที่โผล่ลอดหลืบหินเบื้องบนมาให้สังเกตเห็นได้นั้น เพียงชั่วเดินพ้นเหลี่ยมบังเท่านั้น ทั้งสองก็มองเห็นหนทางแห่งโลกภายนอกปรากฏอยู่เด่นชัด

ถูกแล้ว มันคือแสงตะวันอันแจ่มจ้าที่ส่องลงมาจากปากปล่องสูงเบื้องบน สะท้อนกับแง่โขดหินที่เป็นช่องสลับซับซ้อนหักมุมแสงเป็นแนวเขาลงมาสู่ก้นถ้ำเบื้องล่างซึ่งยืนกันอยู่ในขณะนี้ เพียงแต่ว่าขณะที่ยืนแหงนพิจารณาดูกันอยู่ในขณะนี้ยังไม่สามารถจะมองเห็นปากทางเบื้องบนว่าสูงหรือห่างขึ้นไปเท่าไหร่เท่านั้น เพราะแสงที่เห็นเป็นแสงที่อยู่ในมุมสะท้อนหักเห

“เราจะไต่ขึ้นไปตามแง่หินเหล่านั้น ตามแนวแสงที่เห็นเชื่อว่าประเดี๋ยวก็คงจะเห็นปากปล่องทางออกเอง ผมคิดว่ามันคงอยู่ไม่สูงเกินไปนัก”

พรานใหญ่ชี้ที่หมายให้เพื่อนผู้ร่วมภาวะของเขาดู

“ตกลง! แง่หินที่งอกยื่นออกมาเหล่านั้น คงทำให้เราปีนขึ้นไปได้ไม่ยากนัก แต่ช่วงสุดท้ายก่อนจะขึ้นพ้นปากปล่องนี่

ไม่รู้จะมีที่ให้ปีนหรือเปล่า อาจเป็นผนังหินเลี่ยนลื่นแบบเดีย
กับผนังของบ่อซีเมนต์ก็ได้”

“ประเดี๋ยวก็รู้ ว่าแต่เชือกประจำตัวของคุณอยู่พร้อม
หรือเปล่า?”

มาเรียล้วงย่ามหลัง อึดใจเดียวก็ดึงเอาขด่เชือกไนลอน
ประจำตัวซึ่งได้รับแจกไว้ทุกคน คนละ 7 เมตรออกมาส่งให้
จอมพรานรับมาโดยเร็ว สมทบกับเชือกของเขาเองซึ่งมีขนาด
ความยาวเท่ากัน คล้องสะพายเตรียมพร้อมไว้กับไหล่แล้วเริ่ม
ปีนป่ายนำขึ้นไปยังบริเวณหลืบชั้นแรกที่แลเห็นลำแสงลอดลง
มา

เห็นด้วยสายตาว่ามันไม่สูงขึ้นไปมากนัก สำหรับหลืบ
ชั้นแรก แต่อันเนื่องมาจากที่จะต้องพยงตัวไต่ตามแง่หินกันขึ้น
ไปอย่างระมัดระวังและหาทางอ้อมเพื่อให้นำกายขึ้นไปอย่าง
สะดวกปลอดภัยที่สุด ทำให้กินเวลาและต้องออกแรงกันอยู่ไม่
น้อยเหมือนกัน เพราะถ้าลื่นพลาดปล่อยให้ถลำหล่นลงมาอย่าง
เบาที่สุดก็พิการ เพราะล้วนแต่แก่งแง่หินทั้งสิ้น ซึ่งรอคอยรับ
อยู่เบื้องล่าง

แล้วทั้งสองก็ขึ้นมานั่งพักกันอยู่ยังชะง่อนหลืบอันกว้าง
ใหญ่พอสมควรนั้นด้วยเหงื่อที่ผุดซึมเต็มหน้า ใคร่ครวญหาทาง
ที่จะคืบสูงขึ้นต่อไป ขณะที่ขึ้นมาอยู่บนชะง่อนนี้ แสงสว่างของ
ดวงตะวันจากเบื้องบนส่องให้เห็นได้ถนัดขึ้นอีก จนแลเห็นสีหน้า
กันชัด

มีช่องหลืบในลักษณะเดียวกัน ซ้อนทแยงขึ้นไปอีก คราว

นี้สูงกว่าเก่าขึ้นไปถึงเกือบเท่าตัวกับที่ได้ปีนกันขึ้นมาแล้ว และยังมองไม่เห็นปากปล่องอยู่ดีนั่นเอง แต่ที่นั่นมองเห็นลำแสงแดดชัดทีเดียวราวกับใครส่องไฟฉายขนาดยักษ์ลงมา มาเรียยิ้มออกมาได้ เอาแขนเสื้อเช็ดเหงื่อออกจากปลายจมูก

"ดูที่ลำแสงแดดนั่น..."

หล่อนบอก พยายามบังคับความเหนื่อยหอบเอาไว้

"สังเกตไหม มันส่องลงมากระทบหลืบตอนนั้น เป็นมุมทแยงอย่างไรพิกล ถ้าเราขึ้นไปถึงที่นั่น ฉันเชื่อว่าเราจะต้องมองเห็นปากปล่องทันที ทางออกไม่ได้อยู่ในมุมตรง ตั้งฉากกับพื้นแน่นอน มันจะต้องเป็นปล่องที่เอนทแยงประมาณ 60 หรือ 70 องศาออกไปสู่เบื้องนอกตอนใดตอนหนึ่งของไหล่เขา"

รพินทร์สำรวจด้วยสายตาอันรอบคอบของเขาอยู่อึดใจหนึ่งก็พยักหน้า ตบลงไปเบา ๆ บนลอนตะโพกของหล่อนเหมือนจะกระตุ้นเตือน

"คอยตามผมให้ดี เมย์ ระวังลื่น ระยะนี้ชันและสูงกว่าช่วงแรกมาก"

เขาก็ไต่นำล่วงหน้าขึ้นไปก่อนอย่างแช่มช้า โดยชะลอหันมาดู และคอยฉุดให้การช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ทั้งสองค่อย ๆ ประคองตัวกันขึ้นไปโดยอาศัยแง่หินตะปุ่มตะป่าเหล่านั้นเป็นเครื่องยึดเกาะ ศิลปะของการไต่เขาถูกนำมาใช้อย่างเต็มที่

มาเรียนั้น แม้จะคล่องแคล่วว่องไวสักเพียงใดก็ตาม สำหรับวันนี้และภาวะเช่นนี้กำลังวังชาของหล่อนดูจะลดถอยลง

มาก ต้องเกาะหินพักตัวเพื่อเอาแรงอยู่บ่อยครั้ง ใบหน้าของ
หล่อนซีดเผือด และเหงื่อเริ่มซุ่มโชก เกือบจะพลาดพลัดร่วงลง
ไปสองสามครั้ง เคราะห์ดีที่มือยังเหนียวแน่น และพรานใหญ่
ช่วยเหลือไว้ได้ทัน ทั้งสองมือและเท้าสั่นดิกด้วยความอ่อนล้า
ขณะที่ออกแรงเหนี่ยวโหนพยุงกายกระดืบขึ้นไปทีละชั้นอย่าง
ยากเย็น เวลาก็ดูจะผ่านไปอย่างเชื่องช้าที่สุด

ทันใดนั้นเอง ขณะที่เกาะแง่หินพังพาบแนบกับผนังอยู่
เคียงข้างกันเพื่อพักผ่อนที่จะปีนป่ายต่อไป ทั้งสองก็หันมาเบิก
ตาโพลงมองหน้ากันเอง เมื่อหูอันลั่นอื้อด้วยความเหน็ดเหนื่อย
ในขณะนี้ สัมผัสกับเสียงชนิดหนึ่ง แว่วลงมาจางๆ ราวกับว่าพู
จะฝาดหรืออุปาทานไปเอง

“รพินทร์ หูฉันจะแว่วไปเองหรือเปล่าก็ไม่รู้ คุณได้ยิน
เหมือนกันหรือเปล่า?”

มาเรียถามหน้าตาตื่น

“คุณได้ยินอะไร?”

“รู้สึกคล้ายๆ จะเป็นเสียงปืนนะ...”

พรานใหญ่กัดริมฝีปาก พยายามเงี่ยหู เขาเองก็ไม่แน่ใจ
เหมือนกัน

แต่แล้ว ก่อนที่จะเอ่ยปากคำใดออกมานั่นเอง เสียงที่
ต่างรู้สึกคล้ายๆ กับว่าได้ยินไปเองนั้น ปรากฏลอยลงมาอีกครั้ง
คราวนี้ชัดเจนที่สุด

เสียงปืนจริงๆ!

และมันไม่ได้ดังขึ้นเพียงนัดเดียวเหมือนครั้งแรก หากแต่

ระเบิดถี่ยิบหลายนัดติดต่อกันอย่างเซ็งแซ่ระยะหนึ่ง แล้วก็เงียบหายไปอีก

"พระเจ้า! เสียงปืนจริง ๆ นั่นแหละ พวกเราแน่แล้ว!!"

มาเรียอุทานออกมาอย่างตื่นตะลึง ยินดีและตื่นเต้นระคนกัน เอื้อมมือมาจับแขนเขาไว้บีบแน่น แต่พรานใหญ่ยับคงตะแคงหูเงี่ยฟังด้วยสีหน้าฉงนขีดสุด พักใหญ่ทีเดียวที่เขาไม่ได้ปริปากคำใดออกมา นอกจากคอยจับเสียงอยู่เช่นนั้น ซึ่งมันก็เงียบหายไปเลย ไม่ปรากฏขึ้นอีก

"ใช่ เสียงปืน และพวกเราแน่ แต่...นั่นไม่ใช่เสียงที่ยิงเพื่อเป็นสัญญาณเรียกหาเราอย่างแน่นอน พวกนั้นปะทะกับอะไรเข้าให้แล้ว"

เขาพึมพำแหบต่ำในลำคอ เงยหน้าขึ้นไปทางด้านบนอันเป็นที่มาแว่ว ๆ ของเสียงปืน ลอยลมลอดช่องโพรงลงมา

"ปะทะ?!!"

มาเรียร้อง ความรู้สึกเปลี่ยนไปอีกอย่างทันที

"ไม่สังเกตหรือ มันดังรัวถี่ยิบทีเดียว ไม่ใช่กระบอกเดียวแต่หลายกระบอก เป็นการยิงในลักษณะซัลโว..."

"คุณว่าพวกนั้นปะทะกับอะไร ไอ้ไทรันโนซอรัสตัวนั้นอีกกระมัง?"

"ผมเดาไม่ถูก เรารู้แน่นอนแต่เพียงว่านั่นเป็นพวกเราและคงอยู่ไม่ห่างออกไปนักด้วย เราอยู่ในช่องปล่องของภูเขานี่เสียงปืนจึงดังมาให้ได้ยินจาง ๆ เท่านั้น แต่รูปการณ์ของเสียงปืนยิงรัวแบบนี้มันไม่ดีนัก พวกนั้นเจออันตรายอะไรเข้าให้แล้ว แข็งใจหน่อย เมย์ รีบขึ้นไปโดยเร็วเถอะ"

ทั้งสองรวบรวมกำลังไต่แง่หินต่อไปอย่างใจเต้นระทึก
ไม่อาจทำนายเหตุการณ์ได้ถูก จริงอยู่ เสียงปืนที่แว่วมาให้ได้ยิน
มันเท่ากับบอกให้ทราบว่าพรรคพวกเบื้องนอกอย่างน้อยส่วน
หนึ่งก็ยังมีชีวิตอยู่ และกำลังอยู่ไม่ห่างจากปากปล่องของภูเขา
ลูกนี้ออกไปมากนัก บางทีอาจกำลังบ่ายหน้าเข้ามาทางด้านนี้
ก็ได้

แต่จังหวะการยิงถี่รัว อันหมายถึงการต่อสู้หรือปะทะ
กับสิ่งซึ่งไม่สามารถจะเดาได้ ทำให้สองคนที่กำลังปีนปล่องเหม
อยู่ในขณะนี้เต็มไปด้วยความร้อนรุ่มกระสับกระส่ายเหลือที่จะ
กล่าว

มิหนำซ้ำ เสียงยิงต่อสู้นั้น ดังขึ้นเพียงชุดเดียวอย่าง
สับสนอลหม่าน ครั้นแล้วก็เงียบหายเว้นระยะออกไปเฉย ๆอย่าง
เต็มไปด้วยปริศนาน่าคิด ทำให้คะเนวัดสถานการณ์อะไรไม่ได้
ทั้งสิ้น

ถ้าเป็นไอ้ยักษ์ไทรันตัวนั้น ย้อนกลับมาเล่นงานบุคคล
เหล่านั้นเข้าอีก นอกจากเสียงปืนแล้ว ก็น่าจะได้ยินเสียงร้อง
คำรามหรือการเคลื่อนไหวแบบแผ่นดินสะเทือนของมันปะปนมา
ด้วย แต่นี่ก็ไม่มีวี่แววอะไรเลย

ก่อนที่รพินทร์กับมาเรียจะกัดฟันปีนขึ้นมาถึงหลืบชั้นสอง
อันปรากฏแสงแดดส่องอยู่นั่นเอง เสียงแปลกประหลาดอีก
เสียงหนึ่งก็แว่วลงมาให้ได้ยิน สะท้อนก้องลงมาตามผนังหิน
อันเป็นโตรกตรวยที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ไม่เป็นเสียงที่ดังอย่าง
น่าสะพรึงกลัวแต่ก็ชวนฉงนยิ่งนัก

ครั้งแรก มันดังแก๊กก๊ากแซ่ซ่ำประสานกัน คล้ายๆจะเป็นเสียงลูกนกร้อง ผิดกันแต่เพียงว่า เสียงลูกนกชนิดนั้น จะถูกอัดและขยายเข้าเครื่องขยายเสียงแรงสูงไม่ต่ำกว่า 500 วัตต์ พร้อมกับเสียงกิ่งไม้ลั่น มันดังลงมาจากปากปล่องเหนือศีรษะนั่นเอง ซึ่งมุมของทิศทางในขณะนี้ยังไม่สามารถจะมองเห็นได้เพราะหลืบหินบังอยู่ ต่อมาก็เป็นเสียงกระพือปีกวาดวัดอากาศพึ่บพั่บ เสียงกิ่งไม้ไหวลั่นดังยิ่งขึ้นเท่าๆกับที่เสียงดังเหมือนลูกนกร้องนั้น ก็ถี่ระรัวเร่งกระชั้นขึ้นไปอีก แซ่ไปหมด พร้อมกันกลิ่นสาบสางอย่างรุนแรง ก็ลอยตามลมที่พัดวูบลงฉุนกึกจนแทบสำลัก

ทั้งสองจ้องหน้ากันอย่างงุนงง ทันทีนั้น พรานใหญ่ก็เหนี่ยวชะง่อนหินเหนือศีรษะ พากายขึ้นไปยังหลืบนั้นโดยเร็ว พร้อมกับส่งมือลงไปฉุดดึงเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์เขาขึ้นมาด้วย

เหนือศีรษะขึ้นไป ในมุมเฉียงประมาณ 70 องศา ตรงตามที่มาเรียคาดคะเนไว้ คือปากปล่องช่องทางที่แสงแดดยามสายจัดส่องจ้าเป็นลำลงมา และมองทะลุขึ้นไปเห็นท้องฟ้าสีครามอันสดใส ปากปล่องนั้น สูงขึ้นไปประมาณ 12 เมตร เป็นช่องกลมเหมือนผนังบ่อลึก เส้นผ่าศูนย์กลางปากปล่องไม่ต่ำกว่า 4 เมตร

ตำแหน่งอันเป็นเป้าหมายที่จะแสวงหาอิสรภาพออกไปสู่โลกภายนอกนั้น มีอะไรชนิดหนึ่ง ปรากฏขวางกั้นขึงปากทางอยู่ ชนิดที่รพินทร์ ไพรวัลย์ และมาเรีย ฮอฟมัน แหงนขึ้นไปพบก็ถึงกับผงะตะลึงไปอย่างไม่คาดฝัน

"โกลเด้น อีเกิ้ล!!..."

นักโบราณชีวศาสตร์สาวร้องออกมาอย่างลืมตัว แหงน
มองตาค้างในขณะที่จอมพรานรพินทร์ ก็นั่งเงยหน้าตัวแข็งไป
ชั่วขณะ

สัตว์ปีก ตระกูลฟัลคอนหรือที่เรียกกันว่า...**นกอินทรีพันธุ์ใหญ่ยักษ์ที่สุด** วางรังของมัน...ขึงขวางปากปล่องไว้ ห่างจาก
มนุษย์ทั้งสองชีวิต ที่ดั้นด้นดำบาดาลของใต้ภูเขาขึ้นมา เพียง
แค่ระยะความลึกชันของปล่องนั้นเท่านั้น ลูกเล็กๆ ที่ขนยังขึ้น
ไม่เต็ม แต่ตัวขนาดโอ่งมังกรของมันทั้งสองตัว กำลังขยับปีก
อ้าปากร่อนส่งเสียงร้องขรมอยู่กลางพื้นรัง อันประกอบด้วย
ท่อนไม้ใหญ่ๆ เท่าขาอ่อน ซึ่งนำมาขัดประสานกันไว้ในลักษณะ
ที่อาจดว่าหนาทึบในสายตาของมันแล้ว แต่ก็ยังดโปร่งสำหรับ
สายตามนุษย์เล็กๆ สองคนที่แหงนเงยขึ้นไปพบด้วยความตะลึง
อย่างน้อยมันก็โปร่งพอที่จะให้แดดส่องทะลุขึ้นมาได้ เท่าๆ กับ
ที่สามารถจะมองผ่านขึ้นไปเห็นพื้นรังและท้องฟ้าเบื้องบนได้

เสียงลมปีกกระพือจากตัวแม่ หรือมิฉะนั้นก็พ่อของมัน
ดังสนั่นเหนือขึ้นไป พร้อมกับเงาดำสนิท ที่บังแสงตะวันซึ่งส่อง
ลอดลงมานั้นไว้ฉวัดเฉวียนอยู่ไปมา อื้ออึงไปหมดราวกับเสียง
พาย เจ้าลูกที่กำลังหิว และคงจะหิวอยู่ตลอดเวลาของมัน บัดนี้
ชะเง้อคอ อ้าปากแดงร่าขอเหยื่อจากพ่อหรือแม่ของมันที่โผร่อน
มาถึงดูสับสนชุลมุนไปหมด

ทั้งเสียงร้องขยับตัวขยับปีกของลูก และเสียงบินโฉบลง
มาเกาะของตัวแม่ ซึ่งบัดนี้ เห็นแต่เพียงขาข้างหนึ่งที่เหยียบยืน
อยู่บนแง่หินริมรังแลทะมึนกำยำใหญ่โตเสียยิ่งกว่าขาแต่ละข้าง

ของสิงโต กับจะงอยปากเพียงส่วนหนึ่งซึ่งเห็นชั่วแวบเดียวก็บอกได้ว่า แม้แต่ควายทั้งตัวมันก็สามารถจะฉีกออกเป็นชิ้นได้เหมือนเหยี่ยวฉีกลูกไก่

“พญาครฑ!”

อนุสติของรพินทร์กระซิบบอกตนเองเช่นนั้น...

121

เห็นไม่ถนัดนัก ว่ามีเหยื่ออะไรชนิดหนึ่งคาบติดปากมันมาด้วยแล้วมันก็ทิ้งโครมลงไปในรังอันมีลูกซึ่งกำลังชะเย้อแขย่งอ้าปากแดงอยู่ น้ำหนักของเหยื่อที่ถูกโยนลงไป และการเคลื่อนไหวตัวของลูกนกทั้งสองที่กลาเข้าหาอาหาร ทำให้ผมละออมและเศษไม้ที่ทำรังร่วงพรูออกมา จนทำให้รพินทร์และมาเรียต้องยกมือขึ้นบังหน้าไว้ ป้องกันไม่ให้เศษผงเข้าตา ทั้งสองหมอบฟุบลงเคียงข้างกันอีกครั้ง ท่ามกลางเสียงอื้ออึงโครมครามของครอบครัวเจ้านกยักษ์หนือศีรษะที่เคลื่อนไหวอยู่ในรังของมัน

สัญชาตญาณแห่งการหลบภัยทำให้รพินทร์ลากตัวมาเมีย คลานเบียดเข้าหาซอกหินใกล้ๆ หลบตนเองไม่ให้เป็นเป้าเด่นต่อสายตาเบื้องบนซึ่งอาจเหลือบลงมาพบได้ ทั้งๆ ที่คำนวณ

จากสายตาแล้วก็เห็นชัดอยู่ว่า ขนาดอันใหญ่โตของมันถึงอย่างไรเสียก็ไม่มีทางที่จะบินโฉบลงมาทางปล่องแคบนั้นได้แน่นอน มิหนำซ้ำยังมีรังของมันเองบังปากปล่องเป็นเครื่องพรางตาอีกชั้นหนึ่ง ต่างแอบก้อนหิน ตะลึงมองภาพนั้นอยู่อย่างตัดสินใจเช่นไรไม่ถูก

มองลอดขึ้นไปจากพื้นรังด้านใต้ คงเห็นภาพไม่ถนัดอยู่เช่นนั้น รู้สึกแต่เพียงว่า เจ้าลูกทั้งสองตัว ตะกายเข้าหาเหยื่อเสียงมันอ้าปากจิกทึ้ง พยายามจะฉีกและขยอกเข้าปากอันหิวโหย ส่งเสียงร้องก้องไปพลาง เอ็ดอึงไปหมด มาเรียจ้องตาค้างบีบแขนเขาแน่นโดยไม่รู้สึกตัวอยู่เช่นนั้นแทบจะลืมหายใจไปชั่วขณะ

“โกลเด้น อีเกิ้ล!!...”

หล่อนขยับริมฝีปากหมุบหมิบ แทบไม่มีเสียงผ่านลำคอย้ำประโยคเดิม

“มันเป็นนกอินทรี พันธุ์ใหญ่และดุร้ายที่สุด สูญพันธุ์ไปจากโลกนี้นานแล้ว!”

แต่รพินทร์พึมพำออกมาเป็นภาษาไทยว่า

“ครุฑ!...นี่แหละ ครุฑในจินตนิยาย เจอเข้าให้แล้วจนได้”

“คุณว่าอะไรนะ?”

“เปล่า...คุณคิดบ้างไหม เมย์ เสียงปีนของพวกเราเมื่อตะกี้...”

เสียงของเขาแหบเหือดหายไป มาเรียยิ่งหน้าขาวเผือดหล่อนตระหนกตกใจจนตัวสั่นเทา

“มันเล่นงานพวกเรานั่นเอง ใช่แล้ว! รพินทร์...”

ขาดเสียงอุทานของมาเรีย ของเหลวข้นชนิดหนึ่งก็หยด
จากพื้นรังร่วงลงมากระทบแง่หินเหนือศีรษะเล็กน้อย กระเซ็น
ฝอยของหยดของเหลวชนิดนั้นปลิวกระเด็นมาเปรอะที่หน้าและ
ศีรษะของคนทั้งสอง มาเรียเอามือป้ายจากรอยที่มันกระเด็นม
ถูกตรงซอกคอขึ้นมาดู แล้วตาเหลือก มีอาการเหมือนจะช็อก

รพินทร์ก็เห็นพร้อมกันด้วยหัวใจแทบจะหยุดเต้น

“เลือด!!”

เขาร้องออกมา พร้อมกับแหงนขึ้นไปมองอีกครั้งด้วย
ประสาททุกส่วนซึ่งยึดเกลียวเข็มงแทบจะขาดสะบั้น

ถูกแล้ว มันคือหยดเลือด...เลือดสด ๆ! นังแม่คาบเหยื่อ
อะไรชนิดหนึ่งมาให้ลูกในรังซึ่งรวมกันจิกทึ้งอยู่ในขณะนี้พร้อมกัน
หยาดเลือดที่ทะลักไหลผ่านพื้นรังลงมา ก่อนหน้านี้ไม่กี่อึดใจ
มีเสียงของการยิงต่อสู้ของกลุ่มมนุษย์อันเป็นพรรคพวกของเขา
นั่นเอง จะให้เข้าใจว่าอย่างไร

คนใดคนหนึ่งในคณะ กลายเป็นเหยื่อถูกคาบมาให้ลูกของมันฉีกเนื้อขยอกอยู่ในขณะนี้หรือ ศพอยู่บนรังเหนือศีรษะของเขากับมาเรียขึ้นไปในขณะนี้หรืออย่างไร?

ความสังหรณ์ ประหวั่นหวาดของมาเรียยามนี้ ย่อมตรง
กันกับเขาทุกประการ ทั้งสองหันมาจ้องหน้ากันนิ่งด้วยความ
รู้สึกอันไม่อาจบอกถูก แหม่มสาวประสานมือทั้งสองกำแน่นอ้า
ปากกัดหลังมือของตนเองไว้

เหนือหัว บนรัง ยังเป็นเสียงของความวุ่นวายของเจ้าลูก
นกทั้งสองตัวนั่น แซ่ส่ำฟังไม่ได้ศัพท์ เสียงตัวแม่ขยับปีก เสียง
พื้นรังไหว ผงละอองก็คงปลิวร่วงลงมาเป็นสายไม่ขาดระยะ

เลือดสดไหลปรี่หยดลงมาอีก คราวนี้เป็นสายถี่กระทบแง่หินดังอยู่แหมะ ๆ

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น พยายามควบคุมสติไว้ แล้วหันไปพิจารณาหยดเลือดที่ไหลลงมาอย่างมากมาย ราวกับใครเชือดคอวัวทิ้งลงมาเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง เอื้อมมือไปปาดขึ้นมาขยี้แล้วยกขึ้นดม สีหน้าเริ่มฉงน

“เมย์ ผมรู้สึกว่าจะไม่ใช่เลือดมนุษย์นะ”

“ก็มันคาบศพของพวกเราคนใดคนหนึ่งมา ให้ลูกมันรุมฉีกขยอกเนื้อกินอยู่นั่น”

มาเรียพูดเสียงสั่น

จอมพรานดมอีกครั้ง แล้วหรี่ตาลง สั่นศีรษะช้า ๆ ค่อย ๆ แหงนมองขึ้นไปจับอยู่ที่พื้นใต้รัง ที่เห็นเงาของลูกนกยักษ์ทั้งสองเคลื่อนไหวพัลวันอยู่

“คาวเลือดของมนุษย์ มันมีกลิ่นอีกอย่างหนึ่ง ที่มันคาบมานั่นจะเป็นศพของพวกเราคนใดคนหนึ่งใช่หรือไม่ ผมก็บอกไม่ถูก แต่รู้แน่ ๆ ว่าเลือดที่หยดลงมานี่ มิใช่เลือดคนแน่นอน”

“แล้วงั้น...มันเป็นเลือดอะไร จากไหน?”

แหม่มสาวมึนงงไปหมด พยายามจะขยี้ดมพิสูจน์บ้าง

“สังเกตให้ดี เลือดจากร่างกายมนุษย์เรา มันจะไม่มากมายถึงเพียงนี้หรอก ผมคิดว่า อาจเป็นเลือดของมันนั่นเอง มันคงถูกปืนของพวกเราเข้าแล้ว แผลฉกรรจ์ด้วย”

นักโบราณชีวศาสตร์สาวลืมตากว้าง ขวัญและกำลังใจเริ่มจะดีขึ้นในทันที แต่เค้าหน้ายังไม่แสดงว่าแน่ใจนัก

“แล้ว...เหยื่อที่มันคาบมานั่น?”

“เราก็ยังเห็นไม่ถนัด ว่ามันเป็นอะไรกันแน่ รูปร่างเงา ๆ ที่เราเห็นจากข้างล่างนี่ มันไม่น่าจะเป็นร่างกาย หรือส่วนใด ส่วนหนึ่งของมนุษย์เลย”

“ตัดสินใจเร็ว รพินทร์ เราจะทำยังไงกันดี ทางออกของเราอยู่ตรงปากปล่องที่มันทำรังอยู่พอดีด้วย”

จอมพรานค่อย ๆ พยุงตัวลุกขึ้น คว้าไรเฟิลขึ้นมาปาก ปล่องด้านบน ทำมุมกับที่เขาและมาเรียหลบอยู่ในขณะนี้ 70 องศา และระยะห่างขึ้นไปเพียงไม่กี่วา ถ้าหากว่าเจ้าสัตว์ปีก ตระกูลฟัลคอนตัวนั้นโผล่ออกมาให้เห็นถนัดชัดเจนเมื่อไร หรือ แม้แต่เห็นจุดสำคัญของมันที่จะยื่นล้ำออกมา มันจะตกเป็น เป้าหมายอย่างเผาขนที่สุด และไม่มีวันพลาดไปได้เลย

“ฆ่ามันเสียก่อน แล้วเราจะปีนขึ้นไปทางนั้น”

เขาบอก พร้อมกับขยับลูกเลื่อน แง้มดูกระสุนที่บรรจุ พร้อมอยู่ในรังเพลิง แหม่มสาวก็กระโดดขึ้นมาเคียงข้าง ด้วย ปืนคู่มือ ต่างแหงนรอคอยจังหวะอยู่ เพราะในขณะนี้ เห็นแต่ ลำขาและปลายปีกข้างหนึ่งเท่านั้น ที่โผล่ออกมา

คะเนจากเสี้ยวส่วนที่เห็น ถึงแม้ว่ามันเป็นนกอินทรียักษ์ ขนาดของมันก็ไม่ใหญ่โตมโหฬารจนเกินไปนัก เมื่อเปรียบเทียบ กับสัตว์พันธุ์ยักษ์แห่งโลกล้านปีซึ่งได้ผ่านผจญกันมาแล้ว จริง อยู่ ขนาดน้ำหนักตัวและพละกำลังพอที่จะโฉบควายทั้งตัวให้ ติดกรงเล็บเอาไปเป็นเหยื่อได้เหมือนเหยี่ยวโฉบหนูก็จริง แต่ก็ คงไม่ทานแรงปะทะและอานุภาพประหัตประหารของไรเฟิล ขนาดใหญ่ไปได้แน่นอน เพราะอย่างมากก็หนักเพียงไม่เกิน 3

ตันเป็นอย่างสูง หรืออาจไม่ถึง โดยวัดจากขนาดของรังที่ทำขวางคร่อมปากปล่องอยู่ในขณะนี้

อึดใจต่อมานั้นเอง ก็ปรากฏเสียงมันโผทะยานขึ้นจากตำแหน่งที่ยืนเกาะอยู่ บินวูบผละหายไป เสียงลมปีกพัดกระพืออื้ออึงขึ้นไปยังอากาศเบื้องสูงเหมือนพายุ ห่างไกลออกไปเป็นลำดับ รพินทร์เงี่ยหูจับเสียงปีกอันกระพือตัดอากาศนั้นอย่างตั้งใจ โสตประสาทอันเฉียบไวชำนาญของเขาบอกกับตนเองว่ามันไม่น่าจะเป็นเสียงบินของเจ้าตัวที่เกาะให้เห็นวับแวบอยู่เมื่อตะกี้นี้เพียงตัวเดียวที่บ่ายหน้าไปทางใดทางหนึ่ง หากแต่น่าจะมีอยู่อีกเสียงหนึ่งคล้ายๆ กัน ปรากฏขึ้นพร้อมกันด้วย แต่ห่างจากบริเวณรังออกไปอีกทางหนึ่ง คล้ายๆ จะมีอีกตัวหนึ่งบินร่อนเป็นวงกลม และจับเกาะพักตัวอยู่บนก้อนหินไม่ไกลรังออกไปเท่าใดนัก จากนั้นก็เป็นเสียงลับจะงอยปากกับแง่หินและเสียงสะบัดขน

“มันไปแล้ว! คงจะหวนกลับไปเล่นงานพวกเราที่เหลืออีก”

มาเรียกระซิบ มือทั้งสองถือไรเฟิลชูในลักษณะพร้อมที่จะใช้งานได้ทุกขณะ

“ใช่! ตัวที่เกาะให้เห็นอยู่ตะกี้นี้ บินไปไกลแล้ว แต่อีกตัวหนึ่งยังเกาะอยู่ใกล้ๆ รัง อาจเป็นชะง่อนหินลูกใดลูกหนึ่งไม่ห่างออกไปนัก”

“หมายความว่ามันมีสองตัวหรือ?”

“คิดว่าเป็นเช่นนั้น ผมได้ยินเสียงอีกตัวหนึ่งกระพือปีกและลับจะงอยปากกับหิน มันโผขึ้นบินในบางครั้งเหมือนกันแต่

ไม่ได้ไกลเหมือนอย่างตัวแรก บินวนอยู่ใกล้ๆ รังนี่เอง แต่ไม่ได้
โผล่มาเกาะที่รังเหมือนตัวแรก ถ้าตัวแรกมันบินไปเล่นง
พวกเราอีก ประเดี๋ยวก็คงได้ยินเสียงปืน”

แทบจะไม่ทันขาดเสียงของจอมพราน ทั้งสองก็ได้ยิน
เสียงระเบิดถี่ระรัวของปืน ดังแซ่ซ่ำประสานกันแทบจะนับนัด
ไม่ได้ขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ถนัดชัดเจนยิ่งกว่าที่ได้ยินมาแล้ว มันมี
ทั้งไรเฟิล และลูกซอง ทิศทางที่มาของเสียงยังกำหนดไม่ได้
เพราะอยู่ในก้นปล่องเช่นนี้ รู้แต่เพียงมันห่างออกไปเพียงไม่ถึง
1 กิโลเมตร

“เอาเข้าจริงๆ ด้วย!...”

มาเรียร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว เต้นเร่ากระสับกระส่าย
ไปหมด รพินทร์เองก็แทบจะระงับความตื่นเต้นไว้ไม่ได้ หมุน
คว้างอย่างทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ เพราะได้ยินแต่เสียงและคาด
คะเนเหตุการณ์เท่านั้น ไม่สามารถจะมองเห็นด้วยตาตนเองว่า
เหตุการณ์ประจัญบาน ระหว่างพวกพ้องเบื้องนอกกับเจ้าสัตว์
ปีกที่ดำรงความเป็นเจ้าอากาศนั้นดำเนินไปในสภาพไหน แต่ฟัง
จากเสียงปืน...รู้สึกว่ามันจะเป็นปืนหลายกระบอก ซึ่งระดมยิง
ขึ้นพร้อมๆ กัน ไม่ต่ำกว่า 5 กระบอกขึ้นไป แสดงว่าคนเหล่า
นั้น มีกำลังรวมกันอยู่เป็นหมู่คณะพร้อมหน้าหลายคน

“พวกเราเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ โอ!พระเจ้า ขอให้พระ
องค์ทรงคุ้มครองพวกเราไว้ด้วยเถิด”

เสียงปืนลั่นนัวอยู่เพียงชั่วอึดใจเดียว ก็เงียบสงบลงดัง
ตามเคยอย่างเต็มไปด้วยปริศนาที่เดาอะไรไม่ได้ ท่ามกลาง
หัวใจอันเต้นระทึกไม่เป็นส่ำของรพินทร์ และมาเรียซึ่งเงี่ยหูฟัง

[WBSWS:01]

การเคลื่อนไหวทุกชนิดจากโลกเบื้องนอกแว่วลงมาให้ได้ยิน อันเป็นวิธีเดียวที่จะทำได้ในขณะนี้

พักใหญ่ทีเดียวของการเฝ้าจับเสียง ไม่ปรากฏว่าจะได้ยินเสียงกระพือปีกของเจ้าตัวที่บินผละห่างไปเมื่อหยกๆ นี้ อันเป็นตัวเดียวกับที่สันนิษฐานว่า หวนกลับไปเล่นงานฝ่ายมนุษย์ซ้ำสอง

“ถ้ามันคว้าพวกเราได้ มันก็ควรจะหวนเอาเหยื่อกลับมาที่รัง...ใช่ไหม?”

รพินทร์หยั่งความเห็นเพื่อนผู้ร่วมสถานการณ์ของเขา

“มันอาจบินไปทางอื่นก่อนก็ได้”

“หรือมิฉะนั้นก็ควรจะถูกพวกเรายิงร่วงไปแล้ว จากเสียงปืนเมื่อหยกๆ นี่ ผมสังเกตจากเสียงว่า เสียงยิงหนาแน่นมาก หลายกระบอกทีเดียว”

และก็จริงดังว่า ไม่ปรากฏว่าจะมีวี่แววย้อนกลับมารังของเจ้าตัวนั้น คงมีแต่เสียงขยับกระพือปีกเบาๆ อยู่กับที่ของอีกตัวหนึ่งซึ่งรพินทร์สงสัยว่าจะเกาะอยู่ไม่ห่างรังเท่าใดนัก เจ้าตัวนั้นยังคงคุมเชิงอยู่ใกล้รังลูกอ่อนของมันนั่นเอง ไม่ได้ผละห่างไปไหน อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง

“ฉันกลุ้มใจแทบระเบิดอยู่แล้ว รพินทร์ ได้ยินแต่เสียงไม่เห็นหรือรู้เหตุการณ์แน่อะไรทั้งสิ้น รีบหาทางออกไปให้พ้นจากปล่องนี่เร็วเถอะ แต่เราจะขึ้นไปยังไง มันสูงชันเหลือเกิน ไม่มีที่จะเกาะปีนได้เสียด้วย”

มาเรียพูดอย่างร้อนรน!

จอมพรานตัดสินใจเด็ดขาดในทันทีนั้น เขาเองก็ตกอยู่ในภาวะอันร้อนรุ่มเช่นเดียวกับมาเรีย จัดการวางไรเฟิลลง พิงก้อนหินไว้ ปลดเครื่องหลังออก ดึงปืนสั้น .44 แม็กนั่ม จากย่ามออกมาตรวจดูกระสุนแล้วเหน็บเข็มขัดไว้ จากนั้นก็ต่อ เชือกไนลอนสองเส้นของเขาเองกับของมาเรียให้มาเป็นเส้นเดียว กัน ปลายด้านหนึ่งผูกติดกับตะขอเหล็กสี่แฉก อันมีลักษณะ เป็นสมอบก เครื่องมือสำหรับไต่เขาซึ่งมีติดประจำตัวพร้อมอยู่ ตลอดเวลาในย่ามหลัง ถือขดเชือดไว้ในมือซ้าย อีกมือหนึ่งจับ ปลายด้านที่ผูกติดตะขอ ยกขึ้นแกว่งพอได้จังหวะก็เหวี่ยงตะขอ ลอยละลิ่วขึ้นไปคล้องติดกับไม้ท่อนหนึ่งของรังนกอินทรี เป็น ไม้ท่อนใหญ่ขนาดขาอ่อนทอดพาดปากโพรงอยู่ แล้วทดลอง ดึงโหนเชือกจนแน่ใจว่ามันสามารถยึดติดกับไม้ท่อนนั้นอย่าง เหนียวแน่นที่สุด พอจะทานน้ำหนักตัวให้ไต่โหนขึ้นไปได้โดย ไม่หลุด

“ผมจะไต่ขึ้นไปก่อน...”

เขาบอกโดยเร็ว ขณะที่จับสายเชือกกระตุกดึงอีกสอง สามครั้งจนแน่ใจที่สุด

“เมื่อผมขึ้นไปถึงบนนั้นแล้ว คุณจัดการเอาปลายเชือก ด้านนี้ผูกมัดไรเฟิลและเครื่องหลัง ทั้งของผมและของคุณให้แน่น ผมจะชักรอกขึ้นไป แล้วจากนั้นคุณค่อยไต่ตามขึ้นไป เข้าใจ ไหม?”

มาเรียแหงนหน้ามองขึ้นไปยังตำแหน่งที่ตะขอผูกปลาย เชือกยึดติดอยู่กับท่อนไม้ของรังเจ้านกยักษ์อีกครั้ง กระเดือก น้ำลายลงคอฝืดๆ

“มันหมายความถึงว่า คุณจะต้องปีนผ่าขึ้นไปกลางรังของมันทีเดียวนะ”

“หรือคุณคิดว่าจะมีทางเลือกทางอื่น”

“อีกตัวหนึ่ง ถ้าไม่ใช่พ่อหรือแม่ของมัน ยังคุมเชิงอยู่ไม่ห่างรังนัก ถ้ามันเห็นคุณในทันทีที่โผล่ขึ้นไปมันจะเล่นงานคุณทันที หรือไม่ต้องเป็นตัวพ่อตัวแม่มันหรอก ขนาดเจ้าลูกสองตัวที่กำลังหิวอยู่นั่น ฉันก็เชื่อว่ามันฉีกเนื้อคุณได้อย่างไม่ยากนัก”

“เราต้องเสี่ยง เมย์”

“ทำไมคุณไม่เอาไรเฟิลติดตัวขึ้นไปด้วย”

จอมพรานสั่นศีรษะ

“ไม่มีประโยชน์ หนักเปล่าและเกะกะด้วย ดีไม่ดีตกลงมาตายคุณไม่เห็นหรือ ผมจะต้องไต่เชือกเล็กๆ เพียงเส้นเดียวขึ้นไป มิหนำซ้ำยังต้องปีนขึ้นไปบนรังมันอีกด้วยก่อนที่จะถึงขอบหินปากปล่อง เกิดอะไรขึ้นในระหว่างนั้นผมไม่มีทางจะใช้ไรเฟิลได้หรอก ผมมีปืนสั้นอยู่นี่แล้ว จำเป็นอย่างใดก็ยังพอปะทะได้สำหรับไอ้ลูกนกสองตัวนั่น แต่ถ้าหากระหว่างนั้นไอ้ตัวใหญ่พุ่งลงมาเล่นงาน คุณยิงคุ้มกันให้ด้วย”

สีหน้าของมาเรียเต็มไปด้วยความหนักใจ แต่ก็ยิ้มออกมาแค่นๆ ตามนิสัยของหล่อน

“ถ้ามีโอกาส ฉันก็ยิงคุ้มกันให้คุณได้เสมอ แต่กลัวจะไม่มีโอกาสเสียมากกว่า คุณไม่เห็นหรือ เมื่อคุณขึ้นไปถึงบนนั้นและฉันยังยืนอยู่ก้นปล่องนี่ รัศมีการมองเห็นเท่ากับรัศมีลูกปืนที่จะยิงคุ้มกันของฉันมันจำกัดอยู่เพียงแต่ช่องว่างปากปล่องนั่น

เท่านั้น ฉันจะเห็นมันได้ก็แปลว่ามันจะต้องพ้นปากปล่องออก
มา และถ้ามันพ้นออกมาเมื่อไหร่ก็คงจะเข้าถึงตัวคุณเมื่อนั้น
แต่เอาละ ฉันเชื่อมือและเชื่อในความเห็นของคุณ ขึ้นไปเถอะ
รพินทร์ เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่นแล้ว ระวังตัวไว้ให้ดีก็แล้วกัน
ฉันคิดว่า เมื่อไต่ใกล้รังขึ้นไป เพื่อความปลอดภัยขั้นแรก คุณ
ฆ่าไอ้ลูกนกยักษ์สองตัวนั่นเสียก่อนที่จะปีนขึ้นไปบนรังดีกว่า”

พรานใหญ่ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น โหนตัว ไต่ตามสาย
เชือกนั้นขึ้นไปในทันที โดยใช้กำลังข้อ ออกแรงพากายขึ้นไป
อย่างระมัดระวัง เท้าทั้งสองเหยียบยันกับพื้นผนังปล่องเป็น
เครื่องพยุงตัวขึ้นไปด้วยความหวังของเขาอยู่ที่การขึ้นไปให้ถึงรัง
ของมันอย่างเงียบกริบแผ่วเบาที่สุด โดยที่ลูกนกทั้งสองตัว รวม
ทั้งเจ้าตัวใหญ่ที่คุมเชิงอยู่ใกล้ๆ อีกตัวหนึ่งไม่ทันรู้ แล้วก็ให้
มาเรียส่งไรเฟิลขึ้นมาให้ถึงมือเมื่อไหร่ เมื่อนั้นปัญหาทั้งหลาย
ก็ย่อมจะหมดสิ้นไปทันที

สำคัญอยู่ว่า...เขาจะไต่ขึ้นไปบนรังของมันได้อย่างไร โดย
ที่เจ้าลูกนกทั้งสองไม่หันมาเห็นเหยื่ออันโอชะ และอ้าปากร่าเข้า
ใส่เสียก่อน เหมือนอย่างเห็นหนอนที่ขยอกกลืนได้ง่ายๆ ตัวหนึ่ง
ส่วนจะยิงสอยทะลุใต้รังขึ้นมาเพื่อสังหารมันให้ดับดิ้นไปเสียก่อน
ก็เกรงว่าเสียงปืนและความผิดปกติจะแว่วไปถึงเจ้าตัวใหญ่ที่เกาะ
อยู่ไม่ห่างนัก เรียกมันให้บินถลาลงมาคอยดัก ซึ่งเมื่อนั้นก็แปล
ว่าทั้งสองคนจะไม่มีโอกาสโผล่หัวขึ้นมาพ้นปากปล่องได้เลย

มาเรียยืนคอยระวังดูเขาอยู่เบื้องล่าง ด้วยตาอันเบิกกว้าง
ไม่กะพริบ ไรเฟิลถือกระชับอยู่ในมือ พร้อมที่จะระเบิดกระสุน

ออกไปในพริบตาใดพริบตาหนึ่ง หล่อนแทบจะไม่หายใจในขณะนี้

ชั่วไม่กี่อึดใจ จอมพรานก็โหนตัวขึ้นมาถึงท่อนไม้ที่สายเชือกอันมีสมอบกโยนขึ้นมาเกี่ยวพันไว้ เขาสูดลมหายใจลึกเรียกร้องพละกำลังอันอ่อนเปลี้ยแทบจะสิ้นเรี่ยวแรงนั้นกลับคืนมาอีกครั้ง แล้วเปลี่ยนมือจากเส้นเชือกไปโหนกิ่งไม้ส่วนประกอบของรัง อันเป็นบริเวณริมด้านซ้ายไว้ ขึ้นข้ออันสั่นดิกกัดฟันดึงกายขึ้นไปเอาอกพังพาบกับไม้ท่อนนั้น

เมื่อนั้นเอง ในระยะที่ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 2 วา สายตาอันพร่าพรายไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยของเขา ก็แลเห็นสภาพบนพื้นรังอันรกเกะกะไปด้วยเศษขน เศษกระดูกและมูลของมัน พร้อมกับกลิ่นสาบสางที่คลุ้งเข้าใส่จมูกแทบจะสลบ

สิ่งแรกที่มองไปเห็น...และจำเป็นจะต้องคำนึงถึงก่อนอื่นใดก็คือไอ้ลูกนกยักษ์ทั้งสองตัว ซึ่งนอนหมอบห่อตัวเบียดกันอยู่ริมรังด้านขวา โอ่งขนาดใหญ่ๆ เราดีๆ นี่เอง เพียงแต่ว่า... ต่อคอและต่อส่วนศีรษะขึ้นไปประกอบด้วยขนอุยสีน้ำตาลกะ-ดำกะด่างสลับไปกับพื้นหนังบางส่วนที่ขนยังไม่ขึ้น ร่างอันอ้วนกลม เต็มไปด้วยความน่าเกลียดมากกว่าที่จะน่าเอ็นดูอย่างลูกนกธรรมดาทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งดวงตาขนาดลูกรักบี้ที่ฝังอยู่ในกรอบตาเป็นสันประดับไปด้วยขนหร็อมแหร็มเหล่านั้น และจะงอยปากที่ฉีกกว้างผิดส่วนตรงขอบมุมในอันแสดงให้เห็นว่ายังมีอายุออกจากไข่เพียงไม่กี่วันนัก

บัดนี้ดวงตาของเจ้าลูกนกตัวหนึ่งหันมาเห็นเขาเข้าพอดี!

รพินทร์ใจหายวาบ หยุดชะงักงันอยู่ในท่าที่นำกายขึ้นม
พาดคาอย่างล่อแหลมอยู่บนไม้ท่อนนั้น จ้องตามันเขม็ง ใน
ภาวะเช่นนี้ เขาไม่สามารถจะขยับเขยื้อนเพื่อหลีกหลบหรือ
ป้องกันตนเองได้อย่างใดทั้งสิ้น เพราะสภาพอันห้อยตัวอยู่อย่าง
หมิ่นเหม่ ลูกนกคู่นั้นขณะที่แลลอดใต้รังขึ้นมาจากเบื้องล่าง ก็
ดูว่ามันไม่น่าจะมีอะไรน่ากลัวนัก แต่บัดนี้ ยามเมื่อโผล่ขึ้นมา
ประจันหน้า เห็นกันใกล้ๆ ห่างเพียงแค่วาเศษบนรังของมัน
เช่นนี้ **มันคือมัจจุราชชัดๆเพียงแต่เป็นมัจจุราชผู้ไร้เดียงสา
เท่านั้น**

**คนที่ตกนรกอบายภูมิ และต้องเผชิญกับความน่า
สะพรึงกลัวหวาดสยองสารพัดชนิดมีอยู่เช่นไร ก็คือความ
รู้สึกของรพินทร์ ไพรวัลย์ ในยามนี้**

มันเองก็มองจ้องเขานิ่งๆ อย่างฉงนประหลาดใจเช่นกัน
ไม่รู้จักว่าเป็นอะไรแน่

กำลังข้อของเขา อ่อนล้าลงไปทุกที ถ้าไม่ขยับตัวให้ถนัด
ขึ้นกว่านี้ อีกไม่ถึงอึดใจเดียวก็มีหวังหมดแรง หลุดร่วงลงไป
ดังนั้นรพินทร์จึงจำเป็นต้องปีนขึ้นไปบนรัง โดยตามองจับอยู่ที่
มันไม่กะพริบ

ทันทีที่เขาไหวตัว อันแสดงให้มันทราบว่าเป็นสิ่งมีชีวิต
แปลกปลอมขึ้นมาในขอบเขตรังนั่นเอง เจ้าตัวนั้นก็ส่งเสียงร้อง
ลั่นออกมาอย่างยินดี ขยับปีกอันปราศจากขนของมัน พร้อม
กับปากที่อ้ากว้างแดงฉาน เดินเตาะแตะเข้ามา ลูกนกกางเขน
เห็นหนอนอย่างไรก็อย่างนั้น

“เมย์! ยิง เร็ว!!”

พรานใหญ่ตะโกนสุดเสียง เพราะในภาวะดังกล่าว เขายังไม่สามารถจะดึงปืนสั้นที่เหน็บเข็มขัดขึ้นมาได้ เนื่องจากมือทั้งสองยังต้องทำหน้าที่ยึดเหนี่ยวตนเองอย่างเต็มที่อยู่ ในขณะที่ไอ้ลูกนกจากนรกนั่น อ้าปากเคลื่อนเข้าใส่ชนิดที่เห็นเขาเป็นเหยื่อโอชะ

ระยะเวลาก่อนหน้านั้นมันยาวนานสักร้อยปีก็ไม่ปานที่ความหวังของเขาฝากไว้กับมาเรีย ฮอฟมัน

แล้วนรกกับสวรรค์ ก็ถล่มเข้าหากัน เมื่อหูทั้งสองข้างของเขาแทบจะปะทุระเบิดขึ้น ด้วยกัมปนาทของกระสุน .375 แม็กนั่ม ที่แผดขึ้นมาจากก้นปล่องในระยะใกล้ อากาศอัดวูบเข้าหาตัวพร้อมกับเศษไม้และผงธุลีจากพื้นรังที่กระจายปลิวว่อนขึ้นไปบนอากาศ

ท่อนไม้ที่เกาะพยุงตัวหมิ่นเหม่อยู่ในขณะนี้พลิกเคลื่อนโดยแรง เพราะส่วนใดส่วนหนึ่งของมันคงจะมีส่วนถูกกระแทกด้วยแรงผลักสองตันของหัวกระสุนเข้าด้วย รพินทร์ ไพรวัลย์เสียหลักศีรษะหกกลับทิ่มลงไปในอากาศเบื้องล่าง แล้วตีลังกาหลุดจากบริเวณที่เกาะยึดอยู่จะหลุดลอยลงไปเบื้องล่าง ชั่ว 1 ในพันของวินาทีเท่านั้น ที่มืออันไขว่คว้าออกไปด้วยสัญชาตญาณของเขา ยึดได้เส้นเชือกโยงเดิม รั้งติดไว้ได้ ปล่อยร่างก่ายให้โหนโตงเตงระอยู่กับผนังปล่องหินใต้รัง

“ระวัง รพินทร์เกาะไว้ให้แน่น ฉันจะยิงอีกตัวหนึ่ง”

เสียงแหลมของมาเรียลั่นขึ้นมา แทรกซ้อนเสียงกังวานของกระสุนนัดแรกที่ก้องยาวอยู่นาน ระคนไปกับเสียงเคลื่อนไหวโครมของรังเหนือศีรษะ

ครั้นแล้ว ก็อีกตูมหนึ่ง ที่กึกก้องสะเทือนไปทั้งตับไตไส้พุง พรานใหญ่แยกเขี้ยวหลับตาแน่น เขารู้สึกถึงหัวกระสุนและแก๊สจากดินขับที่พุ่งผ่านร่างกายไปในระยะใกล้ กระแทกทะลวงและตีคว้านสร้างความพินาศย่อยยับให้แก่สรรพสิ่งที่ขวางกั้นวิถีทาง ซึ่งก็เป็นพื้นรังของมัน

ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อสิ้นกังวานของเสียงปืนนัดที่สอง มัจจุราชเจ้าของรังเหนือศีรษะสงบนิ่งการเคลื่อนไหวไปแล้ว เลือดแดงฉานข้นคลั่ก ไหลปรี่เป็นสายร่วงลงมาราวกับใครทำถังสีหกไว้เบื้องบน บางส่วนกระเซ็นลงมาถูกใบหน้าและลำตัวของเขาเลอะเทอะไปหมด หูก็แว่วเสียงตะโกนร้องเร่งของมาเรีย ให้เขารีบปีนขึ้นไปโดยเร็ว

รพินทร์แข็งใจรวบรวมกำลัง ไต่สายเชือก แล้วโหนตัวขึ้นไปอีกครั้ง คราวนี้ขึ้นไปนั่งอย่างถนัดบนบริเวณพื้นรัง

ลูกนกอินทรีใหญ่ตัวแรก หมอบพังพาบแน่นิ่งไปแล้ว ส่วนตัวหลัง คอโอนเอนไปมา อ้าปากพะงาบๆ อยู่อีกไม่ถึงอึดใจ หัวก็ตกราบลงกับพื้นนิ่งไปอีกเช่นกัน กลางสันหลังของทั้งสองตัว แลเห็นรอยกระสุนทะลุชอนจากใต้ท้องขึ้นมาเป็นบาดแผลกว้างใหญ่เกือบเท่ากำปั้น เลือดนองไปหมดทั้งบริเวณรัง

แล้วเขาก็เพิ่งจะแลไปเห็น‘เหยื่อ’ที่แม่นกคาบมาให้ลูกของมันรุมจิกทึ้งเมื่อครู่นี้ได้ถนัดตาเป็นครั้งแรกด้วยความประหลาดใจระคนยินดีเหลือที่จะกล่าว มันวางอยู่ริมขอบรังด้านตรงข้ามถัดจากซากของลูกนกตัวที่สองไปเล็กน้อย

ไม่ใช่ร่างกาย หรือซากศพมนุษย์อันเป็นคนใดคนหนึ่งในบรรดาคณะพรรคทั้งสิ้น หากแต่เป็นห่อผ้าใบขนาดใหญ่ของคณะที่ใช้ปูนอนและขึงกั้นน้ำค้างนั่นเอง สัมภาระห่อนี้ เกิดกับเสย่เป็นคนหาบคู่กันมาตลอด ทันทีที่เห็น รพินทร์ก็สามารถเดาเหตุการณ์ได้หมด ระหว่างที่เจ้านกอินทรีใหญ่ถลาลงโฉบโจมตีบุคคลเหล่านั้น เพื่อหมายจะจับเอาเป็นเหยื่อ คนเหล่านั้นคงจะต้องทิ้งของ หลีกหลบเอาตัวรอด และยิงสกัดอย่างชุลมุน เมื่อพลาดจากมนุษย์ พบกองสัมภาระหล่นตกอยู่ ความที่คิดว่าอาจเป็นเหยื่อที่เสพเป็นภักษาหารได้ จึงโฉบติดกรงเล็บมาแทน และนำกลับมาที่รังยังลูกทั้งสองซึ่งรุมจิกทึ้งอยู่เมื่อครู่นี้ แต่แน่ละ ห่อผ้าใบอันหนาทึบม้วนอย่างแน่นหนาเป็นก้อนโตไม่สามารถจะเป็นอาหารให้มันได้

ส่วนเลือดที่หยดเรี่ยลงไปให้เห็น อันเข้าใจว่าเป็นเลือดจากซากศพก็รู้แน่ได้เดี๋ยวนี้เองว่าแท้จริงเป็นเลือดของมัน เพราะถูกปืนนั่นเอง

รพินทร์ตะโกนบอกความลงไปยังมาเรีย ผู้กระสับ-กระส่ายคอยอยู่เบื้องล่างด้วยความดีใจ แล้วเร่งให้หล่อนเอาปลายเชือกผูกไรเฟิลทั้งสองกระบอก ตลอดจนย่ามหลังเพื่อจะชักรอกขึ้นมาก่อน

“ระวังอีกตัวหนึ่ง รพินทร์!!”

แหม่มสาวละล่ำละลักขึ้นมา ระหว่างที่สาละวนอยู่กับการมัดไรเฟิลกับปลายเชือกอย่างรีบด่วน

เห็นจะไม่ต้องเตือนกันเสียแล้ว เพราะเหตุการณ์มันก็บอกชัด

มีเสียงร้องแหลมก้องมาจากที่ใดที่หนึ่ง บนอากาศที่สูงขึ้นไปพร้อมกับเสียงกระพือปีกก็ดังอื้ออึงใกล้เข้ามาอย่างพรวดพราด อานุภาพจากลมปีกอันกว้างใหญ่นั้น ทำให้ผงธุลีรอบด้านกระจายปลิวว่อน

รพินทร์เงยหน้าพรวดจากอาการที่ก้มลงไปตะโกนพูดอยู่กับมาเรียก็แลเห็นเงาอันใหญ่โตของเจ้าสัตว์ในบรรพยุค อันเคยเป็นเจ้าอากาศจนกลายเป็นสัญลักษณ์ยิ่งใหญ่ในวงการบินของโลกยุคปัจจุบัน ชะลอปีกลงมาจับเกาะอยู่ที่ชะง่อนหินก้อนหนึ่ง ห่างจากด้านหลังของเขาขึ้นไปเพียงไม่ถึง 20 เมตร อาการของมันดยังมึนงงไม่เข้าใจต่อเหตการณ์ นอกจากจะตกใจขึ้นเพราะเสียงปืนที่มาเรียยิงขึ้นมาทั้งสองนัด ขาอันทรงพลังประกอบด้วยกรงเล็บแหลมคมราวกับตะขอเหล็กของมัน จับเกาะลงบนก้อนหินแล้ว แต่ปีกทั้งสองยังกางแผ่กระพือโบกลมเป็นการพยุงตัวอยู่เยิบๆ คอและส่วนหัวยื่นหลบต่ำ ชะโงกลงมาส่องดวงตาอันคมกริบมองเหตุการณ์

แล้วมันก็พบมนุษย์ร่างกระจ้อยร่อย ที่บังอาจขึ้นมานั่งอยู่ในรังของมันเข้าพอดี พร้อมกับลกอ่อนทั้งสองซึ่งบัดนี้นอนนิ่งจมกองเลือด

ต่างฝ่ายต่างประจันหน้ากันอย่างกระจ่างตาถนัดถนี่ มันเป็นนกที่มีรูปร่างลักษณะและท่าทางสง่างามเต็มไปด้วยอำนาจที่สุด นั่นเป็นความรู้สึกของรพินทร์ **แมวกับเสือแตกต่างกันอย่างไร เหยี่ยวกับนกอินทรีพันธุ์โกลเด้น อีเกิ้ล ก็แตกต่างกันเช่นนั้น**

เจ้าอากาศแผดเสียงร้องกึกก้องขึ้นอีกครั้ง เมื่อมองเห็นเขาถนัด รพินทร์เผ่นพรวดออกจากรังพุ่งเข้าหาก้อนหินริมปากปล่องก้อนที่ใกล้ที่สุด และมันก็พุ่งดิ่งลงมา ทั้งสองอาการของมนุษย์และสัตว์ใหญ่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

รพินทร์กลิ้งเข้าไปสู่หลังก้อนหินที่ยึดเป็นที่พึ่งนั้น ในขณะเดียวกันกับที่กรงเล็บของมันข้างหนึ่งก็ขยุ้มโครมลงมายังตำแหน่งเดิมที่เขานั่งอยู่ โลกรอบด้านหมุนอลวนไปอีกครั้ง ด้วยการรุกไล่หมายพิฆาต ระหว่างเจ้านกยักษ์ผู้เต็มไปด้วยพละกำลังอำนาจความปราดเปรียว กับมนุษย์ตัวเล็กๆ ผู้เกิดมาในโลกนี้ด้วยการดำเนินชีวิตท้าทายมฤตยูมาโดยตลอด

มาเรียตะลึงตัวแข็งอยู่เบื้องล่าง...อย่างทำอะไรไม่ถูก หล่อนเห็นเหตุการณ์นั้น ในรัศมีภาพที่มีอยู่จำกัดเพียงแค่ช่องว่างปากปล่อง และไม่สามารถจะให้การร่วมมือช่วยเหลือใดๆ ได้ทั้งสิ้น ทั้งที่ไรเฟิลอยู่ในมือ เพราะเมื่อทั้งรพินทร์และเจ้านกยักษ์ไล่กันพัลวันอุตลุด พ้นบริเวณปากปล่องออกไป หล่อนก็มองไม่เห็นเสียแล้ว นอกจากจะได้ยินเสียงร้องอย่างเกรี้ยวกราดโกรธแค้นและเสียงปีกอันทรงอานุภาพของมันตีกระทบอากาศและก้อนหินไล่ต้อนศัตรูอย่างเอาเป็นเอาตาย

สภาพบรษไพร บัดนี้เล่นเกมกับมัจจราชโดยวางชีวิตเป็นเดิมพันอีกครั้ง ไหวพริบและความว่องไวของเขาเท่านั้นที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ ความอ่อนระโหยโรยแรงอ่อนเปลี้ยดูเหมือนจะลืมไปหมดสิ้นเมื่อคนเราดิ้นรนเพื่อชีวิต

พญาครุฑเมื่อพลาดจากเป้าหมาย เพราะเจ้าสัตว์เล็กๆ ที่บังอาจล่วงล้ำเข้ามาอยู่ในรังของมันเผ่นพ้นกรงเล็บไปได้อย่าง

หวุดหวิด ก็ทวีความเดือดแค้นเกรี้ยวกราดขึ้นเต็มที่ กระโดด
ผละจากรังพรวดเดียวก็ถึงโคนหินที่ศัตรูของมันอ้อมไปหมอบ
ล้มลุกคลุกคลานอยู่ แล้วกางปีกตีโครมลงไปบนหินทั้งก้อนนั้น

อำนาจความแรงและลมปีกเหมือนลมเพชรหึงส่งรพินทร์
ไพรวัลย์ ผู้กำลังจะทรงตัวลุกขึ้นให้ล้มคว่ำคะมำหงายซุนไปในร
ระหว่างแก่งแง่หินที่งอกอยู่ทั่วไปนั้น แล้วเขาก็ออกแล่นไปอย่างไ
ไม่คิดชีวิตสุดกำลังแรงที่มีอยู่ โดยยึดเหนี่ยวหินซอกมุมซึ่งมีอยู่
รอบด้าน อาศัยหลบฉากเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับมันผู้รุกไล่สกัดก
เป็นพัลวัน ทั้งจิก ทั้งตี ติดขัดอยู่ที่มีหินเกะกะบังอยู่ และฝ่ายม
มนุษย์ก็ไวราวกับปรอท

.44 แม็กนั่ม เพิ่งจะมีโอกาสกระชากขึ้นมาจากใต้เข็มขัดก
แต่ก็ไม่มีจังหวะที่จะโต้ตอบสกัดกั้นการรุกไล่กระชั้นชิดของมันเ
ได้เลยแม้แต่นัดเดียว เพราะต้องหาทางปลอดภัยของตนเองไว้
ก่อนเสมอ ไม่อาจยืนแลกหรือประจันหน้าได้ อันเนื่องมาจากก
ลูกปืนในมือเบาเกินไปเมื่อเทียบขนาดกับมัน

เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ก็ได้แต่ตะโกนก้องสุดๆเสียง
ขึ้นมาจากใต้ปล่องเช่นนั้น

พรานใหญ่เองยามนี้ไม่มีเวลาพอที่จะสังเกตภูมิประเทศ
แวดล้อมรอบด้านอย่างใดได้ทั้งสิ้น นอกจากซมซานกระเจิด-
กระเจิงหนีเอาตัวรอดประการเดียว ทางไหนที่เห็นว่าปลอดภัย
เขาก็ซอกซอนหลีกหลบไปทางนั้น เงาปีกของมันแผ่โอบสกัด
ใกล้เข้ามาทุกขณะอย่างจวนตัวไม่มีเวลาแม้แต่จะหยุดพักหายใจ
พร้อมกับเสียงร้องแหลมแสดงความดุร้ายโกรธแค้นจนไม่ได้ยิน
เสียงอื่นใดอีกทั้งสิ้น

ผงธุลี สะเก็ดก้อนหินปลิวกระจายคลุ้ง หลายต่อหลายครั้งที่จะงอยปากและกรงเล็บของมันที่จิกขยุ้มไขว่คว้าลงมาเฉียดร่างกายไปอย่างหวุดหวิดจวนเจียนที่สุด ถ้ามันจับถูกเข้าเมื่อไหร่อวสานของชีวิตจะเกิดขึ้นภายในชั่วพริบตาเดียว

การไล่และหนีอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันมาสิ้นสุดลง ที่มุมซอกแคบในระหว่างหินใหญ่สองก้อน ซึ่งรพินทร์แล่นหนีอ้อมวนอยู่เช่นนั้น เขาไม่มีทางจะผละไปยึดที่อื่นได้อีกแล้ว เพราะด้านหลังติดขอบหน้าผาตัดชันลงไปสู่เบื้องล่าง ลึกลงไปเท่าไหร่ก็ยังไม่สามารถจะบอกได้ในขณะนี้ ส่วนด้านหน้าเป็นทางค่อนข้างโปร่งโล่ง มีแต่ก้อนหินเล็กๆ ไม่สามารถจะใช้เป็นกำบังได้ ตลอดระยะเวลาที่มันกวดไล่อย่างกระชั้นชิดติดพัน เจ้าอินทรียักษ์ไม่ได้บินขึ้นไปบนอากาศเลย แต่ใช้วิธีวิ่งและกระ-โดด พร้อมกับกางปีกออกโอบสกัดต้อนไปด้วยเหมือนไก่ไล่จิกแมลงตามพื้นดิน

ณ บัดนี้ ปลายปีกทั้งสองข้างของมันแผ่คร่อมก้อนหินด้านตรงข้ามโผล่ล้ำออกมาทั้งสองทาง เหมือนจะโอบเขาและก้อนหินที่ใช้กำบังอยู่ก้อนนั้นไว้ในอ้อมอก ป้องกันไม่ให้หนีเล็ดลอดออกทางใดทางหนึ่งได้และถ้ามันกระโดดขึ้นมายืนอยู่บนยอดหินเมื่อไร เมื่อนั้นมันจะชะโงกคอลงมาจิกเขาได้ทันที หรือมิฉะนั้นก็อาจใช้วิธีแหย่เท้าอันยาวใหญ่ประกอบด้วยกรงเล็บของมันลงมาขยุ้มจับ โดยไม่มีทางหลีกหลบแก้ไข

มองลอดจากช่องโหว่ของหินด้านล่าง เขาเห็นลำขาข้างหนึ่งของมันได้อย่างถนัดห่างออกไปเพียง 2 วา

รพินทร์ตัดสินใจเด็ดขาดในทันทีนั้น

พรานใหญ่กัดฟันแน่นรวบรวมกำลังยกปืนสั้น .44 แม็กน
ขึ้นด้วยมือทั้งสองเล็งไปยังแข้งอันประดับไปด้วยขนรุงรังนั้น กะ
ให้สูงกว่าบริเวณข้อเท้าขึ้นไปเล็กน้อย ซึ่งเป็นส่วนกระดูกล้วน ๆ
แล้วแตะไกลั่นกระสุนตูมออกไปเป็นนัดแรกด้วยความคิดที่ว่า
ก่อนอื่นใดทั้งสิ้น ขอตัดกำลังไว้ก่อน

น้ำหนัก 240 เกรน ของแรงปะทะพันเศษ พุ่งเข้ากระ
แทกลำขาส่วนค่อนไปทางปลายของพญาครุฑเต็มสภาพพลังงาน
ของมัน ผลจะเป็นประการใดก็สุดที่จะมองเห็นได้ เพราะชั่ว
พริบตาที่กระสุนระเบิดกึกก้องออกไป ก็ปรากฏเสียงร้องอย่าง
เจ็บปวดดังขึ้น ขาข้างนั้นหายวับไปกับตาจากช่องที่มองลอดไป
เห็นพร้อมกันก็มีเสียงโผทะยานบินขึ้นไปบนอากาศ บังแสง
ตะวันราวกับใครมากางกลดกั้นแดดไว้ เงามหึมาร่อนว่อนอยู่
เหนือศีรษะของเขา อาการของมันเต็มไปด้วยความพิศวง เจ็บ
ปวด และเหมือนจะปรับการทรงตัวเพื่อที่จะถลาลงมาโฉบ

จอมพรานเหวี่ยงข้อมือที่กำด้ามปืนทั้งสองตาม มันถึง
คราวแล้วที่เขาจะต้องแลก เพราะไม่มีทางจะหลบอีกต่อไป

ครั้นแล้ว ก่อนที่เขาจะปล่อยกระสุนนัดที่สองออกไป
หรือก่อนที่มันจะตั้งลำตัวบนอากาศได้ถนัด เพื่อแผนคืบหน้า
อันร้ายกาจอย่างไรของมันนั่นเอง เสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหวก็
ลั่นขึ้นมาจากกระดับที่ต่ำลงไปกว่าหน้าผาซึ่งรพินทร์มาจนมุมอยู่

มันเป็นเสียงอันหนักแน่นของไรเฟิล

และโดยสายตาที่จับจ้องอย่างไม่กะพริบของเขา แลเห็น
ขนตรงบริเวณหน้าอกของอินทรีใหญ่กระจายว่อนพร้อมกับ

อาการผงะ กระเด็นขึ้นไปบนอากาศทั้งๆ ที่ยังกางปีกกระพือลมอยู่ ชั่วเสี้ยววินาทีต่อมาก็มีเสียงระเบิดของกระสุนลูกซองถี่ยิบซ้ำขึ้นมาอีกสองนัด ทุกครั้งของเสียงปืน ร่างอันใหญ่โตมโหฬารของเจ้าอากาศม้วนต้วน ขนอ่อนขนแก่กระจุยกระจายว่อนไปทั่ว

ปฏิกิริยาแห่งการเคลื่อนไหวของมัน ยุตินิ่งลงกลางอากาศนั่นเองทั้งๆ ที่ปีกยังค้าง ร่างนั้นควงติ้วเหมือนใบไม้หลุดจากขั้วหล่นพ้นจากหน้าผาตกลงไปยังพื้นเบื้องล่าง เสียงร่างกายอันใหญ่โตปะทะกับเนินหินดังสนั่นหวั่นไหว จนแผ่นดินสะเทือนราวกับช้างตกเขา

สิ่งที่เกิดขึ้นกับสายตาอันตื่นตะลึงไม่คาดฝันของรพินทร์ยามนี้ ราวกับเป็นปาฏิหาริย์!

เมื่อได้สติรู้สึกตัว เขาถลันลงมาชิดริมหน้าผาที่ตัดชันลึกลงไป แล้วก็มองเห็นต้นเหตุแห่งการรอดชีวิตอย่างหวุดหวิด

แงซายยืนถือไรเฟิลชูสูงในมืออยู่บนเนินลูกหนึ่ง ต่ำลงไปจากระดับไหล่เขาตัดชันที่เขาโผล่ชะโงกมองอยู่ในขณะนี้ประมาณ 20 เมตร อีกด้านหนึ่งไม่ห่างออกไปนัก คือ อดีตนักเลงโตหล่มช้าง คะหยิ่นพร้อมด้วยลูกซองคู่มือ อินทรียักษ์ตัวนั้นบัดนี้แลดูเหมือนภูเขาขนลูกย่อมๆ กองอยู่ยังบริเวณที่ราบโล่งตรงกลางในระหว่างที่บุคคลทั้งสองยืนกันอยู่คนละมุม

เสียงคะหยิ่นตะโกนก็กก้องเรียกชื่อเขา พร้อมกับพูดอะไรโวยวายอย่างปีติยินดีเช่นไร รพินทร์ฟังไม่ได้ถนัดนัก...ในความ

รู้สึกที่เหมือนหัวใจจะวายดับไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยขณะนี้ แต่
แลเห็นสีหน้าอันยิ้มสว่างร่าฟันขาวของอดีตร้อยโททหารกองโจร
กะเหรี่ยงคู่ปรับ พร้อมกับมือที่ยกขึ้นโบกให้เขานิดหนึ่ง เสมือน
จะทักทาย

รพินทร์ ไพรวัลย์ เป่าลมออกจากปาก ทรุดกายลงนั่ง
อย่างหมดเรี่ยวหมดแรง ไม่ร้องบอกหรือพูดจาอะไรทั้งสิ้นเช่น
กัน มิไยที่คะหยิ่นจะตะโกนถามอยู่เย้วๆ ได้แต่นั่งอยู่ริมหน้าผา
ตัดชันนั้น ต่อมาเขาเห็นคนทั้งสองเบื้องล่างเดินเข้ามารวมกัน
พูดอะไรกันอยู่ครู่ แล้วต่างก็แหงนมองขึ้นมาสำรวจหน้าผาชัน
อันไม่มีหนทางที่จะปีนป่ายขึ้นมาได้นั้นอยู่อีกอึดใจใหญ่

“นาย! ไอ้แงซายจะตอกทอยขึ้นไป”

เสียงคะหยิ่นร้องบอกขึ้นมาอีก

จอมพรานไม่ตอบ แต่โบกมือรับทราบ

แล้วเขาก็เห็นร่างของจอมพเนจรค่อยๆ ตอก และไต่
ลูกทอยลงไปตามแนวร้าวแยกของหน้าผา เคลื่อนขึ้นมาเป็น
ลำดับ ในที่สุดไม่นานนักก็โผล่ขึ้นมาถึงด้วยสีหน้าอาการปกติ
เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย เพียงแต่ยิ้มน้อยๆ อยู่ในหน้าขณะ
ที่เดินมาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ

“ทกคนฝ่ายเราปลอดภัยเรียบร้อยดี...”

เสียงห้าวกังวานนั้นรายงานขึ้นเหมือนจะรู้ใจอยู่แล้ว

“แต่ทำไม ผู้กองจึงเหลือชีวิตรอดอยู่คนเดียว?”

“เมย์ยังมีชีวิตอยู่ และปลอดภัย...”

เขาบอก พร้อมกับชี้มือไปทางปากปล่องซึ่งอยู่ไม่ห่างนัก

“แต่ติดอยู่ใต้ปล่องนั่น ยังขึ้นมาไม่ได้”

“มันพุ่งลงมาโจมตีคณะของเรา ขณะที่เราออกค้นหาร่องรอยผู้กองเช้าวันนี้ เส่ยเกือบจะติดกรงเล็บของมันมาด้วย บังเอิญมันได้ห่อผ้าใบของเราเสียก่อน ผมรู้ว่ามันมีลูกอ่อนและมีรังอยู่แถวๆ นี้จึงตามมา มีผมกับคะหยิ่นสองคนล่วงหน้าตามมาก่อน เพราะต้องการจะเอาห่อผ้าใบของเราคืน ยังไม่คิดว่าจะได้พบผู้กองและมาทันเวลาพอดีเหตุการณ์มันประจวบเหมาะ”

“ยังมีอีกตัวหนึ่งไม่ใช่หรือ ฉันได้ยินเสียงพวกเราระดมยิงอยู่สองครั้ง”

“ครั้งแรก คือครั้งที่มันโฉบเอาห่อผ้าใบมา ครั้งหลังมันย้อนไปอีกในระหว่างที่พวกเราติดตาม เจ้าตัวเมียนั่น ถูกนายใหญ่ยิงร่วงไปแล้ว”

จอมพรานถอนใจเฮือก

“แล้วพวกเราส่วนใหญ่ล่ะ แงซาย ขณะนี้อยู่ที่ไหน”

“กำลังเดินตามมาแล้ว ผู้กอง อีกสักประเดี๋ยวทุกคนก็คงจะมาถึงพร้อมกันที่ข้างล่างนั่นหมด ผมกับคะหยิ่นไต่เขาได้เร็วกว่าคนอื่น จึงล่วงหน้ามาก่อน ได้ยินเสียงที่มันไล่ผู้กองอยู่บนนี้แล้ว แต่ยังเห็นตัวไม่ถนัดเพราะหน้าผาชันบังอยู่ พอดีมันบินขึ้นมาพ้นมุมบัง”

“แกไปช่วยเอาเมย์ขึ้นมาก่อนเถอะ แงซาย ฉันขอนั่งพักตรงนี้ก่อน” เขาบอก

แงซายเดินตรงเข้าไปยังปากปล่อง อันเป็นตำแหน่งวางรังของนกอินทรีคู่นั้นทันที

พอมองเห็นสภาพของรัง เห็นซากลูกนกทั้งสอง ห่อผ้าใบที่มันคาบมาวางไว้ สายเชือกของรพินทร์ ที่ยังห้อยคาอยู่

กับไม้ขัดรัง และมาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งติดอยู่ใต้ปล่อง แงซายก็
เข้าใจเหตุการณ์ได้โดยตลอด

ชั่วไม่กี่อึดใจ แหม่มสาว...พร้อมกับไรเฟิลและเครื่อง
หลังทั้งสองชุด ก็ได้รับการนำขึ้นมาสู่เบื้องบนอย่างเรียบร้อย
ทันทีที่พ้นปากปล่องออกมาได้ หล่อนก็ถามหาพรานใหญ่ก่อน
อื่น ด้วยความเป็นห่วง แงซายชี้มือไปยังริมหน้าผาที่รพินทร์ยัง
นั่งเหยียดเท้ายาวอยู่ จึงวิ่งเข้ามาโดยเร็ว

"รพินทร์! คุณเป็นอะไรหรือเปล่า?"

จอมพรานสั่นศีรษะอย่างอิดโรย ฝืนยิ้มออกมา ขณะที่
พยุงกายลุกขึ้น

"ผมไม่เป็นอะไรหรอก เมย์ เรียบร้อยดี แงซายกับคะหยิ่น
โผล่เข้ามาช่วยไว้ได้ทันพอดี"

มาเรีย พอมองเห็นลักษณะของภูมิประเทศที่โผล่ขึ้นม
และมองลงไปเห็นซากนกอินทรีร่วงลงไปกองอยู่กับพื้นเบื้องล่าง
พร้อมกับคะหยิ่น ที่โบกมือทักทายร่าอยู่ในขณะนี้ หล่อนก็
ลำดับภาพ เข้าใจเหตุการณ์โดยตลอดเช่นกัน

"สองคนนั่น ยิงขึ้นมาจากข้างล่างหรือ?"

"ใช่! ผมหนีมาจนมุมมันอยู่ตรงก้อนหินคู่นี้ ยังไม่ทันรู้
ด้วยซ้ำว่าสองคนนั่นตามมาถึงข้างล่าง พอมันบินถลาขึ้นไปบน
อากาศ จะโฉบลงมาเล่นงานอีกครั้ง สองคนนั่นจึงยิงขึ้นมา"

"ขอบคุณพระเจ้า! ฉันแทบจะเป็นบ้าตาย เพราะมองไม่
เห็นอะไรเลย จากใต้ปล่องนั่น เห็นแต่เพียงว่า ไอ้ตัวใหญ่มันพุ่ง

เข้ามาเล่นงานคุณ แล้วคุณก็กระโดดหนีพ้นรังมันออกไป ต่อจากนั้นก็ได้ยินแต่เสียงไล่ของมัน ต่อมาอีกก็ได้ยินเสียงปืน จากนั้นก็เงียบหายไปครู่ใหญ่ แล้วอยู่ๆ แงซายก็โผล่หน้าลงไป ทำให้ฉันงงไปหมด คิดว่าคุณตายเสียแล้วอีก แล้วนี่พวกเราส่วนใหญ่อยู่ไหน?”

ก่อนที่รพินทร์ ไพรวัลย์ จะตอบเช่นไรนั่นเอง เงาของผู้ร่วมคณะทุกคนก็ไต่พ้นขอบโขดหินเบื้องต่ำลงไป เดินตรงเข้ามาเป็นขบวนอย่างรีบร้อน เสียงตะโกนซักถามพูดจาระหว่างคนเหล่านั้นกับคะหยิ่นซึ่งยืนรออยู่ที่ซากนกอินทรี ดังขรมไปหมด ต่อมา ทั้งหมดที่เพิ่งจะมาถึงก็เงยขึ้นมายังหน้าผาตามคำสั่งบอกล้งเล้งของคะหยิ่น แล้วก็เห็น รพินทร์กับมาเรีย และแงซายกับคะหยิ่นมา ยังไม่เข้าใจอะไรนัก ที่จู่ๆ ก็มาพบเหตุการณ์เข้าเช่นนี้

แม้จะอยู่ห่างกัน โดยมีหน้าผาชันกั้นอยู่ อาการแสดงออกของทั้งสองฝ่ายที่แลเห็น และโบกมือให้กันอยู่ในขณะนี้ก็บอกได้ชัดว่า ต่างปีติยินดียิ่งที่พบเห็นกันอีกครั้ง โดยไม่มีใครได้รับอันตรายเช่นไร สองคนฝ่ายข้างบน เข้าใจเหตุการณ์และลำดับภาพเป็นไปได้หมดแล้ว แต่ฝ่ายเชษฐา ที่ตามหลังแงซายกับคะหยิ่นมา ยังไม่เข้าใจอะไรนัก ที่จู่ๆ ก็มาพบเหตุการณ์เข้าเช่นนี้

นั่นคือ เหตุใดจึงเห็นรพินทร์และมาเรีย ขึ้นไปติดอยู่บนไหล่เขาสูงชัน จนแงซายต้องตอกทอยขึ้นไป คนทั้งสองไปอย่างไรและมาอย่างไรจึงมาพบเข้าได้ที่นี่ในระหว่างติดตามนกอินทรีคู่นั้น ทั้งที่ประสงค์ขั้นแรกเพียงแค่ต้องการสัมภาระที่มันโฉบมาคืน

ระยะระหว่างบุคคลสองฝ่าย ความจริงไม่ห่างไกลกันมากนัก ตะโกนพูดกันได้อย่างถนัด เพียงแต่มีหน้าผาชันมาขวางกั้นไว้เท่านั้น ระหว่างฝ่ายหนึ่งซึ่งยืนแหงนเงยรอคอยอยู่เบื้องล่าง อีกฝ่ายหนึ่งอยู่บนขอบไหล่ แต่บัดนี้สะพานเชื่อมก็มีขึ้นแล้ว โดยทอยของแงซายซึ่งตอกขึ้นไป

“ไม่ต้องปีนขึ้นมาหรอกครับ ประเดี๋ยวผมจะลงไปเอง”

จอมพรานร้องบอกคณะนายจ้างของเขาลงไป เมื่อเห็นคนเหล่านั้นแสดงอาการร้อนใจและตื่นเต้นยินดี อยากจะไต่ขึ้นไปตามทอยที่แงซายทำไว้ ซึ่งรพินทร์เห็นว่าเสียเวลาเปล่า ไม่มีประโยชน์อะไร

แล้วเขาก็จัดการส่งมาเรียให้ล่วงหน้าลงไปสมทบกับคณะก่อน ขณะเดียวกัน ก็ออกคำสั่งให้พรานพื้นเมืองทั้งสี่คนของเขาไต่ขึ้นไป ฝ่ายของเชษฐายังไม่เข้าใจนักว่า...เหตุใดรพินทร์จึงให้ลูกน้องตามขึ้นไปบนนั้นด้วย

อีกครู่ใหญ่ต่อมาเห็นคนเหล่านั้น ช่วยกันโยนท่อนไม้อันเป็นส่วนประกอบของรังนกอินทรีลงมา ปริมาณของไม้เหล่านั้นสูงท่วมหัวมีจำนวนมากมายพอที่จะใช้ทำฟืนได้ไม่ต่ำกว่าอาทิตย์ ติดตามลงมาด้วยลูกนกอีกสองตัว ซึ่งถึงแม้จะเป็นลูกอ่อนก็จริง แต่น้ำหนักตัวราวกับข้าวสารทั้งกระสอบ ประกอบกับที่มาเรีย ซึ่งล่วงหน้าลงไปก่อนแล้วทำหน้าที่อธิบายให้ทราบว่าอะไรเป็นอะไร ทุกคนจึงเข้าใจได้โดยตลอด

รพินทร์ ไพรวัลย์ ไต่ลงมาจากหน้าผาเป็นคนรองสุดท้ายตามหลังด้วยแงซายซึ่งถอดลูกทอยด้วยในขณะที่ลง ทั้งสิบสอง

ชีวิตร่วมตายจึงพร้อมหน้ากันอีกครั้ง ยังบริเวณร่มเงาหินอันราบเรียบตอนหนึ่งใต้หน้าผานั้น ในขณะที่กองไฟถูกก่อลุกโชติและเนื้ออ่อนๆ ของเจ้าลูกนกยักษ์อยู่บนคานย่างน้ำมันตกฉ่า กระเพาะอันหิวโหยของทุกคนกำลังรอความหวังอยู่ที่เนื้อย่างบนกองไฟนั้น เป็นความหวังที่อบอุ่นแช่มชื่นเหมือนพระเจ้ามาโปรด ภายหลังที่แต่ละชีวิตหวุดหวิดจะกลายเป็นฝ่าย ‘ถูกกิน’ ไป

มันเป็นกฎชั้นมูลฐานของชีวิตในพิภพโลกนี้ นั่นคือ ฝ่ายที่พ่ายแพ้ ย่อมตกเป็นเหยื่อของฝ่ายที่ชนะเสมอ

ทั้งสองฝ่าย ที่พลัดกันไปคนละด้าน ต่างก็ถ่ายทอด เหตุการณ์ที่เผชิญมา ให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบ แล้วก็สามารถลำดับภาพประสานเชื่อมต่อกันได้อย่างปรุโปร่งโดยตลอด

“คล้ายๆ มีอะไรมากระซิบบอก ให้กำลังใจผมอยู่เสมอว่า ถึงอย่างไรทั้งคุณ และเมย์ จะต้องปลอดภัยเสมอ และจะต้องตามพบภายในวันนี้”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวพร้อมกับรอยยิ้มอันเยือกเย็นมั่นคง สำหรับวันนี้ อาการของท่านทูตทหารบกดีกว่าเมื่อวานมาก จากการบอกเล่ายืนยันของพรรคพวกทกคน ทั้งรพินทร์และมาเรียทราบว่า เขาเองนั่นแหละ...ที่เป็นผู้ยิงแม่นกร่วงลงมาดับดิ้นในการที่มันย้อนกลับไปโจมตีซ้ำเป็นครั้งที่สอง ทั้งๆที่ไม่สมประกอบนัก เหตุการณ์เกิดขึ้นในลักษณะที่เชษฐาหลีกหลบไม่ทัน จึงยันปักหลักแลกขณะที่มันพุ่งเข้าโฉบเขาและดารินผู้ยืนพะวักพะวนเป็นเป้าเด่นอยู่กลางที่โล่ง

“แงซายเองก็มั่นใจอย่างนั้น แต่พวกเราก็ไม่คิดหรอกว่าจะพบคุณกับเมย์เข้าพอดีในระหว่างที่เราตามไอ้นกอินทรีคู่นั้น ความจริงก็ไม่อยากจะตามมันหรอกถ้าไม่ใช่เพราะมันดันคว้าเอาห่อสัมภาระของเรามาโดยคิดว่าเป็นเหยื่อ ที่ไหนได้...นึกไม่ถึงเลยว่า ทั้งคุณและเมย์กำลังจะเตรียมหาทางออกจากใต้ปล่องโดยฝ่าขึ้นไปกลางรังของมัน เพราะมันทำรังขวางอยู่ปากปล่องพอดี”

“ระหว่างที่ไต่ปล่องขึ้นมา เราได้ยินเสียงปืนที่ยิงชุดแรกแล้วครับ เดาไม่ถูกว่าพวกของคุณชายปะทะอะไรเข้า แต่แน่ใจว่าพวกเราหลายคนอยู่ไม่ห่างนัก ทำให้กำลังใจมาเป็นกอง พอไต่จะขึ้นปากปล่องเท่านั้นก็เห็นรังมันพอดีอย่างที่เรียนแล้ว ตอนที่มันไล่ผมไปจนมุมตรงริมหน้าผา ถ้าแงซายกับคะหยิ่นไปถึงที่นั่นช้าอีกนิดเดียว ผมก็เสร็จไปแล้ว สองคนนั่นยิงช่วยขึ้นไปทันก่อนหน้าที่มันจะโถมลงมาโฉบผม”

พรานใหญ่บอกเรียบๆ ด้วยท่วงท่าอันสงบ

“แงซายแน่ใจว่ามันจะต้องมีรังอยู่ไม่ห่างแถวนี้นัก สองคนกับคะหยิ่นเลยรับอาสาล่วงหน้ามาก่อนเพราะไต่เขาได้ชำนาญกว่าพวกเราคนอื่นๆ แล้วแงซายก็คะเนได้ถูกต้องจริงๆ พวกเรางงไปหมดที่ตามมาถึงเห็นคุณกับเมย์ยืนอยู่บนหน้าผานั่น นึกไม่ออกว่าไปยังไงมายังไง”

ไชยยันต์พูดพลางหัวเราะพลางจับแขนเขาเขย่าโดยแรงอย่างปีติยินดี

“พวกเราทุกคน ดวงแข็งกันดีจริง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นร้ายแรงสักแค่ไหนแคล้วคลาดเอาตัวรอดได้เสมอ ขอให้เป็น

อย่างนี้ตลอดไปเถอะ เมื่อคืนที่ผ่านมานี้ พวกเราไม่เป็นอันหลับอันนอนกันเลย เป็นห่วงคุณกับเมย์จนบอกไม่ถูก แต่น้อยเขาคิดว่า ทั้งคุณและเมย์ คงถูกธรณีสูบหรือมิฉะนั้นก็หินทับแหลกไปแล้วตอนแผ่นดินไหว”

รพินทร์เหลือบตา ก็เห็นดวงตาเป็นประกายแจ่มใสจับมาก่อนแล้ว พร้อมกับรอยยิ้มน้อย ๆ

จะเกิดจาก ‘บาปทางใจ’ หรืออะไรก็ตามที นับตั้งแต่ไต่หน้าผาลงมาเผชิญหน้าพรรคพวกทุกคนที่รอคอยอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แม่ดอกฟ้าดารินผู้นั้น เขาไม่ได้มองดูหน้าหล่อนด้วยสายตาตรงเลย เกรงว่า ‘พิรุธ’ จะก่อเงาขึ้นให้หล่อนจับได้ บางที เขาอาจคิดระแวงหวั่นไหวไปเองก็ได้ เพราะดาริน วราฤทธิ์ ไม่มีอาการใด ๆ แม้แต่น้อยหนึ่งที่จะเป็นอย่างเขาคิด หล่อนตื่นเต้นยินดีที่เห็นทั้งเขาและมาเรียมีชีวิตรอดและได้พบกันอีกครั้ง ตลอดเวลาก็สอบซักถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างปกติธรรมดาที่สุด

และสำหรับกับมาเรียแล้ว ก็เหมือนพี่น้องหรือเพื่อนร่วมเพศเดียวกัน ที่ต่างคนต่างมาพบว่าแต่ละฝ่ายยังมีชีวิตรอดอยู่ ทันทีที่มาเรียไต่ลูกทอยลงมาถึงพื้นเบื้องล่าง ราชสกุลสาวตรงเข้าไปกอดไว้แน่น น้ำตาไหลด้วยความยินดี เมย์เองก็เช่นกัน

ทั้งคณะทุกคนล้วนมีแต่ความปลาบปลื้มยินดีเท่าที่ได้พบเขากับมาเรีย ไม่มีความรู้สึกอื่นใดเข้ามาเจือปนแม้แต่น้อยหนึ่ง

และนี่ จึงเป็นการพบตากันครั้งแรก หล่อนจ้องเขาด้วยอาการสำรวจ แต่เป็นการห่วงใยในสุขภาพและความปลอดภัยทางร่างกายเสียมากกว่าอื่น ๆ แล้วว่า

“เป็นความจริง ฉันนึกว่าคุณกับเมย์ตายแล้วเสียอีก เพราะภายหลังเมื่อแผ่นดินหยุดไหวแล้ว พวกเรายิงปืนเรียกคุณอยู่หลายนัด ไม่ได้วี่แววตอบรับเลย คุณคงไม่คิดว่าฉันแช่งคุณไม่ใช่หรือ ในการหวาดระแวงไปเช่นนั้น”

“ถ้าหินภูเขาไม่ถล่มลงปิดปากถ้ำที่ผมกับเมย์เข้าไปหลบอยู่ เราคงติดต่อส่งข่าวได้ยินถึงกันได้ตั้งแต่เมื่อค่ำวานนี้แล้ว ผมเองก็คิดวิตกอยู่ตลอดเวลาว่า พวกเราข้างนอกจะเป็นอย่างไรบ้างในระหว่างแผ่นดินไหว และคิดว่าจะอย่างไรเสีย ในวันนี้จะต้องหาทางออกมาจากใต้ถ้ำเพื่อติดตามค้นหาให้ได้ พอดีมาพบกันเข้าเองโดยบังเอิญเพราะนกอินทรีคู่นั้นเสียก่อน”

“ก็ดีเหมือนกัน ที่มันมาช่วยเป็นอาหารยืดเวลาอดตายของเราออกไป เท่าๆ กับเป็นเครื่องนำทางให้พวกเราทั้งสองฝ่ายพบกันได้เร็วขึ้นอีก ถ้าไม่มีไอ้นกเวรนั่นเข้ามาก่อเหตุร้ายแทรกคุณกับเมย์ภายหลังจากหาทางออกจากใต้ภูเขาได้แล้ว ก็คงจะเดินเปะปะค้นหาพวกเราไปทางหนึ่ง ส่วนพวกเราก็คงจะเดินงมกันไปอีกทางหนึ่ง ดีไม่ดีตลอดทั้งวันนี้ไม่ได้พบกัน”

ไชยยันต์ว่า อาการของอดีตนายทหารปืนใหญ่เต็มไปด้วยความปลอดโปร่งสบายใจ แล้วหันไปทางมาเรีย เอื้อมมือไปตบเบาๆ ที่ตักแหม่มสาวพร้อมกับหัวเราะออกมากว้างๆ กล่าวต่อมาว่า

“เป็นยังไงบ้าง เมย์ บอกตามตรงว่าผมไม่มีอะไรกังวลนัก เมื่อรู้ว่าคุณหลงพลัดไปกับพรานใหญ่ของเรา ถ้าเหตุการณ์มันหนักหนาร้ายแรง ทั้งคุณและรพินทร์ก็คงตายไปด้วยกัน ซึ่งในกรณีนั้นไม่มีอะไรจะมาช่วยได้ แต่ถ้ารอดไปได้คุณก็ปลอดภัย

แน่ เพราะจ้าวป่าอยู่กับคุณด้วยทั้งคน ตอนที่คุณหลงพลัดอยู่กับผมเพียงสองคน ผมไม่เชื่ออนาคตอะไรสักอย่างเดียว”

มาเรียยิ้มตอบ มองดูไชยยันต์ด้วยความรู้สึกของเพื่อนรักสนิทปราศจากอาการเมินหมางใดๆ ทั้งสิ้น ลักษณะอาการอันแสดงถึงน้ำใจที่กว้างขวางแบบผู้ชาย และมักเปิดเผยของหล่อน บางทีมันก็ช่วยลบร่องรอยเงื่อนงำอันซ่อนเร้นใดๆ ที่หล่อนไม่ประสงค์จะให้ปรากฏเป็นพิรุธออกมาได้อย่างสนิทเหมือนกัน

“ฉันรู้ว่า คุณ และทุกคน เป็นห่วงฉันกับไพรวัลย์มาก ถ้าหากว่าพวกเราเหล่านี้ยังรอดปลอดภัยอยู่ แต่สำหรับฉันเองกลับเป็นห่วงน้อยมากกว่าบุคคลอื่นๆ ฉันยอมสารภาพว่ามันเป็นความผิดของฉันเอง ที่ทำให้เราทั้งสองฝ่ายต้องพลัดกันวานนี้ ระหว่างที่ไอ้ยักษ์ไทรันไล่กวดหลังพวกเรามา แทนที่ฉันจะหนีล่วงหน้าไปกับพวกเราคนอื่นๆ ตามคำสั่งของพรานใหญ่ ฉันกลับบ้าอะไรขึ้นมาบ้างก็ไม่รู้ คอยดักสกัดยิงมันอยู่ ความต้องการในขณะนั้นก็คือหมายจะประวิงเวลาล่อมันไว้ ให้พวกเราหนีไปได้จนถึงที่ปลอดภัย บังเอิญไพรวัลย์เหลือบมาเห็นเสียก่อน ภายหลังจากที่เขาไม่สามารถจะบังคับให้ฉันล้มความตั้งใจนั้นได้ เขาก็เลยต้องตกบันไดพลอยโจน อยู่ร่วมมือกับฉันด้วย ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว เขาควรจะต้องทิ้งฉันไว้ตามลำพังซึ่งใครก็จะตำหนิเขาไม่ได้ด้วย”

ประโยคหลัง หล่อนพูดเรียบๆ

“เราสงสัยแต่แรกแล้วว่า เหตุใด คุณกับรพินทร์จึงยังล้าหลังอยู่มาก”

[WBSWS:01]

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวอย่างอารมณ์ดี

“ทั้งๆที่ควรจะตามมาได้ทัน ต่อมาก็ได้ยินเสียงปืน ตอนนั้นเราทั้งหมดส่วนใหญ่กำลังคิดที่จะหวนกลับไปดูเหตุการณ์ แต่แงซายกับบุญคำห้ามไว้ บอกว่าไม่ต้องห่วง เร่งให้หนีเข้าไปในป่าหินก่อน เชื่อว่าคุณสองคนคงจะตามเข้าไปทันภายหลังเอง แต่แล้วมันก็เกิดแผ่นดินไหวเสียก่อน แต่ถึงอย่างไรรพินทร์ก็ทำถูกแล้ว ที่ไม่ทิ้งคุณไว้ตามลำพัง สำหรับคุณ เมย์...ในฐานะหัวหน้าคณะ ผมอยากจะย้ำเตือนคุณไว้อีกครั้ง คราวหลังอย่าทำอะไรตามใจตัวเองโดยอิสระ พรานใหญ่สั่งเช่นไร คุณก็ควรปฏิบัติตาม มิฉะนั้นจะพลอยเสียผลไป ถึงพวกเราผ่านพ้นเหตุการณ์และรอดปลอดภัยกันมาได้ทุกคน การตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่าง ขอให้ทุกคนฟังผมหรือรพินทร์ ยกเว้นแต่ปัญหาเฉพาะหน้าที่แต่ละคนเผชิญ อย่างเช่นที่แล้วมา รพินทร์สั่งให้ถอย คุณยังปักหลักหมายยิงสกัดมันอยู่ แม้จะด้วยเจตนาที่ดีต่อพวกเราส่วนใหญ่ก็ตาม รพินทร์ก็เกิดอาการพะวักพะวนห่วงทั้งหน้าและหลังเพราะคุณขัดคำสั่งของเขา จะทิ้งคุณเขาก็ทิ้งไม่ได้ เลยเป็นผลอย่างที่เกิดแล้ว”

นั่นเป็นการตักเตือนเทศนากันอย่างผู้ใหญ่

มาเรียหลบตา หน้าเจื่อนจืดลง มีบุคคลในคณะเพียงคนเดียวเท่านั้นที่หล่อนให้ความเคารพและยำเกรงที่สุด คือ ม.ร.ว. เชษฐา วราฤทธิ์ ท่านหัวหน้าคณะเขามีความสุขุมเยือกเย็นเมตตาอารีและเป็นผู้ใหญ่จนคนแก่นกล้าโลดโผนอย่างมาเรียขยาด ไม่บังอาจที่จะล้อเลียนเล่นหัวหรือลามปามถึง หล่อนทั้งรัก ทั้งกลัว แต่ถึงอย่างไรเชษฐา หรือใคร ก็ไม่อาจหยั่งทราบไป

ถึงอารมณ์อันลึกลับที่ซ่อนเร้นอยู่ลึกซึ้งของแม่สาวเลือดผสมผู้ร้อนแรงได้ ในกรณีที่ **เหตุใด...ในภาวะวิกฤตขีดสุดเช่นนั้น หล่อนจึงกระทำการแบบบ้าระห่ำ โดยไม่คำนึงถึงชีวิตของตนเอง มันเป็นสัญชาตญาณประชดประชันเพื่อหาสิ่งตอบแทนชดเชยอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งแน่ละบัดนี้สัญชาตญาณเรียกร้องชนิดนั้น เสื่อมเซาสงบลงแล้วเพราะได้รับการสนองอย่างสมมาตรปรารถนา**

บางที แงซายอาจพูดกับพรานใหญ่ไว้ถูกต้องในหลักของจิตวิทยา ตราบใดก็ตาม ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ยังทำตัวเฉยเมยไม่ตอบสนองความต้องการอันร้อนรุ่มของหล่อนให้สัมฤทธิผลสมปรารถนาลงไป ตราบนั้น ผู้หญิงอย่างมาเรีย ฮอฟมัน ก็อาจสร้างความยุ่งยากไม่จบสิ้นและเกิดขึ้นในรูปแปลกๆ ชนิดคาดคิดไปไม่ถึง ซึ่งมันเป็นผลกระทบกระเทือนเดือดร้อนถึงกันไปหมดทุกคน ยามเมื่อร่วมเป็นร่วมตายกันอยู่กลางป่าเช่นนี้

ทำไมหล่อนจะไม่รู้ว่า คนอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ ปล่อยให้หล่อนตกอยู่ในภาวะเสี่ยงอันตรายตามลำพังเช่นนั้นคนเดียวไม่ได้ อย่าว่าแต่หล่อนเลย ถึงแม้จะเป็นลูกหาบชีวิตไร้ค่าสักคน เขาก็ไม่มีวันทอดทิ้งเมื่อเหตุการณ์เฉพาะหน้าเห็นตำตาอยู่เช่นนั้น

เจตนาของแหม่มสาวที่กระทำลงไปแล้วก็คือ ต้องการจะเหนี่ยวรั้งพรานใหญ่ให้เผชิญหน้ากับอันตรายร้ายแรงร่วมกับหล่อนนั่นเอง เพียงแต่หล่อนหารู้ล่วงหน้าไม่เท่านั้นว่าเหตุการณ์มันจะล่วงเลยไปจนถึงต้องเข้าไปติดขังอยู่ใต้ภูเขาด้วยกันตลอด

ฉบับเถื่อน
WBSWS:OM
อาธรรพณ์บัตรานนท์

ทั้งคืน และหล่อนสมหวังในตัวเขาอย่างที่มุ่งมั่นปรารถนาไว้นานแล้ว ซึ่งไม่มีอะไรที่หล่อนจะพอใจมากไปกว่านี้

"ฉันเสียใจค่ะ พี่ใหญ่ และรับรองว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นอีก"

หล่อนรับปากสัญญากับเชษฐาเบา ๆ

ท่านหัวหน้าคณะมองไปทางพรานใหญ่

"ไอ้ยักษ์นั่นล่ะ ว่ายังไง คุณว่ามันยังอยู่หรือเปล่าภายหลังจากแผ่นดินไหวแล้ว"

รพินทร์ตกอยู่ในอาการใคร่ครวญ เขาก็เพิ่งจะมีโอกาสได้คิดไปถึงเจ้าไทรันโนซอรัสคู่ปรับอีกครั้ง เมื่อท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นนี่เอง พร้อมกัน ก็พยายามนึกวาดไปถึงเหตุการณ์ครั้งสุดท้าย ที่เห็นก่อนจะเกิดแผ่นดินไหวขึ้น

"อย่างที่ผมได้เล่าให้ฟังแล้วนั่นแหละครับ คุณชาย เมย์ล้มลงหมดสติ ผมยืนอยู่ใกล้ ๆ เตรียมกระสุนนัดสุดท้ายที่จะแลกกับมัน แต่แล้วก่อนที่มันจะชะโงกคอลงมาถึงนั่นเอง แผ่น-ดินไหวขึ้น ตอนนั้นผมยังไม่รู้สึกตัวด้วยซ้ำว่าเกิดอาเพศอะไร เห็นมันชะงัก แสดงอาการตื่นตกใจและส่งเสียงร้องก้องขึ้น จากนั้นก็ผละหันหลังวิ่งพรวดพราดผละหนีไป แผ่นดินเริ่มไหวแรงขึ้น แล้วร้าวฉานแตกแยกเป็นเสี่ยง ผมปลุกเมย์ได้สติขึ้นมาอีกครั้ง พากันออกวิ่งหาที่หลบ ไม่ได้มาสังเกตเห็นอีกเลยว่ามันไปทางไหน มันกับเราตกอยู่ในสภาพเดียวกัน คือต่างฝ่ายต่างหนีเอาตัวรอดจากภัยธรรมชาติ จนกระทั่งเราสองคนวิ่งหลบเข้าไปในถ้ำและก้อนหินบนภูเขาด้านบนถล่มลงมาทับปิด

ปากทางไว้เดาไม่ถูกว่ามันหนีรอดไปได้ หรือว่าไปตายเพราะถูกแผ่นดินสูบอยู่ตรงไหนหรือไม่”

เชษฐาหรี่ตาลง ค่อยๆลุกขึ้นยืน ทอดสายตามองลงไปยังภมิประเทศต่ำลงไปเบื้องล่าง ซึ่งเต็มไปด้วยริ้วรอยการแยกร้าวของแผ่นดินและสภาพภูเขาหินที่ถล่มทลายราวกับถูกระเบิดไฮโดรเจน มีไอหรือควันลอยกรุ่นขึ้นมาจากแผ่นดินอบอวลอยู่ทั่วไป ไม่ว่าจะแลไปทางด้านใด แล้วโคลงศีรษะช้าๆ อย่างอเนจอนาถสยองใจต่อฤทธิ์ร้ายของธรรมชาติ

“มันเป็นการไหวครั้งใหญ่ทีเดียว...”

เขาพึมพำ

“ภมิประเทศเปลี่ยนแปลงไปหมด แต่เท่าที่เดินตรวจผ่านมาแล้วเมื่อเช้านี้ เรามองไม่เห็นร่องรอยการถูกทำลายของเจ้าไดโนเสาร์ตัวนั้น บางทีมันอาจหนีเอาตัวรอดไปได้ก็ได้ ก็นับว่าเหมือนสวรรค์ช่วยบันดาลให้เกิดแผ่นดินไหวขึ้นในนาทีวิกฤตที่สุด เป็นการช่วยชีวิตคุณกับเมย์ไว้อย่างหวุดหวิด”

แล้วเชษฐาก็แจงให้เขาทราบถึงความเปลี่ยนแปลงของภูมิประเทศเป็นผลมาจากแผ่นดินไหวรุนแรงเมื่อเย็นวาน ราวกับจะมีบันดาลให้โลกเสี้ยวส่วนนี้ กลายเป็นโลกใหม่ขึ้นมา ภูเขาเปลี่ยนรูปร่างลักษณะ บริเวณที่เคยเป็นเนิน กลับกลายเป็นที่ราบต่ำ ที่ลุ่มก็เปลี่ยนเป็นที่ดอนสลับกันไปหมด

ลักษณะเดิมอันเต็มไปด้วยความแห้งแล้งกันดารน้ำ บัดนี้ปรากฏเป็นลำธาร และน้ำผุดโผล่ขึ้นอยู่ทั่วไป เพียงแต่บางแห่งเป็นธารน้ำร้อนอันเต็มไปด้วยกรดกำมะถัน ชนิดที่แทบจะลวกเนื้อให้สุกไปในพริบตา ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของภูมิศาสตร์

ชนิดนี้ เชษฐา และคณะสามารถสำรวจพบได้ก่อนหน้ารพินทร์กับเมย์ ผู้เพิ่งจะโผล่ออกมาเห็นท้องฟ้าภายนอก

อุณหภูมิดินฟ้าอากาศ ก็ดูจะพลอยแปลงเปลี่ยนไปหมด จากการหนาวเย็นแทบจะแข็งตายในเวลากลางคืนของสถานถิ่นนี้ กลับปรากฏว่าไอระอุของความร้อนที่พวยพุ่งขึ้นมาจากใต้ดินช่วยปรับอากาศให้อบอุ่นอยู่ตลอดเวลา ไม่หนาวเย็นทรมานประดุจขั้วโลกเหมือนแต่ก่อน แต่แน่ละในเวลากลางวันมันก็ยิ่งทวีความร้อนอ้าวราวกับอยู่กลางทะเลทรายทีเดียว

แล้วทุกคนก็อิ่มหนำ พร้อมด้วยสติปัญญาและพละ-กำลังอีกครั้งภายในระยะเวลาเพียงชั่วโมงเศษที่นั่งพักผ่อน และใช้เป็นเวลาปรึกษาหารือสรรพปัญหา

มีลำธารเล็กๆ เกิดขึ้นใหม่ใต้เนินที่ทั้งหมดนั่งพักกันอยู่ ในขณะนี้ คณะของเชษฐาสำรวจผ่านพบก่อนที่จะขึ้นมาบนเนินต่างจึงเคลื่อนย้ายลงมาตั้งหลักอยู่ที่นั่นชั่วคราว ยึดชัยภูมิตรงบริเวณอันเป็นที่ร่มบังแดดไว้ ธารน้ำไหลที่เกิดขึ้นใหม่ท่ามกลางดินแดนอันแห้งแล้งนั้น สันนิษฐานว่าเดิมเป็นธารใต้ดินไหลผ่านใต้ภูเขา แล้วทะลักแยกแควออกมาทางรอยปริแตกของหินหิน อุณหภูมิของน้ำไม่ถึงกับร้อนจัด แต่อุ่นและมีกลิ่นไอของกำมะถันเจือปนอยู่เบาบาง

ต่างอาบน้ำชำระสาบสางที่หมักหมมกันมานานวัน เพื่อความชุ่มชื่น เตรียมพร้อมสำหรับการบุกบั่นต่อไป ปัญหาเรื่องการเสาะแสวงหาอาหารหรือเสบียงสำรอง เพื่อระยะทางช่วงนี้

เป็นอันคลี่คลายไปได้เปลาะหนึ่งจากเนื้อของนกใหญ่ ซึ่งเหมือนสวรรค์อนุเคราะห์มาให้ยามคับขันเข้าตาจน ไม่มีใครสนใจคำนึงถึงรสชาติของมันว่าเป็นอย่างไร ขอเพียงให้หนักกระเพาะประทังชีพเท่านั้น

ในการหยั่งสมรรถภาพของผู้ร่วมคณะทุกคน เชษฐาก็แน่ใจว่าการเดินทางจะเริ่มได้ต่อไปโดยไม่มีอุปสรรค ในเมื่อตัวเขาเอง ซึ่งจัดได้ว่าโดยสภาพทางร่างกายในปัจจุบันอ่อนแอกว่าบุคคลอื่นๆ แต่สำหรับวันนี้ก็กระปรี้กระเปร่าขึ้นมาก เขาเดินได้คล่องกว่าวันวาน

“คุณชายไหวเพียงคนเดียว คนอื่นก็ไม่เป็นปัญหา”

พรานใหญ่ให้ความมั่นใจแก่เขาเช่นนี้

“ถ้างั้น ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามแผนเดิม”

“ควรเป็นเช่นนั้นครับ”

“คุณคิดว่า การที่ภูมิประเทศเปลี่ยนแปลงไปหมดเช่นนี้จะเป็นอุปสรรคในการเดินทางของเรา ทำให้ลำบากล่าช้ากว่าเดิมหรือเปล่า”

รพินทร์ยังไม่ตอบในทันที ขณะนั้นใช้กล้องส่องสำรวจดูภูมิประเทศรอบด้าน ซึ่งแลดูเหมือนโลกอีกโลกหนึ่งอันสงบซึมอยู่ในความวิเวกวังเวง มันแลได้ในสองทรรศนะ ทั้งความสวยงามตามธรรมชาติและความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างน่าสะพรึงกลัว ร่องรอยของแผ่นดินไหวสร้างทัศนียภาพใหม่ที่แปลกตาขึ้น แผกไปจากรูปรอยเดิมจนจำไม่ได้ ทิศเท่านั้นที่จะเป็นที่หมายให้ยึดเหนี่ยวเป็นหลักได้ในขณะนี้

“ก็มีอยู่สองอย่างครับ คุณชาย ถ้าไม่ยากขึ้น ก็อาจง่าย

ขึ้น ผมวิตกอยู่เหมือนกันว่า ที่หมายในแผนที่ลายแทงของมัง-มหานรธาถูกทำลายลบหาย หรือเปลี่ยนรูปเดิมไปหมด ทำให้เราค้นหาไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระยะทางเมื่อพ้นจากทะเล-สาบมรณะไปแล้ว มันเป็นอุบัติการณ์ทางธรรมชาติที่ประจวบเหมาะเกิดขึ้นอย่างช่วยอะไรไม่ได้เลย ภูมิประเทศแถบนี้ คงอยู่มาได้เป็นพันๆ หรือหมื่นๆ ปี แต่กลับมาเปลี่ยนแปลงเพราะแผ่นดินไหวเมื่อวานนี้เอง แต่จะอย่างไรก็ตามเราต้องพยายามกันจนสุดกำลัง ทุกฝีก้าวย่างของเราเต็มไปด้วยอุปสรรคขวาก-หนาม เราต้องต่อสู้กับมันจนถึงที่สุด”

ท่านหัวหน้าคณะยิ้มออกมาอย่างพอใจ เข้ามาตบไหล่หนักหน่วงด้วยนับถือน้ำใจ และเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม

“ผมไม่เสียดายชีวิตทั้งชีวิต ที่มาร่วมกับคุณในครั้งนี้เลย รพินทร์ ถึงแม้ว่าเราจะล้มเหลว หรือต้องตายลงในครั้งนี้โดยปราศจากผล ผมก็ภูมิใจแล้วที่ผมได้คนดีที่สุดเป็นผู้นำทางโดยตัดสินใจเลือกไม่ผิด คำพังเพยกล่าวไว้ว่า **‘อุปสรรคคือหนทางแห่งความสำเร็จ’** ก่อนนี้ผมก็ไม่สนใจอะไรนัก เห็นว่ามันเป็นคำพูดแบบสูตรสำเร็จ เพื่อปลอบใจจากพวกปรัชญาเมธีเสียมากกว่า แต่เดี๋ยวนี้ผมแลเห็นคุณค่าของถ้อยคำประโยคนี้ขึ้นมาเสียแล้ว มันเป็นเครื่องกระตุ้นให้เรามุมานะ และพยายามต่อไปอย่างไม่ท้อถอย เป็นคติประจำใจเมื่อคนเราเผชิญหน้ากับความยากแค้นแสนเข็ญและกำลังจะสิ้นหวัง ผมยังจำได้ เมื่อแรกก่อนจะออกเดินทาง คุณได้ตักเตือนห้ามปรามเราไว้อย่างไร แต่เมื่อเราดื้อดึงจะบุกบั่นฟันฝ่ามาให้ได้ คุณก็กลับเป็นฝ่ายปลุกปลอบให้กำลังใจแก่เราโดยตลอดเหมือนกัน ไม่เคยพูด

หรือทำอะไรๆ ให้สิ้นหวัง บั่นทอนขวัญเลย ถ้าแม้ว่าคุณบอกว่า ‘ไม่มีทาง’ เสียคำเดียวเท่านั้น พวกเราก็คงจะหมดแรงกันไปนานแล้ว ผมเพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เอง ที่ใครๆ เขาล่ำลือกันว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นพรานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้น มันหมายถึงอะไร มันไม่ได้หมายถึงฝีไม้ลายมือซึ่งใครๆ ก็อาจฝึกปรือเลียนแบบขึ้นมาได้ หากแต่มันหมายถึงวิญญาณของนักต่อสู้อันเข้มข้นและกร้าวแกร่งที่สุดเสียมากกว่า น้ำใจของคุณยิ่งใหญ่กว่าฝีมือเสียอีก”

จอมพรานก้มศีรษะให้แก่นายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาอย่างคารวะ

“เป็นพระคุณอย่างยิ่ง ที่ยกย่องให้เกียรติผม แต่ผมก็ไม่อาจรับต่อคำสรรเสริญนั่นได้ ผมรู้แต่เพียงว่าผมมีหน้าที่และภาระผูกพันอยู่กับท่านผู้เป็นนายจ้างของผม และจะทำงานชิ้นนี้ไปจนกว่าตัวเองตายหรืองานสำเร็จ สุดแต่อย่างใดจะมาถึงก่อนกัน ไม่มีการทอดทิ้งหรือหลีกหลบ ตามปกติแล้ว ผมเองเป็นคนที่ไม่ชอบงานยาก หรืองานที่เสี่ยงเกินไปนัก แต่เมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้และจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับมัน ผมถือเสมอว่าอุปสรรคขวากหนามทั้งหลาย ล้วนเป็นเครื่องเสริมให้ผมมีกำลังใจที่จะฟันฝ่าต่อสู้มากขึ้น เพื่อจะเอาชนะมันให้ได้”

“หยั่งเสียง ฟังความเห็นจากลูกน้องคุณดูบ้างหรือยังพวกนี้รู้สึกอย่างไรบ้าง”

ไชยยันต์กระซิบถาม

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้มกว้างๆ

“ไม่ต้องห่วงคนของผม คะหยิ่นหรือแม้แต่ส่างปา พวกนี้

สู้ตายทุกคน ขออย่างเดียวเท่านั้น ให้คณะเจ้านายแสดงความเข้มแข็งเป็นหลักไว้เท่านั้น ทุกคนก้าวมาสู่เพดานสุดยอดของความเสี่ยงแล้ว เพราะฉะนั้น ต่อไปข้างหน้า...มันจะหนักหนาสักแค่ไหน ก็คงไม่หนักไปกว่านี้อีกแล้ว สิ่งที่ผ่านเผชิญกันมาสร้างความเคยชินให้แก่พวกเราทุกคนจนเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่สุด และอย่างที่เรียนแล้วพวกเราในฐานะหัวหน้าผู้นำ อย่าแสดงความท้อถอยอ่อนแอให้เขาเห็นเป็นพอ เขาจะตายร่วมกับเราได้ทุกขณะไม่มีใครขวัญเสียหรือแสดงความขลาดเห็นแก่ตัวเลย ไม่เพียงแต่ผมเท่านั้น ที่พวกเขาเชื่อมั่นนับถือ คุณชายและคณะเจ้านายทุกคนก็ยังได้แสดงธาตุแท้ของความเป็นนักต่อสู้อันทรหด น่านับถือให้พวกเขาซาบซึ้งยกย่องกันอยู่ทุกคน คนเราลงได้มีความศรัทธาเชื่อมั่นกันอย่างแน่นแฟ้นแล้วเช่นนี้ก็เลิกกังวลได้...ถึงไหนถึงกัน”

และก็เป็นความจริงตามที่พรานใหญ่รับรอง ภายหลัง จากที่เชษฐาเรียกคนเหล่านั้นเข้ามาร่วมประชุมหารือ เพื่อจับหางเสียง ก็พบว่า ทุกคนที่เป็นบริวารโดยเฉพาะของรพินทร์ หรือแม้แต่คะหยิ่นและส่างปา ซึ่งดูผาดๆ ว่าเป็นคนขลาดตาขาวที่สุดคนเหล่านั้นไม่มีปฏิกิริยาใดๆอันจะส่อให้เห็นถึงความหวาดหวั่นพรั่นพรึงเลย

“คนเราอย่างมาก ก็แค่ตาย ตายแล้วจะเกิดหรือไม่เกิดก็ช่างมัน แต่พวกเราพร้อมที่จะตายกับพรานใหญ่ และเจ้านายทุกคน”

ตาเฒ่าบุญคำบอกด้วยเสียงหนักแน่น เป็นตัวแทนให้แก่ลูกน้องแกอีกสามคน

ส่วนส่างปา ตายหรือไม่ ไม่สำคัญ ขอให้มีนายสาวมาเรียของมันอยู่ที่ไหนมันก็อยู่ที่นั่น สิ่งที่จะขาดไม่ได้อีกอย่างก็คือ 'กัญชา' นี่ดูเหมือนจะจำเป็นยิ่งกว่าอาหารเสียซ้ำไป

สำหรับเจ้าองคุลีมาลแห่งหล่มช้าง ตอบสั้นๆ ตามสันดานของมันว่า

"พรานใหญ่ไม่ถอย คะหยิ่นก็ไม่ถอย"

และไชยยันต์ก็ต่อให้อย่างรู้เส้นว่า

"แต่ถ้าพรานใหญถอย คะหยิ่นถอยได้เร็วกว่าพรานใหญ่เสียอีก"

ซึ่งมันก็ได้แต่ยิ้มแหยๆ พยักหน้ารับโดยดี แต่มีข้อแม้ตอบโต้อ่อยๆ ว่า

"คะหยิ่นอยากจะถอยให้เร็วกว่าพรานใหญ่ แต่คะหยิ่นก็วิ่งได้ไม่เร็วไปกว่าพรานใหญ่สักครั้ง"

แงซาย จอมพเนจร ไม่อยู่ในข่ายที่คณะเจ้านายคนใดจะต้องกังวลถึงในข้อนี้ เพราะต่างตระหนักแน่อยู่แก่ใจแล้วว่า ต่อให้ทุกคนหันหลังกลับหมด เจ้าคนลึกลับผู้นี้ ก็คงจะต้องบุกเดี่ยวต่อไปตามลำพังของมันคนเดียว เพื่อเข้าให้ถึงจุดหมายปลายทางให้ได้ ด้วยวัตถุประสงค์อันซ่อนเร้นซึ่งเป็นปมปัญหามาตลอด

ปัญญาชน ในคราบของคนดง ไม่ยุ่งกับใคร ไม่พูดหรือแสดงความเห็นเมื่อไม่มีใครสอบถาม บัดนี้ ถ้าใครจะเฝ้าสังเกตอยู่ ย่อมจะเห็นได้ว่า เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามนั่งเจ่าสงบนิ่งอยู่บน

ยอดหินสูงเหมือนจะเป็นยามสังเกตการณ์ สายตาทอดเหม่อออกไปยังภูมิภาพเบื้องหน้าอย่างปราศจากจุดหมาย นานๆ ก็แหงนขึ้นสังเกตตะวันอันเริ่มจะเคลื่อนตัวขึ้นสูงบนท้องฟ้าสักครั้ง ร่างนั้นมั่นคงแข็งแรงประดุจภูผาที่แวดล้อมรอบด้าน

ตาอันฉลาดรอบคอบของเชษฐา จับเงียบๆ อยู่ที่ร่างนั้นตลอดเวลา

“พักกันอีกสักครู่ ประเดี๋ยวเราจะออกเดินทางต่อ...”

หัวหน้าคณะพูดเบาๆ กับรพินทร์ และทุกคนที่รวมกลุ่มหารือกันอยู่

“คุณจะให้แงซายนำเหมือนอย่างครั้งแรก หรือจะนำเอง?”

“ถึงแงซายจะเป็นผู้นำทาง ก็ไม่แผกผิดไปจากผมนักหรอกครับคุณชาย เพราะจะอย่างไรเสีย ทุกฝีก้าวย่างผมก็ไม่ได้ปล่อยมันโดยเอกเทศอิสระเสียทีเดียว ผมคอยสังเกตอยู่เสมอตลอดเวลาแล้วตั้งแต่เมื่อวาน ถ้ารู้สึกว่าเห็นท่าไม่ดีผมก็จะท้วงมันไว้ วันนี้ผมก็จะใช้วิธีนั้นอีก บางที ระหว่างผมกับแงซายอาจต้องหารือกันอย่างใกล้ชิดมากกว่าเดิม”

“แงซายอาจพบกับความลำบากใจ อย่างเดียวกับที่เราคิดเป็นปัญหากันอยู่ในขณะนี้ก็ได้ นั่นคือความเปลี่ยนแปลงของภูมิประเทศซึ่งทำให้สับสนไปหมด และอาจมองหาทางไปไม่ถูกก็ได้ สมมติเราเชื่อในทฤษฎีที่ว่า แงซายมองเห็นทางเดินอยู่ก่อนแล้วในภาพนิมิตหรือภาพฝัน”

ไชยยันต์กล่าวแผ่วเบาตามประสาคนที่มักจะมีเรื่องวิตกวิจารณ์อยู่เสมอ แต่รพินทร์ยิ้มเล็กน้อย

“ก็เราจะรู้ได้อย่างไรเล่าครับ ว่าภาพนิมิต หรือภาพฝันของเจ้าคนลึกลับนั่นมันจะไม่ปรุโปร่งหมดแล้ว ในกรณีที่มองเห็นล่วงหน้าซ้ำไปว่าแผ่นดินจะไหวขึ้นและภูมิประเทศจะเปลี่ยนไปอีกแบบหนึ่ง ซึ่งทางไป ก็ปรากฏใสอยู่แล้วภายในกระแสจิตของมัน อีกอย่างหนึ่งถึงภูมิประเทศเปลี่ยน แต่ทิศหรือดวงตะวันก็ไม่ได้เปลี่ยนไปนี่ครับ”

“ฉันเชื่ออย่างที่พรานใหญ่พูด...”

ราชสกุลสาวเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง สีหน้าเต็มไปด้วยความหวังอันเชื่อมั่นขณะที่แลไปยังร่างประดุจหล่อด้วยสัมฤทธิ์อันนั่งนิ่งราวกับปราศจากวิญญาณอยู่บนยอดหินของแงซาย

“เจ้าคนใช้พิเศษของเรานั่น ไม่ได้ลึกลับอยู่แต่เฉพาะความเป็นมาหรืออากัปกิริยาท่วงท่าของเขาเท่านั้น หากแต่มีความลึกลับอยู่ในอำนาจจิต และประสาทส่วนรับรู้พิเศษของเขาด้วย โดยผูกพันอยู่กับแผนการเดินทางของเราในครั้งนี้ หลายครั้งมาแล้วที่ฉันเฝ้าสังเกต จริงอยู่โดยผิวเผินเบื้องนอก เราจะเห็นว่ารพินทร์เป็นผู้นำทางครั้งนี้โดยหน้าที่ แต่โดยทางอ้อม หรือทางที่เราไม่ได้เฉลียวคิดไปถึงเลยนั้น แงซายน่าจะเป็นเข็มทิศสำคัญที่สุด นำขบวนการเดินทางของเราทั้งหมด ถึงจะไม่ได้เป็นเข็มทิศให้เราโดยตรง ก็เป็นเข็มทิศสำหรับพรานใหญ่ที่จะอาศัยวัดและทดสอบอยู่ตลอดเวลา รพินทร์ คุณยอมรับในข้อที่ฉันพูดนี่ไหม?”

จอมพรานอึ้งไปครู่ ก็ก้มศีรษะลงอย่างสงบ

“เป็นความจริงครับ ผมยอมรับในข้อนี้ ผมต้องคอยจับดูมันอยู่ทุกขณะ และรู้ด้วยว่า ในการนำของผมนั้น ถ้าแม้ว่าจะผิดเส้นทางออกไปแล้ว แงซายจะต้องหาทางขัดขวางและชักนำให้เข้าทิศที่ถูกต้องทันที ไม่โดยวิธีใดก็วิธีหนึ่ง ที่ไม่ใช่บอกกันอย่างตรงๆ เพราะฉะนั้นจะถือว่ามันเป็นเข็มทิศสำหรับผม ก็ถูกเหมือนกัน อาการเช่นนี้ผมเพิ่งจะมาแน่ใจขึ้น ภายหลังเมื่อเราเดินทางออกจากนิทรานครมาแล้ว”

ระหว่างที่พูดกันถึงแงซาย ไชยยันต์กับมาเรียมองตากันเงียบๆ อย่างมีความหมาย อดีตนายทหารปืนใหญ่อยากจะขยับปากเอ่ยอะไรออกมากับทุกคนอยู่หลายครั้ง แต่สายตาของแหม่มสาวที่แลนิ่งมายังเขาเชิงขอร้องปรามไว้

“เฉยๆ ไว้ก่อนดีกว่า”

ดวงตาสีผักตบคู่นั้น ดูเหมือนจะบอกความหมายแก่เขาเช่นนั้น ไชยยันต์จึงทนสงบเงียบอยู่ทั้งๆ ที่คันปากเต็มที อยากจะตะโกนบอกกับเชษฐา ดาริน และรพินทร์ว่า ไอ้คนใช้พิเศษที่ร่วมเดินทางมาด้วยเยี่ยงคราบภายนอกของคนดงพเนจรนั้น แท้ที่จริงมีดีกรีทางอักษรศาสตร์จากมหาวิทยาลัยมีชื่อของโลกทีเดียว

“ถ้าเช่นนั้นฉันก็เข้าใจได้ถูกต้อง...”

นักมานุษยวิทยาสาวเลือดราชสกุลกล่าวต่อไปด้วยอาการไตร่ตรองลึกซึ้งจากสมองชาญฉลาดและช่างสังเกต

“อย่างเช่นที่เย็นวานนี้ก็เหมือนกัน ตอนที่คุณแยกหายไปอย่างปราศจากวี่แวว ขณะที่แผ่นดินไหว แงซายบอกพวกเราได้ถูกต้องว่า คุณกับเมย์จะต้องติดอยู่ในถ้ำใต้ภูเขาที่ใดที่หนึ่ง

ทำให้ไม่สามารถจะได้ยินเสียงปืนที่ยิงเรียก และติดต่อส่งข่าวไม่ได้ เขารับรองกับพวกเราว่าพรุ่งนี้ อันหมายถึงวันนี้ เขาจะค้นหาคุณกับเมย์ให้ได้ ครั้นรุ่งขึ้น คือเช้าวันนี้ เขาก็นำเรายอ้นกลับมายังบริเวณที่เก่า อันเป็นตรงที่คุณกับเมย์ปะทะกับไท-รันโนซอรัส ทั้งๆ ที่ภูมิประเทศเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว แงซายก็ยังนำทางมาได้ถูก นี่แปลว่า ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของภูมิประเทศภายหลังแผ่นดินไหว ไม่ได้ทำให้แงซายหลงทางได้เลย ต่อมาเราถูกนกอินทรีคู่นั้นโจมตี โฉบเอาห่อสัมภาระไป เขาก็บอกได้ทันทีว่า มันจะต้องมีรังอยู่บนยอดภูเขาใกล้ๆ นี่ที่ใดที่หนึ่ง และขอออกติดตามล่วงหน้ามาพร้อมกับคะหยิ่น จนกระทั่งวาระสุดท้าย เขาก็เป็นคนยิงนกอินทรีตัวนั้น ช่วยชีวิตคุณไว้ได้อย่างหวุดหวิดก่อนจะตกเป็นเหยื่อมัน ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ ราวกับว่าแงซายจะรู้เห็นล่วงหน้าก่อนแล้วอย่างแม่นยำแน่นอนที่สุด”

คำพูดอันเต็มไปด้วยเหตุผลชวนคิดของดาริน ทำให้ทุกคนต้องยอมรับอยู่ภายใน แม้จะไม่แสดงออกมาโดยคำพูด

ระหว่างที่ทุกคนแยกย้ายไปทำธุระส่วนตัว รพินทร์ แยกไปนั่งเอาปลาสเตอร์ปิดแผลอันปรากฏอยู่แทบจะทั่วทั้งตัวของเขาอยู่ตามลำพัง ในซอกหินลับตาตอนหนึ่งปลายลำธาร แล้วเงาของแงซายก็โผล่ขึ้นมาปรากฏตรงหน้าเงียบๆ

“เราจะไม่หยุดอยู่ที่นี่นานไม่ใช่หรือ ผู้กอง?”

คำถามนั้นมีมาเบาๆ อย่างสุภาพสำรวม

จอมพรานเหลือบขึ้นแวบเดียว แล้วก้มลงสาละวนปิดปลาสเตอร์ตามแขนขาต่อไป

“คำสั่งนายใหญ่มีมาแล้ว ให้เราเดินทางต่อ เวลาเที่ยงตรง”

“ผู้กองจะนำเอง หรือจะให้ผมนำตามคำสั่งเดิม?”

“มีอะไรยุ่งยากสำหรับแกมากไหม ถ้าฉันจะให้แกนำไปตามเดิมจนกว่าจะถึงทะเลสาบมรณะ”

“ภูมิประเทศ เส้นทาง มันเปลี่ยนไปหมดแล้ว”

แงซายเอ่ยขึ้นลอย ๆ ออมเสียงอยู่เช่นนั้น

“แต่มันก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไรนัก สำหรับแก ถ้าแกต้องการจะไปให้ถึงที่นั่น”

“แต่ก็ต้องหมายความว่า ผู้กองต้องช่วยผมด้วย”

“เอาละ แงซาย เรามาสัญญากันว่า เราจะร่วมมือกันในการหาเส้นทาง แกสงสัยหรือลังเล หารือฉันได้ เท่า ๆ กับที่ถ้าฉันเกิดปัญหา ฉันก็จะปรึกษาแก”

รอยยิ้มบาง ๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากคู่นั้น ขณะที่ก้มศีรษะให้เขานิดหนึ่งลักษณะโค้งคำนับ

“นี่เป็นครั้งแรก ที่ผู้กองให้เกียรติผม โดยตกลงกันด้วยวาจาอย่างตรงไปตรงมา”

“เพราะฉะนั้น แกต้องคำนึงถึงเกียรติยศของลูกผู้ชายด้วย อย่าออกลูกไม้เล่นกลอะไรอีกขอให้รู้ไว้ด้วย วันนี้ฉันขอพูดกับแกอย่างเปิดใจเลย ฉันไม่เคยคิดว่าฉันจะมีอะไรที่ ‘เหนือ’ แกหรอก และยอมรับว่า...แกเป็นบุคคลชั้นสามารถคนหนึ่ง อะไรต่ออะไรเขาก็รู้กันอยู่แล้วระหว่างแกกับฉัน เพียงแต่ว่าโดยฐานะหน้าที่หรือตำแหน่งแล้ว ฉันเป็นหัวหน้าของแกเท่านั้น ฉัน

ช่วยชีวิตแกไว้หลายครั้ง แกก็ช่วยชีวิตฉันไว้หลายหน ไม่มีใครตกเป็นหนี้ใคร การเดินทางครั้งนี้ ถ้าแกไม่ร่วมมือกับฉันอย่างจริงใจ บริสุทธิ์ใจ ฉันก็รู้ว่าอนาคตของพวกเราทั้งหมด รวมทั้งตัวแกด้วย คือความหายนะ ขอให้เลิกเล่ห์เหลี่ยมเพทุบายหรือความคิดที่จะลองดีฉันเสียที จะได้ไหม?”

แงซายสั่นศีรษะแช่มช้า สายตาที่ทอดมายังเขา เต็มไปด้วยประกายอ่อนโยนคารวะ แต่ยิ้มที่จับอยู่ยังเรียวริมฝีปากนั้นยังคงเป็นยิ้มที่ยากจะทำนายได้อยู่นั่นเอง

“เป็นความสัตย์จริง ผมไม่ได้มีเจตนาใดๆ ทั้งสิ้น ผู้กองระแวงผมมากเกินไป อาวุโสทุกด้านของผม ต่ำกว่าผู้กองทั้งสิ้น และไม่เคยเลยที่จะคิดตีเสมอหรือวัดรอยเท้า ผมคารวะนับถือผู้กองด้วยน้ำใสใจจริงทั้งด้านน้ำใจและฝีมือ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว มิฉะนั้นผมจะไม่ขอติดตามผู้กองมาในครั้งนี้ด้วยเลย อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ผู้กองสบายใจ ผมขอปฏิญาณว่าจะไม่กระทำการใดๆ ให้ผู้กองพิจารณาผมในแง่ร้ายอีก”

“ดีมาก! แกโผล่มาก็ดีแล้วแงซาย วานอะไรหน่อยเถอะ”

ดาริน วราฤทธิ์ กำลังนอนครึ่งหลับครึ่งตื่น รอเวลา เอาแรงอยู่ใต้ร่มเงาหิน หล่อนรู้สึกตัวลืมตาและลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว เมื่อเห็นเจ้าองครักษ์พิเศษมาทรุดตัวอยู่ทางด้านปลายเท้า

“ผู้กอง ใช้ให้ผมมาขอยาจากนายหญิง”

หมอดารินขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ

“ขอยา? ยาอะไร?”

“แก้ปวด แก้อักเสบ เขาสั่งมาแค่นี้ แต่ผมสังเกตเห็นบาดแผลรอบตัวของผู้กองมันทำท่าไม่ดีนัก บางแผลกำลังจะกลัดหนอง”

ราชสกุลสาวหันไปทางหีบเครื่องเวชภัณฑ์โดยเร็ว แต่แล้วก็ชะงัก เม้มริมฝีปากเบาๆ หันมาจ้องหน้าเรียบเฉยของแงซาย แล้วเลิกคิ้ว

“เอ๊ะ! ทำไมจะต้องให้เธอมาขอด้วย ต้องการยา ทำไมเขาไม่มาขอจากฉันเอง?”

“ผมไม่ทราบ”

“เขาอยู่ที่ไหน”

“โน่น ริมธาร ในโขดหินไกลออกไปโน่น”

หล่อนมองตามการชี้บอก แล้วโยนกล่องยาลงไปในหีบตามเดิมบอกว่า

“ไปบอกเขาว่า ฉันสั่งไปว่า ถ้าต้องการยาหรือต้องการหมอก็ให้มาหาฉันเอง ไม่จำเป็นต้องใช้ใครให้เป็นตัวแทนมา”

แงซายรับคำอย่างสงบ แล้วลุกขึ้น เดินหายไป

สิบนาทีก็แล้ว สิบห้านาทีก็แล้ว ไม่ปรากฏเงาของคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ จะโผล่มาให้หล่อนเห็น

เห็นแต่แงซายเดินออกมาจากหมโขดหินที่เดินหายเข้าไปเมื่อครู่นี้ แล้วก็ไม่ได้สนใจจะกลับมารายงานอะไรหล่อนอีก หากแต่เดินไปรวมกลุ่มอยู่กับพวกพรานพื้นเมืองที่เตรียมจัดของอยู่

ดาริน วราฤทธิ์เต็มไปด้วยความกังขาข้องจิต หล่อผลุกขึ้นในทันทีนั้น ภายหลังจากไม่อาจสงบใจเป็นอุเบกขาอยู่ได้ เดินตรงเข้าไป ครั้งแรกเจตนาจะสอบเอาความจากแงซาย แต่แล้วก็เปลี่ยนความตั้งใจเข้าให้ถึงตัวเจ้าตัวอันแสดงอาการประหลาด ส่อพิรุธดีกว่า

แล้วราชสกุลสาวก็ค้นพบคนที่เป็นต้นเหตุแห่งความ‘ข้องจิต’ ของหล่อนอยู่ในซอกหินริมธารน้ำตามลำพังเหมือนอย่างที่เจ้าคนใช้พิเศษมารายงานแต่แรก ดูเหมือนเขาจะไม่ทันรู้ตัวว่าจู่ๆหล่อนก็โผล่ออกมายืนอยู่ตรงหน้าเพราะเห็นยังสาละวนเอาขี้ผึ้งรักษาแผล และทิงเจอร์ แตะโน่นทานี่อยู่ทั่วตัว การปรากฏตัวอย่างจู่โจมของหล่อนทำเอางงชะงักไปอึดใจหนึ่ง

ต่างฝ่ายต่างมองตากันเฉย ในระหว่างผู้นั่งแหงนมองขึ้นมา กับผู้ที่ยืนพิงก้อนหินกอดอก ชั่วอึดใจหนึ่ง รพินทร์ก็ก้มลงแต่งบาดแผลปุปะตามขาต่อไป

“ใช้ให้แงซายไปขอยาจากฉันใช่ไหม?”

หล่อนถามเบาๆ เรียบๆ ทอดสายตาแลนิ่งมายังร่างที่นั่งถ่างขาราบอยู่กับพื้นกรวดทรายตรงหน้า

“ครับ”

โดยไม่เงยหน้า คนคนนั้นตอบออมๆ เสียง

“แล้วฉันสั่งให้แงซายกลับมาบอกอะไรกับคุณ เขามาบอกหรือเปล่า?”

“บอกแล้วครับ”

“บอกว่ายังไง?”

“มันบอกว่า คุณหญิงสั่งมาว่า ถ้าต้องการยา ให้ผมไปเอาเอง”

“ก็แปลว่า รู้เรื่องดีแล้ว ตามคำสั่งนั้น...แล้วยังไง?”

“ก็แล้วยังไง?”

“ไม่ต้องการแล้วใช่ไหม ยาน่ะ?”

“ถ้าไม่ต้องการก็คงไม่วานให้แงซายไปขอ”

“แล้วทำไมฉันให้ไปเอาเอง ถึงไม่ไปเอา”

รพินทร์ ไพรวัลย์เงยหน้ายิ้มให้นิดหนึ่ง โยนยาและเครื่องปฐมพยาบาลเล็กๆ น้อยๆ ประจำตัวเหล่านั้นลงไปในย่ามหลังพูดด้วยน้ำเสียงเป็นปกติว่า

“ไม่ใช่ไม่ไปเอาหรอกครับ ผมยังทำแผลไม่เสร็จ ว่าเสร็จแล้วจะไปรับเอายาเองตามคำสั่งเหมือนกัน”

ดารินถอนใจเบาๆ ดวงตาทั้งคู่ที่แลมายังเขาเป็นประกายลึก มันชาเย็นเมินหมางอยู่ชั่วขณะจิตหนึ่ง แต่แล้วต่อมาก็อ่อนโยนลงตามเดิม ทรุดกายลงนั่งบนก้อนหินตรงหน้าช้าๆ มองสำรวจเข้าไปจนทั่วทั้งตัวอย่างพินิจ

“ไปติดขังอยู่ใต้ถ้ำใต้ภูเขากับเมย์คืนหนึ่ง พอรอดออกมาได้ ดูคุณไม่อยากจะเข้าหน้าฉันเลย ทำไมคะ รพินทร์...ทำไม?”

ประโยคคำถามอันมีกระแสเสียงอ่อน แฝงแววตัดพ้อเศร้าๆ ชนิดนั้น ทำให้เขามีภาวะเหมือนถูกสาปให้กลายเป็นหินไปชั่วขณะ เพราะคิดไปไม่ถึง เขาจะไม่รู้สึกสะทกสะเทือนหวั่นไหวอะไรเลย ถ้าหากจะถูกสอบสวนหรือซักความแบบที่เต็มไปด้วยความตระแหน่แง่งอน เหน็บแนมกระฟัดกระเฟียดอย่างที่คิดว่าควรจะพบเช่นนั้น แต่นี่มันกลับเป็นตรงกันข้ามไปหมด

“ผมเป็นเช่นนั้นหรือครับ?”

“ใช่”

หล่อนพยักหน้าแช่มช้า เอามือเท้าคาง กัดเล็บอย่างปราศจากความหมาย

“เป็นเช่นนั้นจริงๆ ฉันไม่ตั้งใจจะสังเกตหรอก แต่มันก็เห็นได้เอง”

“ผมไม่รู้สึกตัวเลยว่า ผมได้ทำอะไรให้เป็นที่ผิดปกติในสายตาของคุณหญิง และถ้าบังเอิญได้กระทำลงไปแล้ว เป็นที่ไม่พอใจของคุณหญิง ก็ขออภัยด้วย”

“คุณคงไม่รู้หรอกว่า เมื่อคุณพลัดพราก สูญหายไป ฉันเป็นทุกข์ห่วงถึงคุณขนาดไหนบ้าง สวดมนต์ภาวนาอยู่ทุกขณะ

จิต ให้คุณรอดปลอดภัย และขอให้เราได้พบเห็นกันอีก แต่คุณอาจไม่มีเวลาพอที่จะคิดถึงฉันก็ได้ เพราะจะต้องคอยเป็นห่วงดูแลใครคนหนึ่ง ที่ตกอยู่ในภาวะรับผิดชอบซึ่งหน้าของคุณ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตันตื้อไปทั้งหัวใจ จ้องใบหน้านั้นตะลึงนิ่งไปอีกพักใหญ่อย่างไม่อาจกล่าวสิ่งใดถูก **ไม่คิดว่าจะได้เห็นความดีงามแห่งอารมณ์ และความรู้สึกของแม่ดอกฟ้าของเขาถึงเพียงนี้ ปราศจากอาการคาดคั้นไล่เลียงเพื่อหมายจะจับผิด ปราศจากแววขุ่นมัวเสียดสี ประชดประชันใดๆ ทั้งสิ้น**

และผู้หญิงนั้นลงถ้าละเว้นสิ่งเหล่านี้เสียได้เมื่อใด เมื่อนั้นหล่อนก็คือแม่เทพธิดาสวรรค์ของผู้ชายทุกคน

ถูกแล้ว เขาไม่อยากจะใกล้ชิด หรือประสานสายตากับหล่อนตรงๆ แต่แรก ก็เพราะระแวงหวาดรำคาญใจ เกรงว่าจะเห็นในสิ่งอันไม่ชวนให้สบอารมณ์ ประเดี๋ยวก็ได้กระแหนะ-กระแหน แดกดัน พูดทิ่มนั่น ตำนี่ แคะไค้แนบเหน็บเอาตามนิสัยของสตรีเพศทั่วไป เพราะอุปนิสัยโดยทั่วๆ ไปของ ม.ร.ว. หญิงดาริน วราฤทธิ์ ก็น่าจะทำให้ต้องเข้าใจไปเช่นนั้นเสียด้วย หล่อนไม่ใช่คนโง่ มิหนำซ้ำยังปากจัดคมชอบขดค้ยกลางใจดำ เขาอยู่เรื่อยๆ แต่ปรากฏว่ากลับหน้ามือเป็นหลังมือดำเป็นขาว

“สำหรับผม ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะบอกว่า ผมเป็นห่วงคุณหญิงเพียงไหน เพราะถึงไม่พูด คุณหญิงก็รู้ดีอยู่แล้ว การที่จะต้องคอยห่วงดูแลใครสักคนหนึ่งในภาระ ไม่ทำให้ผมลืมนึกถึงคุณหญิงไปได้ และความจริง เมย์ก็ไม่ได้เป็นภาระ

อะไรให้ผมมากนัก เขาเป็นคนเก่งกล้าแข็งแรง และมีฝีมือพอตัว ช่วยเหลือตัวเองได้มากที่สุดแล้ว”

“ไม่เหมือนฉัน ซึ่งอ่อนแอ ตกเป็นภาระหนักของคุณไปหมดใช่ไหม?”

“แต่ผมก็เต็มใจที่จะรับภาระหนักนั้น ด้วยความสุขใจที่สุด ข้อนี้คุณหญิงก็ย่อมตระหนักได้ดีที่สุดเช่นกัน คุณหญิงมีอะไรข้องใจหรือครับ?”

ดารินฝืนยิ้ม

“ฉันไม่มีอะไรข้องใจมากไปกว่าอาการที่พยายามจะหลีกๆ หลบๆ ไม่อยากจะดูหน้าฉันของคุณ ทำไมต้องทำอย่างนั้นด้วย รพินทร์? ทำไมถึงจะต้องส่อพิรุธ ในเมื่อฝ่ายผู้หญิงเอง เขาไม่เห็นจะทำอะไรให้เป็นพิรุธสักอย่างเดียว”

รพินทร์ใจหายวาบ ในคำพูดนั้น แต่ก็ซ่อนทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้สีหน้าและอาการอันปกติที่สุด

“ผมไม่เข้าใจที่คุณหญิงพูด ฝ่ายผู้หญิง? หมายถึงยังไง?”

“จะต้องให้ฉันอธิบายอะไรมากไปกว่านี้ด้วยหรือ ในเมื่อเราก็เป็นผู้ใหญ่ด้วยกันแล้ว สมองเราก็เจริญเท่าๆ กัน เพียงแค่มองตา ก็อ่านทะลุเข้าไปถึงหัวใจกันทุกอย่าง”

“ถ้างั้น มองที่ตาผม แล้วบอกซิว่า ใจของรพินทร์ ไพรวัลย์ กำลังคิดอะไร?”

“ฉันรู้ว่า คุณกำลังจะกลบเกลื่อน เบนข้อข้องใจในประเด็นคำถามเมื่อตะกี้นี้ของฉันเสีย”

“ถ้างั้นก็ถูกเป๊ะ คุณหญิงอ่านใจผมออก แต่ก็ยังไม่ตลอด

นัก เพราะลึกไปกว่านั้น หัวใจของผมยังยืนยันอยู่ทุกขณะจิต ว่ามันเปี่ยมล้นไปด้วยความรักและเทิดทูนคารวะใครคนหนึ่งไว้เบื้องสูง ซึ่งนับวันเวลาที่ผ่านไป ก็ทวีพอกพูนขึ้นทุกขณะ แบบมอดกัดไม้ หรือมิฉะนั้นก็ไฟสุมขอน ข้อนี้คุณหญิงอ่านทะลุลงไปไม่ถึงหรอก”

“ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงหรือ?”

“ไม่มี...แน่นอน!”

“บางทีคุณอาจยังไม่รู้จักฉันดีนัก รพินทร์...”

หล่อนเอ่ยเนิบๆ เต็มไปด้วยอาการใคร่ครวญ ยิ้มบางๆ ยังจับอยู่ตามเรียวริมฝีปากเช่นนั้น ดวงตาสีน้ำตาลจางๆ กระทบแสงตะวันที่สาดลอดเงาหินลงมาเป็นประกายคมลึก

“ฉันเป็นคนใจกว้างมากนะ และประสบการณ์ในชีวิตสอนฉันไม่ให้มองอะไรในแง่มุมที่แคบเกินไปนักหรอก มิหนำซ้ำ โดยวิชาชีพอันเป็นทั้งแพทย์ และนักวิเคราะห์จิตอย่างฉัน ยังทำให้มองทะลุปรุโปร่งไปถึงธรรมชาติของชีววิทยาด้วย ทดลองและวิจัยมันอยู่กับมือตลอดเวลา บางขณะก็ยังใช้ศัลยกรรมเข้าแก้ไขช่วยเหลือ ฉันรู้ว่าสัตว์โลกมีปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตอย่างใดบ้าง ที่ฉันยกย่อง นับถือคุณจนกระทั่งเปลี่ยนมาเป็นความรัก ก็เพราะคุณไม่เคยใช้สัญชาตญาณธรรมดาของสัตว์โลกกับฉันเลย ทั้งๆ ที่โอกาสนั้นก็เป็นของคุณนับครั้งไม่ถ้วน มันแสดงให้เห็นว่าคุณให้เกียรติและยกย่องฉันอย่างสูง บางทีมันอาจแปลว่า คุณรักฉันจากใจจริงด้วยกระมัง ฉันคิดด้วยความปลาบปลื้มภาคภูมิใจเช่นนี้ แต่ในขณะเดียวกัน ฉันก็ไม่ใจแคบจนถึงกับจะกล่าวประณามหรือถือว่าเป็นความผิดอะไร

ของคุณเลย ถ้าคุณจะใช้สัญชาตญาณชนิดนั้นกับคนอื่นยาม เมื่อความจำเป็นมาถึง แต่ขอให้จำกัดอยู่ว่าเป็นการผ่อนปรน คลี่คลายชั่วครั้งคราวเท่านั้น และอย่าให้มันเกิดซ้ำขึ้นบ่อย ๆ จน กลายเป็นสิ่งจำเป็นที่เว้นไม่ได้ ถ้าคุณยังแคร์ฉันอยู่บ้าง”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยามนี้ มีความรู้สึกเหมือนอยากจะแทรกแผ่นดินหนีหน้าคนที่เขาหลงรักไปให้ไกลที่สุด ด้วยความอับอายบัดสีใจตนเอง คาดไปไม่ถึงจริง ๆ ว่าสุภาพสตรีสูงศักดิ์ผู้นี้ จะมีน้ำใจอันดีงามน่ารักถึงเพียงนี้ หล่อนสูงทั้งชาติกำเนิดและจิตใจสามารถหยั่งรู้และเข้าใจอะไรต่ออะไรได้ทุกแง่ทุกมุม

“ด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย...”

ในที่สุด เขาก็เอ่ยออกมาด้วยเสียงหนักแน่นขึงขัง

“ผมรับรองได้ว่า...ผมไม่มีอะไรกับเมย์เลยจนนิดเดียว”

ดารินยิ้มมุมปาก ก้มศีรษะลงรับคำเนิบ ๆ

“แน่ซิ ลูกผู้ชายที่มีเกียรติยศคนไหนบ้างล่ะ ที่เขาจะเอาผู้หญิงมาประจาน ถึงแม้ว่าเขาจะมีสัมพันธ์อะไรกับหล่อนก็ตาม คุณทำถูกแล้วนี่ที่จะต้องปฏิเสธเสียงแข็งเช่นนี้”

คนที่ริปากแข็ง โกหกหน้าตายเฉย เกือบจะไปไม่รอดในเมื่อแม่ยอดหญิงของเขาฉลาดทันถึงปานนี้

“คุณหญิงเอาอะไรมาเป็นเครื่องพิสูจน์นะ ถึงได้เข้าใจเช่นนี้ ทำไมถึงไม่เปรียบเทียบเอากับตัวคุณหญิงเองบ้างว่า เกิดอะไรขึ้นหรือไม่ระหว่างที่เราอยู่ด้วยกันตามลำพังสองต่อสอง”

“มันผิดกันนะ รพินทร์ ระหว่างคุณกับฉัน ฉันไม่ได้เปิดโอกาสหรือเชิญชวนคุณเลยซึ่งคุณก็รู้ดีอยู่แล้ว และคุณก็มีพลัง

ใจเข้มแข็งพอที่จะไม่ล่วงเกินฉัน แต่คนอีกคนหนึ่งเขาไม่ใช่อย่างฉันนี่ ฉันรู้มานานแล้วว่าเขาชอบคุณมาก ทั้งล่อทั้งชนมาตลอด โอกาสอำนวยให้ออกงั้นแล้ว ถ้าคุณละเว้นเสีย คุณก็คงจะเป็นคนพิการอะไรสักอย่างหนึ่ง และอันที่จริงก็ไม่มีใครตำหนิติเตียนคุณได้ ถึงฉันเองก็ไม่เห็นว่ามันแปลก หรือเป็นอาชญากรรมอะไร แต่ทำไมคุณถึงจะต้องปิดบังปดฉันซึ่งๆ หน้าด้วย...แต่เอาเถอะ เพื่อเห็นแก่เกียรติยศลูกผู้ชายของคุณ ฉันก็จะช่วยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ และไม่เอ่ยถึงเสียอีก แต่คุณไม่จำเป็นจะต้องมาทำหลีกๆ หลบๆ ไม่สู้หน้าฉันหรอกนะ ก่อนนี้ฉันก็ไม่แคร์หรอกว่าคุณจะทำเต๊ะท่า มึนตึงกับฉันเช่นไร แต่เดี๋ยวนี้ สารภาพตรงๆ ว่าแคร์มาก ฉันไม่สบายใจเลย เมื่อเห็นคุณทำเป็นเมินเฉยไม่สนใจกับฉันทั้งๆ ที่ใจจริงฉันก็รู้ว่าคุณพะวงถึงฉันอยู่ตลอดเวลาใช่ไหม?”

รพินทร์ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียวถึงตัว ตวัดกอดไว้ แต่นักมานุษยวิทยาสาวเลือดราชสกุลใช้แขนทั้งสองกันอ้อมแขนของเขาไว้ได้อย่างทันกัน แล้วกำหมัดต่อยแบบสัพยอกเข้าไปที่ลิ้นปี่ ปั้นหน้าขึงกระซิบดุเบาๆ

“อย่านะ! นี่ดาริน วราฤทธิ์ ไม่ใช่ มาเรีย ฮอฟมัน ถอยออกไป...”

“สาบเมย์ ติดตัวผมอยู่มากนักหรือ?”

หล่อนย่นจมูก

“ก็มากพอที่จะได้กลิ่นทั้งคณะพวกเรานี่ทีเดียว ถ้าคนอื่นๆ เขาจะดมพิสูจน์”

“ความจริงผมอาบน้ำแล้วนะ”

“ก็ยังฉุนกลิ่นเยอรมันผสมฝรั่งเศสอยู่นั่นแหละ”

“ถ้างั้น แช่น้ำให้หมดกลิ่นให้ได้”

ว่าแล้ว รพินทร์ก็หมุนตัว จะเดินลงลำธารไปซึ่งๆ หน้าแต่อีกฝ่ายหนึ่งเหนี่ยวไหล่ไว้ แล้วก็เลยเผลอหลวมตัวให้ถูกกอดจนได้ คราวนี้เกินกว่าที่จะบ่ายเบี่ยงหลีกหลบทัน

แล้วก็ถูกจูบเสียจนเต็มอิ่ม อ่อนอกอ่อนใจ ขัดขืนต่อต้านไปก็ไม่มีประโยชน์อันใดในเมื่อใจตนเองก็ปรารถนาเท่าๆกับอีกฝ่ายหนึ่งก็ประกาศให้ทราบโดยอาการว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไรจะต้องให้สัมฤทธิผลสมใจให้ได้

“ไม่น่าจะดิ้นรนมาให้ถูกรังแกเลยนะ”

หล่อนบ่นกับตนเอง ขณะที่เอาหน้าผากชนปลายคางเขาเบาๆ

“กระแสจิตของผมแรงมาก...”

“แรงยังไง?”

“นั่งอยู่ที่นี่ ตรงนี้ ผมภาวนาอยู่ตลอด ขอให้คุณหญิงจงเดินมาหาผมเองที่นี่”

“เอ๊ะ!...”

“เป็นความจริง ผมภาวนาเช่นนั้น”

“อ้อ ดีนี่ ถ้ารู้ก็ไม่ยักมาหรอก”

“ก็มาจนได้ อย่างเดี๋ยวนี้ยังไงล่ะ?”

“จะให้ฉันมาเพื่ออะไรกัน?”

“เพื่อจะได้สารภาพบาปผิดทางใจให้โล่งอกไปเสียที แล้วก็เพื่อจะบอกว่า ผมรักคุณหญิง ไม่ได้สนใจใครอื่นหรอก”

“อ้อ สารภาพแล้วรึ?...”

ดวงตาคู่นั้นชม้ายมอง

“ปฏิเสธคอขึ้นเอ็นอยู่ตะกี้นี้”

“ปากปฏิเสธ ใจสารภาพ คุณหญิงก็ทราบดีอยู่แล้ว ก็ไม่ได้พูดเองหรอกหรือว่า ระหว่างเราทั้งสองนั้นเพียงแค่มองตาเราก็หยั่งรู้ใจกันหมดแล้ว ผมดีใจที่คุณหญิงไม่โกรธผม ไม่ทำอะไรให้ผมเสียใจ”

“แต่คุณไม่คิดว่า คุณจะทำให้ฉันเสียใจบ้างหรือ?”

“ไม่เห็นจะมีอะไรน่าเสียใจ สำหรับคนใจกว้างอย่างคุณหญิง”

“ดีนี่ ได้โอกาสแล้วซินะ เอาคำพูดของฉันเองมายกประโยชน์ให้ตัวเอง”

ไม่พูดเปล่า หล่อนเม้มริมฝีปาก ทุบปึกไปกลางทรวงอกกว้างใหญ่นั้น แต่นัยน์ตามีแววยิ้มหัว กล่าวต่อไปว่า

“มาสัญญากันหน่อยได้ไหม?”

“ทำไมจะไม่ได้”

“ขออย่าให้สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วนั้น เกิดซ้ำขึ้นอีก”

“คงไม่เกิดขึ้นอีกหรอกครับ”

“ใช้คำว่า ‘คง’ ไม่ได้ ต้องใช้คำว่า ‘ต้อง’ มันถึงจะแน่นอน แต่ถ้าคิดว่าเป็นการบังคับ ก็ไม่จำเป็นจะต้องให้สัญญาก็ได้ ทำตามใจสมัคร ตามสบายของคุณดีกว่า”

“ก็ถ้ารพินทร์ทำตามใจสมัคร ตามสบายแล้ว จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

ดารินหัวเราะ

“ก็ไม่เกิดอะไรขึ้นสักอย่าง เพียงแต่ฉันเสียใจนิดๆ ว่าฉันขอร้องคุณไม่ได้เท่านั้น”

“เสียใจนิดๆ หรือเสียใจมากๆ แค่ไหน ผมก็ไม่ต้องการให้มันเกิดขึ้นกับยอดหญิงของผมคนนี้ ทั้งนี้เพราะฉะนั้นครับ! มันต้องไม่เกิดขึ้นอีก”

“ขอบคุณมาก”

“ไม่เห็นจะต้องขอบคุณ ไม่เห็นเป็นบุญคุณอะไรสักนิดที่ผมจะทำอย่างนี้เพื่อคนที่ผมบูชา”

“ฉันไม่ได้หึงเมย์หรอกนะ แต่ฉันก็มีเหตุผลพอสมควรที่ขอร้องคุณเช่นนี้ ทราบไหมว่าเพราะอะไร?”

“ไม่ทราบ”

“ฉันไม่อยากจะให้เมย์มานึกดหมิ่น หรือแอบยิ้มเยาะฉันเขารู้อยู่แล้วว่าฉัน ‘หวง’ คุณ และการที่เขาเอาคุณไปได้ แม้จะเงียบๆ สักขนาดไหน โดยเหลี่ยมคูชั้นเชิงเขาก็ถือว่าเขาเหนือฉันอยู่แล้ว ไม่ช้าก็เร็ว สักวันหนึ่งเขาอาจพูดหรือแสดงอะไรให้ฉันเจ็บใจ ถ้าฉันยังห่วงพะวงถึงคุณอยู่”

“ก็อย่าห่วงหรือพะวงถึงผมเสียซิครับ ปล่อยให้ผมพะวงถึงแต่คุณหญิงฝ่ายเดียวก็พอ โดยสภาพมันก็ควรจะเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว”

“ก็อยากจะทำอย่างนั้นเหมือนกัน แต่กลัวว่าจะทำไปไม่ได้ นี่ถามจริงๆ เถอะ จะเป็นไชยยันต์อีกคนหรือ?”

“ผมไม่เคยขอแต่งงานกับเมย์สักที และผู้หญิงคนนั้นก็ไม่เคยที่จะยอมแต่งงานกับผู้ชายคนไหน ยกเว้นแต่ว่าผู้ชายคนนั้นจะเหมือนด็อกเตอร์ฮอฟมันสามีเก่าของเขา”

“เอาละ เรายุติการพูดถึงเรื่องนี้เสียที และคุณก็ปล่อยฉันได้แล้ว ไม่ต้องมากอดประจบอยู่หรอก เวลาของเรามีเหลืออยู่อีกไม่มากนัก ประเดี๋ยวก็จะออกเดินทางต่อแล้ว ฉันจะกลับไปรวมกับพวกเราก่อน ประเดี๋ยวคุณตามไปนะ แล้วฉันจะฉีดยาให้”

“อย่าเอายาตายฉีดให้นะ”

“ไม่หรอก อย่างมากก็เอาให้แค่พิการ พอให้ไม่ไปทำเจ้าชู้ไวไฟกับใครได้อีกเท่านั้น”

กล่าวจบก็ค้อนนิดหนึ่ง แล้วผละไป

ตะวันตรงศีรษะ แต่แฝงรัศมีอันแผดกล้าร้อนแรงไว้ในม่านเมฆสีดำ เปล่งแสงเป็นเส้นแฉกออกไปรอบด้าน ลมพัดแรงจากด้านเหนือหอบเอากลิ่นไอของแผ่นดินที่ถูกพลิกผวนไปด้วยอิทธิฤทธิ์ของธรรมชาติ ระคนไปกับกลิ่นของกำมะถันและแร่ธาตุบางชนิด ระงมฆานประสาทอยู่เป็นระยะ

คณะเดินทางมหาวิบากพร้อมที่จะเคลื่อนขบวนต่อไปโดยไม่ยอมให้อุปสรรคขวากหนามใดๆ มาขวางกั้นหรือถ่วงเวลาให้ล่าออกไป ทั้งสิบสองชีวิต บัดนี้ได้ตระหนักแล้วว่า ไม่ว่าแต่ละฝ่ายจะมีที่มาอันแตกต่างกันเช่นไร ทว่าเขาทั้งหลายเหล่านี้ก็ได้มาผนึกหล่อหลอมเข้ามาเป็นร่างกายและวิญญาณเดียวกันแล้ว เพื่อการต่อสู้กับโชคชะตาและอนาคตอย่างชนิดสุดใจขาดดิ้นหรือยิบตาสุดท้าย โดยจะไม่มีวันแตกแยกเปลี่ยนแปรปณิธานไปจากเดิมเลย

การได้แหล่งน้ำ อาหาร และระยะเวลาพักผ่อนสั้นๆ เท่ากับเป็นการเติมเชื้อเพลิงแห่งชีวิตให้เพียบพร้อมไปด้วยพลังอีกวาระหนึ่ง

แงซาย ยืนแหงนมองดูตะวันยามเที่ยงในหมู่เมฆ ร่างนั้นผงาดกำยำดูเด่นอยู่เหนือหมู่ก้อนหินที่แวดล้อมอยู่รอบกาย คานหาบที่คู่ศับคะหยิ่นวางทิ้งเฉยอยู่บนไหล่กว้างแข็งแรง มือทั้งสองเท้าเอว อาการเหมือนจะเข้าภวังค์คิด หมวดหมู่อันเป็นระเบียบก็จัดขบวนแถวอยู่เบื้องหลัง แล้วรพินทร์ก็ก้าวล้ำไปเบื้องหน้าก่อนด้วยอาการโบกมือสัญญาณเงียบๆ ทุกคนจึงเริ่มเคลื่อนที่

ช่วงแรกระหว่างลงจากเนินเขา พรานใหญ่นำหน้าไปก่อนพร้อมกับคณะนายจ้างของเขา ซึ่งจำเส้นทางได้อย่างแม่นยำปล่อยให้คู่หาบทั้งสามตามหลัง เชษฐาสดชื่นแข็งแรงขึ้นมากเกือบจะเรียกว่าเป็นปกติ แต่ก็ยังวางใจอะไรไม่ได้มากนัก ในการเดินหนักระยะยาวนานต่อไปข้างหน้า รพินทร์สังเกตร่องรอยของแผ่นดินและโขดเขาที่ร้าวแยกถล่มทลายแปรเปลี่ยนภูมิ-ประเทศไปจากเดิมนั้นไปทุกระยะ ในขณะที่ไต่เส้นทางลงสู่ที่ราบต่ำ ซึ่งจะเป็นตำแหน่งอันเชษฐาบอกไว้ว่าคณะของตนปะทะกับนกอินทรีค่นั้นเป็นครั้งแรก

“สงสัยว่าพวกเราทั้งหมด คงจะอยู่ใกล้เคียงกับศูนย์กลางการสั่นสะเทือนมากที่สุด”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวกับเขาเบาๆ ระหว่างที่เดินจับหมู่ไปด้วยกัน พร้อมกับชี้ให้ดูบริเวณแผ่นดินแยกห่างออกจากกันตอนหนึ่งเป็นเหวลึกชันลงไปข้างใต้แทบมองไม่เห็นก้นว่าไป

สิ้นสุดลงที่ใด ต้องหาทางเดินอ้อมเลาะรอยแยกนั้น และไปข้ามตรงบริเวณที่แคบที่สุดไปสู่อีกฟากหนึ่ง อันเป็นเส้นทางเดียวกับที่คณะของเชษฐาได้เดินผ่านมาก่อนแล้ว

“เมย์ก็เข้าใจเช่นนั้นครับ ยังโชคดีอยู่บ้างที่ผิวพื้นด้านบนได้รับความวิบัติเพียงแค่อำนาจการสั่นสะเทือนเท่านั้น ถ้ามันพ่นเถ้าลาวาขึ้นมาถึงข้างบนด้วย จะไม่มีชีวิตของพวกเราเหลือรอดอยู่ได้เลย รวมทั้งสัตว์มีชีวิตอื่น ๆ ด้วย”

“พวกเราผ่านผจญกับภัยธรรมชาติทุกอย่างทีเดียวนะ”

ไชยยันต์กล่าวอย่างประชดประชันต่อเหตุการณ์

“น้ำป่า ไฟป่า พายุ ลงท้ายสุด แผ่นดินไหว ให้มันได้ยังงี้ซิ เทวดา!”

“อย่าสาปแช่งวิญญาณหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ตรงข้ามควรจะขอบคุณต่อสิ่งเหล่านั้น ที่ยังบันดาลให้ชีวิตของเราทุกคนคงรอดอยู่ได้”

ดารินเตือนคนปากพล่อย เดี๋ยวนี้แพทย์สาวนักมานุษยวิทยา ซึ่งความจริงก็เป็นนักวิทยาศาสตร์เต็มตัวชักจะเลื่อมใสศรัทธาต่ออำนาจอันลี้ลับที่มองไม่เห็นตัวเข้าเสียแล้ว จากประสบการณ์ที่ผ่านผจญมากับตาตนเองนับครั้งไม่ถ้วน

มาเรีย ฮอฟมัน เดินอย่างสงบเงียบอยู่เบื้องล่าง ห่างจากแงซายกับคะหยิ่นอันเป็นคู่หาบคู่แรกเพียงเล็กน้อย ข้าง ๆ หล่อน คือส่างปาผู้ซื่อสัตย์ซึ่งคอนสัมภาระเดี่ยวอยู่คนเดียวมิช้ามินาน หล่อนก็ปล่อยให้ขบวนหาบเหล่านั้นล้ำหน้าไป ทิ้งท้าย

ไปเดินอยู่ใกล้ๆ กับคู่ของบุญคำและจัน ซึ่งเป็นคู่หาบคู่หลังสุดตามนิสัยอันเคยชินที่ไม่ยอมประมาท

ตาเฒ่ากับสมุนกำลังเดินหาบของรั้งท้ายอยู่อย่างเหงาๆ ก็เริ่มจะตื่นเต้นคึกคัก และมีอะไรจุกจิกคึกคักกับเจ้าสมุนหนุ่มคู่หาบ เมื่อตาอันสัปโดกซุกซนของแกจับอยู่ทางเบื้องหลังของมาเรียขณะที่หล่อนเดินเป็นมุมทแยงอยู่เบื้องหน้า

“ไอ้ฟารั้งนี่มันเดินซ้วยนะ พี่คำนะ ตัวตรงแหนวเลยไหล่ก็ซ้วย บั้นท้ายก็ซ้วย”

จันกระซิบกระซาบ

“ไอ้โง่ นังม้าเทศมึงไม่เคยเห็นเรอะ เวลามันสะบัดหางแกว่ง ตะโพกดูให้ดีๆ เหอะมึง ตัวร้อนฉ่า แต่ตะโพกแหม่มน่าดูกว่าตะโพกม้าอีก มึงดูให้ดีเหอะ ไอ้จัน น็อตทุกตัวยังแน่น ยังไม่ได้หลวมคลอนเล้ย”

“ตะโพกไหงถึงต้องมีน็อตละพี่”

“อ้าว! โง่อีกแล้วมึง ไอ้จัน เครื่องเคราคนมันก็เหมือนเครื่องรถหรือเกวียนนั่นแหละวะ ถ้าน็อตมันหลวม ตะปูหรือหมุดมันหย่อนคลาย ไอ้รถหรือเกวียนมันก็ไหวพะเยิบพะยาบเอียดๆ อาดๆ ดูไปไม่ค่อยจะไหว จะพังไม่พังแหล่ แล่นเร็วๆ ล้อเล้อตัวถังมันก็หลดป่นปี้หมด แต่ถ้าน็อตมันยังขันแน่นตึงมันก็ดูซับชวนแน่นปึ๋งไปหมด ห้อถึงไหนถึงกัน”

พูดจบแกก็ซี้ดปาก จันหัวเราะก๊ากออกมาอย่างลืมตัว

มาเรีย ฮอฟมัน หันขวับ

“ชิบหาย ไอ้จัน เสือกแหกปากออกมาได้”

ตาเฒ่าสัปดนสบถด่าอุบอิบแล้ววางหน้าเฉย แหม่มสาว

ชะลอฝีเท้าลง เพื่อรอให้ทั้งสองตามเข้ามาใกล้ แล้วตีขนาบโอบเข้ามา

“มีอะไรน่าขัน?”

หล่อนถามภาษาพม่า

“ป่าว แหะ! แหะ!”

ตาสีเขียวคู่นั้นจ้องอย่างรู้ทันกมลสันดานของตาเฒ่า หันไปถามคาดคั้นจันก็ไม่เป็นผล เพราะจันฟังภาษาพม่าไม่รู้เรื่อง ได้แต่ยิ้มแห้งๆสั่นหัวอยู่ไปมา

“มีเรื่องหยาบโลนวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับฉันใช่ไหม?”

“ให้ตายห่า ฟ้าผ่า ธรณีสูบ พายุพัด ไดโนเสาร์กัด...”

บุญคำสาบานอย่างเร็วปรื๋อแคล่วคล่อง

“ไม่เชื่อถามไอ้จันด”

“ถามจันก็ไม่มีประโยชน์อะไร เขากับฉันพูดกันไม่รู้เรื่อง เรานินทาอะไรฉันกับเขาเมื่อตะกี้ บอกมาตรงๆ ไม่งั้นแม่แพ่นด้วยพานท้ายไรเฟิลนี่กระบาลแหก”

ตาพรานเฒ่าร้องลั่น ลงทุนยกมือไหว้ประลกๆ เมื่อ ‘แม่ม้าเทศ’ ของแกขยับไรเฟิลอย่างเอาจริง

“ฮีโธ่! แล้วกันซิ แหม่มจ๋า ไม่ได้นินทาอะไรเล้ย คุยกันเรื่องอื่นแท้ๆ แล้วไอ้เปรตจันมันเกิดขันแหกปากหัวเราะออกมาทำไมถึงมาใส่ร้ายบุญคำยังงี้ ตีไอ้คำกระบาลแหกไปแล้วใครจะช่วยนวดเส้นนวดสายให้แหม่มเวลาเมื่อยอีกล่ะ ฮิ ฮิ”

มาเรียหัวเราะหึๆ ในลำคอ แล้วยกมือชี้หน้าคาดโทษ

“ระวังให้ดีนะ ตาเฒ่า หลายต่อหลายครั้งมาแล้ว นี่ฉันทำเป็นไม่เห็นหรือไม่อยากเอาเรื่อง เราทะลึ่งแก่นแก้วและ

หยาบโลนที่สุดในคณะพรานผู้ช่วยของรพินทร์ เห็นฉันใจดีเล่นหัวด้วยหรือยังไง ไม่รู้จักฤทธิ์เสียแล้ว คนแก่ทำตัวไม่ให้น่านับถือ”

บุญคำหดคอลง หลับตาแน่น

“งามแล้วซิกู อีหนูมันถอนหงอก...”

แกคร่างออกมาเป็นภาษาไทย แล้วยิ้มประจบเอาใจ

“ใจเย็นๆ น่า แหม่มคนสวย บุญคำไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย เราคนดีๆ กันแท้ๆ มาว่าคนแก่ บาปกรรมเปล่าๆ รอดตายได้มาพบหน้ากันอีกครั้ง ควรจะอารมณ์ดี ไหงถึงหงุดหงิดไปได้ เมื่อคืนนี้ บุญคำเป็นห่วงแหม่มทั้งคืนแหละ ไม่ได้ห่วงพรานใหญ่เลย ทั้งๆ ที่เป็นนายโดยตรง พรานใหญ่เป็นอะไรก็ช่าง ขอให้แหม่มปลอดภัยได้กลับมาให้บุญคำเห็นหน้าเท่านั้นอุตส่าห์สวดมนต์ภาวนาไว้ยังงี้”

แล้วตาเฒ่าจอมกะล่อนก็สะดุดก้อนหิน เสียหลักคะมำหน้า หาบหลุดจากบ่า ทิ่มเอาจันพลอยหัวตำหน้าคะมำไปอีกคน ส่วนตัวแกเองเจ้ากรรมแท้ๆ หัวที่คะมำหลุนๆ เข้ามานั้นทิ่มสวบเข้าไปซบโดยแรงอยู่กลางลำตัวของมาเรียเข้าเต็มรัก พร้อมกับมืออันไขว่คว้าเปะปะออกไปด้วยสัญชาตญาณยึดเหนี่ยวหาที่เกาะ ก็กอดรัดไว้รอบตะโพกอวบกลมนั้น เข่าเรี่ยอย่กับพื้นในลักษณะโหนตัวต่องแต่งเหมือนลิงแก่เกาะต้นไม้

“ฮี้ยย์ ธรณีย์ซู้บ!!”

แกร้องอย่างลืมตัว

มาเรียอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจ แล้วจิกหัวแกกระชากขึ้นมาเอ็ดตะโรอะไรลั่นเจี๊ยวเป็นภาษาเยอรมัน หน้า-

แดงก่ำ บุญคำลุกขึ้นยืนหน้าเซ่อทำตาปริบๆ มาเรียค้อนจนตาคว่ำ สะบัดก้นได้ก็เดินผละห่างออกไปโดยเร็ว

จันล้มก้นกระแทก และหันหน้ากลับมาเห็นเหตุการณ์นั้นเข้าพอดี กลั้นหัวเราะจนท้องแข็ง และในที่สุด ก็ปล่อยก๊ากกลิ้งอยู่กับพื้น ความวุ่นวายของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากท้ายขบวนเบื้องหลังเหล่านี้ ถ้าจะแว่วไปให้เป็นที่สังเกตผิดปกติ ก็แต่เพียงคู่ของเกิด และเส่ย ที่หาบอยู่เบื้องหน้าถัดขึ้นไปเท่านั้น ไม่กระโตกกระตากไปถึงหัวขบวน ซึ่งบัดนี้กำลังเลี้ยวกลับหน้าผาใหญ่ เจ้าพรานหนุ่มทั้งสอง หันกลับมาดู แล้วหยุดรอทำหน้างงๆ ตื่นๆ อย่างไม่เข้าใจเรื่อง เห็นแต่เพียงบุญคำยืนทำตาพองอ้าปากหมุบหมิบเหมือนจะสวดมนต์อยู่ ส่วนจันนอนกลิ้งหัวเราะตัวงออยู่กับพื้น จึงพากันเดินกลับมา พลางร้องถามด้วยความแปลกใจ

“เกิดอะไรขึ้น ลุงคำ...หา? น้าจัน”

ก่อนที่จันจะอ้าปากบอกพรรคพวกอย่างไร บุญคำก็เดินเข้ามาเอาตีนเหยียบคอไว้ กระซิบลอดไรฟันออกมาว่า

“มึงหุบปาก ไอ้จัน ขืนบอกอะไรไอ้พวกนั้นละก็ กูจะเหยียบมึงให้จมแผ่นดินเลย ลุกขึ้น เร็ว!”

แล้วแกก็หิ้วคอจันขึ้นมา สบถสาบานพำ หยิบหาบขึ้นวางบนบ่า ซ้ำยังเตะก้นจันผู้ยังยืนหัวเราะหงิกงออยู่ กระตุ้นให้เดินต่อไป พร้อมกับโบกมือไล่ให้เกิดกับเส่ยผู้กำลังจะเดินย้อนมาถึง ให้คืบหน้า

“ไม่มีอะไรหรอกเว้ย! ไอ้จันมันเมากัญชาของไอ้ส่างป่ามาตะกี้นี้ แล้วเดินล้มๆ ลุกๆ มาตลอดทางทีเดียว”

เกิดและเส่ยทำหน้างง ไม่เข้าใจอะไรอยู่เช่นนั้น แต่ก็ออกจะรู้ว่า ตาเฒ่าหัวโจกมีลับลมคมในอะไรอยู่กับจันสองคน ทว่าไม่มีเวลาจะถามซักไซ้เพราะโอกาสไม่อำนวย จึงออกเดินหน้าต่อไป

“หกล้มยังไหง พี่ หน้าคะมำไปแปะเนินพระอุมาเข้าพอดี๊–พอดี...ยังงี้กลับไปหนองน้ำแห้ง ต้องซื้อหวยเบอร์ รับรองถูกรวดเดียวสิบใบซ้อน”

“ห่าจวก! มึงหยุดพูดเสียที ไอ้จัน!!”

จันกลั้นหัวเราะพรืดๆไปตลอดทาง โชคดีขณะเข้าคู่หาบของ...ขาของตาเฒ่ายื่นมาไม่ถึงจันผู้เดินหน้า เพราะช่วงคานหาบยาว แต่งั้นแกยังทิ่มกระทุ้งคานหาบ ทำเอาจันหัวซุนไปด้วยความเดือดดาลโกรธแค้นที่ถูกยั่ว

ไชยยันต์นั้น จะอย่างไรเสีย นานๆ ครั้งเขาก็จะต้องพะวงหันมาเอาใจใส่กับแม่ผมทอง ผู้เคยเป็นเพื่อนใจกันมาอย่างแนบแน่น ระยะหนึ่ง ซึ่งเดินสนทนาปรึกษาหารือเรียงหน้ากระดานไปกับเชษฐาและรพินทร์ แต่แล้ว ครู่เดียวก็หันมาสำรวจหลัง และหย่อนฝีเท้าลงมาใกล้มาเรีย ออกฉงนเล็กน้อยแต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่เห็นหล่อนหน้างอเป็นม้าหมากรุกเหมือนคราวนี้ ตาปะหลับปะเหลือกขุ่นวาว ท่าทางเหมือนโกรธเกรี้ยวใครมา แปลกไปกว่าทุกครั้งที่เคยเห็น จึงเอื้อมมือไปแตะแขนอย่างเอาใจ

“เป็นอะไรไปหรือ เมย์?”

“เปล่า!”

หล่อนตอบสะบัดๆ แล้วฝืนวางหน้าเป็นปกติ

“เอ๊ะ! แปลกไปนี่ ผมไม่เคยเห็นคุณท่าทางขุ่นอารมณ์อย่างนี้มาก่อนเลย ก่อนออกเดินทางก็เห็นยังดีๆ อยู่”

“บางทีจะเป็นเพราะเหนื่อยกระมัง อย่าสนใจเลยไชย-ยันต์”

มาเรียตอบอย่างเสียไม่ได้ พยายามจะเร่งฝีเท้าเดินหนี แต่ไชยยันต์ก็ตามติดกระชั้นชิดไม่ยอมห่าง

“ไม่สบายหรือเปล่า ผมจะไปขอยาน้อยมาให้ ปวดท้องอีกกระมัง?”

ไชยยันต์แสดงอาการห่วงใยเต็มที่

“เอ บอกว่าไม่ได้เป็นอะไร...”

เสียงของหล่อนเกือบจะเป็นกระชากตวาด แต่แล้วก็ฝืนหัวเราะหันมามองดูเขา เปลี่ยนอาการอันตึงเครียดนั้นลง

“ไชยยันต์ คุณดีกับฉันเสมอนะ ขอโทษ ถ้าฉันจะขุ่นมัวไปหน่อย อากาศร้อน ไม่ถูกกับฉันเลย ป่าหินบริเวณนี้ก่อนแผ่นดินไหว มันก็ไม่ร้อนแรงมากเกินไปนัก แต่หลังจากแผ่น-ดินไหวแล้ว สภาพของมันทะเลทรายเราดีๆ นี่เอง คณะของคุณไม่คิดบ้างหรือว่า กลางวันเราควรจะหาที่พัก เปลี่ยนมาเป็นเดินทางในเวลากลางคืนแทน”

ประโยคหลัง หล่อนมีอาการเหมือนจะชวนเขาคุยเพื่อเบนความสนใจอันจุกจิก ซึ่งหล่อนเองเห็นเป็นเรื่องน่ารำคาญนั้นเสีย เท่าๆ กับเป็นการกลบเกลื่อน ไชยยันต์พินิจอยู่ที่ใบหน้างามแบบตะวันตกนั้นอย่างห่วงกังวลเอาใจใส่

“ทำไมคุณไม่คิดบ้างหรือว่า ตราบใดก็ตามที่สายตาของเราไม่สามารถจะมองเห็นในเวลากลางคืนได้เท่ากับตอนกลางวันแล้ว การเดินในเวลากลางคืนย่อมเป็นการเสี่ยงอันตรายที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในดินแดนที่เต็มไปด้วยสารพัดภัยเช่นนี้ ถ้าภูมิประเทศมันเป็นทุ่งโล่งกว้าง ๆ หรือทะเลทรายเสียรู้แล้วรู้รอดเราก็ยังอาจเดินในตอนกลางคืนได้ แต่นี่มันเป็นดงหินที่สลับซับซ้อนเต็มไปด้วยซอกมุมลับตา ขนาดเดินกลางวันยังระมัดระวังตัวกันไม่ไหวอยู่แล้ว”

มาเรียนิ่งไป ถอนใจเบา ๆ เปลี่ยนไหล่สะพายปืน

“มีอะไรที่ผมจะช่วยคุณได้บ้างไหม?”

หนุ่มไทยผู้น้ำใจดี ถามต่อมา

“เมค ลัฟ ทู มี!”

หล่อนพูดเรื่อย ๆ อย่างปราศจากความหมาย แต่ทำเอาไชยยันต์สะดุ้งโหยง

“พูดเป็นเล่นไปน่ะ เมย์”

“คุณยังรักฉันอยู่อีกไหม ไชยยันต์?”

“มาก”

“ฉันเป็นผู้หญิงไม่ดี คุณมารักฉันทำไมนะ?”

“ไม่ดียังไง?”

“อะไรนะ?...โกลเด้น ฟลาวเวอร์ อย่างที่คุณว่ายังไงล่ะ”

“ใช่ กลีบเป็นทอง เกสรยังประดับเพชรเสียอีกด้วย ชั้นหนึ่งทีเดียว”

“แล้วคุณจะมามัวขวักไขว่อะไรอยู่กับฉันอีก”

“ก็ผมมันเป็นผู้ชาย ‘งั่ง’ อย่างที่คุณว่านี่นะ ไอ้งั่ง มัน

มักจะชอบในสิ่งโง่ๆ เสมอแหละ มีเพลงอยู่เพลงหนึ่งชื่อเพลงว่า ‘ค์ว้อท คายด์ อะ ฟูล แอม ไอ’ ผมชอบเพลงนั้นเสียด้วย”

มาเรีย ฮอฟมัน หันไปยิ้ม ผนึกดวงตากับเขาแนบแน่น

“ฉันจะไม่ทำให้ผู้ชายดีๆ น่ารักอย่างคุณต้องชอกช้าทรมานเพราะฉันหรอก ไชยยันต์ และวิธีเดียวเท่านั้นที่จะช่วยได้ก็คือ เราอย่ามีพันธะทางใจต่อกัน”

“แล้วทางกายล่ะ?”

“พร้อมเสมอ ขอให้เวลาและโอกาสอำนวยเท่านั้น”

“ใช่ ผมก็เป็นไอ้งั่งอีกตามเคย งั่งชนิดไหนกันนะ?”

“ชนิดที่ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรเลยสักอย่าง โปร่งใจสบายตัว สะดวก อิสรเสรี แต่จะเป็นงั่งชนิดที่หูตามืดมัวและปล่อยให้คนอื่นเขาหัวเราะเยาะคุณเล่นลับหลัง หากจะก้าวไกลถึงขั้นแต่งงานกับฉันอย่างที่ขอไว้”

“เอาละ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ผมจะเลิกความคิดงั่งๆ ชนิดนั้นเสียที ถามอะไรหน่อยได้ไหม อย่าหาว่าละลาบละล้วงหรือเสียมารยาท”

“อะไร?”

“เมื่อคืนนี้ ติดอยู่ในถ้ำสองต่อสองกับรพินทร์...”

“แล้วไง?”

“ใครข่มขืนใคร หรือว่าสมัครใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย”

ไชยยันต์ อนันตรัย ถามหน้าตาเฉย...

มาเรีย ฮอฟมัน หันมาเผชิญช้าๆ ด้วยสายตาตรง หน้าเฉยพอๆ กัน

“ไม่เกิดอะไรขึ้นสักอย่างเดียว”

“ตอแหล เป็นคุณสมบัติของหญิงดอกทอง”

หนุ่มไทยพูดขึ้นลอย ๆ เป็นภาษาไทย

สาวเทศขมวดคิ้วเล็กน้อย

“ถ้าจะด่าอะไรละก็ ควรจะให้ฉันฟังเข้าใจด้วย ไม่งั้นคุณก็ด่าลมแล้งไปอย่างเปล่าประโยชน์”

“ผมพูดว่า ดีจริง ที่ไม่ได้เกิดอะไรขึ้น”

สายตาของหล่อนแสดงอาการเท่าทัน ยิ้มเนือย ๆ

“ฉันไม่ได้ขอร้องให้คุณเชื่อนะ ไชยยันต์ และไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องร้อนตัวสบถสาบานอะไรให้กับคุณด้วย เมื่อคุณถามฉัน ฉันก็ตอบไปแล้ว เรื่องระหว่างฉันกับรพินทร์นี่ดูเหมือนคุณจะเคยคาดคั้นซักถามฉันมาหลายครั้งแล้ว แม้แต่ขณะที่เรายังหลงป่าอยู่ด้วยกันลำพังสองต่อสอง ถามทีไรฉันก็ตอบคุณไปทุกครั้งว่า เราไม่มีอะไรกัน จะเชื่อก็ได้ หรือไม่เชื่อก็ [illegible]เมใจ”

“แล้วคุณคิดว่าผมเชื่อไหมล่ะ?”

“ไม่สนใจที่จะคิดพะวงอยู่ในข้อนี้”

“ชอบเขามากไหม?”

“ฉันชอบผู้ชายทุกคนในโลกนี้ ก็ถูกแล้วนี่ ตามที่คุณเคยผรสวาทด่าประณามฉันไว้ ขอให้รู้ไว้ด้วยเถอะว่า ถ้าเป็นไปได้ฉันอยากจะเหมาสัตว์เพศตัวผู้ในโลกนี้ไว้เสียทั้งหมดทีเดียว”

มาเรียสวนประชดเขาด้วยถ้อยคำอันเผ็ดร้อนจนไชยยันต์แทบสะอึก

“ใจเย็น ๆ เมย์ ท่าทางคุณขุ่นมัวอย่างไรพิกล ผมไม่ตั้งใจจะทำให้คุณหงุดหงิดอะไรเลย”

"ฉันจะขอบคุณมาก ถ้าคุณจะกรุณาหุบปากเสีย"

"โอเค"

ไชยยันต์ว่าง่ายดีเหมือนกัน เขาไม่รบกวนอารมณ์อะไรหล่อนอีก นอกจากจะเดินเคียงไปใกล้ๆ

ครูใหญ่ ทั้งหมด ก็กลับลงเนินอีกฟากหนึ่ง มาถึง บริเวณที่ราบสูงกว้างใหญ่ ซึ่งมีซากของนกอินทรี สันนิษฐานว่าเป็นตัวเมีย ถูกเชษฐายิงร่วงลงมากองอยู่กับพื้น อันเป็นเหตุการณ์ขณะที่มันถลาลงมาหมายจะโฉบเฉี่ยวเขา พรานใหญ่ทำสัญญาณกับคณะทั้งหมดให้เดินผ่านเข้าไปใกล้ซากนั้น และหยุดยืนพิจารณาซากอยู่ครู่หนึ่ง พลางเหลือบขึ้นสบตามาเรียผู้ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของซาก

ไอ้ตัวนี้เองที่ทั้งเขาและหล่อนแลเห็นมันบินคาบเอาห่อผ้าใบของคณะทั้งหมด ไปโยนใส่รังทิ้งไว้ให้ลูกอ่อนสองตัว ในขณะที่ต่างแหงนมองขึ้นมาจากใต้ปล่อง มันโดนกระสุน .460 เวฯ แม็กฯ ของเชษฐาเข้าอย่างถนัดถนี่กลางทรวงอก ทะลุออกด้านหลังค่อนไปทางโคนหาง ทำให้หมดฤทธิ์เดชลงอย่างเด็ดขาด และเฉียบพลันที่สด ม้วนลงมาเอาหัวซุกปีกที่กางแผ่คร่อมดิน วัดความกว้างของปีกที่กางออกไปแต่ละข้างยาวเกือบ 10 เมตร

ตำแหน่งนั้น มันห่างจากปากถ้ำของเนินเขาที่ทั้งรพินทร์และมาเรียเข้าไปหลบภัยก่อนหินจะร่วงถล่มลงมาปิดปากทางเพียงเล็กน้อย และภายหลังจากเพ่งสำรวจภูมิประเทศอยู่ครู่เดียว

พรานใหญ่ก็สามารถจำบริเวณป่าหิน ที่เขากับแหม่มสาวโรมรันกับเจ้าไทรันโนซอรัสตัวนั้นก่อนแผ่นดินไหวได้โดยตลอด แงซายนำคณะนายจ้างของเขาย้อนรอยมาเพื่อค้นหาต้นแหล่งได้อย่างถูกต้องแม่นยำที่สุด

ทั้งหมด ยืนพิจารณาดูซากนั้นเงียบๆ ไม่มีใครเอ่ยปากพูดใดๆ ทั้งสิ้น รพินทร์หันไปชำเลืองแลสุภาพบุรุษแห่งเชื้อพระวงศ์นิดหนึ่งอย่างเคารพเชื่อถือในฝีมือ ซึ่งไว้วางใจได้เหนือกว่าทุกคนในคณะนายจ้างของเขา หรือแม้แต่พรานบางคนของเขาเองเสียด้วยซ้ำ

แล้วแงซาย ก็ออกนำหน้าไป เมื่อจอมพรานให้สัญญาณเคลื่อน ความเงียบเริ่มปกคลุมไปตลอดทั้งขบวน ซึ่งเริ่มต้นการเดินอย่างจริงจังอีกครั้ง ผ่านไปตามเส้นทางที่คณะของเชษฐาเคยเดินมาแล้วเมื่อเช้านี้

เชษฐา ชี้ให้พรานใหญ่ดูตำแหน่งที่คณะทั้งหมดมาพักนอนรอเวลาตะวันขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมา เมื่อคะเนระยะทางแล้วก็ตรงกันกับที่รพินทร์กะไว้ไม่มีผิด คือห่างจากภูเขาลูกที่เขากับมาเรียไปติดอยู่ใต้ถ้ำไม่เกิน 3 กิโลเท่านั้น เพียงแต่มีที่ราบสูงและราบต่ำ ตลอดจนโขดเขินอันสลับซับซ้อนขวางกั้นไว้ ทำให้ไม่สามารถจะเดินตัดเป็นเส้นตรงได้ ต้องอ้อมทางคดเคี้ยวไปมา ทำให้ดูเหมือนห่างกันมาก

“ไม่ต้องห่วงเรื่องขาของผมนะ รพินทร์”

ท่านหัวหน้าคณะบอกด้วยเสียงอันหนักแน่น มั่นคงพร้อมรอยยิ้มบึกบึนแข็งแกร่ง

“วันนี้ เราจะทำเวลากันอย่างเต็มที่ ไม่ต้องออมฝีเท้า

ถ่วงรอผมหรอก ขาผมรู้สึกว่าเป็นปกติขึ้นมากแล้ว คงเดินตามพวกคุณได้อย่างสบาย”

ตะวันแฝงเงาอยู่ในกลีบเมฆตลอดเวลา ไม่แผดแสงออกมาจ้านัก แต่ความร้อนอบอ้าวที่ทุกคนสัมผัสอยู่ในขณะนี้เป็นไอระอุที่ระเหยขึ้นมาจากรอยแยกของแผ่นพิภพ เหมือนเดินผ่านไปบนผิวโลกที่เพิ่งจะเย็นลงใหม่ๆ

“ครับ ลองดู แต่ถึงอย่างไรผมก็คิดว่าเราคงจะไปกันไม่ได้เร็วนัก เพราะจะต้องหาเส้นทางไปทุกระยะ ไม่เหมือนตอนก่อนเกิดแผ่นดินไหวซึ่งพื้นที่ดูจะเดินง่ายกว่านี้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง สำหรับวันนี้ เราจะมีเวลาเพียงครึ่งวันเท่านั้น”

แล้วเขาก็หาโอกาสเดินเข้าไปใกล้ม.ร.ว.หญิงดาริน กระซิบว่า

“ฝากดูแลคุณชายด้วยนะครับ จับตาไว้เสมอ และอย่าพยายามห่าง ผมอาจไม่มีเวลาลงมาเดินรวมกลุ่มอีกแล้ว ตลอดระยะทางนี้ เพราะจะต้องขึ้นไปเดินกับแงซายข้างหน้า”

หมอดารินยิ้ม พยักหน้าให้

“ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงหรอก หวังว่าคุณกับแงซายคงจะร่วมมือกันด้วยดีนะ อย่าขัดเส้นประลองดีอะไรกันอีกล่ะ พวกเราทกชีวิตกำลังอยู่ในที่คับขันที่สด เป็นกับตายเท่ากัน อนาคตข้างหน้าจึงฝากไว้กับความสามารถของคุณ และแงซายสองคนเท่านั้น”

จอมพรานยกมือขึ้นแตะปีกหมวกให้ แล้วเดินแยกห่างออกจากขบวน หันไปสำรวจหลัง เห็นรูปขบวนเดินตามกัน

มาในลักษณะที่รัดกุมเรียบร้อยดี โดยมีไชยยันต์และมาเรีย ทำหน้าที่เป็นกองระวังหลังตามปกติก็เบาใจ เร่งฝีเท้า แซงแถวขบวนขึ้นไปทันที จนทันแงซายและคะหยิ่นซึ่งนำอยู่เบื้องหน้าเขาเดินล้ำออกไปเล็กน้อย สายตากวาดคมไวไปในรัศมีเบื้องหน้ายังภูมิประเทศอันเต็มไปด้วยความงามระคนกับความน่ากลัวนั้น แต่แล้วก็รู้สึกว่าถูกสะกิดจากเบื้องหลัง พอเหลียวกลับมาก็เห็นแงซายยื่นอะไรชนิดหนึ่งส่งมาให้

มันคือซิการ์ ฮาวานน่า ตัวยาวใหญ่ ยังห่อกระดาษแก้วเรียบร้อย

“แกเอามาจากไหน แงซาย?”

“นายทหารเคยให้ผมไว้นานแล้ว แต่ผมไม่สูบ”

จอมพรานยิ้มนิดหนึ่ง กล่าวขอบใจเบาๆ แกะกระดาษแก้วออกกัดปลายด้านหนึ่งถ่มทิ้ง แล้วคาบไว้ ควักไลท์เตอร์ออกมาจุดลน เขากำลังต้องการเพื่อนสำหรับดับอารมณ์อันร้อนรุ่มกลุ้มกังวลอยู่พอดี ซิการ์ของเขาเองที่เชษฐาให้ไว้พยายามประหยัด สูบๆ ดับๆ อยู่ตัวเดียวมาตั้งหลายวัน บัดนี้ก้นสุดท้ายของมันก็หมดไปตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว มาได้ใหม่อีกตัวหนึ่ง จากการเอื้อเฟื้อของเจ้าอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงผู้ดูเหมือนจะรู้ใจไปหมดทุกอย่าง ก็ทำให้ปลอดโปร่งแช่มชื่นขึ้น

“ให้ตายเถอะ แงซาย สมมติว่าบังเอิญแกเป็นผู้หญิง ฉันคงเสน่หาแกพิลึก”

กะเหรี่ยงโฉมงามผู้ลึกลับยิ้ม

“ทั้งๆ ที่ผู้กองก็มีหัวใจที่อิ่มรักไว้แล้ว กับยอดหญิงคนหนึ่ง...กระนั้นหรือ?”

[WBSWS:OM]

ผู้ที่ถูกต้อน เพราะพูดออกไปอย่างไม่มีความหมายใด ๆ ทั้งสิ้นเกือบสะดุ้ง เหลือบตาแวบหนึ่ง

“นี่ ไอ้เสือ ฉันนี่เห็นจะพลั้งพลาดหลวมตัวอะไรให้แก ไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว ถ้ามีโอกาสแกเป็น ‘ฟัน’ ฉันทันที แม้เพียงแค่วาจาคำพูดก็ยังเอา ว่าแต่นี่แน่ะ...วันนี้เราจะไปกันได้สักแค่ไหน?”

“คงไม่ไกลมากนัก เราเริ่มต้นเดินจากที่นี่ ในเวลาเดียวกับที่เรามาหยุดชะงักที่นี่เมื่อวานนี้เพราะเหตุฉุกเฉิน แต่เราก็เสียเวลาไปไม่มากนัก จากกำหนดเวลาอันควรเป็นไปเดิม ประมาณ 6-7 ชั่วโมงเท่านั้น...”

แล้วแงซายก็ชี้มือไปข้างหน้า

“มีทางแยกสองแพร่ง มองเห็นอยู่ในช่องเขาข้างหน้านั่น แยกขวาจะบ่ายหน้าตะวันออกเป็นมุมตรง แยกซ้ายจะเบนขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือ ผมยังตัดสินใจไม่แน่นักว่า เราควรจะแยกซ้าย หรือแยกขวา”

คราวนี้ จอมพรานหันมามองหน้าตรง ๆ

“ทางไหนที่ใกล้ และย่นระยะที่สุด เราจะเลือกทางนั้น แกก็รู้นโยบายเราดีอยู่แล้ว”

“มุมตรงเหนือมากเท่าใด ก็จะเป็นทางให้เราใกล้จุดหมายเร็วขึ้นเท่านั้น แต่ทิวเขาสูงกั้นเป็นกำแพงอยู่ทางด้านนั้น ผมเกรงว่าเราจะติดหาทางตัดผ่านไปไม่ได้ แต่ถ้าแยกขวามุ่งตะวัน-ออก เราจะอ้อม ผมอยากจะฟังความเห็นของผู้กองว่าระหว่างการปีนเขาสูงชัน บางขณะอาจต้องใช้ตอกทอย แต่หนทางลัด

กับการเดินในพื้นที่ราบ แต่ต้องอ้อมยืดระยะห่างไกลออกไปอีก เราควรจะเลือกอย่างไหน?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอนใจออกมาเบา ๆ นึกขอบใจต่อเหตุการณ์ที่ช่วยให้เขาพูด และทำความเข้าใจกับแงซายเสียก่อน ในด้านหารือเรื่องเส้นทาง และมันก็ปฏิบัติตามข้อตกลงนั้น หาไม่เช่นนั้นแล้ว โดยการให้เป็นผู้นำทางเช่นนี้ แงซายอาจพาคณะทั้งหมด ไปเสี่ยงชีวิตกับการปีนเขาสูงเป็นแน่แท้ ลำพังตัวมันเองจะมีความหมายอะไร สำหรับยอดเขาที่จะต้องปีนป่ายเหล่านั้น แต่คณะทั้งหมดโดยเฉพาะกลุ่มนายจ้างของเขานี่ซิ ไม่ใครก็ใครอาจตกลงมาตายเสียก่อน

“เอาทางที่สะดวกที่สุด เสี่ยงต่อภัยภูมิประเทศน้อยที่สุดและต้องไปถึงในเวลาอันสมควรด้วย” เขาตอบ

“ถ้าเช่นนั้น เราต้องแยกไปทางด้านขวามือ ถ้าแผ่นภาพความจำของผมไม่ผิดพลาด สัญชาตญาณนำทางของผมไม่คลาดเคลื่อนไป เราควรจะพบป่าปาล์ม และแหล่งอันเป็นโอ-เอซีสในตอนค่ำวันนี้ แต่เดี๋ยวนี้ยังไม่ทราบว่าภูมิประเทศเดิมมันจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างใด ภายหลังเมื่อเกิดแผ่นดินไหว”

“จริง ๆ นะแงซาย แกพูดเหมือนกับว่าแกเคยเดินผ่านมาก่อนแล้วงั้นแหละ”

“ผมเคยผ่านมาก่อนแล้วผู้กอง แต่ผ่านโดยตรง กระแสจิตยังไงล่ะ!”

“ถ้ากระแสจิตของแกสามารถมองเห็นลู่ทางทะลุปรุโปร่งโดยตลอด จากที่นี่ ไปจนกระทั่งเทือกเขาพระศิวะ พวกเราก็คงจะสะดวกกันมากกว่านี้ไม่ใช่น้อย”

แงซายสั่นศีรษะแช่มช้า

“ผมไม่กล้ารับรองหรือให้คำมั่นสัญญาใดๆ ทั้งสิ้น ผมรู้แต่อย่างเดียวว่า ถ้าปราศจากผู้กองเสียคนเดียวแล้ว เราทั้งหมดจะไม่มีวันเดินทางไปถึงเทือกพระศิวะได้เลย”

“แกต้องการเพียงสรรเสริญยกย่องป้อยอฉันเท่านั้นกระมัง?”

“ผมหมายความเช่นนั้นจริงๆ หาไม่เช่นนั้น ผมคงจะไม่รอจังหวะเพื่อจะขอร่วมขบวนมากับผู้กองด้วย คงจะบุกเดี่ยวมาตามลำพังตนเองนานแล้ว และอย่างที่ผู้กองทราบ ครั้งหนึ่งผมเคยพยายาม แต่ก็ประสบความล้มเหลวเกือบเอาชีวิตไม่รอด”

“แผ่นดินไหวเมื่อวาน สร้างความหนักใจให้แก่ฉันเป็นอย่างมาก...”

เขากล่าวอย่างใจจริง เชิงหารือ ขณะที่ทอดสายตาไปเบื้องหน้าอันเป็นควันหมอกปกคลุมขาวมัวอยู่ทั่วไป

“กลัวว่าที่หมายในแผนที่ลายแทงฉบับนี้ จะเปลี่ยนไปหมด เมื่อนั้นเราจะสังเกตอะไรไม่ได้ และลายแทงก็จะไม่มีประโยชน์อะไรอีกต่อไป”

แงซายเงียบนิ่งไปขณะหนึ่ง ดวงตาอันสว่างแจ่มใสอย่เป็นนิจคู่นั้น หรี่ลง

“ผมแน่ใจแต่เพียงว่า จากระยะนี้ถึงทะเลสาบมรณะ ผมพอจะนำไปให้ถึงได้ แต่ช่วงถัดจากนั้นไปยังเป็นปัญหา เว้นไว้แต่ อะไรมันจะผ่านเข้ามาในกระแสจิตของผม ซึ่งก็ยังหวังแน่นอนไม่ได้นัก ผมเองโดยสัตย์จริง ก็หวังแผนที่ลายแทงของ

ผู้กองที่มีอยู่ในมือขณะนี้เป็นหลักเช่นเดียวกัน แต่อยากจะคิดว่ารัศมีของแผ่นดินไหวคงจะไม่แผ่ไปไกลมากนัก เมื่อถึงทะเลสาบมรณะแล้ว เราคงจะได้เห็นเอง แต่ผู้กองสังเกตอะไรบ้างหรือเปล่า?"

"อะไรหรือ?"

"แร้งไก่งวงตัวนั้น มันเคยบินตามให้เราเห็นมาโดยตลอด แต่วันนี้เราไม่เห็นเงาของมันอีกเลย"

จริงอย่างแงซายพูด รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็เพิ่งจะมาสังเกตเห็นได้เดี๋ยวนี้เอง

ไม่มีวี่แววของแร้งใหญ่ ซึ่งบินติดตามคณะเดินทางมหาวิบากมาเป็นเวลาสองวันเต็มๆ โผล่ให้เห็นทางท้องฟ้าด้านใดทั้งสิ้น มันอันตรธานไปเสียแล้ว

หรือจะเป็นเพราะว่า ปรากฏการณ์อันรุนแรงของแผ่นดินไหวเมื่อบ่ายวานนี้ สร้างความตระหนกตกใจ เป็นการตะเพิดไล่มันให้เปิดเปิงไปทางอื่น

หรือว่า ไปพบเหยื่อที่น่าสนใจ นอนตายอยู่ที่ใด จนไม่นำพาต่อการคอยจ้องติดตามคณะมนุษย์เดนตายเหล่านี้อีกต่อไป

"ครั้งสุดท้าย มันผละจากเรา ไปเฝ้าตามไอ้ยักษ์ไทรันนั่น..."

รพินทร์กล่าวแผ่วเบาเหมือนจะพูดกับตนเอง

"ฉันก็ไม่ได้สังเกตมันอีกเลย ขณะที่ไดโนเสาร์ตัวนั้นปรี่เข้าเล่นงานจนกระทั่งแผ่นดินไหวขึ้น"

"ผู้กองคิดอย่างไร สำหรับไทรันโนซอรัสตัวนั้น"

จอมพรานมองหน้า

“แกล่ะ?”

เค้าแห่งความหนักใจ แวบผ่านไปในแววตาทั้งคู่

“ผมเชื่อว่ามันยังมีชีวิตอยู่ และตราบใดก็ตาม ที่เรายังเลือกเดินไปในทางราบ ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่งข้างหน้ามีหวังประจันหน้าอีกแน่ เพราะฉะนั้น ผมจึงคิดว่า ถ้าต้องการจะเลี่ยง เราควรจะเลือกเดินตามยอดเขาสูงไว้”

คำพูดของแงซาย ทำให้เขาต้องคิดหนัก

“ถ้าลำพังฉันกับแกสองคนจะไม่มีปัญหาอะไรเลยแงซาย ยอดเขาสูงชันสักขนาดไหน เราก็ไต่ไปกันได้ แต่นอกจากสัมภาระอันเป็นอุปสรรคถ่วงหนักอยู่แล้ว คณะเจ้านายของเราส่วนมากไม่สันทัดต่อการปีนเขานัก พวกเราทั้งหมดประจันหน้ากับไอ้ยักษ์นั่น ยังเสี่ยงน้อยต่อการไต่เขา และเราก็เผชิญกับมันมาหลายครั้งแล้ว ถ้าพบอีกในหนทางข้างหน้าก็เห็นจะเป็นวาระสุดท้ายแล้ว ถ้าไม่มัน ก็พวกเรา แกถือหลักไว้อย่างเดียวเท่านั้นว่าเมื่อเวลานั้นมาถึง อย่าพยายามแยกห่างออกจากฉัน เราจะต้องใกล้ชิดกันเสมอ มิฉะนั้นจะพลาดโอกาสเหมือนอย่างที่แล้วๆ มา”

“บ่ายวานนี้...”

แงซายพูดอย่างระมัดระวัง

“ถ้าเพียงแต่ ผู้กองจะสั่งให้ผมอยู่ใกล้ชิดกับผู้กองเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็คงจะเรียบร้อยไปแล้ว”

จอมพรานถอนใจเฮือก

“มันไม่ใช่ความผิดของแก หรือของฉันทั้งสิ้น เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นโดยบังเอิญที่สุด เรียกอุปัทวเหตุก็ได้ ฉันไม่มีความ

คิดที่จะปะทะกับมันเลย แต่เมย์ลากฉันเข้าไปสู่เหตุการณ์นั้นโดยไม่บอกให้รู้ล่วงหน้า ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะมามัวเสียดายโอกาสซึ่งผ่านไปแล้ว อย่าให้พลาดอีกในข้างหน้าก็แล้วกัน ไม่ต้องอะไรมาก เพียงแต่ฉันกับเมย์พยายามอย่างยิ่ง ที่จะยิงตามันให้บอดไปอีกข้างหนึ่ง เราก็ยังหาโอกาสทำเช่นนั้นไม่ได้เลย เกือบจะเอาชีวิตไม่รอดเสียด้วยซ้ำ ถ้าไม่เกิดแผ่นดินไหวเข้ามาช่วยไว้”

รอยยิ้มชนิดหนึ่งปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากคู่นั้น ชำเลืองผ่านหน้าเขาแล้วก็เมินไปเสียยังทิศทางเบื้องหน้า

“ผมเตือนผู้กองแล้วว่า ผู้หญิงผิวขาวคนนั้นจะก่อความยุ่งยากให้แก่ผู้กอง ‘ถ้า’ ผู้กองไม่หาวิธีใดวิธีหนึ่งช่วยให้อารมณ์กดดันของหล่อนคลี่คลายลง บางที ผู้กองอาจมองเห็นความจริง และเชื่อในทฤษฎีของผมบ้างแล้วกระมัง สำหรับสิ่งที่ผ่านมาแล้ว”

ประโยคหลังของเจ้าคนฉลาดราวกับกรด มีความหมายกินนัยลึก ภายใต้เค้าหน้าราบคาบปกติ

รพินทร์ ไพรวัลย์ นิ่งเฉย...ถูกแล้ว บัดนี้เขายอมเห็นด้วยในคำพูดของแงซาย แต่ธุระอะไรที่จะต้องเอ่ยใดๆ ออกมา และแงซายก็รู้ใจอีก ไม่พาดพิงเอ่ยอ้างไปถึงเรื่องที่เขาไม่ต้องการพูดถึงอีกเลยเช่นกัน

สี่ชั่วโมงเต็มๆ ของการเดินกันอย่างไม่มีการหยุด ร่องรอยแผ่นดินแยกร้าวเหล่านั้น มองไม่เห็นทางว่ามันจะไปยุติสุดสิ้น

เอาที่ใด ควันที่กรุ่นขึ้นมาจากรอยแยกของผิวพิภพ บางแห่งก็หนาทึบราวกับใครมาเผาป่าไม้สดไว้รอบด้าน แทบว่าไม่สามารถมองเห็นอะไรไกลได้เกินกว่า 20 เมตร และบางแห่งก็ปกคลุมอยู่แต่เพียงแผ่วบาง มีทางน้ำไหลหรือลำธารที่ผุดโผล่ขึ้นใหม่ให้เห็นอยู่เป็นระยะ ตามซอกใต้ภูเขา และรอยร้าวของหิน

และนั่นคือสัญลักษณ์ของแผ่นดินและชีวิตใหม่ ซึ่งอีกเพียง 10 หรือ 20 ปีข้างหน้า พืชและชีวิตจะเริ่มปกคลุมแปลงเปลี่ยนภูมิประเทศไปในอีกลักษณะหนึ่ง ตามกฎของภูมิศาสตร์

มันเป็นภาพที่สร้างความตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ทุกชีวิตที่มุ่งหน้าอยู่ในการเดินทาง และแวดล้อมไปด้วยสารพัดปัญหาที่จะฟันฝ่าคลี่คลายอยู่ในขณะนี้ ไม่มีเวลาพอที่จะให้ความสนใจใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากผ่านไปเป็นลำดับ จากเนินนี้ไปสู่เนินโน้น จากหุบเหว ที่ลุ่มที่ดอนประหนึ่งว่าจะไม่มีขอบเขตสิ้นสุด ตลอดทั้งขบวนเงียบกริบ คงได้ยินแต่ฝีเท้า ที่ลากไปกับพื้นหินทราย และเสียงลมหายใจอันเหนื่อยหอบเท่านั้น

คณะทั้งหมดมาชะงักงันอยู่ที่ปลายสุดแผ่นดินตอนหนึ่ง ซึ่งมีร่องแยกประดุจจะแบ่งพิภพออกเป็นสองฝั่ง โดยมีเหวตัดลึกคั่นขวางมองลิบลิ่วไม่เห็นก้นเบื้องล่าง เพราะปกคลุมไปด้วยหมอกควันในรอยแยกนั้น ระยะจากฝั่งที่มาหยุดงงกันอยู่กับฝั่งตรงข้าม ห่างกันประมาณ 10 เมตร ตามแนวคดเคี้ยวห่างไกลสุดสายตาทั้งสองด้าน

รพินทร์กับแงซายและคะหยิ่น ซึ่งนำอยู่เบื้องหน้าหยุด

รอคอยพรรคพวกอยู่ก่อนแล้ว ตรงริมฝั่งนั้น ทุกคนยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น จนกระทั่งเข้ามาแลเห็นด้วยตาเอง เชษฐาก็สั่งให้พวกลูกหาบปลดของลงจากไหล่ชั่วคราว

"ยุ่งละซิ แล้วนี่จะข้ามกันไปได้ยังไง ถ้าขาพวกเราไม่ยาวเท่าไอ้ไดโนเสาร์ตัวนั้น" ไชยยันต์ครางออกมา

ทุกคนช่วยกันกวาดสายตาสำรวจไปรอบด้าน อย่างใช้ความคิดหนัก รพินทร์ยืนกัดริมฝีปากนิ่ง ในมือข้างหนึ่งของเขามีเข็มทิศเล็กๆ ประจำตัว ซึ่งบัดนี้ กำลังคลายล็อกเข็มที่ยึดนิ่งกับที่ให้เป็นอิสระของมัน และปรับทิศทางให้ถูกต้องกับหน้าปัด พร้อมกับแหงนมองดูท้องฟ้าที่ตะวันบ่ายคล้อยลงเป็นลำดับ ปลายลำแสงทอดเงาอยู่เหนือเหลี่ยมไศลหินเบื้องหลัง บรรยากาศในเขตนี้โปร่งโล่งพอสมควร ไม่ปกคลุมไปด้วยหมอกควันหนาทึบเหมือนเช่นที่ผ่านกันมาแล้ว ทำให้สังเกตเห็นภูมิประเทศห่างไกลออกไปได้

"ไอ้ชิบหายแงซายมึงพามายังไง มาถึงโลกตรงที่มันแบ่งครึ่งพอดี"

บุญคำบ่นอุบอิบตามสันดานปากเสียขี้ด่าของแก เหล่าพรานทั้งนั้น ก็พูดปรึกษาหารือซุบซิบกันอยู่ ดารินขยับจะเดินเข้าไปชะโงกดูจนชิดขอบปลายแผ่นดินอันมาชะงักขาดด้วนอยู่แต่มาเรียคว้าแขนเหนี่ยวไว้ ดึงตัวให้ห่างออกมา

"อย่า น้อย! หน้าผาเราดีๆ นี่เอง เข้าไปยืนหมิ่นๆ ขอบชะโงกมองประเดี๋ยวหน้ามืด หลุดร่วงลงไปเสียเท่านั้น"

และก็เป็นความจริงอย่างที่แหม่มสาวว่า ขนาดคะหยิ่นหรือส่างปาเอง ยังไม่กล้าเข้าไปยืนอยู่ที่ริมขอบ แต่ใช้วิธีทิ้งกาย

นอนพังพาบราบกับพื้น แล้วคืบกายเข้าไปโผล่หัวชะโงกลงไป สังเกต ทั้งหมดยืนห่างออกมาประมาณ 2 เมตร

"ลึกมาก นาย มองไม่เห็นก้นเลย ชันด้วย"

เจ้าต่องสู่รายงานกับนายสาวของมัน

"ไม่มีทางเลี่ยงอ้อมไปด้านอื่นหรือ รพินทร์"

เชษฐาถามขึ้น

อึ้งไปครู่ บุคคลผู้รับผิดชอบต่อการเดินทางและชีวิตของผู้ร่วมคณะทุกคนก็บอกด้วยเสียงเครียดขรึมว่า

"รอยแยกมันขวางทิศที่เราจะไปโดยตรง ถ้าอ้อมไปด้านอื่น ก็แปลว่าเราจะไปกันอย่างไร้จุดหมาย"

"หมายความว่าเราจะต้องข้ามไปให้ได้ งั้นหรือ?"

"ครับ ในระยะไม่เกิน 1 กิโลเมตร โดยยึดตามแนวฝั่งนี่แหละที่เราจะต้องหาทางข้ามให้ได้..."

และก่อนที่จะมีคำถามต่อไปอีกเช่นไรทั้งสิ้นจากคณะนายจ้างของเขา จอมพรานก็กล่าวต่อมาโดยเร็วว่า

"พวกคุณชายพักอยู่ที่นี่ก่อนนะครับ ผมจะสำรวจตามริมขอบฝั่งหาที่ที่แคบที่สุด เพื่อหาทางข้ามให้ได้ เชื่อว่ามันคงจะมีอยู่บ้าง"

กล่าวจบ เขาก็หันไปตะโกนสั่งความกับคนของเขาเร็วปรื๋อ

คะหยิ่นกับแงซาย แยกเลาะริมฝั่งไปทางด้านขวามือ ส่วนตัวพรานใหญ่เองกับบุญคำ เดินเลียบสำรวจไปทางด้านซ้าย นอกนั้นนั่งพักรวมกลุ่มรอคอยกันอยู่ ชั่วไม่นานนักทั้งสองฝ่ายที่แยกไปคนละด้าน ก็กลับมาถึงยังจุดศูนย์กลาง

“ทางด้านผมเดินห่างจากที่นี่ออกไปเกือบครึ่งกิโลเมตร ฝั่งกลับยิ่งมีระยะห่างกันออกไปทุกที มองหาที่แคบไม่ได้เลย”

แงซายรายงานอย่างหมดหวัง

ทุกคนจึงหันไปมองบุคคลที่กำโชคชะตาของคณะทั้งหมดไว้ในมือเป็นตาเดียว

“ทางด้านคุณเล่า?”

จอมพรานควักผ้าขนหนูออกมาซับเหงื่อ ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอย

“มีรอยแยก อยู่ตรงภูเขาหินเตี้ยๆ ตรงโน้น...”

เขาบอกเสียงแหบต่ำพร้อมกับชี้มือ

“ระหว่างชะง่อนกับชะง่อน ที่ผละห่างออกจากกันออกไป ผมกะว่าห่างไม่เกิน 6 เมตร ดเหมือนจะเป็นตอนที่แคบที่สุดในละแวกนี้”

“พาผมไปดูหน่อยซิ”

เชษฐากล่าวโดยเร็ว พร้อมกับผลุนผลันลุกขึ้น พร้อมกับไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย รพินทร์จึงบอกให้พวกพรานส่วนใหญ่ ยกเว้น แงซาย คะหยิ่น และบุญคำ ย้อนกลับมายังที่เขาสำรวจไว้

ทั้งแปดคนไต่โขดหิน ขึ้นมาถึงบริเวณอันเป็นชะ-ง่อนเหมือนเขาขาด แบ่งแยกส่วนออกเป็นสองตอน ระหว่างฝั่งนี้และฝั่งตรงข้ามระดับที่ปีนป่ายกันขึ้นมาถึงตำแหน่งนั้นสูงกว่าพื้นทรายเพียงไม่กี่เมตรเท่านั้น และระยะช่องว่าง ก็

ดูเหมือนกับว่า นักกระโดดไกลสักคนถ้ามีที่ให้วิ่งพอ ก็อาจกระโดดข้ามไปถึงอีกฝั่งหนึ่งได้ แต่ภูมิประเทศอันเป็นหินขรุขระงอกซ้อนกันอยู่ ไม่เปิดโอกาสให้ใครใช้เป็นลานสำหรับวิ่งสตาร์ทได้เลย มิหนำซ้ำชะง่อน ฝั่งตรงข้ามก็ยังมีสภาพอันสูงๆ ต่ำๆ เต็มไปด้วยแง่ของยอดหิน ไม่ใช่พื้นที่ราบ

อย่างไรก็ตาม ระยะใกล้ๆ ที่มองเห็นอยู่ ระหว่างฝั่งต่อฝั่ง สร้างความหวังให้แก่ทุกคน ความหวังที่แขวนไว้บนจมูกของพญามัจจุราช

“คุณคิดอย่างไร คิดว่าพวกเราทุกคน เป็นนักกระโดดไกลโอลิมปิกหรือ”

ดารินถาม มีเจตนาให้เป็นเรื่องขัน มากกว่าอื่น

“พิจารณาดชะง่อนหินเขาขาดตรงนี้ให้ดี แล้วลองคิดทบทวนหลังซิครับ เราเคยพบเหตุการณ์นี้มาก่อนแล้ว และเราก็ผ่านมันไปได้แม้จะเสี่ยงเพียงไรก็ตาม”

กลุ่มนายจ้างของเขาพากันขมวดคิ้วคิด แล้วไชยยันต์ก็ดีดนิ้วร้องออกมาว่า

“อ๋อ! นึกออกแล้ว สะพานลิง ตอนที่เราข้ามเหวเข้าสู่เขตสางเขียว!”

ท่านหัวหน้าคณะตาเป็นประกายขึ้น แต่ก็ยังไม่ส้จะมั่นใจนัก จ้องหน้าพรานใหญ่

“คุณจะเอาวิธีนั้นหรือ ผู้กอง?”

“ไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านั้นแล้วนี่ครับ”

“แล้วจะไหวหรือ คิดให้ดี พวกเราไม่ได้ตัวเปล่ากันเหมือนอย่างครั้งนั้น แต่มีสัมภาระส่วนใหญ่มาด้วย”

“เราจะขึงเชือกเส้นเมนขึ้นก่อนครับ แล้วลำเลียงสัมภาระทุกชิ้นข้ามไปโดยวิธีชักรอก ต่อจากนั้นจึงลำเลียงคน อาจใช้เวลาไม่ใช่น้อยแต่ก็ต้องข้ามกันให้ได้”

“ตกลง เอายังไงก็เอากัน ขอให้รอบคอบรัดกุมที่สุดก็แล้วกัน ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับคุณคนเดียว”

เชษฐาตัดสินใจได้รวดเร็วเสมอเมื่อถึงคราวจำเป็น

รพินทร์สั่งให้บุญคำกลับไปเรียกพวกที่ยังพักรออยู่ ให้ขนสัมภาระมาทันที แล้วหันมาส่งภาษาหารืออยู่กับคะหยิ่นและแงซายอีกพักใหญ่ ซึ่งคณะนายจ้างทั้งหลายได้แต่ยืนฟังอยู่อย่างไม่รู้เรื่อง เห็นแต่คะหยิ่นพดรัวเร็วปรื๋อ พร้อมทั้งออกท่าออกทาง ทำมือไม้ประกอบด้วย มันคงจะอธิบายอะไรอยู่กับพรานใหญ่

“แงซาย คะหยิ่นมันว่าอะไร?”

ดารินหันไปร้องถามองครักษ์พิเศษของหล่อน

“ผู้กองบอกว่า เขาจะขว้างบ่วงเชือกจากฝั่งนี้ ไปพันติดอยู่กับซะง่อนหินฝั่งโน้น แล้วขึงเชือกให้ตึงเป็นสาย ตัวเขาจะไกวตัวข้ามไปก่อน คะหยิ่นมันบอกว่าเสี่ยงอันตรายมากเพราะไม่มีหลักมั่นคง พอที่จะให้เชือกบ่วงที่ขว้างไปคล้องติดแน่นได้ เมื่อคราวที่ข้ามเหวเข้าแดนสางเขียวนั้น ยังได้อาศัยต้นไม้ฝั่งตรงข้ามยึดเป็นหลัก แต่คราวนี้มีแต่ก้อนหิน อาจลื่นหลุดได้ ขณะที่ถ่วงด้วยน้ำหนักตัว”

“ก็เป็นเหตุผลที่ดี ควรจะฟังมันไว้บ้าง”

ไชยยันต์กล่าวเสริมมาโดยเร็ว แล้วถามแงซายมาบ้างว่า

“คะหยิ่นมันมีความคิดอะไรที่เข้าท่าบ้าง?”

แงซายหัวเราะ หันไปมองดูบุคคลทั้งสอง ซึ่งกำลังเจรจาโต้เถียงกันอยู่ด้วยภาษากะเหรี่ยง แล้วตอบไชยยันต์ว่า

“คะหยิ่นมันฉลาดกว่าพรานใหญ่มาก ไม่ทราบว่าจะเข้าท่าหรือเปล่า มันแนะนำให้ระเบิดฐานหินก้อนที่ตั้งตรงสูงลักษณะเหมือนเสาใหญ่นั้น เมื่อหินหักโคน ก็จะล้มโค่นพาดคร่อมรอยแยกของแผ่นดินขวางไปถึงฝั่งโน้น จะเป็นสะพานให้เราไต่ข้ามได้โดยสะดวกกว่าที่จะโหนเชือกไป”

สี่คนของคณะนายจ้างหันขวับไปมองดูก้อนหินลักษณะสูงชะลดตั้งตรงขึ้นไปบนอากาศก้อนนั้น พอเห็นได้ถนัด ประกอบกับที่เข้าใจได้ตามที่แงซายอธิบายข้อคิดของคะหยิ่น ทุกคนก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ด้วยความขบขัน

“จริงด้วย คะหยิ่นมันฉลาดแท้ทีเดียว แต่เป็นความฉลาดของสมองที่ไม่เกินลิงชิมแปนซีเท่านั้น...”

เชษฐาพูดพลางหัวเราะพลาง

“อธิบายให้มันรู้ แงซาย บอกมันว่า ความคิดของมันก็เข้าทีอย่หรอก แต่จะสำเร็จไปไม่ได้ หินก้อนนั้น น้ำหนักหลายสิบตัน ถ้ามีมือยักษ์มาจับหัก และค่อยๆ เอาความยาวของมันวางทอดเป็นสะพานให้เรา มันก็พอจะเป็นสะพานได้อยู่ดอก แต่ถ้าใช้อำนาจระเบิด ให้มันหักโค่นลงมา อำนาจระเบิดก็ดีน้ำหนักของก้อนหินเองก็ดี ขณะที่ล้มฟาดลงมากระทบพื้น มันจะหักเป็นท่อนๆ ย่อยยับหมดทีเดียว”

แงซายส่งภาษาบอกความคะหยิ่นตามคำสั่งอย่างอารมณ์ดีของนายใหญ่ เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างได้ยินเข้า ก็ยิ้มแห้ง ๆ ทำตาปริบ ๆ อยู่ ไม่กล่าวเช่นไรอีก

บุญคำ ไปตามพวกนั้น กับหีบห่อสัมภาระมาถึงวางกองรวมกันไว้เพื่อการขนถ่ายย้ายฝั่ง ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพรานใหญ่เพียงคนเดียว ไม่มีใครพูดจาซักถามคำใดอีก นอกจากจะเฝ้ามองดูเขาอยู่เงียบ ๆ และพร้อมที่จะร่วมมือทันทีเมื่อได้รับการแนะนำ ต่างเห็นรพินทร์รวบรวมเชือกของคณะที่มีติดตัวอยู่ทั้งหมด โดยนำมาต่อกันเข้าอย่างเหนียวแน่นมั่นคงที่สุด แบ่งออกเป็นสามชุด ทุกปมต่อของเชือกเขาทำอย่างระมัดระวัง และทดลองจนแน่ใจที่สุดว่ามันจะไม่คลายหลุดออกจากกัน แล้วก็เอาเชือกเส้นที่ยาวที่สุดโดยไม่มีรอยต่อเลย ทำเป็นบ่วงบาศไว้ยังปลายด้านหนึ่ง ถ่วงให้เกิดความหนักด้วยตะขอสมอบก ปลายด้านตรงข้ามม้วนเป็นวงกว้างพอที่จะคลายตัวได้อย่างสะดวกรวดเร็วคล้องไว้กับไหล่ แล้วเดินเข้าไปจนสุดปลายชะง่อน ซึ่งมีรอยแยกห่างขวางกั้นอยู่นั้น ตามองจับนิ่งไปยังหินปลายเรียวก้อนหนึ่ง โผล่งอกขึ้นมาจากพื้นเหมือนเสาหลักสูงประมาณ 2 เมตร เส้นผ่าศูนย์ตรงโคนไม่เกิน 4 ฟต

ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ เมื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ แกว่งบ่วงขึ้นเหนือศีรษะ และหาจังหวะที่มันแกว่งได้แรงที่สุดขว้างออกไปสู่เป้าหมาย

ครั้งแรก ปลายบ่วงผิดจากยอดหินก้อนนั้นไป 3 ฟุต เขาสาวเชือกกลับคืนมาเพื่อเตรียมตัวใหม่

ครั้งที่สอง ใกล้เข้าไปอีก เฉียดเพียงแค่ฟุตเดียว ท่ามกลางความเพียรพยายามและเอาใจช่วยภาวนาของพรรคพวกทุกคนที่เงียบนิ่งกันไปหมด

ครั้งที่สาม ทุกคนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก วงบ่วงสวมคล้องลงพอดีกับยอดหินอย่างแม่นยำ และล่วงลงไปโอบรอบอยู่ที่ฐานของหินก้อนนั้นเกือบถึงโคนชิดพื้น รพินทร์กระชากปลายเชือกให้บ่วงรัดกระชับแน่นกับหลักหินโดยแรง คะหยิ่นกับแงซายมาช่วยกันดึงกระชากอีกสองแรง จนแน่ใจที่สุดว่ามันมัดติดอยู่กับแท่งหินนั้นอย่างไม่มีวันหลุด ยกเว้นแต่ว่าเชือกเส้นขนาดเกือบเท่าหัวแม่เท้า อันทำด้วยไนลอนนั้นจะขาด แล้วปลายอีกด้านหนึ่งทางฝั่งนี้ก็ถูกนำมามัดโยงขึงตึงไว้กับแง่หินมันคงอีกแง่หนึ่ง ได้ระดับแนวเดียวกับฝั่งตรงข้าม

“เอาละครับ ผมจะไต่ไปฝั่งโน้นเป็นคนแรก...”

เขาอธิบายกับคณะนายจ้างเป็นครั้งแรก ภายหลังจาก ‘สะพานลิง’ เส้นเดี่ยวขึงได้สำเร็จ

“เมื่อถึงที่โน่นแล้ว จะสำรวจเงื่อนทางโน้นให้แน่ใจอีกครั้งว่ามันมั่นคงและแน่นอนสำหรับน้ำหนักของสัมภาระ และพวกเราทุกคน จากนั้นเราจะระบายหีบห่อล่วงหน้าไปก่อน

“จะเอาไปยังไง?” ดารินถามอย่างสงสัย

รพินทร์ชี้ให้ดูลูกรอก ซึ่งแงซายสวมติดกับต้นเชือกของด้านนี้ไว้เรียบร้อยแล้วก่อนที่จะเอาส่วนปลายมัดติดกับแง่หิน พอเห็นเครื่องผ่อนแรงชนิดนั้นเข้า หล่อนก็พอจะเข้าใจได้โดยตลอด แต่ไม่วายฉงน

“เอ๊ะ นี่เรามีลูกรอกมาด้วยรึ ฉันไม่เคยเห็น หรือรู้ว่าเราติดมาด้วยเลย”

“บุกป่า ฝ่าดง ปีนเขา ข้ามเหว จำเป็นจะต้องมีเครื่องมือพร้อมครับ คุณหญิง มิฉะนั้นเราจะไปกันไม่ได้ไกลนัก เครื่องมือมีส่วนประกอบสำหรับช่วยเหลือหรือยังชีพแบบนี้ เป็นความจำเป็นของฝ่ายผมที่จะต้องตระเตรียมไว้พร้อมแล้ว ถึงแม้ว่าในบัญชีของทางฝ่ายคุณหญิงจะไม่มีก็ตาม ในเวลาเดินป่าระยะยาวนาน ผมไม่ขาดเครื่องมือจำเป็นเหล่านี้เลย เพราะเหตุ-การณ์มันสอนไว้นับครั้งไม่ถ้วนแล้ว เชือกสมอบก ลูกรอก เบ็ด สิ่งเหล่านี้เป็นอุปกรณ์จำเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ล่องป่า ซึ่งนักเดินป่าสมัครเล่นหรือไม่ชำนาญทั่วๆ ไปมักจะนึกไปไม่ถึงเสมอ แต่นักจับสัตว์ขายเป็นอาชีพอย่างผม ลืมไม่ได้ มีโอกาสได้ใช้มันหรือไม่ก็ตาม แต่ต้องมีติดบัญชีสัมภาระส่วนใหญ่มาด้วยเสมอ ลูกรอกไม่ได้ให้ประโยชน์ในด้านเครื่องผ่อนแรงอย่างเดียวเท่านั้น มันช่วยได้อีกเป็นอย่างมากในการวางกับหรือบ่วงดักสัตว์ เพราะลำพังกิ่งไม้ที่เราจะใช้เป็นแกนให้เชือกชักขึ้นลงนั้นมันคล่องตัวรวดเร็วสู้ผ่านลูกรอกไม่ได้”

ดารินยิ้ม ตาเป็นประกายเจิดจรัสขณะที่มองหน้า ‘จอมพราน’ ของหล่อน พูดเย้าๆ ว่า

“ก่อนนี้ฉันก็รู้สึกว่าแพงไปหน่อยนะ ราคาค่าจ้างที่คุณเรียกเอาน่ะ แต่เดี๋ยวนี้รู้สึกว่าไม่แพงเลย เราได้คนนำทางที่ถูกต้องที่สุดแล้ว”

“บอกเขาซิ ผู้กอง ว่าถ้ากลับไปถึงบ้านเมื่อไหร่ จะเพิ่มราคาแถมให้อีกก็ไม่รังเกียจ” ไชยยันต์บอกมา

ดารินหันมาค้อนเพื่อนชาย

“ไม่มีวันเสียละ อย่ามาชี้โพรงให้กระรอกหน่อยเลยไชย-ยันต์”

แล้วหล่อนก็หันมาทางลูกจ้าง

“แล้วยังไง? ผูกสัมภาระติดกับห่วงลูกรอกน่ะ ฉันพอจะรู้หรอก แต่เราจะชักรอกไปแบบไหน”

“เอาเชือกอีกเส้นหนึ่งผูกติดกับห่วงรอกไว้ ปลายเชือกโยนไปให้ผมทางโน้น เมื่อทางด้านนี้เอาของใส่รอกเรียบร้อย... ผมจะสาวรอกไป พอของไปถึงผมก็โยนสายเชือกกลับมาให้ทางนี้อีกเพื่อให้ดึงรอกกลับไปใหม่ สลับกันไปเช่นนี้”

ทุกคนฝ่ายนายจ้างของเขา พยักหน้าอย่างเข้าใจโดยปรุโปร่ง

“ใสมาก ผู้กอง ลงมือได้ ขอให้โชคดี”

ไชยยันต์ตบไหล่หนักหน่วง พร้อมกับควักถุงมือหนังออกมาส่งให้

“ใส่เสีย มันจะช่วยให้มือคุณแน่นและไม่ลื่น ในขณะที่ทำตัวเป็นชะนีอยู่กลางเวหา”

รพินทร์กล่าวขอบคุณเบา ๆ รับถุงมือของไชยยันต์มาสวมแน่นกระชับกับมือทั้งสอง พยักหน้าบอกให้บุญคำปลดย่ามหลังติดตัวออกจนเหลือตัวเปล่าเป็นอิสระปราศจากสัมภาระใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากมีดโบวี่ที่ติดเข็มขัด และปืนสั้นประจำตัวขัดหลัง ทดลองโหนเหนี่ยวเชือกอีกสองสามครั้ง แล้วก็ไกวตัวในลักษณะไต่บาร์เดี่ยวลอยคว้างออกไปโดยเร็ว ท่ามกลางสะกดกลั้นใจของฝ่ายที่ยืนจ้องมองอยู่โดยไม่กะพริบตา

ชั่วไม่ถึงอึดใจ จากระยะห่างไม่เกิน 6 เมตร ระหว่างฝั่งต่อฝั่งนั้นเขาก็บรรลุถึงที่หมายฟากตรงข้ามโดยสวัสดิภาพ จอมพรานเหนี่ยวกายขึ้นไปบนฝั่ง แล้วตรงเข้าไปสำรวจบ่วงที่เขาโยนมาคล้องแท่งหินไว้ในทันที แก้เงื่อนออกและผูกใหม่จนแน่นหนายิ่งขึ้น เมื่อเรียบร้อยก็ลุกขึ้นยืนให้สัญญาณการขนถ่าย

"ผมจะส่งคะหยิ่นล่วงหน้าไปอีกคนหนึ่งก่อน จะได้คอยช่วยกันรับของ"

เชษฐาร้องบอกไป รพินทร์ฉุกใจขึ้นแวบหนึ่ง ก่อนที่คะ-หยิ่นจะไต่ตามมาเป็นคนที่สอง เขาก็บอกให้บุญคำกับแงซายช่วยกันเอาเชือกอีกเส้นหนึ่ง มัดติดเอวคะหยิ่นไว้เสียก่อน และให้คอยคุมปลายเชือกให้มั่น ในกรณีที่คะหยิ่นอาจโหนพลาดหลุดมือก็จะได้ติดสายเชือกที่โยงไว้ ไม่ร่วงหายลงไปยังก้นเหวที่มองไม่เห็นเบื้องล่าง และก็เกือบจะจริงดังว่า คะหยิ่นไต่เก้งก้างเพราะความไม่ชำนาญมาได้ครึ่งทางก็มีอาการเหมือนจะพลัดหลุดลงไป ส่งเสียงร้องเอะอะโวยวายลั่นไปหมด ทำเอาทุกคนตะลึงตัวเกร็ง แต่แล้วในที่สุดเจ้าองคุลีมาลแห่งหล่มช้างก็พาร่างกายอันใหญ่โตเทอะทะของมันไปถึงฝั่งที่รพินทร์คอยรอรับอยู่ได้อย่างจวนเจียน หน้าซีดเหลือสองนิ้ว

"ไม่ไหว นาย ให้คะหยิ่นไต่อย่างนี้บ่อยๆ คะหยิ่นตายแน่"

มันคราง้อู้

จากนั้นสัมภาระทีละห่อก็ค่อยๆ เคลื่อนลอยผ่านหุบเหวอันเกิดจากแผ่นดินแยกนั้น ย้ายฝั่งไปอย่างแช่มช้าระมัดระวังโดยอาศัยรอกและสายเชือกเป็นเครื่องฉุด รวมทั้งไรเฟิลและ

ย่ามหลังของทุกคน ซึ่งทยอยล่วงหน้าไปก่อนเพื่อให้แต่ละคนเหลือแต่ร่างกายอันเป็นอิสระคล่องตัวและเบาที่สุด

และโดยไม่จำเป็นจะต้องได้รับคำแนะนำจากพรานใหญ่เลย เชษฐาสามารถมองเห็นการลำเลียงคนข้ามฝั่งโดยวิธีที่ปลอดภัยและเสี่ยงน้อยที่สุด โดยอาศัยระบบลูกรอกเป็นเครื่องมือ แทนที่จะให้แต่ละคนโหนตัวไต่ไปอย่างรพินทร์หรือคะหยิ่นซึ่งฝากชีวิตไปกับข้อมือและกำลังแขนของตนเองชนิดที่ไม่มีอะไรมาเป็นประกันได้ เขาก็ให้ทำเป็นบ่วงผูกติดกับรอกนั้น ลักษณะเดียวกับผูกสัมภาระเมื่อครู่นี้ ปลายด้านล่างของบ่วงใช้เป็นที่นั่งและมัดตัวผู้ที่นั่งติดกับบ่วงไว้อีกทีหนึ่ง ให้ฝ่ายที่รออยู่ฟากโน้นสาวรอกไป ซึ่งโดยวิธีนี้ผู้ที่ข้ามฝั่งโดยระหว่างทางลอยไปกลางเวหาอันน่ากลัวนั้น จะไม่มีวันพลาดพลัดร่วงลงไปเป็นอันขาดยกเว้นเชือกจะขาดลงเท่านั้น

ผู้ที่ข้ามเป็นคนแรกในชุดหลัง คือ มาเรีย ฮอฟมัน ถัดมาก็เป็นดาริน ไชยยันต์ และเชษฐา โดยมีรพินทร์กับคะหยิ่น คอยให้การช่วยเหลือฉุดดึงขึ้นมา เมื่อบรรลุถึงฝั่งตรงข้าม รวมทั้งเป็นผู้สาวชักรอกด้วย

แล้วก็เป็นคณะพรานของรพินทร์กับส่างปา ซึ่งทยอยกันมาเป็นลำดับ จนกระทั่งในที่สุดเหลือแงซายเพียงคนเดียว ซึ่งใช้วิธีโหนไต่อย่างแคล่วคล่องมา เช่นเดียวกับรพินทร์เป็นคนรั้งท้ายสุด

เหมือนว่ายข้ามมหาสมุทรผ่านมาได้ เมื่อทุกคนมารวมพร้อมกันอีกครั้งที่ฝั่งตรงข้าม แล้วปัญหาชนิดหนึ่งก็เกิดขึ้น

อีกเกี่ยวกับเส้นเชือกที่ทอดข้ามขึงตึงระหว่างฝั่งต่อฝั่ง ซึ่งยังขึงค้างอยู่ในขณะนี้

ใครจะเป็นคนไปปลดปลายด้านโน้นออก และถ้าปลดออกแล้วจะข้ามกลับฝั่งนี้ได้อย่างไร?

“เราเห็นจะต้องทิ้งเชือกเส้นนี้เสียแล้วกระมัง โธ่! เสียดายเหลือเกิน เชือกเส้นยาวที่สุด และดีที่สุดของพวกเราเสียด้วย”

ดารินร้องอุทธรณ์ ขณะที่เดินมาจับเส้นเชือกนั้นไว้

“อย่าไปเสียดมเสียดายอะไรเลยน่ะ มันช่วยให้เราข้ามฟากมาได้แล้ว ถึงจะเสียดายยังไงก็เอาคืนไม่ได้ ใครจะข้ามไปแก้ปลายฝั่งโน้นแล้วย้อนกลับมาฝั่งนี้อีกได้ ตัดเอาตรงแค่ที่ตัดได้ก็แล้วกัน”

ไชยยันต์ว่า พร้อมกับควักไลท์เตอร์ออกมาจัดแจงขีดจุดเป็นเปลวไฟขึ้น จะลนตัดกับสายเชือกตรงตำแหน่งที่ใกล้กับฝั่งหน้าผาที่สุด แต่พรานใหญ่คว้าข้อมือไว้ได้ทัน

“อย่าครับ คุณไชยยันต์”

เขาท้วงเบา ๆ แล้วหันไปยิ้มกับดาริน บอกต่อมาว่า

“เราจะไม่เสียเชือกกู้ชีพของเราเส้นนี้ไปหรอกครับ และถึงอย่างไรผมก็จะไม่ยอมเสียโดยเด็ดขาด มาลองใช้ความคิดกันหน่อย ว่าทำยังไงเราถึงจะได้เชือกเส้นนี้คืน โดยไม่จำเป็นต้องทิ้งค้างไว้เช่นนี้ หรือว่าตัดทิ้งบางส่วนของมันไปเสีย”

“โอ๊ย! ฉันคิดไม่ออกหรอก คุณข้ามไปปลดออกแล้วโหนปลายเชือกเป็นทาร์ซานกลับมาฝั่งนี้ซิ ถ้าไม่คิดว่าตัวเองจะแกว่งมากระทบผนังดินด้านนี้คอหักไปเสียก่อน”

“เส้นผมบังภูเขา น้อย! เหนื่อยมากเสียจนคิดอะไรไม่ออก ถ้าพรานใหญ่เขาเป็นห่วงเชือกเส้นนี้เสียจนทิ้งมันไม่ได้ ฉันจะจัดการเอาคืนให้เขาเอง”

ผู้พูดคือมาเรีย ฮอฟมัน ทุกคนเห็นหล่อนหยิบไรเฟิลประจำตัวขึ้นมา พร้อมกับตบลูกเลื่อนขึ้นลำ ขณะที่จ้องมองไปยังเส้นเชือกซึ่งมัดติดอยู่กับโขดหินฝั่งตรงข้าม แล้วยกพานท้ายขึ้นประทับไหล่

อึดใจนั้นเอง มีเสียงแผดเปรี้ยงกึกก้องจนหูของทุกคนแทบระเบิดเพราะรวมกลุ่มล้อมวงกันอยู่ใกล้ๆ ต่างผิดคาดไปหมด แทนที่จะเป็นเสียงจากไรเฟิลของมาเรีย กลับปรากฏว่ามันดังมาจากมือของดาริน วราฤทธิ์ ปืนสั้น .357 ประจำตัวซึ่งบัดนี้กำอยู่ในมือทั้งสอง อันวางพาดอยู่บนเข่าที่ตั้งชันขึ้น เชือกไนลอนที่คาดมัดติดอยู่กับก้อนหินฝั่งโน้นขาดกระจุยในพริบตา พร้อมกับเศษหินกระจายเป็นฝุ่นฟุ้งขาวมัว ความตึงของปลายเชือกที่มันโยงอีกข้างหนึ่ง ฉุดกระชากปลายที่ขาดของฝั่งโน้นให้ร่วงห้อยระลงไปยังช่องแยกลักษณะเหวนั้นแทนมือคนปลดออก

มาเรียชะงักประทับปืนค้าง แล้วค่อยๆ เหลียวกลับมาช้าๆ ดารินเป่าควันจากปากลำกล้อง ยัดปืนลงซองบอกเรียบๆ หน้าตาเฉยว่า

“ใช่! ฉันเหนื่อยมาก แต่ถึงจะเหนื่อยอย่างไรก็ยังรวดเร็วเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมือ สงวนลูกไรเฟิลอันมีค่าของเธอไว้ดีกว่า เมย์ เชือกเส้นแค่นี้และระยะแค่นี้เด็ดมันด้วยกระสุนปืนสั้นดีกว่า”

123

แสงสุดท้ายของทิวากาลกำลังจะหมดสิ้น ขณะเมื่อคณะทั้งหมดบรรลุถึงป่าปาล์มสลับไปกับพันธุ์ไม้ล้มลุก อันเป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์ ภายในเนื้อที่ไม่เกิน 3 ตารางกิโลเมตร ซ่อนอยู่ใจกลางป่าหินและขุนเขาอันปราศจากสัญลักษณ์แห่งชีวิตรอบด้าน มั่นหมายถึงการกำหนดที่หมาย และนำทางอย่างแม่นยำของแงซาย

แม้จะไม่ช่วยให้ความหวังอะไรเพิ่มขึ้นได้มากนัก ทุกคนก็ยังอดที่จะตื่นเต้นเสียมิได้เมื่อมาถึงเขตชุ่มชื่น และภายหลังสำรวจกันอย่างคร่าวๆ ก็พบว่ามีพืชและผลบางชนิดพอที่จะใช้เป็นอาหารได้

“อะไรก็ช่างเถอะ อย่าไปเจอเอาไอ้พันธุ์ไม้อุบาทว์กินคนอีกก็แล้วกัน”

ไชยยันต์พึมพำเบาๆ อย่างไม่ไว้ใจสนิทนัก ขณะที่กวาดสายตาไปรอบๆ ระหว่างที่คณะทั้งหมดเดินล่วงเข้าสู่เขต

“คงไม่มีพันธุ์ไม้ที่เป็นอันตรายอย่างที่เราเจอะกันมาแล้วหรอก ลักษณะภูมิประเทศไม่ได้บอกเช่นนั้น ชัยภูมิที่นี่รื่นรมย์กว่าทุกแห่งที่เราผ่านกันมาแล้ว...นับตั้งแต่ออกจากนิทรานคร”

เชษฐาตอบคำสหายของเขา

อานุภาพของแผ่นดินไหวแผ่มาถึงที่นี่ด้วย แต่ไม่รุนแรงจนถึงกับทำลายสภาพ อันเป็นตัวเดิมของมันไปมากนัก ไม้ประเภทปาล์มขนาดใหญ่หลายต้นถอนโคนหักโค่นลงเกลื่อนดิน แต่ส่วนใหญ่ก็ยังยืนต้นอยู่ได้ แผ่นดินมีรอยทรุดและแตกแยกบ้างในบางส่วน เงียบสงัดอยู่ในความวิเวกอันสันโดษ หมอกควันบางๆ ลอยแผ่ปกคลุมอยู่ทั่วไป

มีแอ่งน้ำอยู่ในกลางบริเวณ และแหล่งน้ำพุที่ผุดออกมาจากซอกหินทั่วไป ซากต้นไม้ที่มีอยู่อย่างมากมายเหล่านั้นอาศัยทำฟืนก่อไฟได้อย่างสบาย ความมืดที่โรยตัวลงอย่างรวดเร็วทำให้ไม่สามารถจะสำรวจตรวจตรากันได้ทั่วบริเวณ นอกจากเลือกหาแหล่งพักนอนอันเห็นว่าสะดวกสบาย และเหมาะแก่ทางหนีทีไล่ที่สุด ซึ่งเป็นบริเวณใกล้แอ่งน้ำพุตอนหนึ่งด้านใต้ในวงแวดล้อมของหมู่หินและต้นปรงขนาดใหญ่ ใต้ร่มเงาของต้นปาล์มลักษณะประหลาด

ทั้งหมดปลดสัมภาระหาบหาม และช่วยกันวางแค้มป์อย่างรวดเร็วแข่งกับเวลาพร้อมทั้งก่อไฟ การเดินกรำหนักมาตลอดครึ่งค่อนวันทำให้เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียกันจนกระดิก-กระเดี้ยกายไม่ไหว

ระหว่างที่ทุกคนลงนั่งพัก เหยียดแขนขาอยู่ อากาศขมุกขมัวลงเต็มที่ แทบจะมองอะไรไม่เห็นห่างตัวมากนัก รพินทร์ก็คว้าไฟฉายประจำตัวกับไรเฟิลติดมือขึ้นมา

“ผมจะไปดูตรงแอ่งน้ำกลางบริเวณนั่นหน่อยครับ ทุกคนโปรดพักผ่อนให้สบาย ไม่ต้องตามผมมาให้เสียเวลาหรอก และกรุณาอย่าห่วง”

เขาบอกแล้วเดินดุ่มผละไปเงียบ ๆ

“ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยบ้างหรือยังไงนะ ตานี่”

ไชยยันต์บ่น เชษฐาดีดนิ้วเรียกแงซายเข้ามา แล้วสั่งว่า

“ตามผู้กองไปด้วย แงซาย”

จอมพเนจรก้มศีรษะรับคำ เดินไปคว้าคันธน กับกระบอกศรออกตามหลังพรานใหญ่ไปโดยเร็ว มาทันกันในป่าปรงปากทางที่จะทอดลงไปสู่แอ่งน้ำกว้าง ห่างจากที่พักออกมาประมาณ 500 เมตร

รพินทร์แว่วเสียงฝีเท้าที่ตามหลัง เขาหันไปดูนิดหนึ่ง ในความสลัวรางของเริ่มราตรีนั้น แล้วก็จำลักษณะรูปร่างได้หยุดยืนจุดซิการ์สูบรอคอยอยู่

“ถ้าเห็นผมตามมาครั้งใด ผู้กองก็คงจะทราบไม่ใช่หรือครับว่าเป็นคำสั่งของเจ้านายคนใดคนหนึ่งของเรา”

“ไม่จำเป็นจะต้องกล่าวเกริ่นออกตัวเสียก่อนหรอก แงซาย ฉันรู้มานานแล้วว่า ถ้าไม่มีคำสั่งใด ๆ จากนายของเราแล้วแกไม่เคยแสดงออกซึ่งอาการว่า ห่วงใยฉันเลย”

แงซายยิ้ม

“ผมไม่กล้าแสดงความรู้สึกนั้นออกมาเด่นชัดนัก เกรงผู้กองจะหาว่าเสือก ว่าแต่ผู้กองรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติหรือ จึงรีบออกมาสำรวจที่นี่เดี๋ยวนี้”

จอมพรานมองไปที่คันธนูในมือของแงซายและกระบอกศรติดระเบิดซึ่งสะพายพร้อมอยู่บนไหล่

“ฉันก็อยากจะถามแกเหมือนกัน มีอะไรผิดปกติหรือแทนที่จะใช้ไรเฟิลประจำตัว แกกลับเอาธนูมาแทน”

“ผมเพียงแต่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้กองเท่านั้น คือไม่ประมาทและยามใดก็ตามที่ผมใกล้ชิดกับผู้กองในภาวะเช่นนี้ ผมควรจะต้องมีธนูกับระเบิดพร้อมอยู่ในมือด้วย”

“ฉันรู้ว่า แกก็สังหรณ์อย่างเดียวกับฉันนั่นแหละ ที่นี่มีแอ่งน้ำกว้างใหญ่ที่สุดในแถบนี้ ถ้า ‘มัน’ ไม่ตายเสียก่อนเพราะอันตรายจากแผ่นดินไหวเมื่อวาน มันอาจมาพักหลบหาน้ำกินหรือคอยพักหาอาหารอยู่ที่นี่ ไป เข้าไปตรวจดูกันให้เห็นชัดดีกว่า”

กล่าวจบ เขาก็เดินล่วงหน้านำไปก่อน พร้อมกับไฟฉายในมือซึ่งสาดออกไปเป็นระยะตามบริเวณแอ่งน้ำกว้างนั้นและเดินเลาะไปตามขอบฝั่ง

พื้นอุดมไปด้วยกรวดหยาบ ผสมไปกับทรายสีเทา เป็นแนวโล่งเตียนเมื่อเข้าชิดขอบแอ่งอันมีลักษณะเป็นวงกลมรีนั้น ป่าปรงและวัชพืชไม่ได้ขึ้นปกคลุมยังบริเวณใกล้เคียงขอบรอบด้านด้วย มีแต่โขดหินเตี้ยๆ เรียงรายอยู่เป็นระยะ สลับไปกับพวกปาล์ม ทำให้สังเกตเห็นอะไรได้โปร่งโล่งระยะไกลพอสมควร

ในลำไฟฉายที่กราดออกไป ทั้งคู่มาหยุดยืนอยู่ที่รอบขอบด้านตะวันออกเหมือนจะสดับตรับฟังเสียงและทำตัวเองให้กลืนสนิทเป็นส่วนประกอบแห่งความเงียบสงบของแอ่งน้ำนั้นอยู่พักใหญ่ ดับไฟฉายในมือมืดลง

ลมค่ำ โชยผ่านกลางแอ่ง พัดมาสัมผัสกายอยู่เป็นระยะ หอบเอาไออุ่นของความร้อนระอุใต้แผ่นพิภพ ซึ่งปกคลุมอยู่ทั่วไปมาด้วย ทุกหนทุกแห่งมืดมัว และเห็นสิ่งแวดล้อมรอบด้านยืนสงบอยู่ในเงาตะคุ่มด้านใต้ ในป่าปาล์มอันเป็นแค้มป์ที่พักแลเห็นแสงรางๆ จากกองไฟที่ก่อไว้ปรากฏทาบกับความดำสนิทของปีกรัตติกาล บุคคลทั้งสองยืนเคียงกันโดยไม่ได้พูดคำใดเลย ความคิดอ่านภายใน หรือสัญชาตญาณแห่งการรับรู้ในรหัสไพรรอบตัวเสมอทัดเทียมกันอยู่แล้ว โดยไม่ต้องบอกกล่าวซักซ้อม

ต่อมา พรานใหญ่ส่องไฟฉายอีกครั้ง ตัดออกไปกลางแอ่งน้ำ ซึ่งลักษณะมันควรจะเป็นสระหรือบึงย่อมๆ รู้สึกว่าจะไม่มีความลึกมากนัก หมอกควัน ทั้งหนาและบาง ลอยคว้างปกคลุมอยู่เหนือผิวน้ำเป็นกลุ่มๆเหมือนเงาปิศาจที่แปลงเปลี่ยนรูปร่างอยู่ตลอดเวลา

แนวฝั่งที่ยืนกันอยู่นั้น ภายหลังจากการพินิจถี่ถ้วนขึ้นแงซายสะกิดให้เขาสังเกตไปยังเงาตะคุ่มที่เรี่ยรายฝังอยู่บนพื้นทราย และโผล่บางส่วนขึ้นมา เมื่อต่างเดินเข้าไปตรวจใกล้ๆ ก็พบว่า แทนที่จะเป็นก้อนหินตามธรรมชาติ แต่มันกลับเป็นซากโครงกระดูกบางส่วนของสัตว์ใหญ่เก่าแก่โบราณกาล สลับไปกับ

ชิ้นกระดูกใหม่ๆ ซึ่งขาวโพลนปะปนอยู่เป็นระยะ บางโครงซากมีหลักฐานพอที่จะเชื่อได้ว่าเนื้อที่หุ้มอยู่นั้นเพิ่งจะเน่าเปื่อยลอกออกไปหมดจนเหลือแต่กระดูกล้วนๆ ไม่เกิน 2-3 เดือนมานี่เอง และยิ่งเดินตรวจกันไปตามแนวรอบขอบฝั่งนั้นก็ยิ่งพบมากขึ้น

“เราตัดสินใจได้ถูกแล้ว ที่ไม่มาวางแค้มป์ตรงนี้”

พรานใหญ่กระซิบกับอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงแผ่วเบา ขณะที่กวาดไฟฉายไปตามซากโครงกระดูกใหม่ๆ เหล่านั้น

“ที่นี่มันเป็น ‘ป่าช้า’ ของสัตว์ทั้งหลายทีเดียว มันพากันมาล้มตายอยู่ที่นี่ หรือมิฉะนั้น ก็ถูกฝ่ายที่มีอำนาจเหนือกว่าลากมากินที่นี่ น้ำก็คงไม่สะอาดนัก อาจมีสัตว์ลงไปตายเน่าและละลายอยู่ในน้ำทับถมกันนับไม่ถ้วน”

แงซายนิ่งเงียบอยู่เช่นนั้น ตาอันคมไวและชินต่อความมืด จ้องไปคนละทิศทางกับลำไฟฉายของรพินทร์ที่กำลังตรวจดูตามแนวพื้น ครู่ใหญ่ต่อมาก็สะกิดแขนเขาอีกครั้ง

“ส่องไฟขึ้นไปบนป่าปาล์มเหนือฝั่ง ด้านขวามือโน่นซิครับผู้กอง ผมรู้สึกว่าจะมีอะไรผิดปกติอยู่ ปาล์มหลายต้นเอนลู่เป็นทาง และหลายต้นดูคล้ายๆ ยอดจะหัก ลักษณะนั้นไม่น่าจะเกิดจากอำนาจสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหว”

จอมพรานกระดกลำไฟฉายฮันเตอร์ของเขา พุ่งตรงไปยังตำแหน่งที่แงซายชี้บอกทันที

พอมองเห็นได้ถนัดในลำแสงของไฟฉาย รพินทร์ก็เป่าลมออกจากปากเบาๆ

“โอ้โฮ สังหรณ์ของเราไม่ผิดไปเลย มันจริงๆ นั่นแหละล่วงหน้ามาก่อนเราแล้ว”

WBSWS:01

“เข้าไปดูให้แน่ดีกว่าครับ อาจเป็นพวกไดโนพันธุ์อื่นๆ ก็ได้”

ทั้งสองเดินตรงเข้าไปโดยเร็ว

ยังไม่ทันจะต้องขึ้นไปสำรวจรอยหักของต้นปาล์ม ซึ่งเป็นทางราวกับเครื่องบินแล่นชนปรากฏเป็นแนวตลอดขึ้นไปบนฝั่งขึ้น **หลักฐานที่เห็นได้อย่างเด่นชัดและแน่นอนที่สุดก็เป็นประจักษ์พยานอยู่ทนโท่ตำตาบนพื้นกรวดทรายริมขอบแอ่ง**

รอยเท้าของไอ้มหายักษ์!!

มันเดินตะลุยย่ำลงไปกลางแอ่งน้ำ แล้วก็เดินกลับขึ้นไปตามทิศทางเดิมกับที่ลงมา ลงทางไหน ก็กลับขึ้นทางนั้น ภายหลังจากส่องไฟตรวจดูรอยเท้ามหึมานั้นอยู่ชั่วอึดใจเดียว ทั้งสองก็เงยขึ้นมองตากัน

“ไม่ผิดตัวไม่ใช่หรือ?”

แงซายกัดริมฝีปากเบาๆไฟฉายในมือของตนเองซึ่งตลอดเวลาไม่ได้ใช้ส่องอะไรเลยเพราะอาศัยลำแสงจากดวงของรพินทร์มาทุกระยะ บัดนี้เปิดสว่างขึ้น ฉายขึ้นไปตามแนวป่าปาล์มอันเห็นรอยขึ้นลงของเจ้าสัตว์ยักษ์นั้น เหมือนจะส่องสำรวจรอยหักย่อยยับให้เห็นตลอดขึ้นไปจนเท่าที่ลำแสงไฟจะสาดไกลได้ถึง

“ลงมาจากด้านเหนือ ขากลับก็ย้อนรอยเดิม เส้นทางเดินของเรากับมันเห็นจะเป็นทิศเดียวกันเสียแล้วละครับผู้กอง”

“แกคิดว่า มันลงมาที่นี่ และกลับขึ้นไป ก่อนหน้าเรามาถึงสักเท่าไหร่?”

เขาหยั่งเสียง ฟังความเห็นของเจ้าคนปรีชาชาญในด้าน

อ่านรอย ซึ่งแน่ละคงจะไม่ด้อยหรือไม่เหนือไปกว่าเขาสักเท่าใดนัก

"ประมาณไม่เกิน 4 ชั่วโมง และไม่เร็วกว่า 2 ชั่วโมง" แงซายบอกอย่างรวดเร็ว และนี่ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่เจ้าคู่ปรับของเขาให้ความเห็นอย่างตรงไปตรงมาบริสุทธิ์ใจจริง โดยไม่เกี่ยงงอนหรือยวนโยอะไรผิดไปจากทุกครั้ง การคาดคะเนของแงซาย ใกล้เคียงกับความรู้สึกของเขาเท่าที่สายตาและประสบการณ์บอกอยู่ในขณะนี้

"ยังกับมันจะรู้ว่า เราจะต้องเดินมาทางนี้ทีเดียวนะ"

"ผมบอกผู้กองแล้วว่า เราเห็นจะเลี่ยงมันไม่พ้นแน่ ถ้าเราเลือกเดินในเส้นทางพื้นราบ มันซมซานเข้ามาหาแหล่งน้ำพวกเราเองก็มีความจำเป็นที่จะต้องเข้าหาแหล่งอันอุดมสมบูรณ์นี้เหมือนกัน นอกจากบาดแผลตาซ้ายแตกโดยฝีมือของนายหญิงตั้งแต่วานซืนนี้แล้ว ผมไม่คิดว่ามันจะมีบาดแผลฉกรรจ์อะไรจากลูกปืนของพวกเราในส่วนอื่นๆ เลย เพราะไม่มีรอยเลือดหรือรอยที่แสดงให้เห็นว่ามันอ่อนกำลังลงแม้แต่นิดหนึ่ง"

"สำหรับเดี๋ยวนี้ แกคิดอย่างไรต่อไป?"

"ผู้กองล่ะ?"

"ตามดให้ตลอด ว่ามันมาจากทางไหน และไปทางไหน ฉันไม่สะดวกใจเลย สมมติว่าคืนนี้ พวกเราตั้งแค้มป์นอนกันอยู่ที่นี่ ส่วนไอ้ยักษ์ก็นอนอยู่ใกล้ๆ เหมือนกัน ใครจะรู้ได้ ระหว่างที่พวกเรานอนหลับไม่รู้ตัว มันอาจเข้าไปเยี่ยม โดยวิธีเดินเพียงไม่กี่ก้าว"

"ผมก็คิดอย่างเดียวกับผู้กอง ถ้าหากไม่เกรงใจว่าฝาย

นายจ้างของเราจะรอนานนัก เขาอาจผิดสังเกต และเป็นห่วงที่เรากลับช้า”

“เชื่อว่าคงไม่เสียเวลามากนัก เราจะตามดูจนสุดบริเวณโอเอซีสนี่เท่านั้น ดูให้รู้แน่ว่ามันไม่ได้หลบนอนอยู่ในบริเวณนี้”

บุคคลซึ่งตามทันกันหมดในทุกด้าน แม้แต่ความรู้สึกนึกคิด ก็ออกเคลื่อนที่ในทันทีนั้น สาวรอยของไอ้ยักษ์ไทรันโนซอรัสลำบาก ซึ่งทิ้งไว้ให้เห็นนั้นขึ้นไปโดยเร็วชนิดไม่ชักช้าเสียเวลาใดๆ อยู่อีก

ทางด้านแค้มป์ที่พัก ทุกคนที่ล้อมวงกันอยู่รอบกองไฟเริ่มจะรู้สึกเหมือนกันหมด ในการหายไปนานผิดสังเกตของรพินทร์และแงซาย และเริ่มจะไม่ปลอดโปร่งใจนัก ต่างรอคอยกันอยู่ด้วยความกระวนกระวายซึ่งนับเวลาล่วงผ่านไปก็ยิ่งทวีเพิ่มขึ้นทุกที แต่แล้วก่อนที่เชษฐาจะตัดสินใจส่งใครไปตามนั่นเอง ต่างก็แว่วเสียงฝีเท้าและเห็นลำไฟฉายวอบแวบใกล้เข้ามา

สองคนเดินกลับเข้ามาคนละด้านกับที่เดินไปเมื่อครึ่งชั่วโมงนี้ ทั้งคณะมองจับอยู่ที่ทั้งคู่เป็นตาเดียว แทนคำถามรพินทร์โยนไรเฟิลไปให้เกิดรับไว้ ตนเองทรุดกายลงนั่งเบื้องหน้านายจ้าง ควักกระติกน้ำออกมาดื่ม

“ไอ้ยักษ์มาถึงที่นี่ก่อนหน้าเราประมาณ 2-3 ชั่วโมง”

เขาบอก แล้วเล่าให้ทุกคนทราบว่าได้เห็นร่องรอยของมันเช่นไรบ้าง

“ลักษณะของมัน มุ่งหน้าขึ้นเหนือตลอด แต่ผ่านเข้ามา

ที่นี่เพื่อหยุดกินน้ำ และออกเดินต่อไปในทิศเดิม ทางเดียวกับที่เรากำลังจะไป”

“กรรมเก่า ทั้งของมันและเราด้วย” ไชยยันต์พึมพำ “หลีกไม่พ้นเสียแล้ว อีแบบนี้”

“ตรวจดูแน่หรือเปล่า ว่ามันไปห่างไกลจากที่นี่แล้ว หรือว่าดักซุ่มอยู่ละแวกใกล้ๆ” เชษฐาถาม

“มันเดินพ้นออกจากบริเวณโอเอซีสที่นี่ มุ่งหน้าตัดเข้าป่าหิน แต่จะไปไกลสักแค่ไหนก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน”

“ลักษณะแบบนี้ เหมือนกับไอ้ผีดิบมันตรัยไม่มีผิด...”

ดารินกล่าวอย่างไม่สบายใจ

“คอยเดินตาม ดักหน้าดักหลังเราอยู่ตลอดเวลา รพินทร์คุณพอจะเดาถูกไหมว่า มันเป็นเหตุการณ์บังเอิญที่ทั้งมันและเราต้องการจะบ่ายหน้าไปทางเดียวกัน หรือว่าเป็นเจตนาโดยตรงของมัน ที่ตามจะเล่นงานเราให้ได้”

จอมพรานอึ้งไปครู่

“ผมทายอะไรไม่ถูกจริงๆ ในข้อนี้ แต่ธรรมชาติ หรือสัญชาตญาณของมนุษย์และสัตว์ทั่วไปนั้น ย่อมเหมือนกันหมด คือจะต้องบ่ายหน้าเข้าหาแหล่งน้ำและแหล่งอาหารอยู่เสมอ ระยะนี้มันบาดเจ็บอย่ด้วย จึงหาแหล่งน้ำกินอย่บ่อยครั้ง ถึงเมื่อวานนี้ก็เหมือนกัน เรากับมันมีจุดพบกันที่แอ่งน้ำ จึงอยากจะคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญเสียมากกว่า เพราะถ้ามันรู้ว่าเราจะต้องมาที่นี่ และมีเจตนาจะดักเล่นงาน มันก็ควรจะรอคอยเราอยู่ แต่นี่เห็นมันผละต่อไปเมื่อลงกินน้ำเสร็จ”

“นึกว่าจะเตลิดเปิดเปิง ไม่ก็ล้มหายตายจากไปแล้วตอน

แผ่นดินไหว แต่แล้วกลับปรากฏว่ายังป้วนเปี้ยนใกล้ชิดอยู่กับพวกเรานี่เองไม่ยอมไปไหน ก็...สุดแล้วแต่เหตุการณ์เถอะ รพินทร์ พวกเราพร้อมไว้เสมอก็แล้วกัน อย่ามัวพะวงคิดระวังแต่มันอยู่อย่างเดียว ให้คอยระวังภัยแทรกซ้อนอย่างอื่นด้วย เราไม่รู้ว่านอกจากไทรันโนซอรัสตัวนี้แล้วยังจะมีอันตรายอย่างใดอีกบ้างภูมิประเทศที่เราล่วงล้ำเข้ามานี้ สภาพของมันน่ากลัวมาก สิ่งที่ไม่คาดฝัน เกิดขึ้นได้ทุกขณะจิต”

มาเรีย ผู้ประจันหน้ากับไอ้ยักษ์ร่วมกับเขาเมื่อบ่ายวานกระซิบถามเบาๆ ว่า

“ลักษณะของมันเป็นอย่างไรบ้าง ไพรวัลย์ เท่าที่คุณสังเกตเห็นจากร่องรอย”

อาการของพรานใหญ่เต็มไปด้วยความหนักใจ หันไปมองดูแงซายซึ่งนั่งสงบนิ่งอย่างไม่มีใครอ่านความคิดออก

“ผมไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะอ่อนเปลี้ยเสียกำลังไปสักเท่าใดนักในการปะทะกับเราอย่างหนักมาแล้วถึงสองครั้ง ตาซ้ายนั้นพิการลงแล้วก็จริงแต่ยังแข็งแรงและปราดเปรียวอยู่มากทีเดียว ซ้ำยังดุร้ายเกรี้ยวกราดอย่างไม่มีเหตุผล บางทีจะเป็นเพราะความเจ็บปวดทรมานที่ตา เห็นมันกัดขย้ำยอดปาล์มขนาดใหญ่ แหลกไปสองสามยอด และทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า หินหลายก้อนมีรอยถูกมันชนกระแทกเคลื่อนที่ล้มระเนระนาด”

คำบอกเล่าของเขา ทำให้ทุกคนนิ่งงันกันไปครู่ใหญ่

“ถ้างั้นจะเอายังไงดี สำหรับคืนนี้ สมมติว่ามันไม่ได้ไปไกล แต่ซุ่มอยู่ใกล้ๆ บริเวณนี้ พอกลางดึกก็ย้อนกลับมาเล่น

งาน เราจะรับมันอีท่าไหน ชัยภูมิที่เราพักนอนอยู่นี่ไม่มีที่หลบได้ปลอดภัยเลย”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นอย่างขอฟังความเห็นของทุกคน ขณะที่เอาไฟฉายส่องกราดภูมิประเทศไปรอบด้าน

“มิแปลว่า เราจะต้องเคลื่อนย้ายจากที่สบายที่นี่ เข้าไปหลบพักนอน ในป่าหินที่ผ่านกันมาแล้วหรือ”

ดารินเริ่มเต็มไปด้วยความวิตกกังวลอีกครั้ง ในขณะที่รพินทร์ยังนั่งนิ่งเหมือนใช้ความคิดหนัก

ในที่สุด ระหว่างที่ทุกคนกำลังรอคอยฟังความเห็นของเขาอยู่อย่างไม่สามารถจะตัดสินใจเช่นไรได้ จอมพรานก็บอกเรียบ ๆ ว่า

“เราพักกันอยู่ที่นี่แหละครับ ไม่ต้องย้ายไปที่ไหนให้เสียเวลาหรอก ป่าไม้ที่แวดล้อมเราอยู่ในขณะนี้ จะเป็นรั้วเตือนภัยให้เราทราบได้อย่างดีที่สุด ถ้าหากมันจะย้อนกลับมาเล่นงานเราตอนกลางดึกอย่างที่ระแวงกัน เสียงต้นไม้หักจะบอกให้เรารู้ตัวได้ล่วงหน้าและเตรียมรับมือทัน ดีเสียกว่าจะเข้าไปหลบพักนอนตามถ้ำในป่าหินเสียอีก แล้วอีกอย่างหนึ่ง อยู่ที่นี่เรามีฟืนก่อไฟอย่างสมบูรณ์ กลิ่นควันไฟอาจทำให้มันชะงัก ไม่กล้าเข้ามาใกล้ก็ได้ เพราะสังเกตมันก็เป็นสัตว์ที่กลัวไฟอยู่เหมือนกัน”

“จริงของรพินทร์ ไม่ต้องเดือดร้อนย้ายไปที่ไหนหรอก ปักหลักอยู่ตรงนี้แหละ ถ้ามันบังอาจบุกเข้ามา ก็ฟาดกับมันให้

รู้ดีรู้ชั่วกันไปเสียในคืนนี้เลย แต่คิดว่ามันคงยังไม่แตกหักกับเราตรงนี้แน่ อาจเป็นที่ใดที่หนึ่งในหนทางข้างหน้า ซึ่งภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมเป็นความได้เปรียบของฝ่ายมันทุกประการ ก็คงเมื่อนั้นแหละ บอกตามตรงสำหรับคืนนี้ดูฤกษ์ลมแล้วมันไม่น่ามีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้น หรือยังไงแงซาย”

ประโยคหลังท่านหัวหน้าคณะหันมาถามคนใช้พิเศษ

ใบหน้านั้น หันมาสบตา แล้วยิ้มจางๆ พร้อมกับสั่นศีรษะ

“ผมไม่มีความคิดใดๆ ทั้งสิ้น นายใหญ่ ทุกสิ่งทุกอย่างมันปลอดไปจากจิตสัมผัสของผม แต่ผู้กองก็เตือนผมไว้แล้วให้เตรียมพร้อมทุกขณะ ขอให้เจ้านายทุกคนพักผ่อนคืนนี้ให้สบาย ผมจะรับหน้าที่คอยระวังไว้เอง”

“ดีมาก แงซาย มีแกร่วมกับพรานใหญ่อีกคนหนึ่ง ทำให้พวกเราอุ่นใจขึ้นอีกมาก”

แล้วเชษฐาก็สั่งให้พวกพรานทุกคนนอนพักผ่อนได้ในทันที คงเหลือแต่กลุ่มของเขากับพรานใหญ่และแงซายเท่านั้นที่ยังหารือกันอีก ครู่หนึ่งก่อนนอน ท่านหัวหน้าคณะขอแผนที่ลายแทงออกมากางพิจารณาดูอีกครั้ง รพินทร์อธิบายเส้นทางเดินที่ผ่านมาแล้วให้ทราบ และเรียกแงซายให้เข้ามาร่วมดูอยู่ด้วยเพื่อฟังความเห็น

“บริเวณเกาะชุ่มชื่น หรือโอเอซีสที่เราพักกันอยู่ในขณะนี้อยู่ตรงไหนในแผนที่ฉบับนี้ พอจะชี้ได้ไหม ผู้กอง”

เชษฐาถาม ขณะที่สายตาจับอยู่ในระหว่างสองจุดหมายในลายแทงฉบับนั้น คือจุดอันเป็น **‘เขาเกือกม้า’** และ **‘ทะเลสาบมรณะ’** ซึ่งเป็นเส้นทางที่คณะทั้งหมดกำลังเดินทางอยู่

รพินทร์ ไพรวัลย์คิดอยู่นาน ตาทั้งคู่หรี่ลง **รู้สึกว่าระยะหลังๆ มานี้ เขาเต็มไปด้วยความลังเล ไม่แน่ใจอยู่ตลอดเวลาในการที่จะให้ความเห็นอย่างใดออกไป อย่าว่าแต่เชษฐาซึ่งตั้งข้อสงสัยอยากจะทราบและถามเขาอยู่ในขณะนี้เลย แม้ตัวเขาเองก็กำลังเพียรค้นหาจุดนี้อยู่เหมือนกัน แต่มันก็ไม่มีสิ่งใดจะกระจ่างแจ่มชัดออกไปได้ ในแผนที่ซึ่งไม่ละเอียดนักฉบับนี้**

“ผมคิดว่า ที่เราพักอยู่เดี๋ยวนี้ ควรจะเป็นบริเวณนี้”

พร้อมกับพูดอย่างระมัดระวัง จอมพรานเอาปากกาหมึกแห้งวนบางๆ ลงไปยังที่หมายอันว่างเปล่าตอนหนึ่งในแผนที่ทแยงมาเป็นมุมตะวันออกเฉียงเหนือ 30ดีกรี จากที่หมายเขาเกือกม้า

“แต่ก็น่าแปลก ที่ในแผนที่ฉบับนี้ไม่ได้ตั้งชื่อ หรือระบุบอกที่หมายใดๆ ไว้ นอกจากจะแสดงให้เห็นว่าเป็นขุนเขาและป่าหิน ทั้งๆ ที่ควรจะบอกถึงโอเอซีสนี้ด้วย บางทีอาจเป็นได้ในข้อที่ว่าระยะทางระหว่างนี้ เป็นระยะนอกเส้นทางแท้จริง เจ้าของลายแทงจึงให้แต่ที่หมายสำคัญใหญ่ๆ ไว้เท่านั้น ไม่ได้ระบุไว้โดยละเอียด”

“เอ๊ะ! ยังไงกัน”

ดารินท้วงโดยเร็ว มองหน้าอย่างแปลกใจ

“ก็ที่เราบ่ายหน้าเดินมาเพื่อจะหยุดพักที่นี่ เรากำหนดที่หมายซึ่งรู้ล่วงหน้าไว้ก่อนแล้วไม่ใช่หรือ คุณยังบอกฉันไว้เลยว่าราวค่ำๆ วันนี้ เราจะมาถึงแหล่งโอเอซีส และหยุดนอนกันที่นี่เป็นการกำหนดเส้นทางกันอย่างถูกต้องแม่นยำแล้วนี่”

ฉบับเดียว
WBSWS:OU
อาจารย์ผู้นำทาง

“คุณหญิงลืมไปเสียแล้วกระมังครับว่า เส้นทางระยะนี้แงซายเป็นคนนำมา ไม่ใช่ผม และที่ผมเรียนให้ทราบว่า เราจะมาพบแหล่งโอเอซีส นั่นก็หมายความว่าแงซายเป็นคนกำหนด บอกไว้อีกทีหนึ่ง ไม่ใช่เดินมาตามที่หมายในแผนที่ฉบับนี้”

ทุกคนหันขวับไปทางจอมพเนจรเป็นตาเดียว

“พระธุดงค์เข้าฝันบอกอีกตามเคย”

ไชยยันต์พูดเบา ๆ แต่สีหน้าของเขาไม่เห็นเป็นเรื่องขบขันต่อไป

“ว่าแต่นี่แน่ะ แงซาย แกก็มองเห็นแผนที่นี่อยู่พร้อมกับเราในขณะนี้แล้ว และรู้อยู่แล้วว่าเรากำลังเดินอยู่ในระหว่างเส้นทางเขาเกือกม้ากับทะเลสาบมรณะ เพราะฉะนั้นลองชี้ให้ดูได้ไหมว่า ตรงที่เราพักนอนอยู่ขณะนี้ อยู่บริเวณไหน?”

อย่างสงบและสำรวมที่สุดตามสภาพ ทุกคนได้ยินเสียงลึกนั้นตอบว่า

“ผมเชื่อว่าผู้กองคำนวณระยะทาง และวงที่หมายในแผนที่ฉบับนี้ไว้ถูกต้องแล้ว ผมเองก็แน่ใจว่า ตรงที่ผู้กองวงแดงไว้ คือแหล่งชุ่มชื่นที่เราหยุดพักขณะนี้”

“ถ้าเป็นตรงที่ไพรวัลย์กำหนดในแผนที่นี่จริง...”

มาเรียว่า พลางเอานิ้วลากเปรียบเทียบ กะวัดระยะทางให้ทุกคนดู

“มันก็น่าแปลว่า ขณะนี้ เราเดินกันมาได้ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์แล้ว ระหว่างเส้นทางเขาเกือกม้ากับทะเลสาบมรณะคงเหลืออีกเพียง 30 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น จากที่เราหยุดอยู่นี่ถึงทะเลสาบ ใช่ไหม แงซาย?”

[WBSWS:OU]

ประโยคหลังหล่อนหันไปถามปัญญาชนในคราบของคนดง แล้วมาเรียก็บอกกับตนเองว่า สีหน้าอันวางเฉยมึนซึมนั้นช่างปั้นหลอกลวงทุกสายตาได้สนิทนัก ยามเมื่อรวมกลุ่มกันพร้อมหน้าเช่นนี้ ผิดกันไปคนละแววตาและสีหน้าของอักษรศาสตร์บัณฑิตผู้เคยต่อฝีปากประลองคารมกับหล่อนยามเมื่ออยู่ด้วยกันสองต่อสองนี่กระไร แหม่มสาวพยายามจ้องตาขณะที่พูดด้วย แต่เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามเมินหลบก่อนที่ใครจะจับพิรุธใดได้

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น ผมกะไว้ว่า พรุ่งนี้ก่อนค่ำเล็กน้อย ถ้าไม่มีอุปสรรคทำให้ล่าช้าไป เราจะต้องถึงทะเลสาบมรณะ ผมได้บอกแก่ผู้กองไว้แล้ว ในการคาดหมายชนิดนี้”

“พรุ่งนี้ ก่อนค่ำ...”

เชษฐาทวนคำช้า ๆ อย่างพอใจ ยกมือขึ้นลูบคาง

“ถ้าเป็นได้อย่างนั้นจริงก็จะดีไม่น้อยทีเดียว รพินทร์ คุณแน่ใจไหมว่า ถ้าเราไปถึงทะเลสาบมรณะเมื่อไหร่ ลายแทงฉบับนี้จะชี้ที่หมายในลำดับต่อไปให้แก่เราได้อย่างชัดเจน”

“ครับ แต่อย่างที่ผมบอกไว้แล้ว ถ้าภูมิประเทศไม่เปลี่ยนแปลงจนเกินไปนักจากอำนาจแผ่นดินไหว แต่ก็คิดว่าคงไม่ถึงกับเปลี่ยนไปหมด เพราะเมื่อเรามาถึงที่นี่สังเกตดร่องรอยความสั่นสะเทือนลดลงมากแล้ว ผิวดินไม่เสียหายปรวนแปรไปจากสภาพเดิมของมันมากมายนัก เมื่อห่างออกไปอีก ก็ควรจะสร่างซาลงไปทุกขณะ”

“ลองประมาณให้ดูซิ แงซาย จากแผนที่ลายแทงฉบับนี้ พรุ่งนี้เส้นทางเดินของเราจะไปทางไหนบ้าง” ดารินถาม

แงซายทอดสายตาลงไปบนแผ่นลายแทงที่กางแผ่อยู่ตรงหน้าของทุกคน ครู่หนึ่งก็หลับตานิ่งลง

“ผมไม่แน่ใจว่า ผมจะชี้เส้นทางเดินในแผนที่นี้ได้ถูกต้องเพียงใด ผมรู้โดยสัญชาตญาณอย่างเดียวว่า จากจุดที่เราพักอยู่นี้ จะรักษาแนวตะวันออกเฉียงเหนือไประยะหนึ่งก่อน ต่อมาจึงมุ่งขึ้นเหนือในมุมตรง หนทางที่จะนำไปนั้นมันจะปรากฏเป็นภาพให้ผมเห็นและสามารถนำไปได้เป็นระยะ ๆแต่ไม่สามารถจะบอกล่วงหน้าได้ชัดเจนนักจนกว่าจะได้เห็นด้วยตาเองเท่าที่จะผ่านไป”

แล้วเจ้าคนลึกลับ ก็ลืมตาขึ้นอีกครั้ง ชี้ลงไปยังจุดหนึ่งของแผนที่ใกล้เคียงกับบริเวณอันทุกคนรู้อยู่ว่าเป็นทะเลสาบมรณะ แล้วถามรพินทร์ว่า

“ลักษณะในลายแทง ที่วาดเหมือนตัวหนอนสองตัวเอาหัวชนกัน เว้นช่องว่างตรงกลางเล็กน้อยตำแหน่งนี้ ในลายแทงบอกไว้ว่าเป็นอะไร”

ภายหลังจากพิจารณาอยู่ครู่ใหญ่ โดยเปรียบเทียบกับรหัสคำแปล จอมพรานก็บอกว่า

“ช่องเขาแคบ ๆ ลักษณะเหมือนหุบ อันเป็นทางเชื่อมในระหว่างแผ่นดินสองฝั่ง โดยมีขนเขาใหญ่กั้นเป็นทิวอย่รอบทิศในลายแทงระบุตั้งชื่อไว้ว่า ช่องเขาขาด”

“ถ้าเช่นนั้น ก็น่าจะตรงกับภาพที่ผมคลับคล้ายคลับคลาว่าจะได้เห็นมาก่อนแล้วโดยนิมิตประหลาด ด่านสุดท้าย ก่อนที่เราจะถึงทะเลสาบมรณะ จะต้องเดินผ่านช่องเขาหิน บริเวณแคบ ๆ เหมือนมีใครมาตัดเทือกเขาให้ขาดเป็นช่องไว้ เมื่อผ่าน

ช่องนี้ไปไม่ไกลนัก ทะเลสาบมรณะอยู่ทางด้านตะวันออก ผู้กองจงหาตำแหน่งที่หมายนั้นในแผนที่ฉบับนี้ด้วยว่า อยู่ทางด้านตะวันออกของช่องเขาขาดจริงหรือไม่”

รพินทร์ หมุนแผ่นลายแทงให้ตั้งแบเพื่อการดูในมุมที่ถนัดที่สุดของเขา แล้วเอาเข็มทิศวางลงไปเทียบ เขาไม่จำเป็นจะต้องบอกกล่าวเช่นไรทั้งสิ้น เชษฐากับไชยยันต์ ผู้มีอดีตเป็นนายทหาร และเรียนในด้านแผนที่กับเข็มทิศมาช่ำชองแล้วก็สามารถบอกได้ทันทีว่า **ตำแหน่งทะเลสาบในลายแทงนั้น อยู่ทางด้านตะวันออกของช่องเขาขาด ตรงตามที่แงซายบอกไว้หมดทุกอย่าง**

“ชัดเลย ใช่แล้วแงซาย!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องออกมาอย่างตื่นเต้น เชษฐาก็ยิ้มออกมาได้ มองหน้ารพินทร์กับแงซายสลับกันไปมาอย่างชื่นชมยินดี ส่วนหมอดารินหัวเราะด้วยความดีใจ

“ฉันบอกแล้วใช่ไหม ว่าระหว่างคุณกับแงซาย ถ้าสามัคคีกลมเกลียว รวมสติปัญญา รวมคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละฝ่ายเข้าด้วยกันเท่านั้น อุปสรรคทั้งหลายมันก็จะลุล่วงไปด้วยดีที่สุด นี่เป็นอันว่าเราซ.ต.พ.ได้แล้วว่า เส้นทางที่เราตัดมานี่ถูกต้องที่สุดแล้ว ไม่มีอะไรต้องห่วงอีกเลยว่ามันจะผิดพลาดไปเหมือนอย่างที่เราลังเลไม่แน่ใจในครั้งแรก”

หล่อนกล่าวเสียงใส เต็มไปด้วยความหวังที่แช่มชื่นและมีกำลังใจขึ้นอย่างมากมาย แล้วแลไปทางแงซาย บอกว่า

“ขอบใจมาก แงซาย ครั้งนี้เป็นครั้งแรก ที่เธอให้ความร่วมมือกับผู้กองอย่างดีที่สุด ขอให้เป็นอย่างนี้ตลอดไปเถอะ

และตั้งแต่นี้เป็นต้นไปขอให้รู้ไว้ด้วยว่า เราไม่ต้องการแต่เฉพาะฝีมือตามหน้าที่ลูกหาบ หรือพรานของเธออย่างเดียวเท่านั้น แต่เราต้องการสติปัญญาและมันสมองของเธอด้วย ถ้าเธอมี”

แงซายนิ่งเงียบ สีหน้าเจื่อนจางลงเล็กน้อย นายหญิงสรรเสริญยกย่องมาก็จริง แต่ทว่าก็แฝงไปด้วยอาการตำหนิอยู่กลาย ๆ

“ก็เห็นจะไม่มีปัญหาอะไรแล้วกระมัง สำหรับการที่จะเข้าให้ถูกเส้นทางในลายแทง ซึ่งเราวิตกกันมาตลอด เพราะระหว่างแผนที่ของคุณกับความรู้สึกของแงซายมันประสานกันได้อย่างสอดคล้องตรงกัน หรือยังไง?”

ท่านหัวหน้าคณะพูดพร้อมกับเอื้อมมือมาตบไหล่เขา

“ผมเองมีความหวังขึ้นมากครับ...”

จอมพรานตอบอย่างใคร่ครวญ

“แต่เวลาเท่านั้น ที่จะตัดสินได้ว่า ที่เราเข้าใจอย่างนี้ถูกต้องหรือไม่”

แล้วทุกคนก็เข้าประจำที่นอนด้วยความอ่อนระโหยโรยแรงภายหลังเมื่อสุมฟืนเข้าไปในกองไฟจนลุกโชนเป็นกองใหญ่ต่างก็หลับไปโดยไม่รู้สึกตัวในเวลาอันรวดเร็ว เพราะอากาศที่อบอ่นกำลังสบายไม่หนาวทรมานนัก

ขณะกำลังหลับอย่างสนิทที่สุด รพินทร์ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาด้วยความรำคาญ เพราะท่อนแขนของใครคนหนึ่ง ป่ายวัดขึ้นมาบนอกเขาค่อนข้างแรงด้วยอาการละเมอไม่รู้สึกตน

ครั้งแรกเขาก็ไม่สนใจนักปัดแขนนั้นออกไป แล้วพลิกตัวตะแคงหันหลังให้ พอเคลิ้มจะหลับก็ถูกท่อนขาอันหนักอึ้งพาดโครมก่ายขึ้นมาบนสีข้างเข้าให้อีก พร้อมกับเสียงละเมออู้อี้ฟังไม่ได้ศัพท์

ผงกศีรษะขึ้นมอง แล้วก็ถอนใจเฮือก ยอดชายนายไชยยันต์อีกตามเคย ผู้ซึ่งมักจะละเมอพิเรนทร์อยู่เสมอทุกครั้งที่เขาหลวมตัวไปนอนใกล้เข้า

รพินทร์ขยับตัวลุกขึ้น ตั้งใจจะถอยออกมานอนให้ห่าง แต่แล้วบัดนั้นเองก็รู้สึกคล้าย ๆ แผ่นดินที่นอนอยู่ จะสั่นไหวคึก

ครั้งแรก ก็คิดว่าจะเกิดจากประสาทหลอนหรืออุปาทาน เพราะอำนาจความอ่อนเพลีย และจิตใจซึ่งไม่ปกตินัก แต่แล้วพอจะเลิกคิดมันเสีย ก็ปรากฏว่ามันสั่นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

พรานใหญ่ผู้กำลังอยู่ในลักษณะคลานสี่เท้าเพื่อจะเคลื่อนย้ายตัวเองหนีคนนอนซน เปิดตาทั้งสองสว่างโพลงขึ้นในทันที พร้อมกับทุกขุมขนที่ลุกชันขึ้นทั้งตัว

เหลียวมองไปรอบ ผู้ร่วมคณะทุกคนกำลังนอนสงบนิ่งอย่างปราศจากความรู้สึกใด ๆ ทั้งสิ้น พอหันไปอีกด้านหนึ่งทางฟากตรงข้ามโดยมีกองไฟอันเริ่มจะหรี่โรยลงคั่นอยู่ตรงกลาง ก็เห็น...แงซายนอนคว่ำพังพาบเอาหนาบลงไปกับพื้นดิน ลักษณะไม่ใช่นอนหลับ แต่เป็นการจับรหัสอะไรสักอย่างที่จะสั่นมาตามพื้นดิน

จอมพรานลุกขึ้นในพริบตา ปราดเข้าถึงตัว แงซายชันคอขึ้น ตาทั้งสองฝ่ายประสานกันนิ่ง

“ผมฟังอยู่พักใหญ่แล้ว...”

แงซายกระซิบเบาที่สุด ตาทั้งคู่เป็นประกายวาว แสงไฟริบหรี่ในกองส่องกระทบผิวหน้า แลเห็นเผือดโพลน

“ปลุกพวกเราขึ้นเถิดครับ”

“กำลังจะย่องเข้ามาในปาล์ม ทางด้านเดียวกับที่มันเข้าและออกไว้เมื่อตอนบ่ายนี้ แต่คราวนี้มันแปลกที่สุดเพราะค่อยๆ ย่องมาเหมือนเสือ”

ไม่ทันจะขาดเสียงของแงซาย เสียงป่าไม้รอบนอกก็หักลั่นเบาๆ พร้อมกับกลิ่นสางๆ เน่าๆ ที่พัดมาจากด้านเหนือลม

รพินทร์ ไพรวัลย์ แยกไปปลุกกลุ่มนายจ้างของเขา ส่วนแงซายก็ปลุกกลุ่มพรานพื้นเมือง **คนเหล่านั้นตื่นขึ้นมาด้วยอาการอันฉับไวและพร้อมต่อทุกสถานการณ์ด้วยความเคยชิน แม้จะยังไม่เข้าใจถึงสาเหตุนักว่าเกิดอะไรขึ้นทำ-นองใด เพียงแต่รู้สึกได้แน่ๆ ว่า มันได้เกิดความผิดปกติฉุกเฉินขึ้นแล้ว**

แล้วกลุ่มของพรานพื้นเมืองก็ดูเหมือนจะสำเหนียกต่อลักษณะของภัยที่กำลังคืบคลานใกล้เข้ามา ได้มากกว่าฝ่ายของนายจ้าง ต่างช่วยกันโยนฟืนสุมกองไฟที่กำลังหรี่โรยจะมอดดับให้ลุกโชติสว่างไสวขึ้นมาทันที การเคลื่อนไหวของทุกคนเต็มไปด้วยความว่องไวฉับพลันต่อเหตุการณ์ ไม่มีใครเงอะงะเซ่อซ่าอยู่ เท่าๆ กับไม่เอะอะกระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าสีหน้าอาการของคนเหล่านั้น จะแสดงให้เห็นชัดถึงความตื่นเต้นยากที่จะระงับ

เชษฐาลุกขึ้นมานั่งเหยียดขา ไรเฟิลประจำมือและไฟฉายพร้อม เขายังไม่ซักถามอะไรรพินทร์เช่นกัน เพราะทันทีที่ลืมตา

ขึ้นด้วยการเขย่าปลุกเบา ๆ ที่ปลายเท้า ผู้ปลุกอันเป็นคนเดียวกับพรานใหญ่ก็ไม่ได้บอกอะไรกับเขามากไปกว่าวานให้ช่วยปลุกคณะคนต่อ ๆ ไป ที่นอนเรียงรายอยู่ข้าง ๆ ขึ้นมาด้วย

ตนเองนั้นผละไปสั่งการอะไรซุบซิบอยู่กับกลุ่มพรานพื้นเมือง แล้วก็ช่วยกันขนฟืนโยนเข้ากองไฟอยู่เป็นพัลวันแข่งกับเวลา

ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย บัดนี้ก็เงียบกริบ มองไปรอบ ๆ แค้มป์ พยายามจะใช้ความสังเกตด้วยตนเอง โดยไม่ปริปากถามอย่างไม่จำเป็น

ขณะนั้น ลมพัดย้อนจากทิศใต้ไปทางเหนือ ทุกสิ่งทุกอย่างในละแวกรอบที่พัก ทั้งใกล้และไกลออกไปเงียบกริบปราศจากสิ่งใดกระโตกกระตากแว่วมาสู่การจับฟังเสียงของทุกคนที่เพิ่งจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาทีหลัง ทำให้คาดคะเนสิ่งใดไม่ถูกทั้งสิ้น สิ่งที่ฝ่ายนายจ้างจับสังเกตมองอยู่ในขณะนี้ก็คือ ส่างปาและคะหยิ่นซึ่งชำนาญในการฟังเสียงจากพื้นดินมากที่สุด กำลังแยกกันนอนเอาหูนาบพื้น

มาเรียก็ผุดลุกขึ้นในทันทีนั้น ปราดตรงเข้าไปที่คนของหล่อน ดารินกับไชยยันต์ขยับจะลุกตาม แต่ท่านหัวหน้าคณะคว้าแขนไว้

“เฉย ๆ อยู่ที่นี่แหละ ประเดี๋ยวก็รู้เองว่าอะไรเป็นอะไร”

“นี่เขาจะไม่บอกเราบ้างเชียวหรือว่า มันเกิดอะไรขึ้น”

ดารินอดรนทนอยู่ต่อไปไม่ได้

“พี่เองก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน รพินทร์ปลุกพี่ขึ้นเงียบ ๆ และวานให้ช่วยปลุกพวกเธอต่อ แต่เขาก็ยังไม่บอกอะไรเหมือน

กัน ผละไปสั่งการอะไรกับคนของเขาอยู่นั่น รูปการณ์มันไม่สู้จะดีนัก อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรจะแสดงตื่นเต้นอะไรไปนัก”

“ถ้าทายไม่ผิด ไอ้บอดนั่นแน่”

ไชยยันต์บังคับเสียงไม่ให้สั่น มือทั้งสองกำดับเบิ้ลไรเฟิลคู่มือแน่น ใจเต้นแรง

“ไทรันตัวนั้นนะรึ?” ดารินถาม

“จะมีอะไรอีก นอกจากไอ้ยักษ์คู่เวรคู่กรรมของพวกเรานั่นแหละ ไม่เห็นหรือ แงซายลองสายธนูอยู่นั่น ได้แหลกกันไปข้างหนึ่งล่ะวะคืนนี้ แต่ให้ตายเถอะ เราเสียเปรียบมันแน่เวลากลางคืนมืดๆ และไม่มีที่จะอาศัยหลบกำบังเลยแบบนี้”

“ถ้าไอ้ยักษ์ไทรันตัวนั้น ทำไมเราถึงไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย ตามปกติถ้ามันใกล้เข้ามาละก็ แผ่นดินไหวอย่างไรอย่างนั้นทีเดียว”

นักมานุษยวิทยาเต็มไปด้วยความสงสัย

ก่อนที่ทั้งสาม จะเอ่ยคำใดกันต่อไปนั่นเอง พรานใหญ่แงซาย และบุญคำ ก็เดินตรงเข้ามาอีกครั้งโดยเร็ว จอมพรานยิ้มให้กลุ่มนายจ้างของเขาอย่างปลุกปลอบใจ และทำสถานการณ์ให้เป็นเรื่องธรรมดาที่สุด

“แปลกไปกว่าทุกครั้งครับ คราวนี้มันย่องกริบราวกับแมวขโมยงั้นแหละ แต่ถึงอย่างไร น้ำหนักตัว ก็ไม่สามารถทำให้มันซ่อนการเคลื่อนไหวอย่างไรทั้งสิ้น มันกำลังจดๆ จ้องๆ จะหาทางเข้าป่าปาล์มทางด้านเหนือของแอ่งน้ำ ทางเดียวกับที่มันเข้าออกเมื่อตอนบ่ายนี้ ตอนนี้หยุดชะงัก เหมือนจะลังเล หรือหาลู่ทางที่มันเห็นว่าสะดวกและเคลื่อนมาได้เงียบที่สุด”

แม้จะเฉลียวคิดเดากันได้ล่วงหน้าแล้ว ทั้งไชยยันต์และดารินก็ยังเย็นวูบ จากเส้นผมลงไปสู่ปลายเท้าเมื่อได้ยินคำบอกเรียบ ๆ เช่นนั้น ส่วนเชษฐามั่นคงเยือกเย็นอยู่เหมือนเดิม

“ใช่มันแน่หรือ?”

“คงไม่ผิดหรอกครับ คุณชาย ผมได้ยินเสียงมันค่อย ๆ เคลื่อนมาตามพื้นดิน นอกบริเวณป่าปาล์ม แงซายก็ตื่นและจับเสียงอยู่ก่อนผมแล้ว”

“ได้ยินเสียงผิดปกติอย่างว่านี่ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ประมาณไม่เกิน 5 นาที ก่อนที่ผมจะปลุกคุณชายขึ้นมา”

ไม่ทันขาดเสียงรพินทร์ ทุกโสตประสาทที่เปิดพร้อมอยู่ในขณะนี้ก็ได้ยินเหมือนกันหมด

เป็นเสียงไม้ขนาดใหญ่หักผัวะ ในความเงียบเช่นนี้ เสียงนั้นดังถนัดชัดเจนเหลือเกิน จากนั้นก็สงบงันไปอีกอย่างมีเลศนัย ทุกคนฝ่ายนายจ้าง และพรานพื้นเมืองต่างหันมองหน้ากันอยู่ไปมา มาเรีย กับส่างปา ซึ่งออกไปจับเสียงอยู่อีกด้านหนึ่งก็เผ่นกลับเข้ามาสมทบ

“ตัดสินใจเร็วเถอะ มันเอาเราแน่ กำลังย่องใกล้เข้ามาแล้ว ฉันคิดว่าอยู่ในระหว่างชายป่าปาล์มรอบนอก”

แหม่มสาวบอกเร็วปรื๋อ

“ถอยออกจากที่ เข้ายึดป่าหิน หรือยังไง?”

ไชยยันต์ถาม ผุดลุกขึ้นยืน หักหางเหยี่ยวไรเฟิลดูกระสุนทั้งสองนัดที่บรรจุประจำอยู่ในลำกล้องทั้งซ้ายขยวา เพื่อความแน่ใจที่สุด

“ห่างกองไฟเมื่อไหร่ เราจะเสียเปรียบมันเมื่อนั้น...”

พรานใหญ่บอก

“วิธีเดียวที่เราจะปลอดภัยในขณะนี้ก็คือ ยึดกองไฟนี่ไว้ และถ้าฉุกเฉินขีดสุดมาถึง ให้ถือดุ้นฟืนติดไฟไว้ในมือคนละดุ้น มันจะไม่กล้าชะโงกหัวลงมาเล่นงาน”

ทุกคนเพิ่งจะเห็นจริงและคิดขึ้นมาได้ตามคำของเขา การเคลื่อนย้ายเพื่อหลีกหลบหรือตั้งรับภายในบริเวณป่าหิน ย่อมจะหาประโยชน์อันใดไม่ได้เลย ในเมื่อมีไฟอยู่ใกล้มือแล้วเช่นนี้ เพราะต่างก็เคยเห็นชัดกับตาแล้วว่า ไฟเป็นเกราะป้องกันตัวได้อย่างดีที่สุดจากเจ้าไดโนเสาร์พันธุ์ดุร้ายตนนั้น

“แล้วนี่จะเอายังไง ปักหลักรอคอยให้มันเดินเข้ามาหาเราเองงั้นหรือ?”

ไชยยันต์พูดอย่างลิ้นรัวต่อไป

“ผมต้องการให้ทุกคนยึดที่มั่น เตรียมพร้อมอยู่ที่นี่ ส่วนผมกับแงซาย...”

ไม่ทันเขาจะพูดจบประโยคเชษฐาก็ขัดขึ้นอย่างกะทันหันว่า

“ไม่เหมาะ! เสี่ยงเกินไป”

“สำหรับผมกับแงซายนั้น ไม่ว่าจะรออยู่ที่นี่ หรือเดินซ่มเข้าไปหามัน ก็เสี่ยงเท่ากันทั้งสิ้น ผมสองคนจะพยายามแฝงตัวเข้าไปให้ใกล้มันที่สุด และจัดการกับมันให้เด็ดขาดเสียคืนนี้เลย”

“อย่าลืมว่ามันเป็นเวลากลางคืนนะ สายตาของคุณกับแงซายสู้มันไม่ได้แน่นอน”

ดารินท้วงอย่างเป็นห่วงมาอีกคน

“เราอาจเห็นในความมืดไม่ดีเท่ามัน นายหญิง...”

แงซายตอบแทนพรานใหญ่เป็นคำแรก

“แต่จมูก กับหูของเรา ดีกว่ามัน ตัวเราก็เล็กกว่ามันมาก อีกอย่างหนึ่ง ในระหว่างผมกับพรานใหญ่ ความมืดในป่าดงพงไพรไม่เป็นอุปสรรคมากนัก เรามีสัญชาตญาณที่จะคลำไปได้ และมีความชำนาญพอที่จะค้นหามันได้ก่อนที่มันจะเห็นเรา”

“สองคนเท่านั้นหรือ?”

ไชยยันต์ย้ำถาม

“ยิ่งมากคนเท่าไหร่ ก็ยิ่งเสี่ยงเท่านั้น อีกอย่างหนึ่ง การจะเข้าไปยิงมันด้วยธนูติดระเบิด ต้องการคนเพียงสองคนคือผมกับแงซายเท่านั้น คนอื่นที่ไปด้วยจะไม่ช่วยอะไรได้เลย กลับยิ่งทำให้ห่วงหน้าพะวงหลัง”

“ตกลง! เอาก็เอา รพินทร์ แต่ถ้าเห็นท่าไม่ดี ถอยกลับมารวมกับพวกเราที่นี่ก่อน อย่าแยกไปทางอื่น ทางด้านผมจะให้ทำอย่างไรบ้าง”

“เตรียมพร้อมอยู่ข้างกองไฟนี่แหละครับ ถ้ามันใกล้เข้ามาก็จะได้ยินเสียงเอง เพราะถึงจะย่องให้เบาสักเพียงไร มันก็ไม่มีทางจะเงียบได้ ป่าแวดล้อมแค้มป์เรารกพอสมควร มันจะต้องมีเสียงหักเป็นพายมาทีเดียว กว่ามันจะเข้าถึง”

จบคำอย่างกะทันหัน พรานใหญ่ตบไหล่ ‘คู่ขา’ ของเขาโดยแรง แล้วออกเดินอย่างรวดเร็วตัดออกจากแค้มป์หายไปในความมืดในพริบตา แงซายคว้าคันธนูกับกระบอกศรติดหลังไปด้วยความคล่องแคล่วปราดเปรียวทันกัน ก่อนที่จะลับร่างของแงซาย ดารินร้องไล่หลังมาว่า

“ถ้ายังไม่มีโอกาสจะฆ่ามันได้ถนัด ยิงระเบิดสกัดเป็นการขับไล่มันไปก่อนก็ได้ ไม่ต้องพะวงว่าจะต้องเอามันให้อยู่ในคืนนี้”

จอมพเนจรเอี้ยวคอมารับทราบนิดหนึ่ง ก่อนจะหายไปในเงามืด เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ก็เห็นด้วยกับความคิดของหมอดารินที่ตะโกนสั่งความแงซายไป นั่นคือ อย่างน้อยที่สุด แม้ทั้งสองจะยังไม่มีโอกาสยิงธนูสังหารเจ้าไทรันโนซอรัสมหากาฬนั่นลงได้ แต่ให้ยิงสกัดเป็นการขับไล่มันออกไปก่อนสำหรับคืนนี้ก็ยังดี เพราะอย่างน้อยอานุภาพของระเบิดแม้จะไม่ถูกอย่างจัง แต่ถ้าระเบิดขึ้นใกล้เคียงตัวมันก็น่าจะทำให้มันต้องผงะหลังถอยร่นและหนีไปชั่วคราวก่อน ไม่มาคอยซุ่มและย่องเข้ามาราวกับแมวหมายย่องหนอยู่ในขณะนี้

เมื่อทั้งสองลับตา เชษฐาก็เรียกประชุมทุกคนให้เข้ามารวมกลุ่มกันอยู่ริมกองไฟ ตักเตือนซักซ้อมให้เป็นที่เข้าใจว่าทุกคนจะต้องปฏิบัติเช่นไรบ้างเมื่อเหตุคับขันขีดสุดมาถึง แล้วก็เร่งให้ขนฟืนเข้าใส่กองไฟเพิ่มเติมตามเข้าไปอีก จนเป็นกองโตสว่างไสวไปทั่วบริเวณ พร้อมกับม่านควันโขมง

จากนั้น ทุกคนก็ถือไฟฉายกับปืนพร้อม ยืนเรียงรายรอบกองไฟ เงี่ยหูคอยสดับตรับฟังเสียงที่จะแว่วมาให้ได้ยินต่อไป

มาเรีย เจรจาภาษาพม่าเร็วปรี๊ดอยู่กับส่างปา แล้วต่อมาทุกคนก็เห็นแหม่มสาวกับเจ้าทาสคู่ชีพชาวต่องสู่พากันเดินออก

ไปริมบริเวณที่พักตอนหนึ่ง ส่างปาทิ้งตัวลงนอน ใช้หูแทนโซนาร์ จับฟังเสียงกับแผ่นดินอีกครั้ง ขณะที่นายสาวของมันนั่งคุกเข่าคอยซักถามอยู่ใกล้ๆ เชษฐา ไชยยันต์และดาริน เห็นดังนั้น จึงพากันเดินตามเข้ามาคอยฟังรายงานอยู่ด้วย

พักใหญ่ ท่ามกลางความเงียบสงบ ปราศจากสรรพสำเนียงกระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้นนั้น เจ้าส่างปาผู้เอาหูแนบแผ่นดินอยู่ตลอดเวา ก็เงยหน้าขึ้น ยิงฟัน

“ส่างปาจับเสียงอะไรไม่ได้เลย ไม่ได้ยินเสียงพรานใหญ่แงซายหรือไอ้ยักษ์ตัวนั้น ได้ยินแต่เสียงท้องของส่างปาเอง ลั่นโครกๆ”

นั่นคือสิ่งที่มาเรียแปลถ่ายทอดออกมาให้อีกสามคนฟัง แล้วหล่อนก็หันไปสบถด่าพำ ตบฉาดเข้าไปที่ต้นคอของคนใช้คู่ชีพ หัวคะมำลงไปทิ่มพื้น แม้จะอยู่ในภาวะหน้าสิ่วหน้าขวานทั้งเชษฐา ไชยยันต์ และดารินก็ยังอดหัวเราะออกมาไม่ได้ พากันส่ายหัวดิก มองดูไอ้ขี้ยาผู้หน้าตายอย่างทั้งฉิวทั้งขัน

“โธ่! ไอ้บ้ากัญชาเอ๊ย! นี่มันหลอกเราให้มานั่งล้อมวงดูมันแท้ๆ มันน่าวัดให้สักพลั่ก”

ไชยยันต์บ่น ขณะนั้นเอง บุญคำก็ปราดตรงเข้ามาสมทบพอเห็นหน้าตาพรานเฒ่าคู่อริ ซึ่งมักจะใช้วิธีข่มขู่ พูดคำเตะคำอยู่ตลอดเวลา ลูกศิษย์หัวแก้วหัวแหวนของมาเรียก็รีบเอาหูฟังกับพื้นอีกโดยเร็ว ไม่กล้าเล่นลูกไม้ตลกหน้าตายอะไรอีกเพราะเข็ดเขี้ยวตาบุญคำ

“ว่าไง ไอ้ส่างปา ข้ากับคะหยิ่นฟังดูแล้วไม่ได้วี่แววอะไรสักอย่าง จะมาอาศัยหูของเอ็ง” แกร้องถามมาเบาๆ

ได้ผลอย่างยิ่ง เจ้าต่องสู้ไม่กล้าไถลเถลือกใดๆ อีกเพราะรู้มือกันอยู่ เอาหูนาบดินฟังอย่างตั้งอกตั้งใจแต่ก็ดูเหมือนจะไม่จำเป็นเสียแล้วสำหรับวิธีฟังแบบถามแม่พระธรณีของมัน เพราะทุกคนแว่วเสียงแผ่นดินลั่นขึ้นอย่างถนัดชัดเจนอีกครั้ง

“มันเคลื่อนตัวแล้ว...”

ส่างปาเงยหน้าขึ้นพูดตื่นๆ

“พิโธ่ ไอ้ด้วน! ไม่ต้องอาศัยทิพยโสตของเอ็งก็ได้ ข้าหรือใครๆ ก็ได้ยินกันหมดทุกคนอยู่นี่”

บุญคำว่า

“ตาเฒ่าอย่าอวดดี ทุกคนได้ยินว่ามันเริ่มเคลื่อนไหวตัวแต่รู้หรือว่ามันเคลื่อนเข้ามาหรือเคลื่อนห่างออกไป”

“ก็แล้วเอ็งฟังได้ว่ายังไงล่ะ?”

“มันถอยออก...ฟังนั่น!...มันถอยออกไปทีละก้าว พยายามให้เบาเหมือนเมื่อขาที่เคลื่อนเข้ามา มันกำลังถอย”

ไม่ทันสิ้นคำพูดของเจ้าต่องสู ก็มีเสียงหินเคลื่อนไหวกลิ้งไปกับพื้น เหมือนถูกพลังมหาศาลปะทะชน ทุกคนมองหน้ากันอย่างประหลาดใจ ภายหลังจากมาเรียถ่ายทอดภาษาพูดระหว่างบุญคำกับคนของหล่อนให้อีกสามคนทราบ ดารินก็หน้าตื่น

“ถามมันให้แน่ซิ เมย์ ไอ้ยักษ์มันกำลังจะย่องเข้ามายังที่พักของเรานี่ไม่ใช่หรือ ทำไมมันถึงว่ามันถอยออก”

“ส่างปายืนยันจากที่มันจับฟังเสียงเช่นนั้น มันบอกว่าไทรันตัวนั้น กำลังเดินถอยหลังพ้นจากบริเวณป่าปาล์มนี่ออกไปแล้ว และกำลังถอยเข้าสู่ป่าหินด้านที่มันโผล่ออกมา”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น?”

ไชยยันต์อุทาน ลืมตาโต

“ส่างปาไม่รู้เหมือนกัน แต่รู้ว่าไอ้ยักษ์กำลังถอยแล้ว มันล่วงล้ำเข้ามาในบริเวณโอเอซีสนี้เพียงชายขอบเท่านั้น ตอนนี้ถอยกลับออกทางเดิม”

มาเรียบอกเร็วปรื๋อ หน้าตาของหล่อนก็ตื่นงง ไม่เข้าใจต่อเหตุการณ์เช่นกัน

แล้วความจริงก็ปรากฏกับหูของทุกคนที่สงบใจฟังอยู่ด้วยความร้อนรุ่มกระวนกระวาย เสียงของการเคลื่อนไหวร่างกายอันใหญ่โตนั้นดังให้ได้ยินอยู่เป็นระยะ แต่เป็นการดังที่ห่างออกไปเป็นลำดับ จนกระทั่งในที่สุด ก็เงียบหายไปในความสงัดของราตรีชนิดที่ไม่อาจทำนายสิ่งใดได้

“เอ๊ะ! แปลก ไม่น่าเชื่อเลย ทำไมมันถึงถอย...”

ท่านหัวหน้าคณะพึมพำ ขมวดคิ้วเงี่ยหูฟัง

“ถามลูกศิษย์ของคุณดูซิ เมย์ มันได้ยินวี่แววอะไรของรพินทร์กับแงซายบ้างไหม?”

“ส่างปาบอกว่า จับเสียงใดๆ ของสองคนนั่นไม่ได้เลย ขนาดเสียงมดเดิน ส่างปายังได้ยิน ถ้าตั้งใจฟัง แต่รพินทร์กับแงซาย เดินเบากว่ามด”

“หรือมันจะรู้ตัวว่าสองคนนั่นเตรียมเล่นงานอยู่ ก็เลยถอย”

ดารินนึกเดาเหตุการณ์

“ไม่น่าจะเป็นไปได้ในข้อนั้น...”

ไชยยันต์ว่า

“ตามปกติแล้ว เท่าที่เราเห็นมา ไอ้ยักษ์ไทรันนั่น ถ้าเห็นหรือได้กลิ่นพวกเราเข้าเมื่อไหร่ มันไม่เคยลังเลแม้แต่สักครั้ง จะบุกเข้าเล่นงานซึ่งๆ หน้าทันที เพราะมันรู้ตัวเองว่ามันคือเจ้าพิภพ ไม่เคยเกรงกลัวศัตรูอันมีชีวิตใดๆ มาก่อนเลย มันถือว่าตัวมันใหญ่ จะต้องชนะเสมอ มันไม่น่าจะสนใจหรอกว่าเรารู้ตัวและเตรียมรับมือมันอยู่ มันย่องเข้ามาหาเราอย่างหิวจัด อยากจะได้พวกเราทุกคนเป็นเหยื่อมากกว่าแผนการอื่นใดทั้งสิ้น ถ้ามันถอยกลับออกไปจริง ก็น่าจะมีเหตุผลอะไรมากกว่านั้น”

มาเรียชี้ไปที่กองไฟอันกำลังลุกโชติช่วง ส่งควันโขมง

“ถ้างั้นก็อาจเป็นเพราะกลิ่นควันไฟนั่นกระมัง ลมพัดจากทางด้านเราไปหามันด้วย พอกะสาเข้ากับควันไฟ ก็เลยทำให้มันถอยออกไป”

ทั้งหมดนึกขึ้นมาได้ตามคำพูดของแหม่มสาว

“อาจเป็นได้ แล้วพรานใหญ่กับแงซายล่ะ เขาจะเอายังไงต่อไป ความจริงถ้ารู้แน่ว่ามันถอยไปแล้ว ก็ควรจะกลับ ไม่ควรตามมันออกไปพ้นบริเวณป่าปาล์มนี่”

ดารินเริ่มกังวลใหม่ขึ้นมาอีก

และก็ไม่มีใครสามารถเดา หรือให้ความเห็นเป็นการอ่านใจของบุคคลทั้งสองให้หล่อนทราบได้ ท่ามกลางความเงียบงันของราตรีแฝงเลศนัยที่ครอบคลุมอยู่นี้ ไชยยันต์กับมาเรียก็เริ่มกระสับกระส่าย มีความคิดตรงกับดารินว่า ทั้งรพินทร์และแงซายควรจะกลับ มากกว่าที่จะมุ่งติดตามมันออกไป ในกรณีที่ไอ้ยักษ์ผละถอยแล้วเช่นนี้

เวลาล่วงผ่านไปอีกพัก อย่างไม่มีอะไรกระโตก-กระตากเหมือนเดิม ยิ่งเนิ่นนานออกไปเท่าใด ทางฝ่ายพวกพ้องที่รอคอยฟังข่าวกันอยู่ในแค้มป์ ก็ยิ่งกระวนกระวายใจเพิ่มขึ้นทุกขณะ

เชษฐาเลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ขณะนั้นเป็นเวลา 2 นาฬิกากับ 45 นาที ทั้งรพินทร์และแงซายย่องออกจากแค้มป์ เพื่อจะมุ่งหน้าเข้าหาเจ้าสัตว์ใหญ่ยักษ์ยุคโลกล้านปี อันเป็นศัตรูคู่แค้นที่ติดตามจองล้างคณะเดินทางทั้งหมดมาตลอดเวลา เป็นเวลาถึง 45 นาทีแล้ว

มันนานผิดปกติ!

“เอ ยังไงเสียแล้ว...”

ท่านทูตทหารบกปรารภขึ้นเป็นคำแรก ภายหลังจากไม่อาจนิ่งใจเย็นอยู่อีกต่อไปได้

“ป่านนี้น่าจะกลับได้ ถ้าไม่บ้าระห่ำตามมันออกไปจนพ้นบริเวณที่นี่ สองคนนั่นลงถ้าจับคู่กันได้แบบนี้ ไม่ค่อยคิดหน้าคิดหลัง ถึงไหนถึงกันทีเดียว สังเกตดูท่ารพินทร์ก่อนที่จะผละไปเมื่อกี้นี้ เขามุ่งมั่นมากทีเดียว ที่จะเอามันให้อยู่มือคืนนี้ให้ได้”

“ถ้างั้นจะเอาไงดีคะพี่ใหญ่ น้อยอยากให้ใครออกไปตามหรือไม่ก็หาทางส่งสัญญาณอะไรสักอย่างหนึ่ง เรียกตัวสองคนนั่นกลับ”

ดารินพูดขึ้นโดยเร็ว

ทั้งสี่คนมองหน้ากันไปมา เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น ไชย-ยันต์ก็หันขวับไปทางบุญคำ ซึ่งยืนหน้าเป็นทุกข์อยู่

“บุญคำกับคะหยิ่นสองคน พอจะไปตามได้ไม่ใช่หรือ?”

“ได้ นายทหาร...”

บุญคำรีบรับคำโดยเร็ว แล้วหันไปส่งภาษาปรื๋อกับคะหยิ่น พลางหันมารายงานอีกครั้ง

“ไอ้คะหยิ่นมันก็อยากจะออกไปตาม ติดขัดอยู่ที่ก่อนไป พรานใหญ่สั่งไว้เด็ดขาดไม่ให้พวกเราออกจากปางพัก แต่ถ้าเจ้านายเห็นว่าจำเป็นสั่งให้ไปตาม บุญคำกับคะหยิ่นก็จะไปเดี๋ยวนี้ บุญคำกับคะหยิ่น แกะรอยในเวลากลางคืนได้เหมือนกับพรานใหญ่และแงซายเหมือนกัน พวกเจ้านายไม่ต้องห่วง และถ้าเกิดจวนตัวขึ้น เราสองคนก็เอาตัวรอดได้”

เชษฐาชั่งใจ

“สองคนคิดยังไง ป่านนี้พรานใหญ่กับแงซายทำไมยังไม่กลับ?”

“บุญคำว่า พรานใหญ่กับแงซาย ตามไอ้ยักษ์นั่นออกไปแน่ๆ ไม่งั้นก็ควรกลับได้แล้ว ถ้าเป็นบุญคำหากมันถอยไปแล้วอย่างนี้ บุญคำจะไม่ตามออกไปเป็นอันขาด เวลาข้างหน้ายังมีกลางคืนนั้น ถึงอย่างไรเราก็เสียเปรียบมันอยู่วันยังค่ำ”

“ตกลง! ออกไปตามเดี๋ยวนี้ ระวังตัวกันให้ดีที่สุด”

ท่านหัวหน้าคณะตัดสินใจ บุญคำกับคะหยิ่นก็รีบรุดออกจากบริเวณปางพักหายไปโดยเร็ว

อีกพักใหญ่ ในการรอฟังข่าวอย่างร้อนรุ่มของคณะทุกคนต่างแว่วเสียงฝีเท้าหลายคู่ย่ำใกล้เข้ามา พร้อมกับเสียง

พูดอะไรกันอย่างเร่งร้อนฟังไม่ได้ศัพท์ แล้วก็มีลำไฟฉายกราด
อบแวบนำหน้าเข้ามาก่อน ทั้งหมดผุดลุกขึ้นยืน ปราดออกไป
ดักรอรับทันที แล้วก็พบกับความประหลาดใจ ระคนตื่นตระ
หนกยิ่งขึ้น เมื่อแลเห็นแงซายกับคะหยิ่น ช่วยกันประคองหิ้ว
ปีกรพินทร์มาคนละด้าน โดยมีตาบุญคำเดินตามกระชั้นชิดเข้า
มาเบื้องหลัง

“รพินทร์!”

ทุกคนร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวอย่างตกใจ ถลันปราดออก
ไปทันที ตรงเข้ารุมล้อมซักถามแซดฟังไม่ได้ศัพท์ เป็นเวลาเดียว
กับที่แงซายและคะหยิ่นช่วยกันประคองครึ่งลากครึ่งอุ้มลิ่วมาถึง
กองไฟใหญ่ที่ก่อไว้ตรงกลาง แล้ววางร่างนั้นลงไปกับพื้น

“เกิดอะไรขึ้น พรานใหญ่โดนอะไร?”

เชษฐาพูดเสียงดังลั่น เกือบจะเป็นตะโกน ทุกคนจ้อง
ร่างอันเขียวซีด สั่นเทิ้มเป็นเจ้าเข้านั้นเป็นตาเดียว กรูเข้ามา
ล้อมแน่น ดารินนั้นยืนตะลึงไปชั่วขณะเพราะความตระหนก
อกสั่นทำอะไรไม่ถูกในภาพที่เห็น

รพินทร์พยายามจะลุกขึ้นมานั่ง ริมฝีปากอันสั่นริกนั้น
เผยอขึ้นเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่ไม่มีใครจับกระแสความ
ได้ถนัด ทันใดนั้นเสียงห้าว ๆ ของแงซายก็รายงานขึ้นว่า

“ผู้กองจับไข้สั่นขึ้นอย่างกะทันหันในระหว่างตามไอ้ยักษ์
ล่วงเข้าป่าหิน มันเกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วนเหลือเกิน กว่าผมจะ
รู้สึกตัวเขาก็ลงไปนั่งสั่นกับพื้น แม้แต่ปืนก็ยังถือไม่ไหว ตัวร้อน
ราวกับไฟ ผมเองก็ทำอะไรไม่ถูกนอกจากพยายามแก้ไขช่วย
เหลือเขา พอดีลุงคำกับคะหยิ่นตามไป จึงช่วยกันแบกกลับมา”

เมื่อนั้นเอง ทุกคนจึงทราบว่าอะไรเป็นอะไร และดารินก็พลันได้สติขึ้นมาในทันที ถลันปราดแหวกวงล้อมของพรานพื้นเมืองเข้ามา

“แน่ใจหรือ แงซาย ว่าผู้กองเพียงแต่เกิดจับไข้สั่นขึ้นอย่างเดียวเท่านั้น โดยไม่ได้ถูกของอื่นใดที่เป็นอันตรายเป็นต้นว่า งูหรือแมลงและไม้มีพิษ”

“ผมแน่ใจ นายหญิง ผู้กองไม่ได้โดนพิษอะไรทั้งสิ้น เขาเกิดอาการหนาวสั่นขึ้นเอง”

เสียงพำแซดไปในหมู่ของคณะทุกคน เมื่อได้ยินคำตอบอันถนัดชัดเจนของแงซาย แต่ถึงอย่างไร สภาพของคนทั้งหมดก็เต็มไปด้วยความชุลมุน แม้จะใจชื้นขึ้นมาบ้างก็ตาม หมอดารินทรุดตัวลงตรงหน้าของคนที่กำลังห่อตัวสั่นเป็นลูกนก เขย่าไหล่ก้มลงถามว่า

“โรคเก่าใช่ไหม รพินทร์?”

คนถูกถามไม่ตอบ หรือมิฉะนั้นก็คงอ้าปากเป็นคำพูดไม่ได้ ได้แต่พยักหน้า ดวงตาทั้งสองแดงก่ำ หน้าซีดเผือด ดารินจับดูที่หน้าผากและซอกคอ แล้วถอนใจออกมาเบาๆ อย่างโล่งอกไปได้ครึ่งหนึ่ง ยิ้มให้อย่างเอ็นดูระคนสังเวชใจแล้วเงยขึ้นบอกกับพรรคพวกทุกคนที่รายล้อมหน้าตาตื่นอยู่ในขณะนี้ว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ไข้จับสั่นเรื้อรังของเขานั่นแหละ ช่วยกันหน่อยเร็ว! เมย์ ไปเอาหีบเวชภัณฑ์ของฉันที ส่วนไชยยันต์ไปเอาแบล็งเก็ตผืนใหญ่มา เราจะให้เขานอนอยู่ข้างกองไฟนี่แหละ”

มาเรียกับไชยยันต์เผ่นออกไปอย่างว่องไว ครู่เดียวต่างก็กลับมาพร้อมกับสิ่งที่หมอดารินต้องการ ทุกคนช่วยกันอย่างกุลีกุจอ จัดการปูผ้าใบลงกับพื้นริมกองไฟ ประคองพรานใหญ่ซึ่งบัดนี้ กลายเป็นคนพิการไปชั่วขณะเสียแล้วด้วยมาลาเรียสหายเก่า อันเป็นจุดอ่อนประจำตัว ให้นอนลงแล้วเอาผ้าห่มทบหลายชั้นคลุมไว้ แพทย์สาวประจำคณะผู้เคยพบเห็นและเคยชินมาก่อนกับอาการเจ็บไข้ได้ป่วยชนิดนี้ของเขา ก็ดำเนินการเยียวยาตามถนัดของหล่อน ไม่เป็นการยุ่งยากหนักอกหนักใจอะไรสำหรับหล่อนนัก ในเมื่อคนป่วยตกอยู่ในมือของหล่อน ระหว่างที่เครื่องมือครบถ้วนพร้อมมูล และพร้อมหน้าหมู่คณะเช่นนี้

“เอาละ นอนพักเสีย รพินทร์ นอนนิ่งๆ ไม่ต้องห่วงกังวลกับอะไรทั้งสิ้น”

นั่นเป็นคำสั่งของหมอดารินกับคนป่วย ภายหลังปฏิบัติการในทางแพทย์ของหล่อนเสร็จสิ้นลง ตบเบาๆ ลงไปบนหน้าผากอันร้อนรุมนั้น

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ แงซาย?”

เชษฐาถามขึ้น เมื่อเบาใจในด้านคนเจ็บลงแล้ว

“เราสองคน พยายามจะย่องเข้าไปใกล้มันที่สุด...”

แงซายเล่าด้วยเสียงต่ำลึก ตายังจับนิ่งอยู่ที่ร่างของจอมพราน ซึ่งบัดนี้นอนขดตัวตะแคงคู้อยู่ใต้โปงผ้าห่มหนา สั่นสะท้านอยู่เป็นระยะ

"ขณะนั้น...มันล่วงเข้ามาในบริเวณป่าปาล์มแล้วประมาณร้อยเมตร เราเลี่ยงออกทางด้านใต้ลม แต่แล้วทันทีนั้นดูราวกับมันจะรู้ว่าเราเคลื่อนเข้าไปใกล้ มันจึงเริ่มถอยช้าๆ เรายิ่งตามมันก็ยิ่งถอย จนในที่สุด มันก็ไปหยุดชะงักอยู่ที่ป่าหิน ทั้งผมและผู้กองคิดตรงกันว่าที่มันถอย ไม่ใช่เพราะเห็นเรา หรือรู้ว่าเรากำลังจะหาทางยิงมันด้วยธนูติดระเบิด หากแต่เป็นเพราะมันกะสากลิ่นควันไฟที่แค้มป์นี่ก่อไว้เสียมากกว่า เพราะลมพัดจากแค้มป์ไปทางด้านมันโดยตรง กลิ่นควันแรงมาก ตลบอบอวลทีเดียว ระยะระหว่างเรากับมัน ก็ยังไม่สามารถจะยิงธนูได้ถนัดนัก ผมกับผู้กองจึงกระชั้นเข้าไปอีก และมันก็ถอยอยู่เรื่อยๆ คล้ายจะมีอะไรมากระซิบบอก ลักษณะของมันดูจะเปลี่ยนความตั้งใจที่จะเข้ามาโจมตีพวกเราในแค้มป์ โดยถอยกลับออกไปตามทางเดิมกับที่มันย่องมาแต่แรก..."

แงซายหยุดเว้นระยะนิดหนึ่ง ด้วยการถอนใจเฮือก

"ความรู้สึกของผมในขณะนั้น อยากถอยกลับ เพราะเห็นว่ามันผละไปแล้ว แต่ผู้กองไม่ยอม บอกว่าจะฆ่ามันในคืนนี้ให้ได้ สั่งให้ผมตาม เราตามมันไปในป่าหินนั้น แต่แล้วเขาเองก็เกิดอาการหนาวสั่นขึ้นมาอย่างกะทันหันในระหว่างที่เราหมอบซ่มไปในหม่ก้อนหิน ขณะนั้นเขาคลานอยู่เบื้องหน้าของผม ไอ้ยักษ์กำลังเดินช้าๆ ไปในระหว่างโขดหินกำบังเบื้องหน้าห่างไม่เกิน 150 เมตร ผมเห็นเขาหยุดนิ่งอยู่กับที่ นั่งกอดปืน ตัวสั่น-เทา ผมถามเขา แต่เขาไม่ตอบ ได้ยินแต่เสียงฟันกระทบกัน จึงเข้าไปจับตัว ก็รู้สึกว่าตัวของเขาร้อนเหมือนไฟ ผมรู้ว่าเขาไม่สบายมากในทันทีนั้น ผมทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ เพราะรู้ดีว่า

ผู้กองไม่สามารถจะร่วมมือกับผมได้เสียแล้ว แม้ตัวเขาเองก็ไม่สามารถช่วยตัวเองได้โดยอาการพิการไปชั่วระยะเช่นนั้น เหตุการณ์ก็เข้าสู่จุดอันตรายเข้าด้ายเข้าเข็มที่สุด ไอ้ยักษ์ยังอยู่ห่างเกินกว่าระยะธนู แต่ก็ไม่ห่างในการที่จะปรี่เข้าใส่ เพราะมันเองก็ยังรีๆ รอๆ คุมเชิงอยู่ในเงาหินตรงหน้านั่นเอง ทางด้านผมผู้กองก็สั่นทำอะไรไม่ได้เสียแล้ว ผมจึงหมอบซุ่มคอยระวังคุมเชิงอยู่ใกล้ๆ เขานั่นเอง จะตามต่อไปก็ไม่ได้ จะถอยก็ไม่ได้ เพราะเกรงมันจะแว่วเสียงหรือรู้สึก ก็จะแว้งเข้าไล่ พอดีคะหยิ่นกับลุงคำตามไปถึงก็เป็นเวลาเดียวกับที่ไอ้ยักษ์ถอยห่างออกไปอีก เราจึงได้โอกาสแบกผู้กองกลับ”

ทุกคนเบิกตาโพลง ฟังแงซายเล่าอย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ไชยยันต์ครางออกมาว่า

“เจ้าประคุณเอ๊ย! บุญเหลือเกิน บุญแท้ๆ ทีเดียวที่ไอ้ยักษ์โดนควันไฟถอยหนีไปเสียก่อน ถ้าอยู่ระหว่างการประจัญบาน ผู้กองของเราเกิดอาการเช่นนี้ขึ้นมาละก็เสร็จไปแล้วเฮ้อ! นี่เขาไม่รู้สึกตัวบ้างเลยหรือว่าก่อนหน้าที่จะตกลงใจออกไปประจันหน้ากับมันนั่นน่ะ อาการไข้ของเขามันกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็น่าจะมีอาการอะไรเตือนให้รู้ล่วงหน้าบ้าง ดันผ่าบุกออกไปได้ เสร็จแล้วเกิดไปสั่นเป็นลูกนกอยู่กลางเหตุการณ์แบบนี้ รพินทร์หนอรพินทร์ เสียแรงปราดเปรื่องเรืองศักดา จะไปเสียท่าหมดเชิงพรานเอากะไอ้โรคบ้าๆ ประจำตัวนี่เอง”

ดารินเม้มริมฝีปากเบาๆ ชำเลืองมองร่างจอมพรานผู้

ยิ่งใหญ่ของหล่อน ซึ่งบัดนี้ไม่มีความเก่งกาจใดๆ เหลืออยู่มากไปกว่าทารกผู้แบเบาะแล้วยิ้มเศร้าๆ

“เธอไม่ได้เป็นกับตัวเองก็ไม่มีวันรู้หรอกไชยยันต์ มาลาเรียเรื้อรังชนิดเกาะกระดูกแบบนี้ บทมันจะเกิดอาการขึ้นมา มันไม่เตือนให้รู้ล่วงหน้าหรอก จู่ๆ พรวดพราดมันก็สั่นงกๆ ขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วนไม่รู้เนื้อรู้ตัวทีเดียว ตอนไปติดล้อมสาง-เขียวอยู่ในถ้ำด้วยกันคืนนั้นเขาก็เกิดอาการแบบนี้แหละ ฉันแทบจะเป็นบ้าตายทีเดียว เห็นหน้ากันอยู่เพียงแค่สองคน ไอ้มนุษย์กินคนก็ล้อมไว้รอบด้าน ยอดชายนายพรานของเราก็สั่นเป็นเจ้าเข้าไปเสียอีก ปล่อยให้ฉันเผชิญหน้ากับเหตุร้ายไปคนเดียว ฉันรู้อาการของเขาดีมาแล้ว ยังเสียวอยู่ตลอดเวลาว่าสักวันหนึ่ง เขาอาจเกิดอาการจับสั่นอย่างนี้ขึ้นมา ในระหว่างเหตุการณ์ฉุกเฉินขีดสุด เป็นได้ยุ่งกันละ เอาเข้าจริงๆ ไหมล่ะ นี่ยังดีว่าช่วยกันลากตัวกลับมาได้โดยไม่เกิดอันตรายอะไรขึ้น พวกเรานี่คิดๆ ดูก็แย่ๆ อยู่เหมือนกันนะ พี่ใหญ่ประเดี๋ยวก็ขาเป็นง่อยไปเสียทีหนึ่ง พอจะค่อยยังชั่ว พรานใหญ่ก็สั่นเป็นลูกนก ทำอะไรไม่ได้ พอพ่อพรานนี่หายเรียบร้อยดี แม่เมย์ก็คงจะถึงรอบปวดท้องร้องดิ้นพราดๆ ไปอีก สมมติว่าเกิดหน้าสิ่วหน้าขวานขึ้นมาอีก พี่ใหญ่ขาหัก รพินทร์จับสั่น เมย์ปวดท้องขึ้นมาพร้อมๆ กัน ท่ามันสนุกพิลึกละ”

กล่าวจบหล่อนก็ยกมือขึ้นกุมขมับ

“ก็ยังดี ที่ยังเหลืออยู่สองคนไม่ได้มีโรคประจำตัวให้เป็นจุดอ่อนอะไร คือฉันกับเธอ และคนที่แคล้วคลาดไม่เคยเป็นอะไรหนักหนากับใครเลยก็ยังเป็นหมออีกด้วย คนอื่นเป็นอะไร

เธอก็ยังรักษาได้ สำคัญหมอเองอย่าเป็นอะไรเสียก็แล้วกัน” ไชยยันต์พูดเบาๆ

เชษฐามองดูพรานนำทางชั้นยอดของเขาอย่างเป็นห่วง แล้วถามน้องสาวว่า

“อาการของเขาเป็นยังไงบ้าง น้อย?”

“อันตรายร้ายแรงอื่นใดก็ไม่แสดงชัดนักหรอกค่ะ พี่ใหญ่ เพียงแต่ว่าเมื่อเกิดอาการจับสั่นขึ้นมา ก็ต้องนอนซมหมดสติสตังไปชั่วระยะหนึ่งแบบนี้แหละ ให้กินยานอนพักสักชั่วโมงก็จะหายเอง และถ้าสร่างลงแล้ว ก็เป็นปกติเหมือนเดิม คล้ายๆ ไม่ได้เป็นอะไรเลย”

“ไม่มีทางจะหายขาดหรอกหรือ?”

“ก็อาจมีทางหายได้ ถ้าได้ตรวจ และรักษาพยาบาลกันอย่างจริงๆ จังๆ ไม่ใช่รักษาบ้างไม่รักษาบ้าง แล้วก็ปล่อยชีวิตให้กรากกรำท่องป่าอยู่แบบนี้”

“ถ้าการเดินทางของเราเสร็จสิ้น กลับไปถึงบ้านเมื่อไหร่ เห็นทีจะต้องเอาเสือนี่ไปรักษาให้หายขาดเสียที...”

เชษฐากล่าวเบาๆ เหมือนจะรำพึงกับตนเองด้วยความเมตตาอันเกิดขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว หันไปมองจอมพรานอย่างปลงสังเวช

เขาบอกตนเองไม่ถูกเหมือนกันว่า เหตุใดจิตใจของเขาจึงมีความสัมพันธ์กับบุรุษไพรอันเป็นลูกจ้างผู้นี้อย่างสนิทแนบ และนับวันเวลาที่ผ่านไปก็ยิ่งทวีลึกซึ้งขึ้นทุกขณะ **เดี๋ยวนี้ ท่านสุภาพบุรุษเชื้อพระวงศ์มิได้คิดอีกเลยว่ารพินทร์ ไพรวัลย์คือลูกจ้าง แต่ถือเสมอน้องชายร่วมสายโลหิต หรือมิฉะนั้น**

ก็เพื่อนตายที่รู้จักและเห็นใจกันมาตลอดทั้งชีวิต แบบเดียวกับไชยยันต์

"ว่าแต่น้อยพอจะกะถูกไหมว่า อาการแบบนี้ของรพินทร์มันจะเกิดขึ้นในรอบระยะถี่ห่างเช่นไร เผื่อบางทีอาจช่วยให้รู้ได้ล่วงหน้าหาทางเตรียมป้องกันไว้เสียก่อน ไม่ใช่ปล่อยให้เขาไปเผชิญหน้ากับอันตราย แล้วไปเกิดอาการเช่นนี้ขึ้นระหว่างเหตุ-การณ์"

"กะกันลำบากค่ะ พี่ใหญ่ อาการจับสั่นมันเกิดขึ้นได้เสมอ ไม่เลือกระยะ หรือเวลา บางทีก็ถี่ บางทีก็ห่าง แต่จากการสอบประวัติเห็นเขาบอกว่าเฉลี่ยแล้วเดือนละหนึ่งครั้ง เขาจะต้องทรมานอยู่กับการสั่นทำอะไรไม่ได้แบบนี้ อย่าว่าแต่จะให้ทำอะไรเลย ขนาดจะพูดก็ยังฟังไม่เป็นคำอย่างที่เราเห็นกันอยู่เมื่อตะกี้"

"คิดๆ ดูก็น่าสงสาร"

ไชยยันต์พูดแผ่วเบาออกมาจากความรู้สึกแท้จริง มองไปทางจอมพรานอย่างสลดสมเพช พวกพรานลูกมือทั้งสี่พูดกันซุบซิบ นั่งล้อมวงหน้าจ่อยอยู่รอบๆ เจ้านายของตน เชษฐาหันไปทางแงซาย ผู้นั่งนิ่งสงบอยู่บนขอนไม้ริมกองไฟ

"แงซาย แกไม่ต้องห่วงว่า ถ้าพรานใหญ่ทพพลภาพชั่วขณะไปเสียคนหนึ่งแล้วจะไม่มีใครอาจหาญเคียงคู่กับแก เพื่อจุดไฟให้กับธนูของแกได้ ถ้าหากว่าจำเป็นขึ้นมา ฉันจะทำหน้าที่นี้คู่กับแกเอง ว่าแต่ตามความรู้สึกของแก คืนนี้ไอ้ยักษ์นั่นจะย้อนกลับมาเล่นงานเราอีกไหม?"

"ผมไม่คิดว่ามันจะย้อนเข้ามาอีก ถ้าเรายังก่อไฟให้ลุก

สว่างส่งควันอยู่เช่นนี้ ที่มันถอยออกไปมันไม่ได้กลัวผม กลัวผู้กอง หรือกลัวธนูติดระเบิด เพราะมันไม่รู้จัก แต่มันกลัวควันและไอไฟ คืนนี้ ถ้าผู้กองไม่เกิดอาการไข้กะทันหันขึ้นเสียก่อน เราก็คงได้ยิงธนูกันแล้ว”

“อย่าเสียดายโอกาสนั้น แต่จงดีใจ ที่แก บุญคำ และคะหยิ่นสามารถเอาผู้กองกลับคืนมาได้อย่างปลอดภัย ฉันสังหรณ์อยู่แล้วว่าเหตุใดจึงพากันไปนานผิดปกติ ในที่สุดมันก็มีเหตุขึ้นจนได้ เอาละเราจะนอนกันต่อไป เพียงแต่จัดเวรยามคอยระวังสุมไฟไว้อย่าให้มอดเท่านั้น ฉันก็เชื่อเหมือนกันว่ามันคงไม่กล้าย้อนเข้ามาอีกตราบใดที่ไฟไม่ดับ”

ทุกคนนอนกันอีกครั้ง โดยไม่ปล่อยให้วิตกกังวลใดๆ เข้ามาทำลายเวลาพักผ่อนเอาแรงจากความเคยชินต่อเหตุการณ์ซึ่งได้รับการฝึกปรือมาจนชินดีแล้ว

ดารินยังไม่เข้านอนก่อนขณะนั้น การได้หลับรวดเดียวตลอดหลายชั่วโมงประกอบกับเหตุการณ์ทำให้ตาสว่าง หล่อนเดินตรวจไปรอบๆ บริเวณที่พักแล้วมานั่งเงียบๆ อยู่คนเดียวบนก้อนหินริมกองไฟที่ก่อไว้ ทอดสายตาผ่านเปลวอันลกพลอมแพลมไปยังฝั่งตรงข้ามที่มีร่างของใครคนนั้น นอนห่อตัวขดตะแคงเป็นกุ้งอยู่พร้อมกับปล่อยความคิดคำนึงล่องลอยไปไกล รู้สึกคล้ายๆ มีใครมาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ เบื้องหลัง พอหันมา ร่างตระหง่านงามแบบเจ้าแม่ประโลมโลกย์ของแม่เพื่อนสาวต่างผิว ก็หย่อนกายลงนั่งข้างๆ

“ถ้าฉันเป็นเธอ สักวันหนึ่ง ฉันจะเอาตัวเขาไปรักษาให้หายขาดจากโรคที่ทรมานอยู่นั้น”

เสียงกระซิบขึ้นลอย ๆ

“ก็ถ้า ‘เธอ’ เป็น‘เธอ’ ล่ะ ไม่คิดจะเอาเขาไปรักษาบ้างหรือ?”

อีกฝ่ายหนึ่งทวนกระแสคำ โดยไม่มองหน้า

มีเสียงหัวเราะเอื่อย ๆ

“ประการหนึ่ง ฉันไม่ใช่หมอ ประการที่สองนอกเหนือจากหน้าที่ของฉัน...ฉันรู้ตัวเองดี น้อย”

“ก็คงไม่ใช่หน้าที่ของฉันด้วย”

“สงสารเขามาแล้ว ก็จงเมตตาให้ตลอดไปเถิด น้อย ผู้ชายคนนี้เป็นคนดี และน่าสงสาร”

ดารินยักไหล่ หัวเราะเสียงแปร่งพร่า

“อาจมีใคร ‘สงสาร’ เขาก่อนฉันแล้วกระมัง?”

มาเรีย ฮอฟมัน สอดแขนมาโอบเอวของหล่อนกอดไว้

“ไม่หรอก ที่รัก! ฉันคิดว่าฉันรู้จักเขาดีพอสมควร อย่างน้อยก็รู้จักมาก่อนเธอ ผู้หญิงคนหนึ่งเคยสงสารเขาด้วยวิธีที่หนีไปแต่งงานเสียกับชายอื่น และผู้หญิงอีกคนหนึ่งก็เคยสงสารเขา โดยวิธีหาทางให้เขาเป็นชายชู้ซึ่งเขาก็ปฏิเสธ ไม่มีใครเมตตาสงสารเขาจริงหรอก ถ้าจะมีก็คงเป็นดาริน วราฤทธิ์คนนี้กระมัง แต่ก็ยังไม่แน่นัก มิใช่หรือ?”

ดารินเงียบงันไปนานทีเดียว หล่อนไม่คาดฝันในคำพูดของมาเรียที่ได้ยิน

“ฉันไม่เข้าใจว่าเธอมีเจตนาอะไร ที่มาพูดเช่นนี้”

“เชื่อบ้างไหมว่า ฉันรักเธอ”

“แล้วยังไง?”

“ขอให้รู้ไว้อย่างเดียวเท่านั้นว่า ฉันจะไม่ทำอะไรให้เธอต้องขมขื่นผิดหวังเป็นอันขาด”

จบคำพูดสั้นๆ แต่ความหมายอันมากมาย ผู้พูดจับต้นแขนของหล่อนบีบหนักหน่วง เหมือนจะระบุย้ำในสัจวาจาที่ให้ไว้ แล้วก็เดินผละไป

ทุกสิ่งทุกอย่างสงบราบคาบเรียบร้อยดี จน
กระทั่งรุ่งเช้า
คณะนายจ้างตื่นขึ้นมา เห็นคนป่วยเมื่อตอน
ดึกของเมื่อคืนเดินตัวปลิวเสียแล้ว เขาตื่นก่อน
คณะนายจ้างทุกคนเสียอีก ร่องรอยที่อาจเหลืออยู่บ้างก็
เพียงแต่ใบหน้าที่เขียวซีดเล็กน้อยเท่านั้น

"ทรหดขาดใจเลย ไอ้เสือนี่"

เชษฐาพูดกับกลุ่มของเขา ขณะที่ไปวักน้ำลูบหน้าตรงบริเวณแอ่งน้ำพุใกล้ที่พักนอน ไชยยันต์ก็ยกนิ้วขึ้นดีดแรงๆ พอร่างนั้นหันขวับมาก็กวักมือเรียก ชั่วอึดใจเดียว เจ้าของร่างก็เดินดุ่มๆ เข้ามาหา และก่อนที่ใครจะเอ่ยปากเช่นไร เขาก็บอกด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้นเลยว่า

"ข่าวดีครับ เมื่อหัวรุ่งนี่เอง แงซายยิงกวางใหญ่ได้ตัว

หนึ่ง ตรงแอ่งน้ำโน้น พวกเรากำลังไปแล่เนื้อมาแล้ว เห็นจะไม่ต้องทนกระเดือกเนื้อนกทุเรศนี่อีกต่อไป”

“กวาง!”

ทุกคนอุทานเป็นเสียงเดียวกันอย่างประหลาดใจ ลืมตากว้าง

“แถวนี้มีกวางด้วยหรือ แล้วแงซายยิงได้ยังไง ไม่ได้ยินเสียงปืนสักโป้ง”

“สัตว์ที่นี่ชุมมากครับ และมีเกือบทุกชนิดเพราะเป็นแหล่งอาหารและแหล่งน้ำที่มันจะต้องมาอาศัย เมื่อวานนี้เรามาถึงค่ำแล้ว ไม่มีเวลาได้สำรวจมากนัก แงซายยิ่งด้วยธนูดอกที่ไม่ติดระเบิด ผมเองก็ไม่รู้สึกตัวเหมือนกันว่า แงซายดอดออกจากที่พักไปตอนไหน เมื่อไหร่ อยู่ไม่อยู่มันก็มาปลุกผมบอกว่ายิงกวางไว้ตัวหนึ่งที่แอ่งน้ำ ชวนผมไปดูก็จริงตามที่มันบอก เลยส่งบุญคำกับพวกนั้นไปขนมา ประเดี๋ยวก็คงจะโผล่กันมาหรอกครับ”

“แล้วตะกี้นี้คุณกำลังทำอะไรง่วนอยู่ อ้อ! ก่อร้านเตรียมจะย่างเนื้อหรือ”

เชษฐาถามหน้าตื่นอยู่เช่นนั้น หันกลับไปมองทางกองไฟที่เห็นจอมพรานทำอะไรอยู่สองคนกับเสี่ยเมื่อหยก ๆ นี้

“ครับ”

“อื่นใดก็เว้นเสียก่อนเถอะ...ว่าแต่ เราน่ะ หายดีแล้วหรือ?”

ดารินขัดขึ้นโดยเร็ว สำรวจไปตลอดใบหน้านั้น

รพินทร์หัวเราะฝืด ๆ

“โธ่! คุณหมอก็ทราบดีอยู่แล้วว่า โรคเรื้อรังของผมนี่นะ มันมีระยะเวลาของมัน พอผ่านพ้นช่วงระยะของมันแล้วผมก็เป็นปกติเหมือนเดิมทุกอย่าง ยิ่งถ้ามีหมอช่วย มียาพร้อม มันก็ทุเลาเร็วขึ้นอีก เมื่อคืนนี้ผมเสียท่าจริงๆ ถ้ารู้ตัวล่วงหน้าเสียก่อนว่ามันจะจับไข้ขึ้นมา ผมก็คงไม่ออกไป แงซายคงจะเล่าให้เจ้านายของผมฟังหมดแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“ใช่ เขาบอกให้เราฟังหมดแล้วว่า คุณไปสั่นงกๆ อยู่ตอนเวลาวิกฤตที่สุด เห็นไปนานผิดปกติ พี่ใหญ่เป็นห่วงเลยให้บุญคำกับคะหยิ่นตามไปอีกสองคน ถึงได้ไปช่วยกันลากกลับมาได้ บุญนะที่มันไม่แว้งเข้ามาเล่นงานอีตอนคุณปลุกพระสั่นเทิ้มอยู่ บอกแล้วว่าไม่ต้องตามออกไป ถ้ามันถอยพ้นเขตป่าปาล์มนี่ก็ให้ถอยกลับมาก่อน บ้าระห่ำไม่เข้าเรื่อง”

ประโยคหลังดูคล้ายจะบ่นอุบอิบอยู่ในลำคอ พร้อมกับหางตาที่แลเหมือนค้อน พรานใหญ่ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ ไม่โต้ตอบเช่นไร เพราะรู้ตัวดีว่าเป็นหนี้บุญคุณคุณหมอดารินอยู่เป็นอันมาก

“แงซายบอกกับเราว่า ถ้าคุณไม่เกิดอาการไข้ขึ้นอย่างกะทันหันเสียก่อน คงได้ยิงไอ้ยักษ์นั่นแล้วไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์ถามมาบ้าง

“ผมก็มีความเชื่อมั่นเช่นนั้นครับ แต่เจ้ากรรมจริงๆ คิดแล้วเจ็บใจตัวเอง ตอนที่มันจะเกิดอาการหนาวสั่นขึ้นมา ผมพยายามใช้กำลังใจเข้าฝืนข่มเต็มที่ แต่ก็ยังทนไม่ไหว โชคไม่ดีเสียจริงๆ”

“โชคดีตะหาก ที่ไม่ถูกมันเขมือบ...”

“สองครั้งแล้วนะ นายพราน ที่คุณมีอาการแบบนี้ เวลาอื่นก็ไม่เป็นเสียด้วย ดันมาเป็นเอาตอนชีวิตแขวนอยู่บนความเป็นความตายฉุกเฉินเต็มที่ ถ้าเกิดขึ้นเป็นครั้งที่สามเมื่อไหร่ในสถานการณ์แบบนี้ ฉันไม่คิดว่าคุณจะโชคดีอีกหรอก อาจเป็นครั้งสุดท้ายก็ได้”

“อ้าวน้อย! มันเรื่องอะไรไปแช่งเขาน่ะ”

ไชยยันต์ร้อง

“ไม่ได้แช่ง แต่พูดความจริง และต้องการจะเตือนให้เขาสำนึกใน ‘จุดอ่อน’ ของตัวเองข้อนี้ไว้ให้มากๆ คนอะไรก็ไม่รู้จะว่าป่าเถื่อนไม่รู้ประสีประสาก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง นี่ได้รับการศึกษาเจริญมาถึงขนาดนี้แล้ว ยังปล่อยตัวเองให้ตกเป็นทาสของโรคแบบนี้ยังกะคนป่าคนดอยงั้นแหละ มาลาเรียน่ะเรื่องเล็กเหลือเกิน ถ้าหาทางรักษาให้หายขาดเสียแต่ในระยะต้นๆ มือถ้าเป็นอย่างส่างปาหรือคะหยิ่นละก็ ฉันจะไม่ตำหนิเขาเลย”

ฝ่ายที่ถูกตอกเอาซึ่งๆ หน้าเงียบกริบโดยดุษณี มาเรีย ฮอฟมัน เมินหน้าไปทางอื่นเสีย ทำเป็นเพลินกับธรรมชาติยามเช้าอันสดชื่น และสวยงามของป่าปาล์มที่แวดล้อมอยู่ นกและผีเสื้อหลากๆ สี พากันบินร่อนเกาะอยู่ตามพุ่มพฤกษ์ทั้งสูงและต่ำรอบด้านแลสะพรั่งตาไปหมด สลับไปกับพันธุ์ไม้ดอกรปร่างลักษณะแปลกตาที่บานสะพรั่งโผล่แซมอยู่ทั่วไปตามคาคบ และซอกหิน พืชพันธุ์ที่เห็นบ่งลักษณะของสภาพอันอุดมสมบูรณ์และเต็มไปด้วยสัญลักษณ์แห่งชีวิต ท่ามกลางความแล้งกันดารของภูมิประเทศแวดล้อมอันไพศาลรอบทิศ ลมเช้าโชยฉ่ำมาเป็นระยะ

“ควันไฟของเราได้ผลมากทีเดียว มันไม่ได้แผ้วพานเข้ามาใกล้อีกเลยไม่ใช่หรือ หลังจากที่ถอยไปแล้ว”

เชษฐาว่า

“ครับ ผมสอบถามแงซายกับพวกที่อยู่ยามดูแล้ว ไม่ปรากฏว่าจะได้ยินเสียงมันเข้ามาใกล้อีก เมื่อคืนนี้ ถ้าเราไม่มีฟืนก่อไฟเสียอย่างเดียว มันบุกเข้าถึงตัวแน่ เพราะฉะนั้นจะต้องระวังตัวกันให้มากในป่าหินข้างหน้า การหยุดพักนอนทุกครั้ง ถ้าบังเอิญไม่มีฟืนใช้ก่อไฟเมื่อไหร่ ก็ต้องยึดที่กำบังอันปลอดภัยที่สุดไว้ก่อน และต้องระวังกันแจทีเดียว ผมสังเกตดูรู้สึกว่ามันจะคอยตามจ้องเล่นงานเราไปทุกระยะทีเดียว เมื่อคืนนี้มีอาการแปลกมาก โดยการค่อยๆ ย่องเข้ามา ซึ่งผิดไปกว่าทุกครั้ง”

“จำไม่ได้หรือ ฉันตั้งข้อสังเกตไว้กับคุณตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้วว่า ที่เรากับมันมีอาการเหมือนจะพัวพันนัวเนียใกล้ชิดกันมาตลอดระยะเวลาเดินทางนี่นะ มันเป็นเรื่องเหตุการณ์บังเอิญหรือว่าเป็นเจตนาของมันโดยตรง ที่ติดตามเล่นงานเรากันแน่ ซึ่งคุณก็พยายามจะทำให้เราเข้าใจไปเสียว่า มันเป็นเรื่องบังเอิญมากกว่า ตอนนี้คุณแน่ใจแล้วใช่ไหมละว่า เจ้าสัตว์ในอบายภูมิตัวนี้มันจองเวรพวกเรา”

คำพูดอย่างจริงจังของดาริน ทำให้ทุกคนซึ่งกำลังสดชื่นอยู่ด้วยอากาศยามเช้า เครียดขรึมลงในทันทีด้วยความคิดหนัก แม้รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็อึ้งไปนาน

“ที่ผมพยายามเข้าใจเช่นนั้นก็เพราะไม่อยากจะคิดอะไรให้เป็นอกุศลเกินไปนัก และเจตนาแท้จริงก็หวังที่จะหลีกเลี่ยง

มันเสีย ไม่อยากเผชิญหน้าเป็นคู่เวรคู่กรรมกับมัน ภาวนาให้มันไปทาง และเราไปทาง ทีนี้ระหว่างเรากับมัน ลงถ้าการคิดแผ่เมตตาไม่เป็นผลเสียแล้ว ก็ต้องฟาดกันให้แหลกไปข้างหนึ่งแบบเดียวกับที่เราหักล้างอุปสรรคขวากหนามและศัตรูร้ายในรูปต่าง ๆซึ่งผ่านมาแล้ว และก็เพราะตัดสินใจแล้วแบบนี้แหละเมื่อคืนนี้ขณะที่มันถอยออกไปเพราะควันไฟ ผมจึงตามมันออกไป หมายเอาให้อยู่ แต่บังเอิญเกิดเหตุขัดข้องขึ้นเสียก่อน”

“พวกเราเข้าใจคุณดี ผู้กอง...”

ไชยยันต์พูดแผ่วต่ำ

“ถึงน้อยเอง...ผมก็ไม่คิดว่าเขามีเจตนาที่จะตำหนิอะไรคุณ ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดขึ้นเพราะความที่พวกเราเป็นห่วงคุณนั่นแหละ เรื่องไอ้ไทรันโนซอรัสตัวนี้ไม่เป็นปัญหาหรอก เราทุกคนเข้าใจได้ดีเท่า ๆกับคุณ จงยึดถือนโยบายการเดินทางของเราเป็นหลัก ระหว่างทางถ้ามันขวางหน้าหรือเข้าโจมตีเมื่อไหร่จัดการเด็ดขาดกับมันไปเลย เอางั้นนะเชษฐา?”

ประโยคหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่หันไปย้ำความเห็นสหายอาวุโสของเขา

ท่านหัวหน้าคณะก้มศีรษะลงด้วยอาการอันหนักแน่นมั่นคง

“ถูกต้อง! เอาอย่างงั้น ไม่มีแผนการที่จะตามล่ามันโดยตรง แต่อย่าขวางหน้าหรือเข้ามาใกล้ก็แล้วกัน ว่าแต่นี่แน่ะผู้กอง วันนี้เราจะเริ่มต้นออกเดินทางเมื่อไหร่?”

“ถ้าไม่ห่วงกันเรื่องเสบียง เราคงออกกันได้เช้าหน่อย แต่ผมคิดว่าสายไปบ้างก็คงไม่เป็นไร”

“ผมกลัวว่าจะไม่หน่อยอย่างคุณว่านะซิ หมายความถึงว่า คุณจะย่างรมควันเอาเนื้อกวางไปให้ได้มากที่สุดใช่ไหม”

“ครับ นั่นเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีพของเรา หนทางที่ผ่านมาแล้วเตือนให้เราทราบดีว่า เสบียงเป็นเรื่องจำเป็นขีดสุด ขาดอาหารก็ขาดพลังงาน และเราหวังไม่ได้ด้วยว่า ถ้าแม้วางที่พักที่ใดหรือไปถึงที่หมายตำแหน่งไหน อาหารจะรอคอยเราอยู่พร้อมแล้วที่นั่น”

“กวางทั้งตัว กว่าจะย่างแห้งพร้อมที่จะขนเอาไปได้ เคยเห็นกินเวลาเป็นวันๆ”

ดารินว่า และก็เป็นเช่นนั้นจริงๆตามที่หล่อนเห็นมาแล้ว เนื้อจะถูกทอนออกเป็นชิ้นใหญ่ๆ ขึ้นย่างบนร้านชนิดไฟรุมๆ มีใบไม้สดปกคลุมอบไว้ข้างบน ใช้เวลาตลอดทั้งคืนหรือทั้งวัน กว่าจะทำให้เนื้อแห้งพอจะเก็บตุนไว้เป็นเสบียงได้นานวันโดยไม่เน่า ซึ่งแน่ละ มันกินเวลาไม่ใช่น้อย

แต่คนที่ชำนาญต่อการยังชีพในไพรลึก บอกว่า

“เราจะใช้วิธีที่สงวนเวลาขึ้นครับ คุณหญิง ถ้าย่างรมควันแบบนั้นมันก็เสียเวลานานอย่างคุณหญิงว่าจริง และเราไม่มีเวลาพอที่จะทำเช่นนั้นได้ แต่เราจะใช้วิธีเผา แทนที่จะค่อยๆย่างๆ คือโยนเนื้อก้อนโตๆ เข้าไปเผากลางกองไฟ ให้ผิวด้านนอกถูกไฟไหม้ดำเกรียม ผิวซึ่งไหม้เกรียมด้านนอกนี้ จะทำหน้าที่หุ้มเนื้อข้างในไว้ให้สดและไม่เน่าเก็บไว้ได้นานพอสมควร ตราบใดที่เรายังไม่เอาส่วนไหม้ด้านนอกออกเมื่อต้องการจะใช้เป็นอาหาร ก็เฉือนส่วนที่หุ้มไหม้เกรียมเหล่านั้นออกเราจะได้เนื้อสุกๆ ดิบๆ ภายใน เมื่อจำเป็นก็พอจะอาศัยกินได้ทั้งอย่าง

นั้น หรือถ้ามีไฟ เราก็ย่างให้สุกต่อไปในการจะกินแต่ละครั้ง โดยวิธีนี้เราจะได้เนื้อสดดีเสียกว่าการย่างรมควันแห้งเสียอีก เพียงแต่เพิ่มน้ำหนักในการขนขึ้นบ้างเท่านั้น จัดการกับเสบียงของเราโดยวิธีนี้กินเวลาแค่ชั่วโมงเศษ ก็ขนไปได้แล้ว ไม่ต้องรอเสียเวลาเป็นวันๆ”

สายตาของนักมานุษยวิทยาสาวที่แลไปยังพรานนำทางเต็มไปด้วยความอบอุ่นเชื่อมั่น แล้วยิ้มให้

“เรียนกันสักเท่าไหร่ ก็ไม่มีวันจบสิ้นนะ ฉันยังไม่เคยเห็นคุณเตรียมเสบียงโดยวิธีที่บอกนี่เลยสักครั้ง เห็นตลอดเวลามา ก็ใช้วิธีค่อยๆ ย่างกันจนเนื้อแห้ง กินเวลาหลายๆ ชั่วโมง”

“ครั้งก่อนๆ เรายังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสงวนเวลาอย่างนี้ ส่วนมากเราวางแค้มป์อยู่กับที่หลายๆ วัน ก็มีเวลาพอที่จะทำแบบนั้นได้ แต่นี่เราต้องเคลื่อนย้ายเร็วที่สุด และต้องเอาเสบียงที่ได้มาอย่างกะทันหันนี้ไปด้วย ก็ต้องทำแบบนี้ มันไม่ใช่เรื่องลึกลับซับซ้อนอะไรเลย ชาวป่าทุกคนเข้าใจการรักษาเนื้อวิธีนี้กันทั้งนั้น มองผาดๆ จะเห็นเนื้อก้อนโตๆ เช่นส่วนขาทั้งขา ไหม้ไฟเกรียมไปหมด ไม่น่าจะใช้กินได้ แต่เราต้องนึกถึงความจริงว่าก้อนเนื้อนั้นมีส่วนหนามาก เร่งไฟให้แรงเผาเฉพาะผิวที่ห้มนอก มันก็จะไหม้เกรียมเฉพาะส่วนนอกเท่านั้น ส่วนในไฟยังกินเข้าไปไม่ถึง และความร้อนที่ได้รับอย่างรวดเร็วจากเบื้องนอกยังระอุเข้าไปไม่พอที่จะทำให้เนื้อสุกได้โดยตลอด ผิวที่ไหม้อยู่เบื้องนอกแปรสภาพเป็นเปลือกหุ้มเนื้อในไว้ไม่ให้อากาศเข้าไปได้ เฉือนผิวนอกที่ไหม้ทิ้ง ก็จะพบเนื้อในที่ยังใช้การได้ดี ใช้ปรุงอาหารได้ เราไม่เรียกว่าเป็นการย่าง แต่เรียกว่าเผา การ

นำพาไปก็สะดวก ไม่ว่ามันจะตกหล่นคลุกผงคลีฝุ่นละอองสกปรกเช่นไร เพราะจะถูกแต่เพียงผิวนอกซึ่งไหม้ไฟเท่านั้น เนื้อในที่ถูกห่อหุ้มโดยกรรมวิธีนี้จะไม่มีความสกปรกใดๆ เข้าไปถึง จนกว่าเราจะเฉือนผิวหุ้มนอกออก”

“แล้วนั่น คุณไม่ได้เตรียมก่อร้านไว้สำหรับย่างแบบที่กินเวลากันนานๆ หรอกหรือ?”

ดารินชี้มือไปยังคานไม้ง่าม ซึ่งบัดนี้ เสย่กำลังปักอยู่

“ผมเตรียมไว้สำหรับย่างเพื่อเป็นอาหารมื้อแรกของเราวันนี้เท่านั้นเองครับ นอกจากเนื้อย่างแล้ว เรามีซุปเนื้อต้มกับลูกเดือยอีกด้วย หรูหราพอสมควร สำหรับความแร้นแค้นอดอยากมาเป็นเวลานาน รสชาติก็คงไม่เลวนัก เพราะดินโป่งที่นี่อุดมสมบูรณ์ เราพอจะหาเกลือจากผิวดินได้ไม่ยากนัก ส่างปากำลังไปจัดหามาแล้ว มันเสาแถวนี้หัวขนาดซุงเขื่องๆ พืชอีกหลายชนิดก็กินได้ รู้สึกว่าจะอุดมสมบูรณ์กว่าทุกป่าที่เราผ่านมาแล้ว นับตั้งแต่ออกจากหล่มช้าง”

ทุกคนสูดลมหายใจลึกด้วยความแช่มชื่นขึ้น ต่างนึกขอบคุณสวรรค์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายอยู่ภายใน ฟ้าเบื้องบนยังไม่ทอดทิ้งเสียเลยทีเดียว ภายหลังจากเหนื่อยยาก ซมซานแร้นแค้นมาแทบว่าจะเอาชีวิตไม่รอดช่วงระยะหนึ่ง ก็ประทานสายใยแห่งชีวิตลงมาให้เสมือนจะอุ้มชูหล่อเลี้ยงไว้เพื่อให้บุกบั่นต่อไป

ชีวิตการบุกป่าฝ่าดงของเขาเหล่านี้ ก็เช่นเดียวกับชีวิตดิ้นรนต่อสู้ของมนุษย์ที่อยู่ท่ามกลางนาครธรรมนั่นเอง อุปมา

ได้ดุจกัน แผกกันไปแต่เฉพาะกรรมวิธีของการเผชิญหน้ากับอุปสรรคเท่านั้น ประเดี๋ยวร้อน ประเดี๋ยวหนาว ประเดี๋ยวหิว โหย ประเดี๋ยวอิ่มหนำ ลุ่มๆ ดอนๆ ไปตามวิถีทางฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ภายใต้กรรมลิขิต

มนุษย์ในเมือง ผจญกับมรสุมชีวิตเหล่านี้โดยวิถีทางอ้อม แต่มนุษย์ที่อยู่ท่ามกลางไพรเถื่อนชุดนี้ประจันหน้าอย่างบริสุทธิ์โดยตรงซึ่งๆ หน้า

ไม่นาน กลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์ ก็ช่วยกันทยอยแบกหามเนื้อกลับมาถึงที่พัก คนเหล่านั้นทำงานไปพลาง พูดจาหยอกล้อเล่นหัวกันอย่างสนุกสนานร่าเริงใจไปพลาง ทุกคนทำงานกันเหมือนเฟืองจักร และทุกคนมีความประเปรียวคล่องแคล่วเต็มไปด้วยสมรรถภาพสามัคคีปรองดองรักใคร่กันยิ่งกว่าพี่น้องไม่มีใครเอาเปรียบ เกียจคร้านหรือกินแรงใคร งานทุกสิ่งทุกอย่างจึงดำเนินลุล่วงไปได้อย่างเรียบร้อยและรวดเร็ว

มองดูพวกพรานป่าลูกน้องของรพินทร์เหล่านั้นแล้ว คณะนายจ้างทุกคนก็ชื่นใจ ไม่เคยเห็นคนกลุ่มใดจะมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวเหมือนกลุ่มเล็กๆ สี่ห้าคนนี้ แม้คะหยิ่นหรือส่างปาอันมาสมทบภายหลังก็สามารถจะกลมกลืนเข้ากันได้สนิท

คนเหล่านี้ประเดี๋ยวก็มีเรื่องถกเถียงโต้คารมกันเสียทีหนึ่ง ประเดี๋ยวก็ด่าทอเตะถีบกัน บางทีก็หัวเราะต่อกระซิกกันด้วยเรื่องลามกหยาบโลนครึกครื้นรื่นเริงกันได้ในทุกสภาวะ แม้แต่ในวินาทีแห่งความเป็นความตาย และความจริงเหนือสิ่งอื่นใดก็คือเขาทุกคนกลมเกลียวกันได้อย่างดีที่สุด และพร้อมเสมอที่

จะเผชิญกับเหตุการณ์ไม่ว่าจะร้ายแรงสักปานใดร่วมกันโดยไม่มีใครปลีกเอาตัวรอดทิ้งใคร ซึ่งคุณสมบัติอันประเสริฐชนิดนี้ยากที่จะหาได้ในกลุ่มคนที่อ้างตัวว่าเจริญแล้ว

ชีวิตของเขาเหล่านี้มีการเป็นอยู่อย่างง่ายๆ เชิงเดียว ไม่มีอะไรสลับซับซ้อนมากนัก มักน้อยและสันโดษ พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ ไม่เคยคิดใฝ่ฝันทะเยอะทะยานให้เกินสภาพ ไม่คำนึงถึงอนาคต กินอิ่มนอนหลับในวันนี้ พรุ่งนี้จะเป็นอย่างไรก็ช่าง ฝากความจงรักภักดีและซื่อสัตย์สุจริตใจจริงต่อบุคคลที่เขารัก และนับถือตลอดไป ความรู้สึกอันเป็นการอ่อนไหวของอารมณ์มีอยู่ไม่นานนัก เมื่อหยกๆ นี้มีเรื่องตกอกตกใจกันตาเหลือกตาปลิ้น แต่อีกไม่นานก็หัวเราะตลกคะนองได้อีกแล้ว

และนี่คือเสน่ห์ชีวิตของชาวไพรอย่างแท้จริง ซึ่งคนช่างคิดช่างสังเกตอย่างดาริน วราฤทธิ์ เริ่มจะผูกจิตประทับใจพิสมัยไปเป็นลำดับ

ชำเลืองแลพินิจเพ่งไปยังหัวหน้าของบุคคลเหล่านั้นแล้วก็แอบชื่นชมภาคภูมิใจอยู่เงียบๆ เขาเกิดมาเพื่อที่จะใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมเหล่านี้อย่างแท้จริง ทั้งๆ ที่ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ สำหรับชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งผ่านการศึกษาในขั้นสูงและผ่านโลกศิวิไลซ์มาแล้วเป็นอย่างดีเท่าๆ กับปัญญาชนชาวเมืองทั้งหลาย ที่จะต้องมาดำรงตนถือสันโดษฝากชีวิตทั้งชีวิตอยู่กับป่าดงพงไพรเช่นนี้ น่าเสียดายวิชาความรู้ที่อุตส่าห์ร่ำเรียนมา น่าเสียดายรูปร่างหน้าตา และศักดิ์ของความหนุ่มฉกรรจ์

เห็นกันครั้งแรก มีแต่ความหมั่นไส้ชิงชัง เกลียดขี้หน้าเข้ากระดูกดำ

ครั้นแล้วไม่นานนัก กาลเวลาและเหตุการณ์ มันผันแปรความรู้สึกเดิมๆ ไปเสียสิ้น เมื่อหล่อนได้ 'รู้จัก' เขาอย่างแท้จริงขึ้น มาเรีย ฮอฟมัน ไม่จำเป็นจะต้องบอกกับหล่อนอย่างเมื่อคืนนี้หรอก ถึงตัวหล่อนเองก็ยืนยันได้ว่า **ผู้ชายคนนี้เป็นคนดีเขาดีจริงๆ!**

'ฉัน' จะเอาเธอกลับเข้าไปสู่ความศิวิไลซ์ที่เธอผละจากออกมาแล้วอีกครั้งจะสำเร็จไหม?

หรือว่า 'ตัวฉันเอง' จะต้องผละจากความศิวิไลซ์แห่งนาครธรรมอันเต็มไปด้วยความสับปลับหลอกลวงเหล่านั้นมาสู่ชีวิตสันโดษด้วยธรรมชาติอันบริสุทธิ์ร่วมกับเธอ?

ใครจะดึงใครกันแน่นะ ระหว่างเราทั้งสอง?

แต่ก็จะแปลกอะไร...หรือว่ามีปัญหายิ่งใหญ่สักเพียงไหนในเมื่อจิตใจของเราสามารถกลมเกลียวประสานกันได้แล้วเช่นนี้ บางคราวเธอต้องตามใจฉัน เราจะท่องเที่ยวไปด้วยกันในโลกมนุษย์อันกว้างใหญ่ไพศาลแวดล้อมไปด้วยวัตถุธรรม ซึ่งเธอก็คงจะมีสภาพกลมกลืนเข้ากับสิ่งแวดล้อมเหล่านั้นได้ เพราะเธอก็ผ่านพบมาแล้ว และบางครั้งเราก็จะกลับมาใช้ชีวิตร่วมกันตามป่าเขาลำเนาไพรอันงดงามไปด้วยธรรมชาติบริสุทธิ์ ซึ่งฉันเองก็เห็นคณค่ามันได้อย่างดี จากการแนะนำสั่งสอนของเธอ

ห้วงรำพึงของหญิงสาวสะดุดชะงักลงเพียงนั้น เมื่อรู้สึกว่า มีใครวางมือลงบนไหล่จากเบื้องหลัง หันกลับ ก็พบดวงตาสีเขียว และรอยยิ้มกว้างๆ ของเพื่อนสาวต่างผิว ซึ่งหล่อนไม่แน่ใจว่าจะอ่านทะลุเข้าไปถึงหัวใจได้ปรุโปร่งเพียงไหน

“เวลาเรายังมีพอ น้อย พี่ใหญ่ให้ฉันมาบอกเธอว่าถ้าจะอาบน้ำก็ได้”

การอาบน้ำชำระร่างกาย เป็นการเรียกกำลังได้อย่างดี เยี่ยมสำหรับที่จะบุกบั่นต่อไปด้วยความแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่า และโอกาสที่จะหาน้ำอาบได้นั้น ก็ดูเหมือนจะยากเย็นเสียยิ่งกว่าการหาอาหารเสียอีก สำหรับทิศทางกันดารเท่าที่ผ่านกันมาแล้ว เพราะฉะนั้น ไม่มีเหตุผลที่หล่อนจะต้องปฏิเสธ

ทุกคนอิ่มหนำและสดชื่นพร้อมที่จะเคลื่อนย้ายรุดหน้าต่อไปได้ภายในอีกไม่กี่นาทีเบื้องหน้า ขณะนั้น ยังไม่สายจนเกินไปนัก คะหยิ่นผู้หายเข้าป่าในละแวกใกล้เคียงไปมีอาการเหมือนจะดอดไปถ่ายทุกข์ ก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาพร้อมกับส่งเสียงเอะอะเร็วปรื๋อร้องบอกอะไรชนิดหนึ่งกับพรานใหญ่ ทุกคนกำลังเตรียมตัว หันขวับไปมองเป็นตาเดียว เห็นจอมพรานกำลังส่งภาษาซักถามอยู่ และพวกพรานพื้นเมืองทุกคนก็เข้าไปรุมล้อมคะหยิ่น

สี่คน ของฝ่ายนายจ้างก็ปราดตรงเข้าไปทันที

“อะไรกัน รพินทร์ เกิดอะไรขึ้น”

จอมพรานเองในขณะนั้นก็มีสีหน้าตื่น ประหลาดใจยิ่ง หันมาทางคณะนายจ้างของเขา

“แปลกมากครับ คะหยิ่นมันบอกว่ามันออกไปปลดทุกข์ตรงป่าปรงด้านตะวันออกของที่นี่ห่างไม่ถึง 60 เมตรนี่เอง พบกองหินหมู่หนึ่งลักษณะสบายมากอยู่ใกล้แอ่งน้ำเล็กๆ มีต้น

ปาล์มเก่าแก่ต้นหนึ่งล้มอยู่ ที่ลำต้นของปาล์มมีรอยคล้าย ๆ ใช้มีดแกะไว้เป็นตัวอักษร แต่มันอ่านไม่ออก”

นายจ้างทุกคนลืมตาโพลง เมื่อได้ยิน

“ฮ้า! จริงหรือ ให้มันพาพวกเราไปดูเดี๋ยวนี้ซิ”

เชษฐาร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น

รพินทร์หันไปส่งภาษา คะหยิ่นก็พยักหน้าออกนำลิ่วไปอย่างรีบร้อน เชษฐาสั่งให้พวกพรานทุกคนจัดเตรียมของและรอคอยอยู่ที่นี่ก่อน มีเขา ไชยยันต์ มาเรีย และดาริน เท่านั้น ที่พากันบุกป่าปรงติดหลังไปอย่างกระชั้นชิด

ชั่วไม่กี่อึดใจ ที่เจ้านักเลงโตหล่มช้าง นำเลี้ยวลัดไปตามทางด่านแคบ ๆ สองฟากทางหนาแน่นไปด้วยปรงยักษ์ และวัชพืชที่ออกดอกดวงสีสันประหลาดลานตา สลับไปกับไม้ยืนต้นประเภทปาล์มบางชนิด ทั้งหมดก็มาถึงบริเวณหนึ่งเป็นซุ้มอันร่มรื่นน่าสบายในวงแวดล้อมของก้อนหินราวกับมีใครมาจัดเรียงไว้เป็นคูหา ภายใต้เงาปกคลุมโปร่ง ๆ ของเครือเถา มีแอ่งน้ำใสตื้น ๆ ซึมออกมาใต้ก้อนหิน ในลักษณะแอ่งน้ำซับกว้างแค่สามเมตรเป็นรูปเว้า ๆ แหว่ง ๆ เหมือนอ่างน้ำที่ประดิษฐ์เป็นตัวอะมีบา ณ ที่นั้น ปาล์มขนาดใหญ่ต้นหนึ่ง เป็นซากเก่าแก่ล้มคร่อมพาดทับอยู่บนก้อนหินเหล่านั้น มีเหลืออยู่ครึ่งลำต้น ส่วนที่ขวางพาดอยู่บนหินสูงจากระดับพื้นเพียงแค่เมตรเดียว

พอคะหยิ่นชี้ให้ดู พร้อมกับพูดภาษากะเหรี่ยงเร็วปรื๋อ คณะนายจ้างทุกคนก็จ้องตะลึง ตัวอักษรภาษาไทย ที่มีรอยคม

กรีดแกะเซาะจารึกไว้นั้นขนาดใหญ่ และชัดเจนจนไม่จำเป็นจะต้องใช้ความพิจารณาหรือวิเคราะห์อะไรกันมาก เรียกว่าเห็นและอ่านออกอยู่ทนโท่ทีเดียว

มาเรียหน้าตื่นงง เพราะหล่อนไม่สามารถอ่านข้อความนั้นออก ลอบสะกิดไชยยันต์ กระซิบถามเบาที่สุด

“ข้อความนั้น เขียนว่าอย่างไรและ...ใช่ ‘เขา’ ไหม?”

“เกาะแห่งชีวิต-อนุชา วราฤทธิ์-หนานอิน 30/9/25...”

ไชยยันต์ พึมพำอ่านข้อความนั้น โดยแปลกลับมาเป็นภาษาอังกฤษช้า ๆ เสียงแหบสั่น

เชษฐาหลับตาลง เอานิ้วคีบสันจมูกนิ่งไปครู่ ก็ลืมตาขึ้นจ้องอีกครั้ง ส่วนดารินเม้มริมฝีปากแน่น ใบหน้าแดงระเรื่อ มือสั่นน้อย ๆ ระหว่างที่กลุ่มนายจ้างของเขายังยืนตะลึงจ้องนิ่งเหมือนถูกสาปอยู่นั้น รพินทร์กวาดสายตา และออกเดินสำรวจไปรอบ ๆ ด้านสองคนกับคะหยิ่น ครู่ใหญ่จึงเดินเข้ามารวมกลุ่มอีกครั้ง

“ได้หลักฐานอะไรเพิ่มเติมอีกบ้างไหม?”

อดีตท่านทูตทหารบกเอ่ยถามขึ้นแผ่วเบา ด้วยน้ำเสียงที่บังคับให้ปกติธรรมดาที่สุด

“ไม่พบเลยครับ แต่สองคนนั่นมาพักนอนอยู่ตรงนี้แน่-น่อน และอยู่ที่นี่นานพอสมควร อย่างน้อยก็นานพอที่จะใช้เวลาเอามีดสลักต้นปาล์มนี่แก้กลุ้มหรือฆ่าเวลาได้ กะว่าไม่ต่ำกว่า 1 วัน ไม่ใช่เป็นการผ่านอย่างฉาบฉวย”

“หนึ่งปีเจ็ดเดือนกับสิบสองวัน นับจากวันที่อนุชาจารึกวันเดือนปีไว้นั่น จนกระทั่งเรามาพบเห็นอยู่เดี๋ยวนี้”

ไชยยันต์ผู้แม่นยำในด้านปฏิทินพึมพำขึ้นอย่างเลื่อนลอย เหมือนจะกล่าวกับตน

“รพินทร์ จากหลักฐานเด่นชัดที่เห็นกันอยู่นี่ เรารู้แน่นอนกันละว่า เมื่อวันที่ 30 เดือนกันยายน ของหนึ่งปีให้หลังมานี่ อนุชาและพรานนำทางยังมีชีวิตอยู่และผ่านมาถึงที่นี่ แต่คำว่า ‘เกาะแห่งชีวิต’ คุณพอจะเดาออกไหม มันหมายความว่าอะไร”

เชษฐาถาม ในขณะที่ดวงตาทั้งคู่จับนิ่งเหมือนจะเข้าฌานอยู่กับตัวอักษรที่ปรากฏอยู่นั้น ทุกคนตกอยู่ในอาการตื่นเต้นในทุกครั้งที่ค้นพบร่องรอย อันแสดงถึงการมีชีวิตอยู่ของบุคคลสาบสูญ อย่างน้อยที่สุดก็ยังมีชีวิตอยู่ ณ วันเวลาที่ได้ทิ้งร่อง-รอยหลักฐานนี้ไว้ แม้ว่าหลังจากนี้แล้ว คณะติดตามทั้งหมดจะตกอยู่ในภาวะเสมือนงมเข็มในมหาสมุทรต่อไปก็ตาม **การพบสิ่งที่บอกถึงความมีชีวิตอยู่ย่อมเป็นนิมิตดี และเป็นความหวังอันแจ่มใสมากกว่าไม่พบอะไรเลย หรือพบว่าได้เสียชีวิตไปแล้ว**

“ผมคิดว่า คุณชายอนุชาเมื่อมาถึงที่นี่ เห็นเป็นบริเวณชุ่มชื่นอุดมสมบูรณ์ ก็เลยตั้งชื่อให้โอเอซีสแห่งนี้ว่า ‘เกาะแห่งชีวิต’ แล้วสลักนามไว้ พร้อมกับวันเดือนปีที่ผ่านมา ผมไม่คาดฝัน หรือคิดล่วงหน้ามาก่อนเลยว่า เราจะได้พบร่องรอยครั้งล่าสุดของคุณชายอนุชากับหนานอินที่ชัดเจนถึงเพียงนี้ เดี๋ยวนี้ผมอยากจะเชื่อว่า ทั้งสองคนนั่นบ่ายหน้ามาทางเส้นทางเดียวกับเราทุกระยะทีเดียว นับตั้งแต่ผ่านบริเวณป่าไม้พันธุ์แค็สตัสชนิดกินคน ที่เราพบหลักฐานเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อสองสามวันก่อน”

จอมพรานกล่าวอย่างระมัดระวัง เดินเข้าไปจนชิดรอยสลักนั้นก้มลงพิจารณาใกล้ๆ แล้วเอามือลูบสัมผัสดู

“ถ้าเช่นนั้น ความหวังของเราก็น่าจะใกล้เข้ามาทุกขณะ เพราะตลอดระยะทางที่ผ่านมา แทบจะเรียกได้ว่า เราค้นพบร่องรอยการล่วงหน้าไปก่อนของบุคคลทั้งสองทุกช่วงระยะทีเดียว ครั้งหลังสุดที่เราเห็นอยู่นี่ ยังเขียนวันเดือนปีที่ผ่านไว้อย่างชัดเจนอีกด้วย และทุกครั้งที่พบร่องรอย มันล้วนเป็นหลักฐานที่พิสูจน์ถึงการมีชีวิตของเขาทั้งสิ้น ฉันแน่ใจเต็มเปี่ยมว่า เราจะต้องตามพบทั้งสองคนนั่นแน่”

มาเรียกล่าวอย่างมั่นใจที่เกิดวูบวาบขึ้นกับตนเอง

“อย่าลืมว่าพี่กลาง ผ่านที่นี่ไปปีครึ่งแล้วนะ”

ดารินพูดแผ่วเบาอย่างใคร่ครวญหนัก แล้วทันทีนั้นหล่อนก็ขมวดคิ้ว มีอาการเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ หันขวับไปทางไชยยันต์พูดโดยเร็วว่า

“ฉันนึกออกแล้ว ไชยยันต์ เราน่าจะคำนวณเปรียบเทียบอะไรได้นะ เกี่ยวกับระยะเวลาการเดินทางของพี่กลาง โดยเอาวันเดือนปีที่เขาสลักไว้นี่แหละ เป็นหลักในการคำนวณ”

ทุกคนหันมามองดูหล่อนเป็นตาเดียว ไชยยันต์ทำหน้างง ยังไม่เข้าใจนัก

“หมายความว่ายังไง?”

“โง่ไปได้ เธอนึกไม่ออกหรือ เราเคยพบกลอนที่พี่กลางเขียนจารึกไว้บนก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ตอนที่เดินทางออกจากหล่มช้างมาได้เพียงเล็กน้อย และใต้กลอน นอกจากจะลงชื่อไว้

แล้ว พี่กลางยังลงวันที่ที่เขียนไว้อีก ลักษณะเดียวกับที่เราเห็นอยู่เดี๋ยวนี้แหละ”

“เออ จริงซิ!”

ไชยยันต์ลืมตาโพลง

“ครั้งนั้น อนุชาลงวันที่ไว้ด้วย ฉันยังคำนวณไว้ในครั้งนั้นเลยว่า มันผ่านมานานเท่าไรแล้วกับขณะที่เราพบเข้า แต่ฉันยังงงแฮะ นึกไม่ออกว่าจะมาเปรียบเทียบกับวันเดือนปีที่เราพบใหม่ และคำนวณหาเวลาอะไรได้อย่างไร”

เชษฐาก็สายตาสว่างวาวขึ้นมาในทันทีนั้น ด้วยปฏิภาณอันฉับไว

“ฉันนึกออกตามที่น้อยพูดนี่แล้ว ไชยยันต์ ในไดอารี่สมุดบันทึกของแก จดเหตุการณ์ไว้ทุกระยะไม่ใช่หรือ”

“ใช่ ฉันจดไว้ละเอียดทีเดียว ยังลอกเอากลอนที่อนุชาเขียนไว้บนก้อนหินนั้นลงสมุดไว้เลย”

“ลงวันที่ ที่แกบันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ไว้อย่างถูกต้องวันต่อวันหรือเปล่า?”

“บางวันเพลียมากๆ และไม่มีเหตุการณ์พิเศษอะไร ฉันก็ผ่านเลยไปเสีย ไม่ได้บันทึก แต่ถ้าวันไหนบันทึก ฉันก็บันทึกตรงกับวันเวลาเสมอ”

“ถ้างั้น ไปเอาสมุดไดอารีของแกมาเดี๋ยวนี้ แล้วฉันจะบอกแกเองว่า เราจะคำนวณอย่างไร เร็วเข้า!”

ไชยยันต์ทำหน้าเซ่อ เมื่อเชษฐาร้องเร่งเตือนมาอีกครั้งก็เผ่นแน่บกลับไปที่แค้มป์โดยเร็ว

ชั่วครู่เดียวก็วิ่งกลับมาพร้อมกับมีแงซายติดตามมาด้วย

อีกคนหนึ่ง ในมือถือสมุดไดอารีมาด้วย พอมาถึงก็ส่งให้เชษฐา แต่ท่านหัวหน้าคณะกลับบอกมาว่า

“เปิดให้พบหน้าของวันเดือนที่แกบันทึกไว้ว่าได้พบลายมืออนุชาเขียนไว้บนก้อนหิน ก่อนอื่นข้อแรกที่สุด เปรียบเทียบกับวันนี้ นับดูซิว่าห่างกันเท่าไหร่”

ไชยยันต์พลิกเปิดสมุดบันทึกอย่างรวดเร็ว ทำนิ้วมือและปากขมุบขมิบนับอึดใจเดียวก็บอกว่า

“สามเดือนพอดี!”

“คราวนี้แกนึกออกหรือยังว่า สามเดือนนี่ หมายถึงอะไร?”

“ก็หมายถึงระยะเวลาเดินทางของเราเอง นับตั้งแต่พบลายมือเขียนครั้งแรกของอนุชาบนก้อนหินนั่น มาจนกระทั่งพบลายมือของเขาอีกครั้ง บนต้นปาล์มนี้”

“เอาละ คราวนี้คิดใหม่ เทียบวันเดือนปีที่อนุชาจารึกไว้ครั้งแรกกับครั้งที่เราเห็นอยู่นี่ ว่ามันห่างกันเท่าไหร่?”

เชษฐากล่าวต่อมาอย่างรวดเร็ว

ไชยยันต์กะพริบตาถี่เร็ว พลิกหน้าสมุดหาบันทึกเก่าของเขาและนับอีกครั้ง

“หกเดือน! อนุชาลงวันที่ไว้บนก้อนหิน และที่ต้นปาล์มนี่ ห่างกัน 6 เดือน!”

“นึกออกอีกไหม 6 เดือนที่ว่านี่ หมายถึงระยะเวลาของอะไร”

“ก็เป็นเวลาการเดินทางของอนุชา จากตำแหน่งก้อนหินนั้นมาถึงต้นปาล์มนี่นะซิ”

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ ซึ่งเพิ่งจะเฉลียวคิดขึ้นมาได้ก็ร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างงงงัน

“แปลกจริงแฮ้ จากจุดสองจุดที่ถือเป็นหลักนี่ปรากฏว่าพวกเราเดินกันในเวลา 3 เดือน ส่วนอนุชาเดิน 6 เดือน ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้น”

ทุกคนคณะนายจ้าง มองตากันไปมา แล้วเบนไปจับที่รพินทร์ผู้ยืนขรึมเงียบอยู่เป็นสายตาเดียวแล้วก็ได้ยินเสียงพรานใหญ่เอ่ยขึ้นอย่างสงบสำรวมว่า

“ไม่มีอะไรซับซ้อนหรอกครับ ในเรื่องนี้ ระหว่างจุดสองจุด ที่เราได้เวลาเปรียบเทียบที่แน่นอนนี้ เมื่อปรากฏว่าพวกเราใช้เวลาเดินกัน 3 เดือน ในขณะที่คุณชายอนุชากับหนานอินเดินกันถึง 6 เดือนก็ต้องแปลว่า สองคนนั่นเดินอ้อมไปเสียเวลาที่อื่นอีกเท่าตัวของเรานั่นเอง ผมก็เพิ่งจะมานึกออกถึงหลักของการเปรียบเทียบเวลาได้เอาเดี๋ยวนี้เองเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะคุณชายกับคุณหญิงเฉลียวคิดขึ้นมาก่อน นั่นเป็นวิธีคำนวณหาเวลาได้ถูกต้องแม่นยำแล้วครับ โดยอาศัยวันเดือนปีที่คุณชายอนุชาเขียนไว้ครั้งแรก กับครั้งที่สองนี่ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับวันเดือนปีจริงในขณะนี้เราเดินสะกดตามรอยคุณชายอนุชาได้ถูกต้องที่สุดแล้ว และยังสงวนเวลาได้มากกว่าที่คุณชายเดินเองเสียอีก เส้นทางของเราตรง แต่คุณชายอ้อม ซึ่งในที่สุด ก็เข้ามาอยู่ในรอยเดียวกันนั่นเอง”

มาเรียไม่ทราบเรื่องราวมาก่อน แอบกระซิบถามเบาๆ กับดาริน นักมานุษยวิทยาจึงอธิบายให้เพื่อนสาวต่างผิวทราบว่าคณะติดตามทั้งหมดค้นพบลายมือเขียนกลอนของคนสาบสูญที่

กำลังติดตามอยู่ในขณะนี้ ในระยะต้นของการเริ่มออกเดินออกจากหล่มช้างครั้งหนึ่งแล้วซึ่งในเส้นทางระยะนั้น เป็นเวลาก่อนหน้าที่คณะทั้งหมดจะเดินมาพบกับมาเรีย และดร.ฮอฟมันซึ่งหลงป่าอยู่

“ไชยยันต์รอบคอบดีมาก ที่จดบันทึกเหตุการณ์ตามวันเวลาไว้ทุกระยะ มันช่วยให้เราคำนวณระยะเวลาได้อย่างแม่นยำทีเดียว”

แหม่มสาวกล่าวเบา ๆ

“แต่มันก็ไม่ช่วยอะไรได้มากกว่าที่จะรู้ว่า เราผ่านรอยตามหลังพี่กลางมาห่างนานสักเท่าไหร่ และช่วงระยะจากจุดหนึ่งถึงจุดหนึ่งในเส้นทางเดียวกันนี้ พี่กลางใช้เวลาเดินเท่าไหร่ ส่วนเราเดินเท่าไหร่นอกเหนือไปกว่านั้น ยังเป็นความมืดมนที่จะต้องค้นหากันอย่างเลือดตากระเด็นต่อไป”

ดารินครางอย่างท้อแท้ทอดอาลัย น้ำตาคลอ

คะหยิ่นพูดอะไรอยู่กับพรานใหญ่สองสามคำ แล้วก็เอ่ยขึ้นลอย ๆ ด้วยเสียงอันมั่นคงหนักแน่นว่า

“คะหยิ่นกล้าเอาหัวเป็นประกัน ถ้าแม้ว่า ลายมือที่เขียนไว้บนต้นปาล์มนี้ เป็นรอยมือแกะด้วยมีดของชายคนที่ชื่อนายชด และมีชื่อหนานอินอยู่ด้วย ตามที่พรานใหญ่บอกให้คะหยิ่นรู้ ทั้งสองคนนั่นจะต้องยังมีชีวิตอยู่ และเราต้องตามพบแน่ ๆ”

เมื่อรพินทร์แปลข้อความให้คณะนายจ้างฟัง ดารินก็ให้ถามว่า

“ทำไมคะหยิ่นถึงมั่นใจเช่นนั้น”

“คะหยิ่นไม่รู้จักนายชดมากนัก แต่คะหยิ่นรู้จักหนานอิน

ดีที่สุด ในชีวิตของคะหยิ่นรู้จักพรานใหญ่อยู่สามคน ที่ไม่มีพรานไหนอีกแล้วจะยิ่งใหญ่เท่า คนหนึ่งคือพรานใหญ่หนาน-ไพร ซึ่งตายไปแล้ว คนที่สองคือพรานใหญ่รพินทร์ ที่ยืนอยู่นี่ และคนที่สาม คือพรานใหญ่หนานอิน ที่ไปกับนายชด ขอให้เจ้านายทุกคนวางใจเถิด ถ้าหนานอินยังไม่ตายเสียก่อน นายชดก็ไม่ตาย ทั้งสองคนบุกดงอันตรายสารพัดสิ่งมาจนถึงที่นี่ได้แล้ว ทำไมเขาถึงจะบุกต่อไปอีกไม่ได้"

"ขอบใจมาก คะหยิ่น คำพูดของเจ้าทำให้พวกเรามีกำลังใจขึ้นอีกมา"

เชษฐาบอก เข้ามาตบไหล่อันกว้างใหญ่ของเจ้าองคุลี-มาลแห่งไพรกว้าง แล้วพยักหน้า กล่าวชวนให้ทุกคนบ่ายหน้ากลับที่พักเพื่อเริ่มต้นออกเดินทางในทันที

ทั้งหมด ในกลุ่มนั้น เดินล่วงหน้าไปก่อนแล้ว คง เหลือแต่เพียงรพินทร์ ไพรวัลย์ กับแงซาย ยืนประจันหน้าแลตากันอยู่เงียบ ๆ ดวงตาอันสุกใสของเจ้าคนพเนจรเหลือบลงไปยังหลักฐานที่ปรากฏอยู่บนซากลำต้นปาล์ม แล้วชม้ายกลับมาจับอยู่ที่ใบหน้าเขา พร้อมกับรอยยิ้มน้อย ๆ

"แกยิ้มหยันฉันใช่ไหม?"

"ในเรื่องอะไรไม่ทราบ?"

"ชัยชนะของแก ในข้อที่พาคณะเจ้านายทุกคนเดินทางมาจนกระทั่งพบรอยของคนสาบสูญเข้าอีกจนได้ ในขณะที่ฉันอยากจะคิดว่าเขาได้ตายไปเสียแล้ว ชัยชนะที่แกสามารถจูงใจ

ให้ทุกคนก้าวตามแกต่อไปยังหนทางเบื้องหน้า ในขณะที่ฉันพยายามจะกลับหลัง”

“ผู้กองที่รัก ผมพบร่องรอยนี้ก่อนคะหยิ่นเสียอีก แต่ผมไม่อยากจะบอกให้ผู้กองหรือเจ้านายทั้งหลายทราบ ก็เพราะเกรงว่าผู้กองจะเข้าใจเช่นนี้แหละ”

กล่าวจบ แงซายหัวเราะแผ่วเบา ก้มศีรษะให้นิดหนึ่งแล้วเดินผละไป

เมื่อพ้นออกจากบริเวณป่าปาล์ม หรืออีกนัยหนึ่ง ‘เกาะแห่งชีวิต’ ตามที่บุคคลสาบสูญได้จารึกตั้งนามเอาไว้ แง-ซายนำบ่ายหน้าขึ้นทิศเหนือเป็นมุมตรง ทั้งหมดเดินไปตามรอยเท้าที่เหยียบทิ้งไว้ให้เห็นชัดของมหายักษ์ไทรัน ช่วงระยะหนึ่งประมาณกิโลเมตรเศษ ต่อมาเมื่อถึงบริเวณอันขรุขระสูง ๆต่ำ ๆ ของยอดหินที่ขึ้นกันเบียดเสียดหนาแน่น ก็เห็นรอยของเจ้ายักษ์ใหญ่เลี่ยงเบนออกทางตะวันตกเฉียงเหนือ เพราะสภาพของภูมิประเทศมองเห็นได้ชัดว่าไม่สะดวกในการไปของสัตว์ซึ่งมีรูปร่างใหญ่โตเกะกะอย่างมัน

“โล่งอกไปเสียทีหนึ่ง ที่แยกจากรอยของมันเสียได้”

ไชยยันต์พูดเบา ๆ เมื่อทิ้งรอยเท้าของไอ้ยักษ์ให้แยกอ้อมไปเสียทางด้านหนึ่ง ในระหว่างที่ทุกคนเริ่มจะไต่เนินหินขรุขระขึ้นเบื้องสูง

“อย่าเพิ่งไว้ใจ เราอาจพบมันรอคอยอยู่ในหนทางข้างหน้า เวลาใดเวลาหนึ่งก็ได้”

เชษฐาเตือนให้เร่งระวังตัวทุกขณะ สำหรับวันนี้อาการ

เรื่องขาขัดข้องกะเผลกพิการของเขา เกือบจะเรียกได้ว่าปกติแล้ว ความแคล่วคล่องปราดเปรียวกลับคืนมาเหมือนเดิม เพียงแต่ทิ้งความห่วงระแวงไว้แก่พรรคพวกที่รู้เส้นแล้วทั้งหลายว่า มันอาจเกิดทุพพลภาพซ้ำขึ้นอีกเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าได้รับความกระทบกระเทือน

ในระยะต้นของการออกเดิน รพินทร์ ไพรวัลย์มักจะเกาะกลุ่มอยู่ใกล้ชิดกับหมู่คณะนายจ้างของเขาเสมอ เพื่อฟังข้อคิดเห็น หรือบอกถึงแผนการเดินให้ท่านหัวหน้าคณะได้รับทราบ แล้วหลังจากนั้นประมาณสักหนึ่งชั่วโมงให้หลัง ทุกคนจึงจะเห็นเขาเร่งฝีเท้าขึ้นไปเดินอยู่หัวขบวนหรือมิฉะนั้นก็อ้อมไปสังเกตลาดเลารั้งท้าย ในกรณีที่เกิดสถานการณ์อันไม่น่าไว้วางใจขึ้น

และในขณะนี้ จอมพรานก็ยังเดินรวมกลุ่มอยู่กับบุคคลเหล่านั้น สิ่งที่เขาพอใจอย่างยิ่งก็คือ เมื่อพ้นจากบริเวณโอเอซีสแห่งนั้นมาแล้ว ร่องรอยของแผ่นดินไหวแทบจะไม่ปรากฏให้เห็นยังภูมิประเทศแถบนี้เลยนั่นหมายถึงว่า อำนาจความสั่นสะเทือนจางลงเต็มที ไม่ทำให้ภูมิประเทศเดิมต้องเปลี่ยนแปลงไปอย่างที่คิดวิตกไว้แต่แรก การเข้าสู่ที่หมายในลายแทงและคลำเส้นทางในระยะเบื้องหน้าย่อมไม่มีอุปสรรค

เท้าก้าวเดินได้ระดับสม่ำเสมอไปเรื่อยๆ เคียงข้างนายจ้างทั้งหลาย ตาทำหน้าที่กวาดมองรอบด้านริมทางผ่านทั้งใกล้และไกล ตามพื้นดิน และแม้แต่ท้องฟ้าเบื้องบน ส่วนสมองก็ใช้ความคิดอย่างหนัก นานๆ ก็จับสายตาอยู่ที่เบื้องหลังของคู่หาบระหว่างแงซาย และคะหยิ่นที่ดุ่มนำอยู่เบื้องหน้าสักครั้ง

คนคู่นั้น เดินอย่างชนิดไม่ห่วงหลัง แต่เร่งฝีเท้าทำเวลาอย่างเต็มที่ เหมือนจะเร่งให้ทุกคนทวีฝีเท้าขึ้นด้วย

แล้วภวังค์คิดของเขาก็ถูกปลุก เมื่อแว่วเสียงเรียกนามจากท่านหัวหน้าคณะ

“การพบหลักฐานครั้งล่าสุดของอนุชา ให้ข้อคิดอะไรแก่เราหลายๆ อย่างทีเดียว คุณคิดอย่างนั้นไหม ผู้กอง?”

“คุณชายคิดอย่างไรบ้างครับ?”

“ประการแรกทีเดียว มันทำให้เราน่าจะเชื่อได้ว่า ในช่วงระยะหลังนี่เราตามรอยอนุชามาอย่างถูกทางและกระชั้นชิดที่สุด ไม่เหมือนกับในตอนแรกๆ ซึ่งมืดมนเดาสุ่มเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร ช่วงหลังนี่ผมเชื่อว่าเราเดินทับรอยอนุชามาทีเดียว สมมติว่าถ้าไม่เกิดแผ่นดินไหวขึ้น เราน่าจะได้เห็นร่องรอยต่างๆ ของเขาเป็นรายทางมาจนกระทั่งถึงป่าปาล์มนั่นทุกระยะ”

“ผมก็อยากจะมั่นใจเช่นนั้นครับ”

“แล้วคุณคิดบ้างไหมว่า อนุชา หรือหนานอิน ใช้อะไรเป็นหลักเกณฑ์ในการเดินทางของเขา”

จอมพรานหรี่ตาลง

“อย่างที่ผมได้เคยเรียนคุณชายไว้แล้วครั้งหนึ่ง คุณชายอนุชาหรือหนานอินอาจมีแผนที่ หรือลายแทงฉบับที่ใกล้เคียงกับฉบับของเนวินซึ่งมอบให้ผมไว้แผ่นนี้ก็ได้ เพราะอะไรต่ออะไรหลายอย่าง เกี่ยวกับร่องรอยของบุคคลทั้งสองซึ่งเราค้นพบในการเดินตามเส้นทางของเขาน่าจะพิสูจน์ได้เช่นนั้น ทีแรกผมก็ยังไม่แน่ใจนัก แต่เมื่อเห็นหลักฐานการมาถึง และหยุดพักที่ป่า

ปาล์มนั่น ก็น่าจะเดาได้ว่า จุดหมายอันดับต่อไปของบุคคลทั้งสอง ควรจะเป็น ‘ทะเลสาบมรณะ’ อันเป็นจุดหมายเดียวกับที่เรากำลังบ่ายหน้าไปอยู่เดี๋ยวนี้”

“ก็เข้าเค้าอยู่ ผู้กอง สำหรับสมมติฐานของคุณในข้อนั้น”

ไชยยันต์ซึ่งรวมกลุ่ม และได้ยินคำพูดของบุคคลทั้งสองอยู่ด้วยสอดแทรกมา

“การตั้งชื่อโอเอซีสแห่งนั้นว่า ‘เกาะแห่งชีวิต’ นี่ก็เป็นเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่ควรจะเชื่อได้ว่า อนุชาและหนานอินรู้ที่หมาย ‘ทะเลสาบมรณะ’ ล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้ว จึงได้ตั้งชื่อไว้โดยความหมายที่เหมาะสม และเป็นตรงข้ามกันขึ้นไว้ ตำแหน่งอันอุดมสมบูรณ์นั้นใครไปถึงก็หมายถึงได้รับความชุ่มชื่นสามารถจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เขาจึงตั้งชื่อไว้เช่นนั้น แล้วถัดไปจึงจะถึง ‘ทะเลสาบมรณะ’ ซึ่ง ให้ตายเถอะ! ฟังตามชื่อของมันแล้ว ก็ทำให้รู้สึกเหมือนกับว่า ใครก็ตาม ที่จะบุกบั่นเดินทางไป ก็คงไปพบจุดมรณะเอาที่นั่น”

“ชื่อมันอาจน่ากลัวเช่นนั้นเอง เราเชื่อว่า เราจะต้องไปถึงมันและผ่านพ้นไปได้ด้วยโชคชัย อย่างน้อยที่สุดคนเขียนลายแทงและตั้งนามไว้คือมังมหานรธา ก็เคยได้ผ่านพ้นมันไปได้ก่อนหน้าเราแล้วในครั้งกระโน้น

“แต่เขาก็ตายไม่ใช่หรือ?”

“แต่เขาไม่ได้ตายที่ทะสาบมรณะ”

เงียบกันไปอีกครู่หนึ่ง มีแต่เสียงฝีเท้าซึ่งย่ำไปตามพื้นกรวดทราย แล้วหมอดารินก็ถามขึ้นลอย ๆ ว่า

“เหลืออีกกี่วัน ที่เราจะต้องไปให้ถึงเนินพระจันทร์ในวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง”

“อีกสิบเก้าวัน”

พรานใหญ่ตอบเคร่งขรึม เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นเช็กวันที่และพยักหน้ารับรองมาอีกคน

“ถูกต้อง! นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

“สมมติว่าเราถือเอาวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสองเป็นหลัก-เกณฑ์ในการจะเปิดทางขึ้นเทือกเขาพระศิวะ นี่เป็นแต่เพียงสมมติเท่านั้นนะ...ขอให้ทุกคนลองช่วยกันคิดในข้อนี้หน่อยคือขณะนี้ เรารู้กำหนดแน่นอนว่า เหลือเวลาสำหรับเราอีก 19 วันที่จะต้องเดินทางให้ถึงเนินพระจันทร์ตามวันเวลาดังกล่าว แล้วสำหรับพีกลางกับหนานอินล่ะ ขณะที่เขาเดินทางมาถึง ‘เกาะแห่งชีวิต’ นั่น เขาเหลือเวลาอยู่อีกสักเท่าไหร่ สำหรับวันห้าค่ำเดือนสิบสองนั้น”

ทุกคนเริ่มเอะใจ และสะดุดเข้ากับความคิดบางอย่างชนิดกะทันหันเมื่อได้ยินคำพูดของดาริน

“ย้อนกลับไปถึงวันที่ 30 กันยายนปีก่อน ที่อนุชามาถึงนี่ ก็หมายถึงว่า เขากับหนานอินมีเวลาอีกเดือนเศษ หรือ 30 กว่าวัน ก่อนจะถึงห้าค่ำเดือนสิบสองในรอบปีที่แล้ว”

ไชยยันต์ตอบโดยเร็ว

“คราวนี้ลองเปรียบเทียบดูซิ ระหว่างเรากับเขา ‘ในขณะที่มาถึง ‘เกาะแห่งชีวิต’ ด้วยกัน พวกเราเหลือเวลา 19 วัน ส่วนเขาเหลือเวลาอีก 30 กว่าวัน มันน่าจะแปลความหมายอะไรได้บ้างเหมือนกันในกำหนดระยะเวลาที่ใกล้เคียงนี้”

“ความหมายอะไร?”

เพื่อนชายหน้าตื่น ร้องออกมาอย่างสงสัย รพินทร์กับเชษฐาก็จ้องหน้าราชสกุลสาวเขม็งเป็นตาเดียว ส่วนมาเรียตาเป็นประกายสว่างขึ้น

“น้อย! ฉันคิดว่าฉันพอจะเดาความหมายของเธอถูกนะ เธอต้องการจะเน้นชี้ให้พวกเราเห็นว่า กำหนดเดินทางของเรากับของคนสาบสูญ โดยการการมุ่งเข้าสู่เนินพระจันทร์ในวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง ใกล้เคียงกันที่สุด ซึ่งน่าจะแปลความต่อไปได้ว่าทั้งสองคนนั่นย่อมจะรู้ที่หมาย และกำหนดเวลาดังกล่าวนี้เหมือนกับเราเหมือนกันใช่ไหม คือจะต้องไปให้ถึงเนินพระ-จันทร์ตามวันเวลานั้นชนิดพลาดไม่ได้”

ดารินก้มศีรษะลง

“ใช่! ฉันคิดเช่นนั้น มิฉะนั้นทั้งพี่กลาง และพวกเราจะคลำเข้าสู่เส้นทางนี้ ในเวลาที่ไล่เลี่ยใกล้เคียงกันได้อย่างไร ยกเว้นแต่ว่ามันจะเป็นการบังเอิญประจวบเหมาะอย่างที่สุด พี่กลางกับหนานอินน่าจะรู้ดีแล้วว่า...การตัดเทือกเขาพระศิวะให้ได้นั้นเขาจะต้องเร่งการเดินทางให้ถึงเนินพระจันทร์ตามวันดังกล่าว ซึ่งจะมีได้เพียงวันเดียวในรอบปีเท่านั้น และถ้าความเข้าใจตามเหตุผลของฉันนี้ถูกต้อง พี่กลางกับหนานอินจะต้องมีหลัก และรู้รหัสลายแทงเช่นเดียวกับพวกเราทุกอย่าง”

“น่าจะจริงอย่างที่คุณหญิงให้ข้อคิด...มีเหตุผลมากทีเดียวที่จะเชื่อได้เช่นนั้น”

พรานใหญ่กล่าวเสียงต่ำ เค้าหน้าเต็มไปด้วยแววใคร่-ครวญหนัก

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ก็เริ่มจะมองเห็นอะไรได้รำไรในคำพูดของดาริน

“รพินทร์ คุณแน่ใจหรือว่า คุณไม่ได้เขียนข้อความลงในโน้ตที่ฝากหนานอินเพื่อเอาไปให้อนุชา โดยบอกเขาถึงกำหนดเวลาตายตัว ซึ่งจะต้องไปให้ถึงเนินพระจันทร์ให้ได้ในวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสอง และผลจากข้อความที่คุณเขียนบอกนั้นเองอนุชากับหนานอินจึงบ่ายหน้ามาในระยะเวลาที่ใกล้เคียงกับช่วงเวลาของเราขณะนี้ที่สุด”

ไชยยันต์ถาม

จอมพรานสั่นศีรษะอย่างมั่นใจ

“ผมยืนยันได้ครับว่า ผมไม่ได้เขียนบอกกำหนดเวลาหรือปริศนาในลายแทงนี้ลงไปในโน้ตนั่นด้วย บอกแต่เพียงให้แยกขึ้นเขาอันเป็นลักษณะเหมือนเต้านม หรือถันซีกซ้ายเท่านั้น”

“ถ้างั้นก็ต้องแปลว่า อนุชาควรจะรู้กำหนดเวลา ซึ่งตรงกับลายแทงนี้สั่งไว้มาก่อนเหมือนกัน อย่างที่น้อยตั้งข้อสังเกต”

เชษฐาว่า รพินทร์เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง ตาแลอย่างปราศจากจุดหมายไปเบื้องหน้า ซึ่งไม่มีอะไร นอกจากยอดหินยอดแล้วยอดเล่าทาบเป็นฉากระเกะระกะติดอยู่กับแผ่นฟ้าสีเทา

“น่าคิด! เดี๋ยวนี้ ผมก็รู้สึกเหมือนกันว่า คณชายอนชาและพรานนำทาง คงจะไม่เดินทางกันมาอย่างเลื่อนลอยเกินไปนัก อย่างน้อยทั้งสองคนก็จะต้องมีหลักยึดในแนวนำทางชนิดให้ความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมทีเดียว มิฉะนั้นคงไม่กล้าเสี่ยงกันถึงเพียงนี้”

“มาสมมุติกันอีกครั้งหนึ่ง...”

มาเรียเอ่ยอย่างระมัดระวัง

“ถ้าพี่ชายของน้อย และพรานนำทางมุ่งเข้าสู่เนินพระ-จันทร์ทันเวลาตรงตามกำหนดจริงดังเช่นที่เขาทั้งสองมุ่งหมายไว้ ก็ควรจะแปลว่า เขาทั้งสองจะต้องเผชิญกับการแก้ปริศนาของคนตายเมื่อ 400 ปีก่อนนี้ เหมือนๆ กับที่เรากำลังเตรียมไปแก้กันอยู่ ไม่ใช่หรือ?”

“ก็เป็นได้สองนัย...”

รพินทร์ตอบ

“อาจรู้รหัสคำแปลมาเป็นอย่างดีแล้ว หรือมิฉะนั้นก็ไปแก้ปริศนาเอาเมื่อถึงที่นั่นแล้ว อย่างเหตุการณ์เฉพาะหน้า ผลก็คือมีอยู่สองหนทาง คือหาทางตัดขึ้นเทือกเขาพระศิวะได้สำเร็จกับล้มเหลว”

“ถ้าเช่นนั้น เมื่อเราไปถึงเนินพระจันทร์ เราก็ควรจะต้องได้ร่องรอยของทั้งสองคนนั่น ในการที่จะวินิจฉัยในสองประเด็นนี้ไม่ใช่หรือ”

“ก็ยังมั่นใจแน่นอนอะไรลงไปไม่ได้เหมือนกัน ผมภาวนาอยู่ว่า เมื่อเราไปถึงเนินพระจันทร์ ขอให้เห็นหลักฐานร่องรอยของสองคนนั่นอีกครั้งเถิด มันจะทำให้ความหวังของเราใกล้เข้าไปอีก เราทกคนในที่นี้ก็ยังไม่เคยรู้หรือพบเห็นด้วยตาตนเองมาก่อนว่า ‘เนินพระจันทร์’ มีพื้นภูมิประเทศเป็นอย่างไรแน่ รู้และประมาณกันได้เลาๆ จากแผนที่ลายแทงเท่านั้น”

“คุณเชื่อว่าเราจะหาทางตีปริศนานี้ออกไหม?”

ในที่สุด ดารินก็อดไม่ได้ที่จะแสดงความกังวลต่อสถาน-การณ์ตามประสาคนช่างคิด ช่างวิตก

แล้วทุกคนก็สังเกตเห็นว่า พรานใหญ่อึดอัดลำบากใจอย่างยิ่งในการที่จะต้องตอบในสิ่งที่เขาก็คาดคะเนไม่ได้เหมือนกัน เชษฐาซึ่งรู้ใจดีอยู่แล้ว ก็ตัดมาว่า

“ไม่มีประโยชน์ที่จะไปมัววิตกวิจารณ์อยู่ในเรื่องนั้น เมื่อไปถึงที่ เราจะรู้กันเองว่า เราจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้หรือไม่ ตามปกติเราก็ใช้วิธีแก้ปัญหาเฉพาะหน้าแบบนี้ลุล่วงมาเป็นเปลาะๆ แล้ว การคาดคะเน หรือนึกทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้ามันไม่ให้ประโยชน์อะไรขึ้นมา”

น้องสาวกลับแย้งอย่างมีเหตุผลว่า

“อุปสรรคทุกชนิดที่เราฟันฝ่าลุล่วงมาได้แล้ว ขึ้นอยู่กับการปรึกษาหารือ และคิดค้นหาคำตอบไว้เนิ่นๆ ของพวกเราไม่ใช่หรือคะพี่ใหญ่ สมมติฐาน หรือการเตรียมคาดคะเนเหตุการณ์ไว้ล่วงหน้าเท่านั้น ที่จะช่วยเราให้แก้ไขปัญหาได้สะดวกขึ้น...”

แล้วหล่อนก็หันไปทางพรานใหญ่

“เอาละ ฉันจะตั้งคำถามใหม่ที่ช่วยให้คุณตอบง่ายขึ้นเท่าที่สังเกตมาตลอดเวลานั้น คุณกับแงซายมีความนัยในเรื่องเส้นการเดินทางของเรานี่อยู่ตลอดเวลา และก็ไม่ค่อยจะบอกให้พวกเรารู้เสียด้วยเพราะความไม่ค่อยจะช่างพูดของคุณนั่นแหละ แงซายก็เหมือนกัน เขาไม่เคยบอกอะไรพวกเรา สองคนเล่นรู้กันเองปล่อยให้เราโง่อยู่เสมอ”

“คุณหญิงยังไม่เห็นตั้งคำถามอะไรกับผม แต่ตำหนิเสียมากกว่า”

“ฉันจะถามว่า แงซายรู้ถึงปริศนาลายแทงนี้ด้วยหรือเปล่า?”

“ผมเคยเรียนให้คณะเจ้านายของผมทราบแล้วว่าแงซายรู้ว่าเราจะต้องเดินไปให้ถึงเนินพระจันทร์ตามกำหนดเวลานั้น ซึ่งการรู้ของแงซายในข้อนี้ยังไงล่ะ ที่ทำให้ผมเข้าใจผิด นึกว่าคุณหญิงแอบบอกอย่างที่เคยมีเรื่องกันมาแล้ว”

“นั่นมันเรื่องหนึ่ง ไม่เกี่ยวกัน ฉันหมายถึง ‘ปริศนาลายแทง’ ที่บอกใบ้ไว้ว่า ‘ปิ่นพระศิวะฉายแสง’ แล้วก็จะเห็นเส้นทางน่ะ แงซายรู้ด้วยหรือเปล่า?”

พรานใหญ่ถอนใจลึก **ดาริน วราฤทธิ์ เป็นคนละเอียดและเฉียบไวจริงๆ ในด้านไหวพริบสติปัญญา มิหนำซ้ำยังทำท่าจะเป็นนักสอบสวนชั้นดีเสียอีกด้วย ก็คุณสมบัติประจำตัวชนิดนี้ของราชสกุลสาวนี่แหละ ที่เป็นพลังอันแข็งแกร่งยิ่งพลังหนึ่งของคณะเดินทางชุดนี้ เพื่อฟันฝ่าคลี่คลายอุปสรรคทั้งหลายแหล่ให้ลุล่วงสำเร็จผลมาได้โดยตลอดทุกระยะ** หล่อน ‘ยุ่ง’ และ ‘จุกจิกกวนใจ’ ก็จริง แต่เขาก็ยอมรับว่าเต็มไปด้วยเหตุผลที่น่ารับฟังและปฏิเสธไม่ได้

“แงซายไม่ได้บอกผมหรอกครับว่า มันรู้เรื่องเกี่ยวกับมีปริศนากำกับอยู่ในลายแทงนี้หรือเปล่า แต่อาการบางอย่างที่มันแสดงออกต่อหน้า ทำให้ผมเชื่อว่ามันควรจะรู้เท่าๆ กับพวกเราในขณะนี้เหมือนกัน”

ในที่สุด เขาก็ตัดสินใจเปิดเผย

“อาการแสดงออกอย่างไร?”

คณะนายจ้างยิงคำถามมาพร้อมกันเป็นเสียงเดียวราวกับนัดกันไว้

รพินทร์มองจับนิ่งไปยังเบื้องหลังของร่างสูงใหญ่ที่เดินนำอยู่เบื้องหน้านั้นอีกครั้ง

“ก็เป็นปริศนาอีกตามเคยครับ ตามบุคลิกอันแสนที่จะลึกลับของมันคือคืนหนึ่งที่ผ่านมาแล้ว ดูเหมือนจะเป็นคืนเดียวกับที่ในตอนหัวค่ำ ผมได้เรียนเปิดเผยให้เจ้านายทั้งหลายทราบถึงเรื่องเนินพระจันทร์และปริศนาลายแทงนั่นแหละ ในตอนดึกผมมีโอกาสพบแงซายตามลำพังสองต่อสอง มันเน้นบอกผมเกี่ยวกับเรื่องกำหนดเวลาขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสองที่เราจะต้องไปให้ถึงเนินพระจันทร์ ผมไม่ได้คาดคั้นถามมันว่ามันรู้มาได้อย่างไรจากไหน เพราะเข้าใจว่ารู้มาจากนายจ้างของผมอย่างที่บอกแล้ว ขณะที่พูดกันถึงเรื่องนั้นผมเห็นแงซายเอาถ่านจากกองไฟเขียนอะไรเล่นขยุกขยิกลงไปกับพื้นหินตรงหน้า ซึ่งผมไม่สนใจนักว่ามันเขียนอะไร พอมันผละไปแล้ว ผมส่องไฟฉายไปเห็นเข้าโดยบังเอิญ...”

เขาเว้นระยะ หัวเราะแผ่วต่ำอยู่ในลำคอ

“เดาออกไหมครับว่า แงซายเขียนภาพอะไรโดยเจตนาจะทิ้งไว้ให้ผมเห็น?”

ทุกคนหูผึ่ง จ้องหน้าเขาเขม็ง รพินทร์จึงกล่าวต่อไปอย่างแช่มช้าชัดเจนว่า

“ภาพที่มันเขียนไว้ก็คือ ภาพจำลองของลายแทงคัดส่วนออกมาเฉพาะตำแหน่งเนินพระจันทร์ ถูกต้องตรงกับลายแทงของมังมหานรธาฉบับที่เราใช้นำทางนี้มากที่สุด ยิ่งไปกว่านั้นยังสเกตช์เป็นภาพของเทวรูปพระศิวะในท่าประทับนั่งอยู่ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์ มีจันทร์เสี้ยวแตะติดมุ่นผมเป็นปิ่น”

ทั้งหมดอุทานอะไรออกมาเป็นคำเดียวอย่างงุนงงประหลาดใจ

“แงซายนะหรือ เขียนรูปพระศิวะ พร้อมกับปิ่นจันทร์เสี้ยว?”

ดารินร้อง

“ครับ ผมยังจำภาพที่มันเขียนได้อย่างติดตา”

“แล้วคุณถามมันหรือเปล่าว่า มันหมายความถึงอะไรที่เขียนภาพเช่นนั้น”

เชษฐาซักโดยเร็วอย่างสนใจยิ่ง

“ผมไม่ได้ถาม แต่ภาพที่แงซายเขียนทิ้งไว้ให้ผมดูนั้น มันเท่ากับเป็นการบอกใบ้ให้ผมรู้ว่า มันเองก็รู้ความนัยของปริศนาข้อนี้ คือข้อที่ลายแทงระบไว้ถึง ‘ปิ่นพระศิวะ’ หาไม่เช่นนั้นมันจะวาดภาพให้เห็นเป็นการเน้นถึงจุดนี้ทำไม ในลายแทงมีแต่แผนที่ของเนินพระจันทร์ แต่แงซายเขียนรูปพระศิวะทรงจันทร์เป็นปิ่นลงไปด้วยทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์”

“เห็นไหม ฉันว่าแล้ว นี่ถ้าไม่สอบถามคาดคั้นกันออกมา คุณก็ไม่ยอมบอกเราเกี่ยวกับท่าทีแปลกๆ ของแงซายในเรื่องนี้หรอก ฉันนึกสังหรณ์อยู่ตลอดเวลาแล้วว่า แงซายน่าจะต้องรู้ความนัยของปริศนานี้อยู่ด้วย แล้วคุณคิดอย่างไร จะปล่อยให้มันเป็นปัญหาอยู่อย่างนี้หรือ ทั้งๆ ที่คุณก็รู้อยู่แล้วว่าแงซายก็รู้ถึงเรื่องนี้อยู่ ถ้าฉันเป็นคุณฉันจะซักถามแงซายให้กระจ่างออกไปทีเดียว”

รพินทร์มีอาการอึดอัดใจ แล้วตอบโดยเคร่งขรึมว่า

“ผมมองไม่เห็นความจำเป็นอย่างใดเลย ที่จะต้องซักถาม

อะไรแงซายในเรื่องนี้ให้เสียเวลา ผมก็รู้ว่ามันจะต้องรู้ ยิ่งกว่านั้นยังรู้ด้วยว่า ไม่ว่าแงซายจะอมความลับเหลี่ยมคูของมันไว้เช่นไร เมื่อเวลาจำเป็นสุดยอดมาถึง มันก็จะต้องเปิดเผยออกไปให้เราทราบเองไม่ทางตรงก็ทางอ้อม เรารอดูมันเมื่อถึงเวลานั้นดีกว่า ผมมีหน้าที่ที่จะต้องคิดค้นหาทางตัดเทือกเขาพระศิวะให้ได้ ตามหน้าที่พรานนำทางของผม ส่วนแงซายนั้นก็มีความปรารถนาส่วนตัวของมันเองอยู่แล้ว ที่จะหาทางขึ้นให้ได้เหมือนกัน วัตถุประสงค์ข้อนี้ไม่ขัดกัน เพราะฉะนั้นเมื่อไปถึงเนินพระจันทร์ และเมื่อเราเผชิญหน้ากับปริศนาลายแทงที่กำหนดไว้ ต่อให้เราจนปัญญาหาทางขบกันไม่ออก แงซายก็จะต้องคลี่คลายปัญหานี้เองถ้าหากว่ามันรู้จริง ไม่ต้องไปเตือนมันเสียให้ยาก และไม่ต้องไปขอปรึกษาอะไรให้มันนึกยิ้มเยาะอยู่ในใจ”

“รพินทร์พูดถูกแล้ว เราไม่ต้องเดือดเนื้อร้อนใจอะไรในเรื่องนี้หรอก...”

ท่านหัวหน้าคณะหันไปกระซิบกับน้องสาวตามลำพังโดยเฉพาะ

“รพินทร์รู้ทันแงซายอยู่ทุกฝีก้าวย่างแล้ว อีกอย่างหนึ่งน้อยยังไม่เข้าใจถึงเหลี่ยมคของนักเลง อันเป็นเรื่องของลูกผู้ชายชาติเสือโดยเฉพาะ จริงอยู่ เราในฐานะนายจ้างก็อยากจะเห็นลูกจ้างหรือคนในบังคับบัญชากลมเกลียวร่วมมือกันอย่างดีที่สุด แต่เราก็ต้องเห็นใจรพินทร์เหมือนกันจะไปบีบบังคับให้เขาต้องเสียเหลี่ยมงอนง้ออะไรแงซาย ซึ่งอยู่ในฐานะรองไม่ได้ เจ้านั่นเหลี่ยมจัด คอยเฉือนเขาอยู่นัยๆ เสมอ ปล่อยให้รพินทร์แก้ลำ

เองดีกว่า ถึงอย่างไรก็ไม่เสียผลประโยชน์ส่วนใหญ่ของเราหรอก รพินทร์รู้อยู่แล้วว่าแงซายบิดพลิ้วหรือกระดิกไม่ได้ สำหรับจุดหมายปลายทางที่เราจะมุ่งไป ธุระอะไรจะให้เขาไปตอแยถามมันให้เสียเชิง มันเป็นเหตุผลในทางส่วนตัวของเขาซึ่งไม่เสียงานของเรา ก็อย่าไปก้าวก่ายยุ่งกับเขาดีกว่า”

“ถ้างั้นถ้ามีโอกาส น้อยจะถามแงซายให้รู้เรื่องออกไปเอง สองคนนี่ไม่รู้จะคุมเชิงเอาเหลี่ยมเอาคูกันไปถึงไหน จริงๆ นะคะ พี่ใหญ่” น้องสาวบ่น พลางสั่นหน้าช้าๆ

บัดนี้ คนที่ถูกกล่าวขวัญถึงเร่งฝีเท้าตัดหน้าทิ้งระยะห่างออกไปแล้ว จนขึ้นไปเคียงกับหัวขบวนเพื่อตัดบท ไม่ให้ตนเองต้องเผชิญกับคำซักไซ้จุกจิกกวนใจทั้งมวลจากน้องสาวคนสวยของนายจ้าง ทิ้งกลุ่มสี่คนจับหมู่เดินพลาง หารือกันไปพลางโดยเฉพาะ

“ถ้าไม่ถือว่าเป็นการเสือก ผมอยากจะพูดว่า สีหน้าของผู้กองไม่สบายใจนัก”

ไม่ได้หันมามองแม้แต่นิดเดียว นอกจากจะเดินแบกหาบดุ่มๆ ไปเบื้องหน้า ไอ้คนลึกลับที่กินนัยกันอยู่ตลอดเวลาแล้วพูดขึ้นจากความเงียบสงบนั้น

“แกเห็นร่องรอยของนายชดตรงต้นปาล์มนั่น ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

โดยไม่สนใจต่อถ้อยคำอันเต็มไปด้วยเล่ห์คารมเช่นกัน รพินทร์ถามเรียบๆ

“หัวรุ่ง ก่อนที่ผมจะไปพบกวางตัวนั้น ที่หนองน้ำ”

“ถ้าคะหยิ่นไม่ไปพบซ้ำเข้า และมารายงาน แกคิดว่าแกจะบอกฉันไหม?”

แงซายยิ้ม

“ผู้กองคิดว่าผมควรจะบอกไหม?”

“ฉันถามแก!”

“เป็นคำถามที่ผมรู้สึกว่าลำบากใจมาก...ถ้าผมตอบพลาดผู้กองก็จะพิจารณาผมไปในอีกแง่หนึ่งทันที ผมไม่ควรจะให้ผู้กองรู้เสียด้วยซ้ำว่าผมได้ไปเห็นมาก่อนแล้ว”

“ตอบด้วยใจจริงของแก อย่าตอบด้วยเล่ห์ นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการ”

“ผมไตร่ตรองอยู่นานทีเดียว ระหว่างความคิดที่ว่าจะบอกผู้กองดีหรือไม่ ถ้าบอกแล้วจะเป็นความดีงาม ผมก็จะบอก แต่ถ้าเป็นผลเสียสำหรับผมเอง ผมก็จะระงับไว้ ระหว่างที่ผมยังตัดสินใจไม่ได้นี่เอง คะหยิ่นก็ไปพบและวิ่งกลับมาโวยวายรายงานเสียก่อน เอาละควรจะให้สิทธิ์ในการถามของผมบ้าง ผมก็อยากจะถามผู้กองเดี๋ยวนี้เหมือนกันว่า...ผู้กองพอใจที่เราค้นได้ร่องรอยคนสาบสูญนี้อีกหรือไม่ นับจากที่เราพบมาครั้งก่อนนี้แล้ว”

คำถามอย่างชนิดนี้ล้วงเข้าไปถึงก้นหัวใจ จากไอ้คนรู้ทันชนิดนั้น แทบจะทำให้อดีตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนสะอึก รพินทร์ฉุนกึกขึ้นมาทันทีนั้น แต่แล้วเขาก็โกรธมันไม่ลง

“นี่แกคิดว่าฉันมีเล่ห์กล ไม่ซื่อสัตย์ต่อคณะนายจ้างกระมัง?”

“ผมไม่ได้คิดไกลถึงเช่นนั้น ความซื่อสัตย์กับความต้องการ บางขณะมันก็แยกกันได้เหมือนกัน ผู้กองนำทางตามหน้าที่มาอย่างเต็มความสามารถโดยไม่คำนึงถึงชีวิต นั่นคือความซื่อสัตย์ แต่ความคิดที่ว่าถ้าคนสาบสูญตายเสียได้รู้แล้วรู้รอด นั่นเป็นความต้องการ มันอาจเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวหรือเจตนาก็ได้ และถ้าเล็งกันถึงแก่นแท้ความจริงก็ไม่มีใครที่จะตำหนิผู้กองได้ในความคิดเช่นนั้น”

ภูมิประเทศสิ่งแวดล้อม มันเป็นไพรเถื่อนยุคหิน แต่คารมโต้ตอบเบาๆเป็นส่วนตัวโดยเฉพาะจากคนทั้งสอง เป็นสำนวนลีลาของปัญญาชน ที่เจริญแล้วในยุคพลังงานนิวเคลียร์ โดยมีฐานะและสภาพเป็นฉากอำพรางอยู่ผิวนอก

“ฉันรับจ้างนำทางมาในครั้งนี้ วัตถุประสงค์แห่งสัญญาจ้างก็คือติดตามค้นหาคนสาบสูญ เพราะฉะนั้น มันจะเป็นไปได้อย่างไรในการที่แกแสดงความแคลงใจต่อฉันว่า...ฉันไม่ต้องการจะได้ร่องรอยอะไรของเขา”

แงซายเมินไปซ่อนอาการบางชนิดบนสีหน้า ซึ่งรพินทร์ก็เท่าทันว่ามันเป็นรอยยิ้ม

“ผมไม่ทราบเงื่อนไขในสัญญา แต่อยากจะคิดว่าการติดตามค้นหาโดยสัญญาจ้างครั้งนี้นั้น แบ่งออกเป็นสองนัยใช่ไหม คือสัญญาจะไปสิ้นสุดสมบูรณ์ลงก็ต่อเมื่อพบตัว หรือมิฉะนั้นก็พบว่าเสียชีวิตลงเสียแล้ว เพราะนั่นมันหมายถึงการได้เดินทางกลับ”

“ใช่ ปัญญาชนในคราบของคนดงดอยอย่างแก ย่อมคาดคะเนได้เสมอในเรื่องง่ายๆ แค่นี้”

“ถ้าผมเป็นผู้กอง ผมจะคิดอยู่ภายในคนเดียวเงียบๆ ว่า ถ้าผมพบหลักฐานในการเสียชีวิตของบุคคลอันเป็นต้นเหตุให้เราต้องมาเดินดงกันอย่างลำบากยากแค้นนี้เสียที ก็จะดีกว่าที่จะต้องบุกบั่นต่อไปโดยไม่รู้อนาคต หลักฐานการส่อว่าเขายังมีชีวิตอยู่ มันให้ความหวังล่อใจเราให้ต้องลำบากไปเรื่อยๆ เส้นทางช่วงระยะนี้ ผมเป็นคนนำมา หลักฐานเหล่านั้น ผมก็บังเอิญพบเข้าก่อน ถ้าผมนำหลักฐานสิ่งนี้ไปบอกกับคณะเจ้านาย ผมเกรงว่าผู้กองจะไม่พอใจนัก แล้วผมทำผิดหรือ”

“เก่งว่ะ แงซาย เก่งอย่างมหาวายร้ายทีเดียว และขอบใจมากที่แกไม่แสดงยโสโอหัง ‘หัก’ กันซึ่งๆ หน้า แต่ใช้วิธี ‘หัก’ ฉันอยู่ลับๆ ในทีตลอดมา”

แงซายถอนหายใจเฮือก

“ให้ผู้กองรู้ว่า ผมรู้ทันเสียตรงๆ อย่างนี้ ผู้กองก็โกรธครั้นจะทำเป็นว่าไม่รู้ทัน ผู้กองก็โกรธอีกเหมือนกัน เกิดมาเป็นแงซายนี่ พรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ดูช่างไม่ชอบเอาเสียจริงๆ”

“แกมีโอกาสจะใช้ถ้อยคำวาจา ท่าที เสียดสีเยาะเย้ยฉันเล่นอย่างสนุกใจได้อยู่เสมอนะ แม้กระทั่งคำบ่นรำพัน”

บัดนั้นเอง ไอ้คนลึกลับ ก็หันมายิ้มฟันขาวกับเขา ตาเป็นประกายแจ่มจรัสสุกใส

“แต่ผมรู้อีกเหมือนกันนะ ว่าโดยแก่นลึกแท้จริง ผู้กองรักผม! หาไม่เช่นนั้น ผู้กองปล่อยให้ไอ้แงซายตายไปหลายครั้งแล้ว”

จอมพรานหัวเราะหึๆ ในลำคอ ไม่มีวันเสียหรอก ที่เขา

จะต้อนเจ้าคนคนนี้ด้วยวาจาเข้าสู่มุมอับได้ จากความแพรวพราวฉลาดล้ำ แล้วเขาก็กล่าวเป็นงานเป็นการโดยไม่สนใจกับฝีปากอันเต็มไปด้วยเหลี่ยมคารมคมกริบ กึ่งถ่อมกึ่งหยิกหยอกเหน็บแนมนั้น

“เรากำลังเข้าแนวทางที่ถูกต้องแล้ว แงซาย ทั้งสถานที่อันเป็นเป้าหมายซึ่งจะบ่ายหน้าไป และทั้งตัวบุคคลที่เรากำลังมุ่งค้นหาอยู่ ฉันไม่ไว้ใจแกว่า ต่อไปข้างหน้าถ้าแกพบร่องรอยของนายชดกับหนานอินอีก แกจะบอกฉันหรือไม่”

“ถ้าเรามาตกลงกันเสียก่อน”

“ตกลงยังไง?”

“เอาว่าจะให้ผมบอก หรือให้เฉยเสีย?”

ประโยคนั้นเรียบจากใบหน้าเฉย แต่ความหมายก็ไม่วายยั่ว

“ฉันต้องการให้แกบอก ถ้าแกพบก่อนฉัน”

“บอกใคร? ส่วนรวมหมดทุกคนอันหมายถึงคณะเจ้านายด้วย หรือให้แอบมากระซิบบอกกับผู้กองเพียงคนเดียว”

“โธ่ ไอ้ชิบหายแงซาย นี่แกจะยั่วฉันไปถึงไหนนะ สำ-หรับฉันน่ะไม่มีเล่ห์กลอะไรกับพวกนายจ้างของฉันหรอก แกอย่าพยายามมองฉันในแง่นั้นเป็นอันขาด ถึงแกเองก็ไม่โง่พอที่จะคิดเช่นนั้นหรอก เว้นไว้แต่แกต้องการจะใช้เล่ห์เหลี่ยมในคำพูดเพื่อให้ฉันเสียคน อันแสดงให้ฉันเห็นว่า แกก็ถือไพ่ในมือบางส่วนเหนือฉันอยู่ โดยเอาคณะนายจ้างมาเป็นเครื่องมือ”

“ถ้าเช่นนั้นก็คงไม่จำเป็นที่ผมจะต้องแอบมากระซิบกับผู้กองตามลำพัง”

“เราเสียเวลาไปเกือบสามชั่วโมง ก่อนกำหนดเดินทางแท้จริงเช้าวันนี้ แกคิดว่าเราจะเห็นช่องเขาขาดเมื่อไหร่”

“เดิมที ผมกะว่าเราอาจถึงประมาณบ่ายสี่โมงของวันนี้ แต่อาจยืดเวลาออกไปถึงตอนโพล้เพล้หรือค่ำ แต่ถึงอย่างไรแม้จะมืดค่ำ เราก็จะไม่หยุดไม่ใช่หรือ จนกว่าจะถึงช่องเขาขาด?”

จอมพรานก้มหน้าลง

“แน่นอน แงซาย ไม่ว่าเวลาจะล่าออกไปสักเท่าใด ก่อนวางแค้มป์พักคืนนี้เราจะต้องถึงที่นั่นให้ได้ และจากนี้เป็นต้นไปเราจะเดินรวดเดียวตลอด ไม่มีการพัก ผ่านอาหารมื้อกลางวันไปถึงมื้อค่ำตอนวางแค้มป์เลย”

“คณะเจ้านายของเราจะเดินไหวหรือ ผู้กองหารือบอกเจตนาข้อนี้กับพวกเราหรือยัง?”

“ไม่จำเป็น คนเหล่านั้นทรหดอดทนไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเราเท่าไหร่นัก พวกเขาเองก็ต้องการเร่งเวลาชดเชยกับเวลาที่สูญเสียไปอยู่แล้ว แกคงนับวันเวลาอยู่ทุกขณะจิตแล้วไม่ใช่หรือว่าขณะนี้เราเหลือเวลาอีกเท่าใด ที่จะต้องเร่งไปให้ถึงเนินพระ-จันทร์”

“ครับ ผู้กอง เรามีระยะเวลาที่จำกัด และน้อยเต็มที”

“เร่งฝีเท้าไว้ แงซาย นอกจากจะเร่งให้พวกเขาเดินเร็วขึ้นแล้ว ฉันต้องการให้แกและฉันเดินนำทิ้งระยะห่างอยู่เช่นนี้ไม่ให้พวกเขาไล่หลังขึ้นมาทัน”

“ทำไม?”

“ฉันไม่อยากให้พวกเขาซักถาม หรือมีปัญหาอะไรในตอนนี้นอกจากเดินอย่างเดียว”

กล่าวจบ รพินทร์ก็ตัดหน้าแงซ่ายขึ้นไปอย่างปราดเปรียว ด้วยคุณสมบัตินักเดินเร็วของเขา แทนที่จะเดินคลอขนานชิดอยู่เป็นการเร่งแงซายกับคะหยิ่นซึ่งหาบของหนักอยู่แล้วอีกต่อหนึ่ง ทิศเบื้องหน้าตามที่แงซายกำหนดไว้อยู่แล้ว ไม่เป็นอุปสรรคที่เขาจะต้องมัวลังเลหรือคอยสอบถามอยู่

จริงอย่างที่พรานใหญ่คิดไว้ ขบวนของนายจ้างเบื้องหลังซึ่งเดินเกาะกลุ่มอยู่เกือบจะท้ายแถวสุด บัดนี้พากันทวีฝีเท้าขึ้นอีก ทุกคนต้องการที่จะไล่หลังขึ้นมาให้ทันรพินทร์กับแงซายให้ได้ แต่ก็ปราศจากผล ไม่ว่าจะจ้ำกันสักขนาดไหน อย่างดีที่สุดก็ตัดผ่านหน้าหาบของเส่ยและเกิดมาได้เท่านั้น แต่คู่หาบของแงซายกับคะหยิ่นยังคงเดินนำลิ่วอยู่เบื้องหน้าทิ้งระยะ 40 เมตร ตามเดิมชนิดที่กวดกันไม่ทัน

ยิ่งตัวพรานใหญ่เอง ยิ่งแล้วใหญ่ เพราะต่างเห็นเขาล้ำไปเบื้องหน้าอีกไกลและไม่ได้เหลียวหลังมามองอีกเลย มาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งจัดว่าฝีเท้าเดินดง บุกห้วยปีนเขาได้เยี่ยมที่สุดในบรรดาสี่คนของฝ่ายนายจ้างเองแท้ๆ ภายหลังจากทดลองพยายามแล้ว ที่จะไล่ให้ทัน แต่ก็ปราศจากผลนอกจากเหนื่อยหอบชนตัวโยน และในที่สุดก็จำต้องถอยลงมารวมกลุ่มกับพวกของเชษฐาตามเดิม

"ไพรวัลย์ กับแงซาย ออกลูกไม้อะไรกับเราเสียแล้ว เขาเร่งเร้าทางอ้อม"

หล่อนพูดหอบๆ ขณะที่กรอกกระติกน้ำเข้าปาก เหงื่อออกชุ่มโชกตัวจนเปียกไปหมด และทุกคนก็อยู่ในอาการเดียวกัน

“อย่าไปเสียเวลาคิดกวดให้ทันดีกว่า เดินตามไปเรื่อย ๆ ก็แล้วกัน” เชษฐาว่า

“รู้สึกว่าไอ้เสือนั่นกับแงซาย ไม่ต้องการให้เราเดินตามไปทัน คอยทิ้งระยะหนีไว้เรื่อย” ไชยยันต์ตั้งข้อสังเกต

“ช่างเขาเถอะ ก็ไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องให้รพินทร์มาเดินเคียงทำหน้าที่พี่เลี้ยงให้กับเราในตอนนี้ เขายิ่งเดินเร็วเท่าไหร่ก็เท่ากับช่วยให้เราเร็วตามเขาขึ้นไปเพียงนั้น ดีเหมือนกัน เราต้องทำเวลา”

“ไม่ดีเลย...”

ดารินบ่นปอดแปด

“เอาระบบตามควายหายมาใช้กับเราอีกแล้ว ตาพรานนี่จะพูดจะถามอะไรบ้างก็ไม่ได้ ทิ้งอ้าวไปเสียแล้ว”

พี่ชายหัวเราะ

“ก็คงจะรำคาญคนขี้ถามอย่างน้อยนั่นแหละ พี่แกถึงได้หนีไปโน่น อย่าไปมัวถามหรือพูดคุยอะไรกันอยู่เลย ไม่ก็โอ้เอ้วิหารราย เดินช้ากันอยู่นี่เอง มีหน้าที่เดิน ก็เดินไปก็แล้วกัน เอาไว้หยุดพักค่อยถามเช้าซี้กัน”

เมื่อเห็นว่าจะเดินกวดตามไม่ทันจริง ๆ เชษฐาก็สั่งให้มาเรียกับไชยยันต์ถอยไปคุมหลังท้ายขบวนตามเดิม และไม่พยายามจะกระชั้นระยะเข้าไปอีกให้เสียกำลังเปล่า

สี่ชั่วโมงเต็ม ๆของการเดินกันอย่างหนัก และรพินทร์ไม่ได้ย้อนลงมาสมทบอีกเลย ทุกคนเห็นเขาในลักษณะของ

‘เรือนำร่อง’ ดุ่มไปเบื้องหน้าเช่นนั้น ท่ามกลางโขดเขินเนินไศล ที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ไม่มีการหยุดพัก ไม่มีการตั้งกลุ่มรวมหมู่ นอกจากแถวลักษณะคาราวาน ต่างอิดโรยอ่อนแรงทุกขณะเท่าๆ กับดวงตะวันที่คล้อยต่ำลงทุกที ขนาดบุญคำ จัน เกิด และเส่ย ซึ่งเป็นลูกป่าโดยตรง บัดนี้ก็ยังหาบของโซซัดโซเซลากขากันไป ทั้งขบวนเงียบกริบ ไม่มีเสียงพูดจากันเลย ความเหนื่อย ความที่จะต้องก้มหน้าก้มตาลากสังขารกันไปตามภูมิ-ประเทศกันดารลุ่มๆ ดอนๆ หาที่สิ้นสุดไม่ได้เหล่านั้น ทำให้ต่างพูดกันไม่ออก

สำหรับแงซายกับคะหยิ่นนั้น จับคู่กันได้เหมาะเจาะเหลือเกิน เพราะร่างสูงใหญ่แข็งแรงเท่ากัน และต่างก็เป็นเอตทัคคะในทางการเดินเร็วด้วยกันทั้งคู่ จึงไม่มีใครถ่วงใคร

แม้ความหิวจะเริ่มย่างกรายเข้ามาทรมานอยู่ในขณะนี้ก็จริง แต่ต่างก็ลืมนึกถึงอาหารมื้อที่สองของวันไปเสียแล้ว เพราะความมืดใกล้เข้ามา หนทางเดินก็จะต้องเร่งรุดกันต่อไป เพื่อเข้าสู่จุดหมายปลายทางอันหวังไว้ว่านั่นคือแหล่งพัก อาหารจะไปรวมอยู่ในมื้อนั้น

ทุกสิ่งตรงตามแผนของพรานใหญ่ผู้กำหนดไว้แบบบีบบังคับ

ในที่สุด เมื่อเดินลงเนินลูกสุดท้าย ทุกคนก็มองเห็นพื้นที่ราบโล่งอันกว้างใหญ่เหมือนแอ่งกระทะในวงแวดล้อมของทิวเขาหินล้วนรอบด้านเหมือนกรอบกำแพงกั้นไว้ ภูมิประเทศแปลกตาไปอีกลักษณะหนึ่ง ขณะนั้นตะวันลับเหลี่ยมเขาทางด้านหลังไปแล้ว เหลือแสงบางๆ ไว้บนท้องฟ้า รุ้งกินน้ำปรากฏ

ลำสลับสีอยู่บนยอดเขาด้านขวามือ ซึ่งชอุ่มเขียวคลุมครึ้ม ถ้าไม่เกิดจากละอองไอน้ำที่ปกคลุมอยู่บนยอดเขาสูงนั้น ก็คงมีฝนตกอยู่บนทางด้านตะวันออก และนั่นคือสัญลักษณ์แห่งฝนเป็นครั้งแรก ภายหลังจากไม่ได้พบกันมาเป็นเวลาแรมเดือน

รพินทร์ ไพรวัลย์ หยุดรออยู่ก่อนแล้ว ในหมู่หินเตี้ยๆ ริมตีนเนิน สีหน้าอันกร้านกระด้างนั้น แลเห็นแจ่มใสขึ้นชัด พร้อมกับรอยยิ้มเมื่อทุกคนเดินเข้ามาถึงอย่างหน้ามืดตาลาย

แล้วต่างก็แทบจะหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง แปรมาเป็นความตื่นเต้นกระตือรือร้นขึ้นในฉับพลัน เมื่อได้ยินเสียงห้าวๆ นั้นบอกมาว่า

“โน่นครับ ช่องเขาขาด เรามาถึงแล้ว!”

ดารินกับไชยยันต์ ผู้กำลังทิ้งตัวลงไปอย่างหมดแรง เผ่นพรวดขึ้นมาทันที เชษฐากับมาเรีย ก็หันขวับไปจ้องตามมือชี้บอกนั้น

ข้ามพื้นที่ราบโล่งอันกว้างใหญ่ไปทางด้านเหนือ ระยะห่างประมาณไม่เกิน 3 กม. ทั้งหมด เพิ่งจะสังเกตเห็นทิวเขาสูงตระหง่านเงื้อมซึ่งเป็นทิววงกลมกั้นล้อมอยู่นั้น มีรอยชะงักขาดตอน ปรากฏเป็นช่องแคบๆ อยู่ เหมือนจะเป็นปากทางผ่านออกไปสู่ดินแดนฝั่งตรงข้าม ธรรมชาติดเหมือนจะเจตนาจงใจตัดช่องทางไว้สำหรับเชื่อมแผ่นดินสองฟาก จำกัดให้เฉพาะทางด้านนั้นเท่านั้น รอบด้านส่วนอื่น ขุนเขากั้นล้อมทึบหมด

ต่างตะลึงมองกันอยู่ครู่หนึ่ง พรานทั้งนั้น ก็ปลงของลงจากบ่าชั่วคราว พูดกันจ้อกแจ้ก พร้อมกับชี้ให้กันดูด้วยความ

ดีใจ คณะนายจ้างก็เพิ่งจะสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เองว่าบนก้อนหินเตี้ยๆ ตรงหน้าของพรานใหญ่มีแผนที่ลายแทงวางแผ่อยู่ และในมือของเขาถือกล้องส่องทางไกล

"สวยเหลือเกิน!..."

ดารินพึมพำอย่างตื่นใจ เหลียวมองไปรอบๆ ทิศ แล้วกลับมาจ้องนิ่งอยู่ทางช่องเขาทางเชื่อมนั้นตาไม่กะพริบ

"ในที่สุด เราก็มาถึงมันจริงๆ"

"ใช่แน่หรือ รพินทร์?"

เชษฐาถามด้วยใบหน้าที่สดชื่นขึ้น ยิ้มออกมาได้ จอมพรานชี้ให้ดูในแผนที่

"คงไม่ผิดหรอกครับ แผนที่นี่ยันได้ตรงกันทุกอย่าง"

กลุ่มนายจ้างควักกล้องทางไกลประจำตัวออกมาส่องกราดสำรวจ ส่วนรพินทร์ ยื่นกล้องของเขาที่ถืออยู่ในมือไปให้มาเรีย

"ห่างประมาณ 2 กิโลเมตรครึ่ง จากนี่ไปถึงช่องเขานั่น"

แหม่มสาวคำนวณจากระยะที่เห็นในกล้อง

"ทะลุผ่านช่องนั้นออกไปแล้ว ทะเลสาบมรณะควรจะอยู่ทางด้านขวามือใช่ไหม?"

ไชยยันต์ถามซักซ้อม

"ควรจะเป็นเช่นนั้นครับ ตามแผนที่นี่"

"ถ้างั้นจะเอายังไง บุกให้ถึงทะเลสาบนั่นก่อนตั้งแค้มป์คืนนี้เลยหรือ ช่องเขานั่นก็มองเห็นใกล้ๆ อยู่แค่นี้เองแล้ว"

ภายหลังจากนิ่งคิดอยู่ครู่ใหญ่ รพินทร์ก็บอกอย่างระมัดระวังว่า

“ผมคิดว่า วิธีที่ดีที่สุด เราควรจะหาที่พักคืนนี้กันเสียงบริเวณใดบริเวณหนึ่งในช่องเขาขาดนั่นก่อน ไม่เหมาะนักที่เราจะไปวางแค้มป์กันตรงทะเลสาบมรณะ เพราะเดาไม่ถูกว่าภูมิประเทศเป็นอย่างไร เอาไว้ให้ตะวันขึ้นพรุ่งนี้ มองเห็นอะไรได้ชัดๆ เราค่อยไปที่นั่นดีกว่า ถึงอย่างไร...ตรงช่องเขานั่น กับทะเลสาบก็คงห่างกันไม่มากนัก”

“ดี! เห็นด้วย ยึดเอาหลักปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า ชื่อมันก็บอกอยู่แล้วว่าทะเลสาบมรณะ ผมเองก็ไม่สะดวกใจที่จะไปนอนอยู่ใกล้ๆ มันเลย”

เชษฐาเห็นพ้องด้วยกับคำพูดของเขา

ทันใดนั้นเอง ดารินซึ่งกำลังกราดกล้องสำรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วนอยู่ ก็อุทาน “อี๊!” ออกมาในลำคอ แล้วชะงักกล้องกวาดไปมาลงอย่างกะทันหัน หยุดจับนิ่งอยู่ที่บริเวณตำแหน่งช่องเขาขาด อันแลเห็นท้องฟ้ามัวๆ ของอีกฟากหนึ่งปรากฏเป็นแบ็คกราวนด์อยู่ตามรอยว่างแคบๆ นั้น ทุกคนสงสัยหันขวับมาจ้องหล่อนเป็นตาเดียว

“อะไรหรือ น้อย?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ

ราชสกุลสาวไม่ตอบ แต่เอาอีกมือหนึ่งชี้เงียบๆ ตรงไปยังทิศทางที่หล่อนจ้องผ่านเลนส์ด้วยอาการขมวดคิ้วอยู่ในขณะนี้ เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียจึงหันกล้องส่องตามทันที

“โอ ก๊อด!! แร้งไก่งวงตัวนั้นอีกแล้ว!!”

แหม่มสาวอุทานออกมา

รพินทร์ใจหายวาบ เขาพยายามเพ่งด้วยตาเปล่า แต่ก็ไม่เห็นอะไร ทันทีนั้น มาเรียก็รีบส่งกล้องคืนมาให้เขาโดยเร็ว จอมพรานรับมาแค่ปรับเลนส์ให้เข้ากับสายตาเท่านั้น เขาก็เห็นในสิ่งที่มาเรียบอก

ในแสงโพล้เพล้ของย่ำสนธยา เหนือชะง่อนหินของช่องเขาขาดด้านนั้น เงาดำๆ ของแร้งพันธุ์ใหญ่ตัวหนึ่ง...ตัวเดียวโดดเดี่ยว...กำลังร่อนลมอยู่อย่างแช่มช้าเป็นรัศมีวงกลม แน่ละมันไม่น่าจะเป็นตัวอื่นใด นอกเหนือไปจากเจ้าตัวที่บินติดตามคณะเดินทางมาทุกระยะเมื่อสามวันก่อน และระยะหลังก็ผละแยกไปบินตามไอ้มหายักษ์ไทรันโนซอรัสตัวนั้นแทน

บัดนี้ มันปรากฏเงาให้เห็นอีกแล้วอย่างไม่นึกไม่ฝัน บินวนอยู่เหนือท้องฟ้าตรงช่องเขาขาด อันเป็นหนทางด้านเดียวที่ทุกคนกำลังจะต้องอาศัยผ่านไป เหมือนจะบอกใบ้ให้ทราบถึงอะไรบางอย่าง โดยที่มันก็คงไม่ได้ตั้งใจ...

จบตอน 'อาถรรพณ์นิทรานคร'

ขอได้รับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน

พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อในตอน

'ป่าโลกล้านปี'